

S.J. WATSON

*Înainte
să adorm*

Cel mai vândut debut britanic, după seria *Harry Potter*
a lui J.K. Rowling

TREI

3

FICTION
CONNECTION

În 2008, S.J. Watson era un ORL-ist de 37 de ani, care lucra cu copii hipoacuzici. El s-a înscris la un curs de șase luni organizat de Faber Academy destinat celor care doresc să învețe să scrie romane.

Trei ani mai târziu, Watson scrie *Înainte să adorm*: un roman care face senzație pe scena literară internațională. În câteva luni, drepturile de publicare ale cărții au fost vândute deja în 40 de țări, iar Hollywood-ul a cumpărat proiectul de adaptare cinematografică, propunând o distribuție de zile mari.

Apărut în Anglia în 2011, *Înainte să adorm* este un thriller psihologic aclamat deopotrivă de public și de critici.

3

FICTION
CONNECTION

«Un roman desăvârșit. Structura lui e atât de amețitoare, încât te face aproape să nu mai fii atent la stilul minunat în care e scris.»

The Guardian

«Acest fermecător roman este în egală măsură un portret al impactului profund pe care boala îl are asupra personajului principal și un thriller care te ține cu sufletul la gură, fără să-i poți anticipa vreo clipă finalul.»

Booklist

«Pur și simplu, cel mai bun roman de debut pe care l-am citit vreodată.» *Tess Gerritsen*

3

**FICTION
CONNECTION**

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

S.J. WATSON

Ne definim prin amintirile noastre. Dar dacă ne-am trezi brusc fără ele?

Dacă am uita dintr-odată cum ne cheamă, cine suntem, de unde venim, pe cine iubim?

Are 47 de ani și e scriitoare. Se trezește în fiecare dimineață neștiind unde se află. O formă rară de amnezie o împiedică să rețină informații mai mult de 24 de ore. Crede că are cu 20 de ani mai puțin, că este singură și că are întreaga viață înaintea. Dar descoperă că locuiește cu soțul ei, Ben, și că majoritatea deciziilor importante din viața sa au fost deja luate. Doctorul ei o sfătuiește să țină un jurnal care o ajută să-și recompună amintirile de la o zi la alta. Dar într-o zi deschide jurnalul și citește: «Să nu ai niciodată încredere în Ben».

O cheamă Christine. Jurnalul vieții ei se numește *Înainte să adorm*.

Ai intrat deja în viața ei.

O carte vândută în peste 40 de țări, care a devenit bestseller încă de la apariție în SUA, Marea Britanie, Canada, Franța, Germania, Bulgaria, Olanda și Belgia.

Drepturile de ecranizare au fost vândute casei de producție a celebrului regizor Ridley Scott. Rowan Joffe, scenaristul thrillerului *28 Weeks Later* și al dramei *The American*, va adapta cartea pentru marele ecran.

Parteneri media:

cinemagia
CÂND VINE VORBA DE FILME

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-514-7

- S. J. WATSON -

S. J. WATSON

ÎNAINTE SĂ ADORM

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman
Titlul original: BEFORE I GO TO SLEEP, 2011

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

Pentru mama mea și pentru Nicholas

*M-am născut mâine,
astăzi trăiesc,
ziua de ieri m-a ucis.*

Paviz Owsia

Partea întâi

ASTĂZI

E un dormitor străin. Nu-l recunosc. Nu știu unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Și habar n-am cum o să ajung acasă.

Aici mi-am petrecut noaptea. Am fost trezită de vocea unei femei — la început, am crezut că este în pat cu mine, dar apoi mi-am dat seama că citește știrile și că, de fapt, ascultam radioul unui ceas cu alarmă — iar când am deschis ochii, am descoperit că sunt aici. În camera asta, care îmi este străină.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și mă uit în jur. Pe partea interioară a ușii de la șifonier atârână un halat — pare să fie de damă, dar e pentru o femeie mult mai în vârstă decât mine — iar pe speteaza scaunului de lângă măsuța de toaletă este aranjată cu grijă o pereche de pantaloni închiși la culoare. În rest, nu văd mare lucru. Mi se pare complicat să înțeleg cum funcționează ceasul cu alarmă, dar în cele din urmă găsesc un buton și reușesc să opresc radioul.

Imediat după aceea, aud o respirație șuierătoare în spatele meu și îmi dau seama că nu sunt singură. Mă întorc pe partea cealaltă. Văd un umăr gol și niște păr negru înspicat cu alb. Un bărbat. Are brațul stâng deasupra plăpumii, iar pe inelar poartă o verighetă de aur. Îmi înăbuș un oftat. „Deci pe lângă că e bătrân și încărunțit, mai e și căsătorit, îmi spun în sinea mea. Nu numai că mi-am tras-o cu un bărbat însurat, dar am făcut-o într-o casă care presupun că e a lui, în patul pe care presupun că, de obicei, îl împarte cu soția.” Mă întind pe spate ca să mă liniștesc. „Rușine să-mi fie!”

Mă întreb unde e soția. Oare trebuie să-mi fac griji că ar putea să se întoarcă acasă din clipă în clipă? Mi-o și imaginez stând în ușa dormitorului, țipând și făcându-mă târfă. O adevărată meduză, cu șerpi în loc de păr. Oare ce-aș spune, cum m-aș apăra? Dar tipul de lângă mine nu pare să-și facă griji. S-a întors pe spate și sforăie mai departe.

Mă străduiesc să rămân nemișcată. De obicei, îmi aduc aminte cum am ajuns într-o astfel de situație, dar nu și astăzi. Cred că am fost la o petrecere, la un bar sau la un club. Probabil că eram

beată. Atât de beată, încât nu-mi mai amintesc nimic. Atât de beată, încât am venit acasă la un individ cu verighetă și păr pe spate.

Dau plapuma la o parte cu multă grijă și mă așez pe marginea patului. Întâi de toate, trebuie să merg la baie. Privirea îmi cade pe niște papuci, dar nici nu-mi trece prin cap să mă încălț cu ei — una e să ți-o tragi cu un bărbat căsătorit și cu totul altceva să porți papucii unei alte femei — așa că pășesc desculță pe podea. Îmi dau seama că sunt goală și mi-e teamă ca nu cumva să nimeresc ușa greșită și să dau peste vreun chiriaș sau peste vreun fiu adolescent. Respir ușurată când văd că ușa de la baie e întredeschisă — intru și am grijă s-o încui.

Mă așez pe closet, îmi fac nevoile, apoi trag apa și mă apropiu de chiuvetă să mă spăl. Întind mâna după săpun, dar ceva mi se pare în neregulă. La început, nu-mi dau seama ce anume, dar apoi înțeleg: mâna care apucă săpunul nu pare să fie a mea. Pielea e zbârcită, unghiile sunt mate și roase, iar pe inelar port o verighetă simplă din aur, la fel ca a bărbatului de lângă care tocmai m-am ridicat.

Rămân înmărmurită preț de câteva clipe, apoi îmi mișc degetele. Iar degetele mâinii care ține săpunul se mișcă și ele. Mi se taie respirația, iar săpunul cade în chiuvetă. Mă uit în oglindă.

Chipul care se uită la mine nu este al meu. Părul nu are niciun pic de volum și este tuns mult mai scurt decât îl port eu, pielea obrazilor și cea de sub bărbie atârnă, buzele sunt subțiri, iar colțurile gurii sunt coborâte. Deschid gura și scot un icnet mut — dacă nu m-aș controla, s-ar transforma într-un țipăt de spaimă — apoi văd ochii din oglindă. Deși pielea din jurul lor e ridată, îmi dau seama că sunt ai mei. Persoana din oglindă sunt eu însămi, dar sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă. Cu douăzeci și cinci. Poate chiar cu mai mult.

E imposibil! Încep să tremur și mă agăț de marginea chiuvetei. Din piept mi se ridică un alt țipăt, dar acesta erupe ca un icnet sugrumat. Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de oglindă, și abia acum le văd. Fotografiile. Sunt lipite pe perete, ba chiar și pe oglindă. Între ele sunt presărate post-it-uri galbene, umede și încrețite, pe care e scris cu markerul.

Mă uit pe unul la întâmplare. Christine, scrie pe el, iar o săgeată indică o fotografie în care apar eu — cu înfățișarea mea cea nouă, de femeie în vârstă — stând pe o bancă de pe un chei,

alături de un bărbat. Numele acesta mi se pare cunoscut, dar nu mi-e foarte familiar, și parcă trebuie să fac un efort ca să cred că e al meu. În fotografie, eu și bărbatul ne uităm în obiectiv, ținându-ne de mână. E un tip bine făcut și atrăgător, iar când mă uit mai de aproape, îmi dau seama că e bărbatul cu care am dormit, cel pe care l-am lăsat în pat. Sub fotografie, în dreptul lui, e scris: Ben, iar alături: Soțul tău.

Iarăși mi se taie respirația, și smulg fotografia de pe perete. „Nu se poate! îmi spun în sinea mea. Nu! Nu poate fi adevărat...” Mă uit și la celelalte. În toate apărem eu și cu el. În una dintre ele, sunt îmbrăcată cu o rochie urâtă și desfac un cadou, în alta, amândoi purtăm impermeabile identice și stăm în picioare în fața unei cascade, în timp ce un cățeluș amușină la picioarele noastre. În cea de alături, stau lângă el, cu un pahar de suc de portocale în mână, și sunt îmbrăcată cu halatul pe care l-am văzut adineauri în dormitor.

Mă dau și mai în spate, până când simt pe piele răceala plăcilor de faianță. În clipa aceea, am intuiția vagă a ceea ce se numește memorie. Încerc să mă concentrez asupra ei, dar îmi scapă, asemenea cenușii luate de vânt, iar în cele din urmă îmi dau seama că, în viața mea, există un atunci — un înainte, deși nu știu înainte de ce anume — și un acum, iar între cele două se întinde un vid tăcut și îndelungat care m-a adus până aici, în această casă străină, împreună cu un bărbat necunoscut.

*

Mă întorc în dormitor. Încă țin în mână fotografia în care apar alături de bărbatul din pat.

— Ce se întâmplă? țiș eu, cu lacrimi pe obraji.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, cu ochii pe jumătate închiși.

— Cine ești?

— Sunt soțul tău, îmi răspunde el, fără să se uite la trupul meu gol.

Are o față adormită, pe care nu se citește nicio urmă de iritare.

— Suntem căsătoriți de ani de zile...

— Cum adică? întreb eu.

Aș vrea să fug, dar nu am unde.

— „Căsătoriți de ani de zile”? Ce vrei să spui?

Bărbatul se ridică în picioare.

— Poftim, spune el, întinzându-mi capotul, apoi așteaptă să mă îmbrac cu el.

Poartă niște pantaloni de pijama care sunt prea mari pentru el și un maiou alb. Îmi aduce aminte de tata.

— Ne-am căsătorit în 1995. În urmă cu douăzeci și doi de ani. Ai...

— Poftim...? îl întrerup eu.

Simt că mi se scurge tot sângele din obraji, iar camera începe să se învârtă cu mine. De undeva din casă se aude ticăitul unui ceas — parcă ar fi niște lovituri de ciocan.

— Dar...?

Face un pas către mine.

— Dar cum...?

— Christine, ai patruzeci și șapte de ani.

Mă uit la el, la acest străin care îmi zâmbeste. Nu vreau să-l cred, nici măcar nu vreau să ascult ce spune, dar el continuă:

— Ai avut un accident. Un accident grav. Ai suferit leziuni la cap, iar acum ți-e greu să-ți amintești lucruri care s-au întâmplat în trecut.

— Ce lucruri? întreb eu, gândindu-mă că nu se poate să fi uitat ultimii douăzeci și cinci de ani. Ce lucruri?

Face iarăși un pas spre mine, apropiindu-se ca și când aș fi un animal speriat.

— Totul. În unele zile, tot ce ți s-a întâmplat după vârsta de douăzeci de ani. Alteori, chiar și de mai înainte.

Simt că mi se învârtă capul. Datele și vârstele mi se învâlmășesc în minte. Nu vreau să pun nicio întrebare, dar știu că trebuie.

— Când... Când a avut loc accidentul?

Se uită la mine, iar pe chipul său se citește un amestec de compasiune și teamă.

— Când aveai douăzeci și nouă de ani...

Închid ochii. Mintea mea încearcă să respingă această informație, dar undeva, în adâncul sufletului, știu că e adevărată. Încep iarăși să plâng, iar bărbatul din fața mea, acest Ben, se apropie de mine, care am rămas în prag. Îi simt prezența alături de mine și nu mă mișc atunci când îmi cuprinde mijlocul și mă trage spre el. Mă strânge în brațe. Ne legănăm ușor și îmi dau

seama că mișcarea aceea îmi este cumva familiară. Mă face să mă simt mai bine.

— Te iubesc, Christine.

Știi că ar trebui să spun că și eu îl iubesc, dar n-o fac. Nu spun nimic. Cum aş putea să-l iubesc? E un străin. Nimic nu are sens. Vreau să știu atât de multe lucruri. Cum am ajuns aici, cum am reușit să supraviețuiesc. Dar nu știu cum să întreb.

— Mi-e frică, îi spun eu.

— Știi, îmi răspunde el. Știi... Dar nu-ți face griji, Chris. O să am grijă de tine. Întotdeauna o să am grijă de tine. O să fie bine. Crede-mă.

*

Mi-a spus că o să-mi facă un tur al casei. Acum sunt mai calmă. Mi-am pus o pereche de chiloți și un tricou vechi pe care mi l-a dat el, apoi mi-am aruncat capotul pe umeri. Ieșim pe hol.

— Deja ai văzut baia, îmi spune, deschizând ușa alăturată. Țasta e biroul.

Înăuntru se află un birou de sticlă, iar pe el văd ceva care pare să fie un computer, deși e ridicol de mic — ai zice că-i un fel de jucărie. Alături de el e un fișet gri metalizat, deasupra căruia e atârnat un calendar. Totul e curat și ordonat.

— Lucrez aici din când în când, îmi explică el, închizând ușa.

Apoi trecem de cealaltă parte a holului, iar el deschide o altă ușă. Un pat, o măsuță de toaletă, un șifonier. E o cameră foarte asemănătoare cu cea în care m-am trezit.

— Uneori dormi aici. Dar de obicei nu-ți place să te trezești singură. Intri în panică atunci când nu-ți dai seama unde te afli.

Încuviințez din cap. Mă simt ca un chiriaș căruia i se prezintă o nouă locuință. Iar bărbatul de lângă mine pare un fel de coleg de apartament.

— Hai să mergem la parter.

Cobor în urma lui. Îmi arată camera de zi — o canapea și niște fotolii, un ecran plat prins de perete, care cică e un televizor — sufrageria și bucătăria. Niciuna nu mi se pare familiară. Nu simt nimic, nici măcar când văd pe un bufet o fotografie înrămată care ne înfățișează pe noi doi.

— În spate e o grădină.

Mă uit prin ușa de sticlă a bucătăriei. Abia se crapă de ziuă, iar

cerul întunecat începe să se coloreze în albastru. Disting silueta unui copac mare, iar la capătul grădinii, un șopron — în rest, nimic. Îmi dau seama că nici măcar nu știu în ce parte a lumii mă aflu.

— Unde suntem? Îl întreb eu pe bărbatul din spatele meu.

Mă uit în geam și ne văd pe amândoi. Pe mine și pe soțul meu. Doi oameni de vârstă mijlocie.

— În nordul Londrei, îmi răspunde el. În cartierul Crouch End.

Fac un pas în spate. Simt că mă cuprinde panica:

— Dumnezeuule! Nici măcar nu știu unde locuiesc...

— Nu-ți face griji, îmi spune el, luându-mă de mână. În scurtă vreme, o să te simți mai bine.

Mă întorc cu fața spre el și aștept să-mi spună cum, cum o să mă simt mai bine, dar nu primesc nicio explicație.

— Vrei să-ți fac o cafea?

Întrebarea lui mă enervează preț de o clipă, dar apoi îi răspund:

— Da, te rog.

Iar el pune apă într-un ibric.

— Neagră, te rog, adaug eu. Fără zahăr.

— Știu, îmi spune el zâmbind. Vrei și niște pâine prăjită?

Îi spun că da. Îmi închipui că știe o mulțime de lucruri despre mine, dar tot am impresia că e dimineața de după o aventură de o noapte: mă simt de parcă ar urma să iau micul dejun cu un străin, în casa lui, după care va trebui să aleg momentul potrivit pentru a pleca acasă.

Dar problema e că, din câte se pare, chiar sunt acasă.

— Vreau să stau jos, îi spun eu.

— Du-te și ia loc în living. Vin și eu imediat.

Ies din bucătărie.

În scurtă vreme, mi se alătură și Ben. Îmi întinde un album cu fotografii.

— Uite, albumul ăsta ar putea să te ajute.

Îl iau în mână. Are o învelitoare de vinilin care imită — fără succes — pielea uzată și e prins cu o panglică roșie, ale cărei capete sunt legate într-o fundă neglijentă.

— Mă întorc repede, îmi spune el, apoi mă lasă singură în cameră.

Mă așez pe canapea. Albumul îmi atârnă greu în poală. Am

impresia că, dacă îl voi deschide, va fi ca și când mi-aș vârî nasul în viața altcuiva. Dar îmi dau seama că albumul mi-a fost dat de soțul meu și că tot ce se află în el are legătură cu mine.

Desfac funda și îl deschid la întâmplare. Dau peste o fotografie cu mine și Ben de pe vremea când eram mult mai tineri.

Îl închid la loc. Îmi trec mâinile peste copertă, apoi îl răsfoiesc ușor, spunându-mi în sinea mea: „Cred că fac asta în fiecare zi”.

Nu-mi pot da seama ce se întâmplă. Am impresia că s-a produs o mare greșeală și totuși îmi dau seama că nu este așa. Am toate dovezile: chipul pe care l-am văzut în oglinda de la etaj și mâinile îmbătrânite care mângâie albumul. Nu sunt persoana care credeam că sunt atunci când m-am trezit.

Dar cine îmi închipuiam că sunt? Și când anume am fost persoana aceea, care s-a trezit în patul unui străin și tot ce avea în minte era să se ducă acasă? Închid ochii. Simt că plutesc. N-am repere. Sunt în pericol să mă rătăcesc.

Trebuie să mă agăț de ceva. Încerc să mă concentrez asupra unui lucru concret. Orice. Nu găsesc nimic. Atât de mulți ani din viața mea... Pur și simplu au dispărut.

Albumul acesta îmi va spune cine sunt, dar nu vreau să-l deschid din nou. Nu încă. Vreau să stau liniștită o vreme, fără să știu ce cuprinde trecutul meu. Să rămân în așteptare, la granița dintre posibilitate și realitate. Îmi este teamă să-mi descopăr trecutul — ce-am realizat și ce nu.

Ben se întoarce și pune o tavă în fața mea. Pâine prăjită, două cești de cafea, o cană cu lapte.

— Te simți bine? mă întreabă el, iar eu încuviințez din cap.

Se așază lângă mine. E proaspăt ras și poartă o pereche de pantaloni, o cămașă și o cravată. Acum nu mai seamănă cu tata, ci cu angajatul unei bănci sau al unei firme. „N-arată rău deloc”, îmi spun eu, dar îndepartez din minte acest gând.

— Așa se întâmplă în fiecare zi? îl întreb.

Ben pune o felie de pâine prăjită pe o farfurie și întinde unt pe ea.

— Cam așa. Vrei și tu?

Clatin din cap, iar el mușcă din felie.

— Se pare că ești capabilă să reții informații cât timp ești trează, dar după ce adormi, ți se șterg din memorie. Cum ți se pare cafeaua?

Îi spun că e bună, iar el îmi ia albumul din poală.

— E un fel de jurnal ilustrat, îmi spune, apoi îl deschide. În urmă cu câțiva ani, ne-a luat foc casa și am pierdut multe fotografii și lucruri vechi, dar încă mai avem câteva în albumul ăsta.

Îmi arată cu degetul prima pagină:

— Uite, aici e diploma ta de licență. Iar asta e o fotografie de când ai absolvit.

Mă uit la ce-mi arată și mă văd zâmbind cu ochii mijți din pricina soarelui. Port o rochie neagră și o pălărie de fetru cu un ciucure auriu. Chiar în spatele meu se află un tânăr cu costum și cravată, care nu se uită în obiectiv.

— Ți-ai uitat tu? întreb eu.

— Nu, spune el zâmbind. Nu am absolvit odată cu tine. Pe vreme aia, încă eram student. La facultatea de chimie.

Ridic privirea spre el.

— Când ne-am căsătorit?

Se uită la mine și îmi cuprinde mâna între ale lui. Sunt surprinsă de asprimea palmelor sale — poate pentru că sunt obișnuită cu pielea lui catifelată din tinerețe.

— După ce ți-ai susținut teza de doctorat, îmi răspunde el. Deja eram împreună de câțiva ani, dar tu... de fapt, amândoi am vrut ca mai întâi să-ți termini studiile.

Are noimă, dar mi se pare surprinzător de pragmatic din partea mea. Mă întreb dacă mi-am dorit cu adevărat să mă căsătoresc cu el.

— Eram foarte îndrăgostiți, adaugă el, ca și când mi-ar fi citit gândul. Și încă suntem.

Nu știu ce să spun. Zâmbesc. Ben ia o gură de cafea, apoi se uită iarăși în albumul pe care îl ține în poală și dă câteva pagini.

— Ai făcut studii de filologie engleză. După ce ai absolvit, ai avut câteva slujbe. Chestii foarte diverse: secretariat, vânzări... Cred că nu prea știai ce vrei. După licență, eu nu mi-am continuat studiile, ci am făcut niște cursuri ca să devin profesor. Mi-a fost destul de greu câțiva ani, dar în cele din urmă am fost promovat și, ei bine, am ajuns aici.

Mă uit în jur. Camera de zi este elegantă și confortabilă. Degajă aerul cald al clasei de mijloc. Deasupra șemineului atârână un tablou care înfățișează o pădure, iar pe polița lui se află un ceas și câteva bibelouri. Mă întreb dacă am contribuit și eu la

decorarea casei.

— Predau la un liceu din apropiere. Acum sunt șef de catedră, îmi spune el cu un pic de mândrie în glas.

— Iar eu?

Nu știu de ce îl întreb, pentru că îmi închipui singurul răspuns posibil. Ben mă ia de mână.

— După accident, a trebuit să renunți la serviciu. Acum nu muncești. Nici nu e nevoie, adaugă el, simțindu-mi probabil dezamăgirea. Am un salariu destul de bun. Ne descurcăm. E în regulă.

Închid ochii și duc mâna la frunte. Mi se pare prea mult. Aș vrea să tacă. Simt că trebuie să procesez foarte multe informații și că, dacă n-o să se oprească, o să explodez. Aș vrea să-l întreb: „Și ce fac toată ziua?”, dar mă tem de răspuns, așa că mă abțin.

Ben își termină felia de pâine prăjită, apoi duce tava în bucătărie. Se întoarce în living îmbrăcat cu un pardesiu:

— Trebuie să plec la serviciu.

Simt că mă încordez.

— Nu-ți face griji, spune el. O să te simți bine. Te sun mai încolo. Promit. Și nu uita că ziua de azi n-o să se deosebească de celelalte. O să fie bine.

— Dar... încep eu.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Dar înainte vreau să-ți arăt câteva lucruri de care ai putea avea nevoie.

Mergem în bucătărie și îmi arată ce se află în dulapuri, mâncarea din frigider, pe care aș putea s-o încălzesc la prânz, și o tablă de scris prinsă de perete, alături de care atârână un marker negru legat cu o ață.

— Uneori, îți scriu mesaje pe tabla asta, îmi explică el. Văd că a scris pe ea cuvântul „vineri”, cu majuscule îngrijite, iar dedesubt: „Rufe?”, „Plimbare? (la telefonul!)”, „TV?” Sub cuvântul „prânz”, a scris că mai e niște somon în frigider și a adăugat: „Salată?”. La sfârșit, a scris că va ajunge acasă în jurul orei șase.

— Ai o agendă, continuă el. E în geanta ta. La sfârșit sunt notate câteva numere de telefon și adresa noastră, în caz că te rătăcești. Ai și un telefon mobil...

— Un ce?

— Un telefon fără fir, pe care poți să-l iei cu tine când ieși din casă. Cred că e în geanta ta. Ai grijă să nu-l uiți, dacă pleci.

— Am înțeles.

— Bine.

Ne ducem în hol, iar el ia o servietă din piele tocită aliată lângă ușă. Trebuie să plec.

— În regulă.

Nu știu ce altceva aș putea spune. Mă simt ca o fetiță care nu se duce la școală și e lăsată singură acasă de părinții ei, care trebuie să meargă la serviciu. Mă aștept ca Ben să-mi spună: „Să nu atingi nimic. Și nu uita să-ți iei pastilele”.

Se apropie de mine și mă sărută pe obraz. Nu-l resping, dar nici nu-i răspund cu un sărut. Se întoarce spre ușă, dar chiar înainte s-o deschidă, se oprește și se uită iarăși la mine:

— Ah, era să uit!

Dintr-odată, Ben adoptă un entuziasm forțat, iar vocea lui capătă o notă falsă. Se străduiește prea mult să pară natural — se vede limpede că s-a gândit îndelung la ce urmează să-mi spună. Și nu e ceva rău, cum mi-am închipuit eu.

— În seara asta, plecăm din oraș. Doar pe durata weekendului. E aniversarea noastră, așa că m-am gândit să mergem undeva. Ce părere ai?

Încuviințez din cap:

— Sună bine.

Ben zâmbește cu un aer ușurat:

— Avem ceva frumos la care să ne gândim. Un pic de aer de mare... O să ne prindă bine.

Se întoarce spre ușă și o deschide:

— Te sun mai încolo, să văd ce faci.

— Da, te rog.

— Te iubesc, Christine. Să nu uiți niciodată.

Ben închide ușa, iar eu mă răsucesc pe călcâie și mă întorc în living.

*

Mai târziu, pe la ora zece. Stau pe un fotoliu. Farfuriile sunt spălate și rânduite cu grijă în suportul pentru vase, iar rufecele sunt în mașină. M-am străduit să mă mențin ocupată.

Dar acum mă simt goală pe dinăuntru. E adevărat ce mi-a spus Ben. Nu am memorie. Nicio amintire. În această casă nu există niciun lucru de care să-mi aduc aminte. Niciuna dintre

fotografii — fie din jurul oglinzii, fie din albumul pe care îl am în față — nu-mi declanșează amintirea zilelor în care au fost făcute, și nu am nicio amintire cu Ben, în afară de cele din dimineața aceasta. Mentea mi-e complet goală.

Închid ochii și încerc să mă concentrez asupra a ceva. Orice. Crăciunul trecut. Un Crăciun oarecare. Nunta mea. Dar nu-mi vine nimic în minte.

Mă ridic în picioare. Mă plimb prin casă, trecând dintr-o cameră în alta. Încet. Plutind ca un strigoi, mângâind ușor pereții, mesele și celelalte mobile, dar parcă fără să le ating cu adevărat. „Cum am ajuns așa?“, mă întreb. Mă uit la modelele covoarelor, la bibelourile de pe polița șemineului, la farfuriile ornamentale aranjate pe mi porturile din sufragerie. Încerc să-mi spun că toate sunt ale mele. Că e casa mea, soțul meu, viața mea. Dar simt că lucrurile acestea nu-mi aparțin. Nu sunt parte din mine. În dormitor, deschid ușa șifonierului și văd niște haine pe care nu le recunosc — toate atârnă frumos pe umerase, ca niște simulacre ale unei femei pe care n-am întâlnit-o niciodată. O femeie căreia îi cotrobăi prin casă, căreia îi folosesc săpunul și șamponul, căreia îi port papucii și capotul. Femeia aceasta se ascunde de mine, este o prezență fantomatică, îndepărtată și imposibil de atins. De dimineață, mi-am ales lenjeria intimă cu un sentiment de vinovăție, scotocind în grabă printre perechile de chiloți puse laolaltă cu dresurile și ciorapii, ca și când în aș fi temut ca nu cumva să fiu prinsă. Mi s-a tăiat respirația când am găsit în fundul sertarului niște chiloți de mătase cu dantelă — articole concepute nu doar pentru a fi purtate, ci și privite. În cele din urmă, am ales niște chiloți azurii și un sutien de aceeași culoare, și am aranjat celelalte lucruri exact așa cum le găsisem. Apoi mi-am pus o pereche de dresuri groase, niște pantaloni și o bluză.

M-am așezat la măsuța de toaletă să-mi studiez chipul în oglindă, apropiindu-mă cu precauție de propria-mi imagine. Mi-am pipăit ridurile de pe frunte și pliurile de sub ochi. Am zâmbit și mi-am examinat dinții, apoi m-am uitat la micile riduri de la colțurile gurii. Am observat că am o pată pe frunte — o porțiune de altă culoare, asemănătoare cu o vânătaie care încă nu a dispărut complet. Am găsit niște farduri și m-am machiat un pic. Puțină pudră și un pic de roșu în obraji. Mi-am amintit de o femeie — acum îmi dau seama că era mama — care făcea

același lucru și spunea că se pictează pentru război, asemenea băștinașilor, iar azi-dimineață, în timp ce ajustam conturul rujului cu un șervețel și îmi dădeam genele cu rimel, mi s-a părut o comparație foarte potrivită. Chiar aveam impresia că mă pregăteam pentru un fel de luptă, sau că o luptă se apropia de mine.

Mă trimitea la școală... Se machia... Am încercat să mi-o amintesc pe mama făcând și altceva. Orice altceva. Dar nu mi-a venit nimic în minte. Doar vid, spații vaste între mici insule de memorie. Ani complet goi.

Acum, sunt în bucătărie și deschid pe rând dulapurile: pungi de paste, pachete de orez arborio¹, conserve cu fasole. Nu recunosc genul acesta de mâncare. Îmi aduc aminte că mâncam brânză cu pâine prăjită, pește congelat, sandviciuri cu șuncă presată. Scot o cutie pe care scrie „năut” și o pungă cu ceva care se cheamă „cușcuș”. Nu numai că nu știu cum să le gătesc, dar nici măcar nu știu ce sunt. Și atunci, cum reușesc să-mi îndeplinesc sarcinile de soție?

Mă uit la tabla de scris pe care mi-a arătat-o Ben înainte să plece. Are o culoare cenușie — cuvintele au fost mâzgălite, șterse, înlocuite, corectate, și fiecare dintre ele a lăsat niște urme abia perceptibile. Mă întreb ce-aș descoperi dacă aș reuși să descifrez straturile suprapuse, dacă aș putea să-mi explorez trecutul în felul acesta, dar îmi dau seama că, și de-ar fi posibil, ar fi inutil. Sunt sigură că aș găsi doar câteva mesaje banale, liste de cumpărături și sarcini de îndeplinit.

Oare aceasta chiar este viața mea? Cred că da. Nu sunt mai mult de-atât? Iau markerul și scriu ceva pe tablă: „Să fac bagajul pentru diseară?” E o însemnare pe care am făcut-o pentru mine.

Aud un zgomot. O melodie care vine din geanta mea. O deschid și o golesc pe canapea. Un portofel, niște șervețele, câteva pixuri, un ruj. O pudrieră, o chitanță pentru două cafele. O agendă pătrată cu latura de câțiva centimetri, cu model floral pe copertă și un pix prins de cotor.

În cele din urmă, găsesc ceva care presupun că este telefonul despre care mi-a vorbit Ben — un obiect mic, făcut din plastic, cu o tastatură care îl face să semene cu o jucărie. Sună, iar ecranul se aprinde intermitent. Apăs pe un buton care sper că e cel

---

¹ Varietate de orez originară din localitatea italiană Arborio.

corect.

— Alo? spun eu.

Vocea care răspunde nu este a lui Ben:

— Bună! Christine? Christine Lucas?

Nu vreau să răspund. Numele meu de familie mi se pare la fel de ciudat pe cât mi s-a părut la început prenumele meu. Mă simt ca și când pământul ferm pe care începusem să pășesc a dispărut din nou, fiind înlocuit de nisipuri mișcătoare.

— Christine? Alo, mai ești la telefon?

Cine o fi? Ce alte persoane mai știi cine sunt și unde mă aflu? Îmi dau seama că ar putea fi oricine. Simt că mă cuprinde panica. Degetul meu ezită deasupra butonului care ar putea încheia conversația.

— Christine? Sunt eu. Doctorul Nash. Răspunde-mi, te rog.

Numele nu-mi spune nimic, dar în cele din urmă întreb:

— Cine e?

Vocea lui capătă un alt ton. Ușurare?

— Sunt Nash, medicul tău.

Încă un acces de panică:

— Medicul meu?

Aș vrea să-i spun că nu sunt bolnavă, dar nici măcar de asta nu sunt sigură. Simt că mi se învâрте capul.

— Da, spune el. Dar nu-ți face griji. În ultima vreme, am făcut niște investigații în legătură cu memoria ta. Nu-i nimic în neregulă.

Îmi atrage atenția timpul verbal pe care l-a folosit: *am făcut*. Deci e vorba despre încă o persoană de care nu-mi aduc aminte nimic.

— Ce fel de investigații? întreb eu.

— Am încercat să te ajut, să-ți ameliores situația. M-am străduit să-mi dau seama ce anume a cauzat problemele tale de memorie și dacă putem face ceva pentru a le remedia.

Are noimă ce spune, dar îmi vine în minte o altă întrebare: de ce nu mi-a zis Ben nimic despre acest medic înainte să plece la serviciu?

— Cum? spun eu în cele din urmă. Ce-am făcut, mai exact?

— Ne-am întâlnit de mai multe ori în ultimele săptămâni. Cam de două ori pe săptămână.

Mi se pare neverosimil. Încă o persoană pe care o văd în mod regulat, dar despre care n-am absolut nicio amintire.

Aș vrea să-i spun: „Nu ne-am întâlnit niciodată. Ai putea fi oricine”. Dar mă abțin. Același lucru ar putea fi spus și despre bărbatul alături de care m-am trezit azi-dimineață și care s-a dovedit a fi soțul meu.

— Nu-mi aduc aminte, îi răspund în cele din urmă.

Vocea lui devine mai caldă:

— Știu. Nu-ți face griji.

Dacă e adevărat ce spune, atunci sigur îmi înțelege problema. Îmi spune că următoarea noastră întâlnire este programată pentru astăzi.

— Astăzi? întreb eu.

Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a zis Ben azi-dimineață și la lista cu sarcini de pe tabla din bucătărie.

— Dar soțul meu nu mi-a zis nimic despre asta.

Îmi dau seama că e prima oară când mă refer în felul acesta la bărbatul cu care m-am trezit în pat.

Urmează o pauză, iar în cele din urmă, doctorul Nash îmi spune:

— Nu cred că Ben știe de întâlnirea noastră de azi.

Deși îmi dau seama că știe cum îl cheamă pe soțul meu, îi răspund:

— Dar e ridicol! Cum să nu știe? Sigur mi-ar fi spus!

Se aude un oftat:

— Va trebui să ai încredere în mine. Când ne întâlnim, pot să-ți explic totul. Chiar am început să facem progrese.

„Când ne întâlnim”... Și cum să facem asta? Mă înspăimântă gândul de a ieși din casă fără Ben, fără ca el să știe unde mă aflu sau cu cine sunt.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu pot.

— Christine, e important. Dacă te uiți în agenda ta, ai să vezi că e adevărat ce spun. O ai la îndemână? Ar trebui să fie în geanta ta.

Iau agenda cu model floral de pe canapea și am un șoc atunci când văd anul imprimat pe copertă cu litere aurii. Două mii șapte. Douăzeci de ani mai târziu decât ar trebui să fie.

— Gata.

— Acum uită-te la data de azi. 30 noiembrie. Ar trebui să scrie că ai întâlnire cu mine.

Nu înțeleg cum de suntem în noiembrie — mâine începe decembrie — dar răsfoiesc paginile subțiri precum șervețelele și,

În cele din urmă, ajung la data de azi. Găsesc între file o bucată de hârtie galbenă, acoperită cu un scris de mână pe care nu-l recunosc: „30 noiembrie — întâlnire cu doctorul Nash”. Sub această însemnare, o alta: „Nu-i spune lui Ben”. Mă întreb dacă a citit și Ben acest bilet, dacă se uită prin lucrurile mele.

Ajung la concluzia că nu ar avea niciun motiv să facă una ca asta. Celelalte pagini ale agendei sunt goale. Nicio aniversare, nicio ieșire în oraș, nicio petrecere. Oare chiar așa este viața mea?

— Am găsit-o, îi răspund eu în cele din urmă.

Îmi spune că o să vină să mă ia de acasă, că știe unde stau și că o să ajungă într-o oră.

— Dar soțul meu...

— Nicio problemă. O să ne întoarcem cu mult înainte ca el să ajungă acasă. Promit. Ai încredere în mine.

Aud bățile ceasului demodat de pe polița șemineului și îmi întorc privirea spre el. Un cadran mare, cu cifre romane, montat într-o cutie de lemn. Arată ora unsprezece și jumătate. Alături de el se află o cheie argintie cu care îl întorci, lucru pe care îmi închipui că Ben își amintește să-l facă în fiecare seară. Pare atât de vechi încât poate fi considerat o antichitate, și mă întreb cum am intrat în posesia unui astfel de ceas. Poate că nu-i o moștenire de familie și n-are nicio valoare sentimentală pentru noi, ci pur și simplu l-am văzut într-un magazin sau la un târg de antichități și l-am cumpărat pentru că i-a plăcut unuia dintre noi. Probabil lui Ben. Îmi dau seama că mie nu-mi place.

Cred că mă voi întâlni cu doctorul Nash doar de data asta. Iar diseară îi voi povesti tot lui Ben, când se întoarce de la serviciu. Nu-mi vine să cred că îi ascund așa ceva. Mai ales că depind atât de mult de el.

Dar vocea medicului are o familiaritate ciudată. Spre deosebire de Ben, bărbatul acesta nu mi se pare complet străin. Îmi dau seama că mi-e mai ușor să cred că-l cunosc decât mi-a fost cu soțul meu.

Mi-a spus că „am început să facem progrese”. Vreau să știu despre ce progrese e vorba.

— Bine, spun eu. Vreau să ne întâlnim.

*

Când ajunge la noi acasă, doctorul Nash îmi propune să ieșim la o cafea.

— Nu cred că are rost să mergem până la cabinetul meu, spune el. Oricum, azi vreau doar să stau de vorbă cu tine.

Spun da, încuviințând din cap.

Când a venit, eram în dormitor și mă uitam pe fereastră: a parcat, și-a aranjat părul, și-a netezit haina, și-a luat servieta, apoi a încuiat mașina. „Nu-i el”, m-am gândit, atunci când i-a salutat din cap pe muncitorii care descărcau scule dintr-o dubă, dar apoi a luat-o pe aleea care duce la ușa casei noastre. Părea destul de tânăr — prea tânăr ca să fie medic — și, cu toate că nu știu exact cu ce mă așteptam să fie îmbrăcat, sigur nu mi-l închipuiam purtând sacoul sport și pantalonii reiați de culoare gri în care venise.

— La capătul străzii e un parc, adaugă el. Cred că e și un mic bar acolo. Vrei să mergem?

Pornim într-acolo pe jos. E un frig pătrunzător, așa că îmi înfășor mai bine fularul în jurul gâtului. Îmi pare bine că am în geantă telefonul mobil pe care mi l-a dat Ben. Îmi pare bine și că doctorul Nash nu a insistat să mergem undeva cu mașina. O parte din mine are încredere în el, dar o alta, una mai mare, îmi spune că ar putea fi oricine. Un străin.

Sunt o adultă, dar o adultă cu probleme. I-ar fi ușor acestui bărbat să mă ducă cine știe unde, fără ca eu să știu ce intenții are. Sunt la fel de vulnerabilă ca un copil.

Ajungem la strada principală care separă capătul străzii de parc și așteptăm la trecerea de pietoni. Tăcerea dintre noi e apăsătoare.

— Ce fel de doctor ești? spun, deși îmi propusesem să-l întreb asta abia după ce aveam să luăm loc undeva. Cu ce te ocupi? Și cum m-ai găsit?

Întoarce capul spre mine.

— Sunt neuropsiholog, spune el cu un zâmbet.

Mă întreb dacă îi pun aceeași întrebare de fiecare dată când ne întâlnim.

— M-am specializat în problemele pacienților cu afecțiuni ale creierului și sunt interesat de câteva dintre noile tehnici de neuroimagică funcțională. Studiez de multă vreme procesele și funcțiile memoriei. Am hotărât să iau legătura cu tine după ce am citit despre cazul tău în literatura de specialitate. Și nu mi-a

fost greu deloc să te gădesc.

Undeva mai încolo, o mașină intră pe strada principală și se apropie de noi.

— Literatura de specialitate?

— Da. S-au scris mai multe studii de caz despre tine. Am luat legătura cu centrul unde ai fost îngrijită înainte să te întorci acasă.

— Dar de ce ai vrut să iei legătura cu mine?

— M-am gândit că te pot ajuta, îmi răspunde el cu un zâmbet. Am lucrat o scurtă perioadă cu pacienți care au genul acesta de probleme. Și cred că pot fi ajutați. Dar e nevoie de asistență intensivă, adică mai mult de o oră pe săptămână, cum se face de obicei. Am câteva idei pentru a obține îmbunătățiri reale și am vrut să testez câteva dintre ele.

Face o pauză.

— Și am scris un studiu de caz despre tine, adaugă el. S-ar putea spune că e cel mai bun!

Izbucnește în râs, dar se întrerupe când vede că nu mă arăt amuzată de gluma lui. Își drege glasul și continuă:

— Cazul tău este neobișnuit. Mulțumită ție, cred că ne putem îmbunătăți considerabil cunoștințele despre felul cum funcționează memoria.

Mașina trece, după care traversăm. Simt că devin neliniștită și încordată. „Afecțiuni ale creierului. Cercetare. Am luat legătura cu tine.” Încerc să respir normal, să mă relaxez, dar îmi dau seama că nu pot. Acum, trupul meu adăpostește două persoane: una este o femeie de patruzeci și șapte de ani, calmă, politicoasă, conștientă de ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă, iar cealaltă are douăzeci de ani și urlă. Nu pot să-mi dau seama care dintre ele sunt eu, însă nu aud decât vuietul îndepărtat al traficului și țipetele copiilor din parc, de aceea presupun că, în realitate, sunt prima persoană.

Când ajungem pe celălalt trotuar, mă opresc și spun:

— Ce se întâmplă? M-am trezit azi-dimineață într-o casă pe care n-am mai văzut-o niciodată, dar care se pare că e a mea, și aveam lângă mine un bărbat pe care nu l-am recunoscut, dar care îmi spune că suntem căsătoriți de ani de zile. Iar tu pari să știi despre mine mai mult decât știu eu însămi.

Aprobă încet din cap.

— Suferi de amnezie, îmi spune el, luându-mă ușor de braț.

Suferi de amnezie de multă vreme. Nu poți păstra amintiri noi, așa că ai uitat mare parte din ce ți s-a întâmplat în viața ta de adultă. În fiecare dimineață, te trezești crezând că ești o femeie tânără. Iar în unele zile, te trezești crezând că ești un copil.

Spuse de el — un medic — lucrurile astea par cumva mai grave.

— Deci e adevărat? îl întreb.

— Mă tem că da. Iar bărbatul pe care l-ai văzut acasă chiar e soțul tău. Ben. V-ați căsătorit cu ani în urmă. Cu mult timp înainte să devii amnezică.

Încuviințez ușor din cap.

— Mergem? mă întreabă.

Spun da și intrăm în parc. E înconjurat de o alee, iar un pic mai încolo se vede un loc de joacă pentru copii, lângă care se află un mic bar din care ies oameni ținând în mâini tăvițe cu diferite gustări. Pornim într-acolo și, după ce intrăm, eu iau loc la o masă din plastic laminat, plină de zgârieturi, iar doctorul Nash se duce să comande.

Se întoarce cu două pahare de plastic pline cu cafea tare — a lui cu lapte, a mea fără. Își pune zahăr din bolul de pe masă, dar nu se oferă să-mi pună și mine, iar lucrul acesta, mai mult decât orice, mă convinge că într-adevăr ne-am mai întâlnit. Ridică privirea spre mine și mă întreabă cum m-am lovit la frunte.

— Poftim? spun eu mai întâi, dar apoi îmi aduc aminte de vânătaia pe care am văzut-o azi-dimineață — e clar că pudra n-a reușit s-o ascundă. Ah, asta? Nu știu. O nimica toată. Nu mă doare.

Doctorul Nash nu spune nimic, ci învârte mai departe în cafea.

— Deci stau acasă și soțul meu are grijă de mine?

Ridică iarăși privirea:

— Da, dar n-a fost așa tot timpul. La început, starea ta era atât de gravă, încât trebuia să fii supravegheată în permanență. Ben a ajuns la concluzia că poate să te îngrijească singur doar de puțină vreme.

Deci felul în care mă simt acum reprezintă o ameliorare. Mă bucur că nu-mi pot aduce aminte de vremurile când situația era și mai dificilă.

— Cred că mă iubește foarte mult, spun, mai mult pentru mine, decât pentru doctorul Nash.

Încuviințează din cap, apoi urmează o pauză în care amândoi

luăm câte o gură de cafea.

— Da, răspunde el în cele din urmă. Cred că te iubește foarte mult.

Zâmbesc și îmi plec privirea la mâinile cu care țin paharul fierbinte, la verigheta de aur, la unghiile scurte, la picioarele mele încrucișate politicos. Nu-mi recunosc propriul trup.

— De ce nu știe soțul meu că mă întâlnesc cu tine?

Clipește și scoate un oftat.

— Am să fiu sincer cu tine, răspunde el, împreunându-și mâinile și aplecându-se spre mine. Când am luat legătura cu tine, ți-am cerut să nu-i spui lui Ben că te întâlnești cu mine.

Mă străbate un fior de spaimă, asemenea unui ecou. Cu toate astea, pare un om demn de încredere.

— Continuă, îl rog.

Vreau să cred că mă poate ajuta.

— În trecut, tu și cu Ben ați fost abordați de mai mulți oameni care voiau să lucreze cu tine — medici, psihiatri, psihologi și așa mai departe. Dar de fiecare dată soțul tău s-a arătat foarte reticent și n-a vrut să te lase să lucrezi cu ei. Le-a spus că ai mai fost supusă unor tratamente de amplexare și că, după părerea lui, singurul lor rezultat a fost că ți-au provocat mari neplăceri. Și bineînțeles că a vrut să te cruțe — și să se cruțe pe el — de aceste neplăceri.

E de înțeles: nu vrea să-mi dea speranțe false.

— Așadar, m-ai convins să mă întâlnesc cu tine fără știrea lui?

— Da. Mai întâi am luat legătura cu Ben. Am vorbit cu el la telefon. Ba chiar l-am rugat să ne întâlnim ca să-i explic ce am de oferit, dar m-a refuzat. Așa că am luat legătura direct cu tine.

Un alt fior de spaimă, venit parcă de nicăieri.

— Cum?

Pleacă privirea.

— Am venit în fața casei tale, am așteptat până ai ieșit, apoi te-am abordat și m-am prezentat.

— Și am acceptat să mă văd cu tine? Așa, pur și simplu?

— La început, nu. A trebuit să te conving că poți avea încredere în mine. Ți-am propus să ne întâlnim doar o dată, pentru o singură ședință. Dar fără știrea lui Ben, dat fiind că se declarase împotriva. Ți-am spus că o să-ți explic de ce vreau să ne vedem și ce cred că pot să-ți ofer.

— Și am fost de acord...

Mă privește în ochi.

— Da. Și ți-am spus că, după această primă întâlnire, vei decide singură dacă îi spui sau nu lui Ben. Iar dacă vei hotărî să nu-i spui, te voi suna să-ți amintesc de întâlnirile noastre și tot restul.

— Și am ales să nu-i spun.

— Da, exact. Ai hotărât să așteptăm să facem progrese înainte să-i spui. Ți s-a părut că așa e mai bine.

— Și facem?

— Ce?

— Progrese?

Mai ia o gură de cafea, apoi pune paharul pe masă.

— Cred că da. Cu toate că progresele sunt destul de greu de cuantificat cu precizie. Dar în ultimele săptămâni, ți-au revenit o mulțime de amintiri — multe dintre ele pentru prima dată, din câte ne putem da seama. Iar acum, îți amintești anumite lucruri mai des decât înainte. De exemplu, uneori te trezești și îți aduci aminte că ești căsătorită. Și...

Face o pauză.

— Și? întreb eu.

— Și impresia mea e că devii mai independentă.

— Independentă?

— Da. Nu te mai bazezi pe Ben la fel de mult ca înainte. Și nici pe mine.

„Deci asta e”, îmi spun în sinea mea. Acesta este progresul pe care crede că l-am făcut. Independența. Poate se referă la faptul că pot merge la magazin sau la bibliotecă fără însoțitor, deși nu sunt sigură că pot face asta. În orice caz, încă nu am făcut suficiente progrese cât să mă pot mândri în fața soțului meu. Nici măcar cât să-mi aduc aminte în fiecare dimineață că am un soț.

— Dar asta-i tot?

— E important, mă asigură el. Nu trebuie să subestimezi acest lucru, Christine.

Nu spun nimic. Iau o gură de cafea și mă uit în jur. Barul e aproape pustiu. Se aud niște voci din bucătărioara barului, bolborositul apei date în clocot, țipetele unor copii care se joacă în parc. Îmi vine greu să cred că acest local e atât de aproape de casa mea și totuși nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată aici.

— Și ce am făcut până acum? îl întreb pe doctorul Nash. Mi-ai spus că ne întâlnim de câteva săptămâni.

— Îți amintești ceva din întâlnirile noastre anterioare? Orice.

— Nu. Nimic. Din punctul meu de vedere, mă întâlnesc cu tine pentru prima oară.

— Scuză-mă că te-am întrebat. După cum ți-am zis, uneori îți revin anumite amintiri. Se pare că în unele zile îți amintești mai multe lucruri decât în altele.

— Nu înțeleg. Nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit cu tine înainte, nici ce s-a întâmplat ieri sau alaltăieri sau anul trecut. Cu toate acestea, îmi pot aminti lucruri petrecute cu câțiva ani în urmă. Îmi aduc aminte frânturi din copilăria mea. Și de mama mea. Sau că am fost studentă. Cum de-au supraviețuit aceste amintiri vechi când toate celelalte au dispărut?

Cât timp am vorbit, a încuviințat din cap de mai multe ori. Sunt sigură că i-am mai pus această întrebare. Probabil că-l întreb același lucru în fiecare săptămână. Poate că avem aceeași conversație de fiecare dată.

— Memoria e ceva foarte complex, îmi spune el. Oamenii au o memorie de scurtă durată care poate stoca fapte și informații preț de un minut sau două, dar și o memorie de lungă durată. Aceasta din urmă poate păstra o cantitate uriașă de informații, și se pare că pentru o perioadă de timp indefinită. În prezent, se știe că aceste două funcții sunt controlate de părți diferite ale creierului și că între ele există anumite conexiuni neurale. Există și o zonă a creierului care preia amintirile de scurtă durată și le transformă în amintiri de lungă durată, care pot fi folosite mai târziu.

Vorbește repede și cu lejeritate, asemenea cuiva care umblă pe un teritoriu foarte bine cunoscut. Presupun că și eu am fost așa cândva — sigură pe mine.

— Sunt două tipuri principale de amnezie, continuă el. De cele mai multe ori, amnezicii nu-și pot aminti evenimentele din trecut, iar amintirile lor cele mai recente au cel mai mult de suferit. Dacă, de exemplu, pacientul a avut un accident de mașină, e posibil să nu-și mai aducă aminte accidentul sau zilele, poate chiar săptămânile dinainte, dar își poate aduce aminte perfect tot ce s-a întâmplat până cu șase luni înainte de accident.

Încuviințez din cap.

— Și celălalt tip?

— Celălalt e mai rar, îmi răspunde el. Uneori, pacientul este

incapabil să transfere amintirile din memoria de scurtă durată în cea de lungă durată. Oamenii aflați în această situație trăiesc în prezent, fiind capabili să-și amintească doar trecutul imediat, și doar pentru o scurtă perioadă de timp.

Face o pauză, de parcă s-ar aștepta să spun ceva. E ca și cum fiecare ar avea de rostit niște replici, ca și cum am fi repetat de mai multe ori acest dialog.

— Iar eu sufăr de ambele? Întreb în cele din urmă. Nu numai că mi-am pierdut amintirile, dar sunt incapabilă să stochez unele noi?

Își drege glasul.

— Din păcate, așa stau lucrurile. Nu se întâmplă des, dar e perfect posibil. Neobișnuit în cazul tău e tiparul amneziei. În general, nu ai nicio amintire stabilă despre nimic din ce s-a întâmplat după copilăria ta, dar se pare că procesezi amintirile noi într-un mod pe care nu l-am mai întâlnit în toată cariera mea. Dacă aș ieși din barul ăsta acuma și m-aș întoarce peste două minute, cele mai multe persoane care suferă de amnezie anterogradă² n-ar mai fi în stare să-și aducă aminte că s-au întâlnit cu mine — cu siguranță nu astăzi. Dar se pare că tu îți amintești intervale mari de timp — de până la douăzeci și patru de ore — pe care după aceea le uiți. Nu e un fenomen obișnuit. Sincer să fiu, e ceva care n-are nicio noimă, dacă ne ghidăm după felul în care oamenii de știință înțeleg memoria în prezent. Se pare că ești perfect capabilă să transferi amintiri din memoria de scurtă durată în cea de lungă durată. Dar nu înțeleg de ce nu le poți păstra decât pentru o zi.

E drept că viața mea e făcută țândări, dar cel puțin țândările sunt suficient de mari încât să pot păstra aparența independenței. Presupun că ar trebui să mă simt norocoasă.

— De ce? Întreb eu. Ce anume mi-a provocat amnezia?

Nu spune nimic. În bar se lasă liniștea. Am senzația că aerul e nemișcat și vâscos. Când, în cele din urmă, îmi răspunde, cuvintele lui par să aibă ecou.

— Funcționarea memoriei — atât a celei de lungă durată, cât și a celei de scurtă durată — poate fi afectată de mai multe cauze: boli, traumatisme, consumul de droguri. Natura

---

² Formă de amnezie în care pacientul nu mai este capabil să stocheze amintiri noi după evenimentul care i-a cauzat amnezia.

deficiențelor de memorie pare să difere în funcție de partea creierului care a fost afectată.

— Am înțeles. Dar ce anume a cauzat-o pe a mea?

Se uită la mine preț de o clipă:

— Ben ce ți-a spus?

Mă gândesc la discuția pe care am avut-o cu el în dormitor. „Un accident, mi-a zis el. Un accident grav.”

— Nu mi-a spus mare lucru. În orice caz, nimic precis. Mi-a zis doar că am avut un accident.

— Așa-i, încuviințează el, aplecându-se după geanta pe care a lăsat-o sub masă. Amnezia ta a fost cauzată de un traumatism. Țsta e adevărul — cel puțin în parte.

Își deschide geanta și scoate o agendă. Primul meu gând este că vrea să-și consulte însemnările, dar văd că mi-o întinde peste masă.

— Poftim. O să găsești în agenda asta explicații mai bune decât cele pe care ți le pot da eu. Mai ales cu privire la ce anume ți-a pricinuit amnezia. Dar și cu privire la alte lucruri.

Întind mâna și o iau. E legată în piele maro și e prinsă cu un elastic. Îl dau jos și o deschid la întâmplare. Paginile groase, cu linii orizontale subțiri și cu o dungă roșie pe margine, sunt pline cu un scris înghesuit.

— Ce este?

— Un jurnal, îmi răspunde el. Un jurnal pe care l-ai ținut în ultimele săptămâni.

Sunt șocată.

— Un jurnal?

Mă întreb de ce e la el.

— Da. Conține însemnări despre ce-am făcut împreună în ultima vreme. A fost ideea mea. Ne-am străduit să aflăm cum anume funcționează memoria ta. Și m-am gândit că ne-ar putea fi util dacă ai consemna într-un jurnal lucrurile pe care le facem.

Mă uit la paginile din fața mea.

— Deci eu am scris toate astea?

— Da. Ți-am sugerat să scrii ce vrei tu. Mulți amnezici au încercat acest lucru, dar de obicei nu este atât de util pe cât ar fi de așteptat, pentru că cei mai mulți dintre ei nu reușesc să stocheze amintiri decât o perioadă foarte scurtă de timp. Dar întrucât tu ții minte anumite lucruri o zi întreagă, mi-am zis că n-ar fi rău să faci niște însemnări seară de seară. M-am gândit că s-

ar putea să-ți fie de folos să păstrezi șirul amintirilor de la o zi la alta. În plus, impresia mea e că memoria se comportă cam ca un mușchi, ca o structură ce poate fi întărită prin exerciții.

— Și mi-ai citit jurnalul pe măsură ce scriam în el?

— Nu. Doar tu ai avut acces la el.

— Dar cum...? Încep eu, apoi fac o pauză. Mi-a amintit Ben să scriu în el?

Clatină din cap:

— Te-am sfătuit să nu-i spui. Și l-ai ținut ascuns acasă. Iar eu te-am sunat să-ți spun unde l-ai pus.

— În fiecare zi?

— Da, mai mult sau mai puțin.

— Dar Ben...?

Tace câteva clipe, după care îmi spune:

— Nu. Ben nu l-a citit.

Mă întreb de ce nu. Oare ce lucruri aș vrea să ascund de soțul meu? Ce secrete oi fi având? Secrete pe care nici eu nu le știu.

— Tu l-ai citit?

— Mi l-ai lăsat acum câteva zile. Mi-ai zis că vrei să mă uit pe el. Că a venit timpul.

Mă uit la jurnal. Sunt nerăbdătoare. Un jurnal. O legătură cu trecutul uitat, chiar dacă e vorba de un trecut recent.

— L-ai citit pe tot? Întreb eu.

— Aproape. Am citit mare parte din el. În fine, cred că am citit tot ce era important.

Face o pauză și își ia privirea de la mine, scărpinându-se la ceafă. Cred că e jenat. Mă întreb dacă îmi spune adevărul. Oare ce-o fi în jurnalul ăsta?

Bea ultima gură de cafea și îmi spune:

— Vreau să știi că nu ți-am cerut să mă lași să-l citesc.

Încuviințez din cap și îmi termin cafeaua în tăcere, răsfoind jurnalul din fața mea. Pe partea interioară a primei coperte dau peste o listă de date.

— Ce sunt astea?

— Sunt zilele în care ne-am întâlnit. Și zilele în care urmează să ne întâlnim. Le-am stabilit de comun acord în ședințele noastre. Și te-am sunat să-ți aduc aminte de ele, cerându-ți să te uiți în jurnal.

Îmi aduc aminte de biletul galben pe care l-am găsit astăzi între paginile agendei. Dar astăzi?

— Astăzi, jurnalul era la mine, așa că am hotărât să scriem un bilet.

Clatin din cap și răsfoiesc iarăși jurnalul. E plin cu un scris înghesuit pe care nu îl recunosc. Pagini întregi. Zile și zile de trudă.

Mă întreb cum de-am avut atâta timp, dar apoi îmi amintesc de tabla din bucătărie și răspunsul devine evident: n-am avut nimic altceva de făcut.

Pun jurnalul pe masă. Un tânăr în blugi și tricou intră în bar, aruncă o privire spre noi, apoi comandă ceva de băut, ia loc la o masă și deschide un ziar. Nu-mi mai aruncă nicio privire, iar eul meu de douăzeci de ani se necăjește — mă simt de parcă aș fi invizibilă.

— Mergem? întreb.

Ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Cerul s-a înnorat, iar în aer plutește o ceață subțire. Pământul e moale și am impresia că pășesc pe nisipuri mișcătoare. Pe terenul de joacă văd un carusel care se învârte încet, deși pe platforma lui nu se află niciun copil.

— Dar nu aici ne întâlnim de obicei, nu? îl întreb eu când ajungem la stradă. Adică nu în barul ăla?

— Ah, nu. De obicei, ne întâlnim în cabinetul meu. Facem exerciții, teste și așa mai departe.

— Atunci de ce azi ne-am întâlnit aici?

— Am vrut doar să-ți înapoiez jurnalul. M-am gândit că nu e bine să nu-l ai la tine.

— Am ajuns să mă bizui pe el?

— Într-un fel, da.

Traversăm strada și ne întoarcem la casa în care locuiesc împreună cu Ben. Văd mașina doctorului Nash, aleea scurtă care duce la ușa de la intrare și straturile de flori. Tot nu-mi vine să cred că locuiesc aici.

— Vrei să intri? îl întreb eu. Să mai bem ceva?

Scutură din cap:

— Nu, nu intru, mersi. Trebuie să plec. Julie și cu mine avem planuri în seara asta.

Rămâne nemișcat o clipă, privindu-mă în ochi. E tuns scurt, cu o cărare îngrijită, și poartă o cămașa cu dungi verticale, care cad perpendicular pe cele orizontale ale puloverului. Îmi dau seama că are doar cu câțiva ani mai mult decât îmi închipuiam că aș

avea eu azi-dimineață, când m-am trezit.

— Julie e soția ta?

Zâmbește și clatină din cap:

— Nu, e prietena mea. De fapt, logodnica. Ne-am logodit de curând, dar uit tot timpul.

Îi răspund cu un zâmbet. Cred că acestea sunt detaliile pe care ar trebui să mi le amintesc. Lucrurile mărunte. Poate că mi-am notat în jurnal tocmai aceste detalii neînsemnate, aceste mici cârlige de care atârnă o viață de om.

— Felicitări! îi spun eu, iar el îmi mulțumește.

Simt că ar trebui să-i pun mai multe întrebări, să manifest mai mult interes, dar nu prea are rost. Lucrurile pe care mi le spune acum le voi fi uitat deja mâine-dimineață. Nu am decât ziua de azi.

— Și eu trebuie să mă întorc acasă, îi spun. În weekendul ăsta plecăm undeva la mare. Așa că mai încolo va trebui să fac bagajele...

— La revedere, Christine, îmi răspunde el cu un zâmbet, apoi se răsucește pe călcâie și dă să plece, dar se oprește și se întoarce iarăși spre mine. Ai numerele mele notate în jurnal. Chiar la început. Sună-mă dacă vrei să ne mai întâlnim. Adică să continuăm tratamentul. Da?

— Dacă? îl întreb eu.

Îmi aduc aminte că pe coperta interioară a jurnalului erau notate cu creionul alte câteva întâlniri până la sfârșitul anului.

— Am crezut că avem programate și alte întâlniri.

— O să înțelegi când o să citești jurnalul, mă lămurește el. Ai să vezi că lucrurile or să se lege. Promit.

— Bine.

Îmi dau seama că am încredere în el, și mă bucur. Mă bucur că mă pot bizui și pe altcineva în afară de soțul meu.

— Depinde de tine, Christine. Sună-mă oricând vrei.

— Așa am să fac, îi spun eu, iar el îmi face semn cu mâna, se urcă în mașină și, uitându-se peste umăr, iese în stradă și pleacă.

Îmi fac o ceașcă de cafea și o iau în camera de zi. De afară se aud șuierături și zgomote puternice de picamăr, punctate de hohote de râs sacadat, dar după ce mă așez în fotoliu, toate acestea se transformă într-un zumzet discret. Lumina firavă a

soarelui se strecoară prin perdele, încălzindu-mi ușor brațele și coapsele. Scot jurnalul din geantă.

Sunt un pic agitată. Nu știu ce conțin paginile lui. Ce șocuri și surprize. Ce mistere. Văd albumul cu fotografii pe măsuta pentru cafea. În el se află o versiune a trecutului meu, dar e una alcătuită de Ben. Oare jurnalul pe care îl țin în mâini conține altă versiune?

Îl deschid.

Prima pagină nu e liniată. În mijlocul ei, mi-am scris numele cu cerneală neagră: „Christine Lucas”. Mă miră că n-am scris sub el: „Privat!” Sau: „Nu citi!”

Constat că a fost adăugat ceva. Ceva neașteptat și înfiorător. Mai înfiorător decât oricare dintre lucrurile pe care le-am văzut azi. Sub numele meu, sunt scrise cu majuscule de culoare albastră următoarele cuvinte:

SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN BEN.

Tot ce pot să fac este să dau pagina.

Încep să-mi citesc povestea.

Partea a doua

JURNALUL CHRISTINEI LUCAS

Vineri, 9 noiembrie

Numele meu este Christine Lucas. Am patruzeci și șapte de ani. Sunt amnezică. Stau aici, într-un pat străin, și îmi scriu povestea, îmbrăcată cu un furou de mătase pe care se pare că bărbatul de la parter — mi-a spus că este soțul meu și că îl cheamă Ben — mi l-a oferit când am împlinit patruzeci și șase de ani. E liniște în cameră, iar veioza de pe noptieră împrăștie în jur o lumină catifelată de culoare portocalie. Mă simt de parcă aș pluti într-un lac de lumină.

Am închis ușa dormitorului. Scriu pe ascuns. În secret. Soțul meu e în living — aud câte un tuset înăbușit politic și scârțâiturile discrete al canapelei atunci când Ben se apleacă în față sau se ridică în picioare — dar dacă vine la etaj, am să ascund repede acest jurnal. Am să-l pun sub pat sau sub pernă. Nu vreau să știe că-mi fac însemnări. Nu vreau să fiu nevoită să-i spun de unde îl am.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. E aproape unsprezece. Trebuie să scriu repede. Îmi închipui că, în curând, zgomotul televizorului o să dispară, după care o să aud scârțâitul podelei din living sub greutatea pașilor lui Ben și, în cele din urmă, țăcănitul întrerupătorului. Oare o să se ducă în bucătărie să-și facă un sandvici sau să bea un pahar cu apă? Sau o să vină direct la culcare? Nu știu. Nu-i cunosc tabieturile. Nu le cunosc nici pe ale mele.

Pentru că nu am memorie. Atât din spusele lui Ben, cât și din cele ale medicului cu care m-am întâlnit în după-amiaza asta, am aflat că la noapte, în timpul somnului, tot ce am aflat și am făcut azi mi se va șterge din minte. Măine o să mă trezesc la fel ca azi-dimineață: crezând că sunt un copil, că am o viață înainte și încă pot face nenumărate alegeri.

Apoi o să aflu din nou că mă înșel. Că deja am făcut multe alegeri decisive și mă aflu la jumătatea vieții.

Pe medic îl cheamă Nash. M-a sunat azi-dimineață, a venit să mă ia cu mașina și m-a dus la un cabinet. M-a întrebat dacă l-am mai văzut vreodată, iar eu i-am spus că nu. A zâmbit binevoitor și a deschis capacul laptopului care se afla pe biroul său.

Mi-a pus un film. O înregistrare video. În ea apăream amândoi, îmbrăcați cu alte haine, dar stând pe aceleași scaune, în același cabinet. Am văzut că îmi dăduse un pix și îmi ceruse să desenez niște obiecte, privind într-o oglindă, astfel încât totul să-mi apară inversat. Expresia de pe chipul meu dădea de înțeles că mi se părea o sarcină dificilă, dar în film nu se vedeau desenele de pe foaie, ci doar degetele mele ridate și strălucirea verighetii de pe inelarul stâng. Când am terminat, medicul mi-a zis pe un ton satisfăcut: „Ești din ce în ce mai rapidă”, apoi a adăugat că undeva, în adâncul minții mele, probabil că-mi amintesc efectele celor câteva săptămâni de exerciții, chiar dacă nu reușesc să-mi amintesc exercițiile însele. „Asta înseamnă că, la un anumit nivel, memoria ta de lungă durată încă funcționează.” l-am zâmbit, dar nu păream bucuroasă. Apoi s-a terminat filmul.

Doctorul Nash și-a închis laptopul. Mi-a spus că ne întâlnim de câteva săptămâni și că, în cazul meu, ceea ce se numește memoria episodică este profund afectată. Mi-a explicat că nu-mi pot aminti întâmplări din trecutul meu, detalii autobiografice și că, de obicei, această boală e cauzată de o problemă neurologică — fie structurală, fie chimică. Sau de un dezechilibru hormonal. E o afecțiune foarte rară, iar eu par să am o formă foarte gravă. Când l-am întrebat cât de gravă, mi-a spus că, în unele zile, nu-mi pot aminti mare lucru din ce s-a întâmplat după copilăria mea timpurie. M-am gândit la dimineața asta, când m-am trezit fără nicio amintire din perioada mea adultă.

— În unele zile? l-am întrebat eu.

Dar nu mi-a răspuns, iar tăcerea lui mi-a dat de înțeles ce voia să spună: „În cele mai multe zile”.

Mi-a spus că există tratamente pentru amnezia persistentă — medicamente, hipnoză — dar că cele mai multe dintre ele deja mi-au fost aplicate.

— Situația ta e foarte neobișnuită, Christine, și îți permite să te poți ajuta singură.

L-am întrebat de ce și mi-a explicat că sunt diferită de cei mai mulți dintre amnezici:

— Configurația simptomelor tale nu sugerează că ți-ai fi

pierdut amintirile în mod iremediabil. Poți să reții ce ți se întâmplă preț de câteva ore. Mai exact, până să adormi. Ba chiar poți să moțai și să-ți aduci aminte anumite lucruri după ce te trezești, dar numai dacă nu intri în etapa de somn profund. E ceva foarte neobișnuit. Cei mai mulți amnezici își pierd amintirile noi după câteva secunde...

— Așa, și?

Mi-a împins peste masă o agendă maro.

— Cred că ar fi util să faci însemnări despre tratamentul și sentimentele tale. Să scrii în agenda asta toate impresiile și amintirile care îți vin în minte.

Am întins mâna și am luat agenda. Avea paginile goale.

„Deci ăsta e tratamentul? mi-am zis în sinea mea. Să țin un jurnal? Dar eu vreau să-mi amintesc lucrurile, nu doar să mi le însemnez.”

Probabil că mi-a intuit dezamăgirea.

— Și sper ca aceste însemnări să-ți declanșeze alte amintiri. Efectul ar putea fi unul cumulativ.

Am tăcut preț de câteva clipe. În fond, care erau opțiunile? Să țin un jurnal sau să rămân așa pentru totdeauna.

— De acord, am zis în cele din urmă. Așa am să fac.

— Bine. Am notat numerele mele de telefon la începutul agendei. Sună-mă atunci când te simți dezorientată.

Am luat agenda și i-am spus că am să-l sun. A urmat o pauză lungă, după care doctorul Nash a adăugat:

— În ultima vreme, ne-am ocupat de copilăria ta. Ne-am uitat la poze din perioada aceea.

N-am zis nimic, iar el a scos o fotografie din dosarul pe care îl avea în față:

— Astăzi aș vrea să te uiți la poza asta. O recunoști?

Era fotografia unei case. La început, mi s-a părut complet străină, dar apoi am văzut treapta tocită din fața ușii de la intrare și mi-am amintit dintr-odată. Era casa în care am crescut, cea în care am crezut că m-am trezit azi-dimineață. Părea diferită și avea un aer ireal, dar era de neconfundat. Am înghițit în sec și am zis:

— E casa în care am crescut.

A încuviințat din cap și mi-a spus că cele mai multe dintre amintirile mele timpurii au rămas intacte. Mi-a cerut să-i descriu interiorul casei.

I-am spus ce îmi aminteam: că ușa de la intrare dădea direct în camera de zi, că în partea din spate a casei era o mică sufragerie, că musafirilor li se recomanda s-o ia pe aleea care separa casa noastră de cea a vecinilor și să intre direct în bucătărie, care era tot în spate.

— Altceva? m-a întrebat el. Despre etaj ce-ți amintești?

— Erau două dormitoare. Unul în față, unul în spate. Baia și toaleta erau lângă bucătărie — o vreme, au alcătuit o clădire separată, dar apoi au fost unite cu restul casei prin doi pereți de cărămidă acoperiți cu plăci din plastic ondulat.

— Altceva?

Nu-mi dădeam seama ce voia să afle.

— Nu mai știu...

M-a întrebat dacă îi puteam spune vreun detaliu, iar în clipa aceea mi-am amintit:

— Mama avea în cămară un borcan pe care scria: „Zahăr”. Ținea bani în el și îl ascundea pe raftul cel mai de sus. Tot acolo erau și borcanele cu gem de mure, pe care le făceam în casă. Mergeam cu mașina într-o pădure, dar nu-mi aduc aminte exact unde. Ne afundam printre copaci și umpleam cu mure câteva genți, iar când ne întorceam acasă, mama le spăla și le punea la fiert.

— Excelent! a zis el, încuviințând din cap, după care și-a notat ceva în dosarul din fața lui. Despre astea ce poți să-mi spui?

Mi-a arătat alte două fotografii: una cu o femeie pe care, după câteva clipe, am recunoscut-o ca fiind mama mea, iar cealaltă cu mine. I-am povestit câte ceva despre ele, iar când am terminat, le-a pus deoparte.

— Foarte bine! Ți-ai amintit despre copilăria ta mult mai multe decât de obicei, și cred că asta se datorează pozelor.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Data viitoare, aș vrea să-ți arăt mai multe.

Am fost de acord. M-am întrebat de unde făcuse rost de ele și dacă știa despre viața mea multe alte lucruri pe care eu nu le știam.

— Pot s-o păstrez pe asta cu fosta mea casă?

— Bineînțeles, mi-a răspuns cu un zâmbet, întinzându-mi fotografia.

Am luat-o și am vârat-o între paginile agendei.

M-a dus acasă cu mașina. Deja îmi explicase că Ben nu știe de întâlnirile noastre, iar acum mi-a spus că trebuie să mă gândesc serios dacă vreau să-i spun soțului meu despre jurnalul pe care urma să-l încep.

— S-ar putea să te simți inhibată. Să ai rețineri când vrei să scrii anumite lucruri. Cred că e foarte important să te simți în stare să scrii tot ce vrei. În plus, s-ar putea ca pe Ben să nu-l încânte ideea că ai hotărât să începi un nou tratament.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— S-ar putea să trebuiască să-l ascunzi.

— Dar cum o să-mi aduc aminte să scriu în el? I-am întrebat.

N-a spus nimic, dar în cele din urmă mi-a venit o idee.

— N-ai putea să-mi amintești tu?

A fost de acord.

— Dar va trebui să-mi zici unde ai de gând să-l ascunzi.

Am parcat în fața unei case, iar după ce s-a oprit motorul, mi-am dat seama că era casa mea.

— În șifonier, am răspuns eu. Am să-l pun în fundul șifonierului.

— Bună idee. Și trebuie să-ți faci primele însemnări chiar în seara asta, înainte să te culci. Altminteri, mâine o să găsești o simplă agendă goală și n-o să știi ce-i cu ea.

I-am spus că am înțeles și că așa am să fac, apoi am coborât din mașină.

— Ai grijă, Christine.

Acum stau în pat. Îl aștept pe soțul meu. Mă uit la fotografia casei în care am crescut. Pare atât de normală, atât de prozaică. Și atât de familiară.

Oare cum am ajuns de acolo aici? *Ce s-a întâmplat? Care e povestea mea?*

Aud bătaie ceasului de pe policioara șemineului. Miezul nopții. Ben urcă treptele. Am să-mi ascund jurnalul într-o cutie de pantofi pe care am pregătit-o anume. Am s-o pun în șifonier, unde i-am spus doctorului Nash. Mâine, dacă mă sună, voi continua să scriu.

Sâmbătă, 10 noiembrie

E după-amiază. Ben e la parter. Citește. Crede că mă odihnesc, dar, deși mă simt obosită, stau trează. Nu am timp de odihnă. Trebuie să scriu ce mi s-a întâmplat. Înainte să uit tot. Trebuie să-mi continui jurnalul.

Mă uit la ceas. Ben mi-a propus să ieșim la plimbare în după-amiaza asta. Am la dispoziție un pic mai mult de o oră.

Azi-dimineață m-am trezit fără să știu cine sunt. Când am deschis ochii, mă așteptam să văd muchiile tari ale unei noptiere și o veioză galbenă. Un șifonier aproape cubic într-un colț al camerei și tapet cu model discret în formă de ferigă. Mă așteptam s-o aud pe mama prăjind bacon la parter sau pe tata fluierând în grădină, în timp ce tunde gardul viu. Mă așteptam ca patul în care eram întinsă să fie de o singură persoană și în el să nu mă aflu decât eu împreună cu iepurele meu de pluș, care avea o ureche ruptă.

Ei bine, m-am înșelat. La început, mi-am zis în sinea mea: „Sunt în dormitorul părinților mei”, dar apoi mi-am dat seama că nu recunosc nimic. Dormitorul îmi era cu totul străin. M-am întins iarăși în pat. „Ceva e în neregulă. Complet în neregulă!”

Când am coborât la parter, deja văzusem fotografiile din jurul oglinzii și le citisem etichetele. Aflasem că nu sunt un copil, nici măcar o adolescentă, și îmi dădusem seama că bărbatul pe care îl auzeam pregătind micul dejun și fluierând melodia de la radio nu era tatăl meu, nici iubitul meu sau vreun coleg de apartament, ci era soțul meu și îl chema Ben.

Am ezitat înainte să intru în bucătărie. Eram speriată. Simțeam că urmează să-l întâlnesc pentru prima oară. Oare cum e? Arăta la fel ca în fotografii? Sau și ele sunt niște reprezentări eronate? Oare e mai în vârstă, mai gras sau mai chel? Ce timbru are vocea lui? Cum se mișcă? Oare îmi alesesem bine soțul?

În clipa aceea, am avut o viziune fulgerătoare: o femeie — mama mea? — îmi spune să am grijă. „Cine se căsătorește în grabă...”³

---

³ Prima parte a unui proverb: „Cine se căsătorește în grabă, se căiește pe îndelete”.

Am deschis ușa de la bucătărie. Ben stătea cu spatele la mine, răsucind cu o spatulă feliile de bacon care sfârâiau în tigaie. Nu m-a auzit intrând.

— Ben? am zis eu, iar el s-a întors imediat spre mine.

— Christine, te simți bine?

N-am știut ce să-i răspund, așa că i-am zis:

— Da, cred că da.

Mi-a zâmbit cu un aer ușurat, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Părea mai în vârstă decât în fotografiile de la etaj — avea mai multe riduri pe față, iar părul însipicat i se rărise pe la tâmple — dar toate astea îl făceau mai atrăgător. Avea o privire poznașă, iar maxilarul său puternic te trimitea cu gândul la un om mai în vârstă. Mi-am dat seama că semăna puțin cu o versiune mai bătrână a tatei. „Aș fi putut alege mai rău, îmi spun în sinea mea. Mult mai rău.”

— Ai văzut fotografiile? m-a întrebat el, iar eu am încuviințat din cap. Nu-ți face griji, am să-ți explic tot. Ce-ar fi să te duci în sufragerie și să te așezi la masă? la-o pe acolo. (Mi-a făcut semn cu mâna spre hol.) Vin și eu imediat. Uite, ia și asta.

Mi-a întins o râșniță de piper, apoi am pornit spre sufragerie. Câteva minute mai târziu, a venit și el cu două farfurii. În fiecare era câte un ou prăjit, o felie subțire de bacon năclăit în grăsime și niște pâine prăjită. În timp ce mâneam, mi-a explicat cum reușesc să mă descurc în viața de zi de zi.

Mi-a spus că azi e sâmbătă și că, în timpul săptămânii, lucrează — e profesor. Mi-a explicat ce-i cu telefonul din geanta mea și cu tabla din bucătărie. Mi-a arătat unde ținem fondul de urgență — două bancnote de douăzeci de lire, înfășurate strâns și vârâte în spatele ceasului de pe policioara șemineului — și albumul cu fotografii în care pot vedea frânturi din viața mea. Mi-a zis și că ne descurcăm destul de bine împreună. Nu-mi dau seama dacă l-am crezut sau nu, dar știu că trebuie să-l cred.

După ce am terminat de mâncat, l-am ajutat să strângă masa.

— Ce zici, ieșim la o plimbare mai încolo?

I-am spus că da, iar el a părut mulțumit.

— Eu mă duc în living să citesc ziarul, a adăugat.

Apoi am urcat la etaj. Simțeam că mi se învârte capul — era prea plin și, în același timp, prea gol. Aveam impresia că nu pot să înțeleg nimic. Și nimic nu părea real. Mă uitam la casa în care mă aflam — cea despre care acum știam că era casa mea — cu

niște ochi care păreau s-o vadă pentru prima oară. Preț de o clipă, mi-a trecut prin minte să fug, dar a trebuit să mă calmez.

M-am așezat pe marginea patului în care dormisem. M-am gândit că ar trebui să aranjez așternutul. Să fac ordine. Ca să mă mențin ocupată. Am luat una dintre perne și, în timp ce o băteam ușor, am auzit un fel de zumzăit.

Nu știam ce se aude. Era un zgomot slab și persistent. O melodie firavă. Geanta mea era la picioare, iar când am ridicat-o, mi-am dat seama că din ea se auzea zgomotul. Mi-am amintit de telefonul mobil de care mi-a zis Ben.

Când l-am găsit, ecranul era luminos. M-am uitat la el preț de câteva clipe. O parte din mine — îngropată foarte adânc sau aflată undeva la marginea extremă a memoriei — știa exact despre ce era vorba. Am răspuns.

— Alo? s-a auzit vocea unui bărbat. Christine? Christine, mă auzi?

I-am spus că da.

— Sunt medicul tău. Te simți bine? Ben e cumva prin preajmă?

— Nu. E în... Dar despre ce-i vorba?

Mi-a spus cum îl cheamă și că lucrăm împreună de câteva săptămâni.

— Ne ocupăm de memoria ta, mi-a explicat el, iar când a văzut că nu-i răspund, a continuat: Ai încredere în mine. Vreau să te uiți în șifonierul din dormitorul tău.

Încă o pauză, apoi a adăugat:

— Ai să dai peste o cutie de pantofi. Uită-te în ea. Ar trebui să găsești o agendă.

M-am uitat la șifonierul din colțul camerei:

— De unde știi toate lucrurile astea?

— Tu mi le-ai spus. Ne-am întâlnit ieri, și am hotărât să ții un jurnal. Mi-ai spus că o să-l ascunzi în șifonier.

Aș fi vrut să-i spun: „Nu te cred”, dar mi s-a părut c-ar fi nepoliticos, și oricum, nu era în întregime adevărat.

— Te duci să te uiți?

I-am spus că da, iar el a adăugat:

— Uită-te acum. Și nu-i spune nimic lui Ben.

M-am apropiat de șifonier, fără să închid telefonul. Avea dreptate. Înăuntru se afla o cutie de pantofi — era albastră și avea un capac uzat pe care era scris „Scholl” — iar înăuntru se afla o agendă învelită în hârtie cerată.

— Ai găsit-o? m-a întrebat doctorul Nash.

Am scos-o din cutie și am desfăcut-o. Avea coperti din piele maro și părea scumpă.

— Christine?

— Da, am găsit-o.

— Foarte bine. Ai scris ceva în ea?

Am deschis-o la prima pagină și am văzut că făcusem niște însemnări. „Numele meu este Christine Lucas. Am patruzeci și șapte de ani. Sunt amnezică.” Eram agitată. Aveam impresia că îmi bag nasul în viața altcuiva — în propria mea viață.

— Da, i-am răspuns în cele din urmă.

— Excelent!

Mi-a spus că o să mă sune și mâine, după care a închis.

Am rămas nemișcată. Ghemuită pe podea în fața șifonierului, cu patul încă nefăcut, am început să-mi citesc jurnalul.

La început, am fost dezamăgită. Nu-mi aminteam nimic. Nici de doctorul Nash, nici de cabinetul în care scrisesem că m-ar fi dus, nici de exercițiile pe care le-am făcut. În ciuda faptului că tocmai i-am auzit vocea, nu reușesc să-mi aduc aminte de el și nici de întâlnirea noastră. Jurnalul ăsta sună ca o operă de ficțiune. Dar apoi am găsit o fotografie vârată între două pagini de la sfârșitul agendei. Casa în care am crescut, cea în care credeam că mă aflu azi-dimineață, când m-am trezit. Deci mă întâlnisem cu doctorul Nash, iar el îmi dăduse această fotografie, acest fragment din trecutul meu.

Am închis ochii. Ieri i-am descris medicului casa părintească, după care i-am povestit despre borcanul pentru zahăr din cămară și despre cum mergeam la cules de mure. Oare încă mai păstram aceste amintiri? Oare puteam evoca și altele? M-am gândit la mama și la tata, sperând să-mi amintesc și altceva. Încetul cu încetul, imaginile au prins contur. Un covor de un portocaliu spălăcit, o vază oliv. Un șpilhozen galben, cu o rață roz cusută pe piept, care se încheia cu capse. O oliță roz-deschis și un scăunel pentru mașină de culoare bleumarin.

Forme și culori, dar nimic care să descrie o viață. Nimic. „Vreau să-mi văd părinții”, mi-am zis în sinea mea. Imediat după aceea, mi-am dat seama pentru prima oară că, în adâncul meu, știam că părinții mei au murit.

Am oftat și m-am așezat pe marginea patului nefăcut. Între paginile jurnalului era vârat un pix. L-am scos aproape fără să

stau pe gânduri, vrând să-mi continui însemnările. L-am potrivit între degete, am pus podul palmei pe pagină și am închis ochii ca să mă concentrez.

Atunci s-a întâmplat. Nu știu dacă realizarea faptului că părinții mei au murit a declanșat alte amintiri, dar m-am simțit de parcă mintea mi s-ar fi trezit dintr-un somn lung și adânc. A revenit la viață. Dar nu treptat, ci brusc. Am simțit un fel de impuls electric. Dintr-odată, nu mai eram în dormitorul meu, cu o pagină albă în față, ci în altă parte. Înapoi în trecut — un trecut pe care credeam că l-am pierdut. Puteam să ating, să simt și să savurez totul. Mi-am dat seama că îmi aduceam aminte.

M-am văzut întorcându-mă acasă — în casa în care crescusem. Am treisprezece sau paisprezece ani și sunt nerăbdătoare să continui povestea pe care am început s-o scriu, dar găsesc un bilet pe masa din bucătărie: „A trebuit să plecăm. Unchiul Ted vine să te ia la ora șase”. Îmi iau ceva de băut și un sandvici, după care mă așez la masă cu o agendă deschisă în față. Doamna Royce mi-a spus că poveștile mele sunt „puternice” și „emoționante” — crede că aș putea să fac o carieră din asta. Dar nu știu ce să scriu, nu mă pot concentra. Clocotesc de mânie. E vina lor. Unde sunt? Ce fac? De ce n-am fost și eu invitată? Rup pagina și o arunc.

Imaginea a dispărut, dar imediat după aceea a apărut alta. Una mai puternică. Mai concretă. Suntem în mașină și mergem spre casă. Tata e la volan, iar eu stau pe bancheta din spate și mă uit țintă la o pată de pe parbriz. O muscă moartă. Sau niște noroi. Nu-mi dau seama. Deschid gura, dar nu știu ce urmează să spun.

— Când aveți de gând să-mi spuneți?

Nu-mi răspunde niciunul.

— Mami?

— Christine, spune mama, nu începe.

— Tati, când aveai de gând să-mi spui?

Tăcere.

— Ai să mori? întreb eu, uitându-mă în continuare la pata de pe parbriz. Tati, ai să mori?

Îmi aruncă o privire peste umăr și îmi zâmbește:

— Bineînțeles că nu, îngerașul meu. Bineînțeles că nu. O să trăiesc până la adânci bătrâneți și o să am o mulțime de nepoți! Știi că minte.

— O să luptăm! adaugă el. Promit!

Un icnet. Deschid ochii. S-a terminat. Imaginea a dispărut. Am revenit în acest dormitor, dormitorul în care m-am trezit azi-dimineață, dar, preț de câteva clipe, mi s-a părut diferit. Foarte mohorât. Lipsit de culoare și energie — aveam impresia că mă uit la o fotografie decolorată de soare. Era ca și când imaginile vii ale trecutului ar fi golit de viață prezentul.

Am plecat privirea spre agenda pe care o țineam pe genunchi. Pixul îmi alunecase printre degete și căzuse pe podea, lăsând pe pagină o dâră subțire de culoare albastră. Inima îmi bătea cu putere. Îmi amintisem câteva lucruri. Câteva lucruri de o importanță covârșitoare. Deci amintirile acestea nu erau pierdute pentru totdeauna. Am luat pixul de jos și am început aceste însemnări.

În curând, trebuie să mă opresc. Închid ochii și încerc să evoc din nou aceste imagini. Mă văd pe mine. Părinții mei. Drumul cu mașina către casă. Imaginile încă sunt acolo. Mai puțin vii, ca și când trecerea timpului le-ar fi tocit, dar sunt tot acolo. Chiar și așa, îmi pare bine că mi le-am notat. Știu că, în cele din urmă, vor dispărea. Așa, măcar nu se vor pierde pentru totdeauna.

Ben probabil că a terminat de citit ziarul. M-a strigat de jos, întrebându-mă dacă sunt gata de plimbare. I-am spus că da. Am să ascund jurnalul în dulap, după care o să caut o haină și niște încălțări. Am să scriu și mai încolo. Dacă o să-mi aduc aminte.

*

Am făcut însemnările de mai sus în urmă cu câteva ore. Am fost plecați toată după-amiaza, dar acum ne-am întors acasă. Ben e în bucătărie — pregătește niște pește pentru cină. A pornit radioul, iar acordurile de jazz se strecoară până în dormitor, unde scriu aceste rânduri. Nu m-am oferit să gătesc eu — eram prea nerăbdătoare să vin aici și să consemnez ce am văzut în după-amiaza asta — dar n-a părut deloc supărat din pricina asta.

— Mergi să dormi un pic, mi-a sugerat el. O să dureze cam trei sferturi de oră. Te chem când e gata.

Am încuviințat din cap și am urcat în dormitor. Mă uit la ceas. Dacă scriu repede, s-ar putea să am timp.

*

Am plecat de acasă la unu fără câteva minute. Nu am mers departe — am parcat lângă o clădire mică și joasă care părea părăsită. Pe pervazul fiecăreia dintre ferestrele acoperite cu scânduri stătea câte un porumbel cenușiu, iar ușa era mascată cu tablă ondulată.

— Aici e ștrandul, mi-a explicat Ben, ieșind din mașină. Cred că e deschis pe timpul verii. Hai să ne plimbăm.

Am pornit în tăcere pe o alee de ciment care cotea spre culmea unui deal. Liniștea era întreruptă de croncăniturile răzlețe ale ciiorilor de pe un teren de fotbal, de scheunatul îndepărtat al unui câine sau de strigătele copiilor, iar în fundal se auzea zumzetul discret al orașului. M-am gândit la tata, la moartea lui și la faptul că măcar mi-am amintit o mică parte din trecutul meu. O femeie alerga singură pe o pistă din apropiere, și am urmărit-o cu privirea până când aleea ne-a purtat dincolo de un gard viu înalt. Când am ajuns pe culme, am dat de oarecare animație: un băiețel înălța un zmeu, în timp ce tatăl lui îl urmărea cu privirea din spate, iar o fetiță plimba un câine cu o zgardă lungă.

— Țsta e Parliament Hill, mi-a explicat Ben. Venim des aici.

N-am spus nimic. Orașul se întindea în fața noastră, sub stratul de nori joși. Părea liniștit. Și mai mic decât îmi imaginam. L-am străbătut cu privirea până la dealurile joase din zare. Am văzut vârful turnului Telecom, cupola catedralei Saint Paul, centrala electrică Battersea — erau forme pe care le recunoșteam, chiar dacă doar vag și fără să-mi dau seama de ce. Am observat și câteva construcții impozante care nu-mi erau familiare: un turn din sticlă asemănător unui trabuc gros și, foarte departe, o roată uriașă de culoare albă. La fel ca și chipul meu, priveliștea mi se părea atât străină, cât și cumva familiară.

— Mi se pare că recunosc locul ăsta, am zis.

— Da. Venim aici de multă vreme. Dar priveliștea se schimbă tot timpul.

Apoi ne-am continuat plimbarea. Cele mai multe dintre bănci erau ocupate — fie de cupluri, fie de oameni singuri. Ne-am îndreptat spre una aflată dincolo de culmea dealului și am luat loc. Am simțit miros de ketchup: sub bancă, într-o cutie de carton, era un hamburger mâncat pe jumătate.

Ben l-a luat de jos și l-a aruncat într-un coș de gunoi aflat în

apropiere, apoi s-a așezat lângă mine și mi-a arătat câteva dintre clădirile reprezentative ale orașului.

— Acolo e Canary Wharf, mi-a explicat el, făcând semn cu mâna spre un grup de clădiri care, deși se aflau la mare distanță, tot păreau extrem de înalte. E un complex construit la începutul anilor nouăzeci. Toate sunt clădiri de birouri.

Anii nouăzeci. Mi s-a părut ciudat să aud rezumat în doar două cuvinte un deceniu din care nu am nicio amintire. Îmi închipui că am ratat multe lucruri. Multă muzică, multe filme și cărți, multe știri. Dezastre, tragedii, războaie. Poate că unele țări s-au și dezmembrat în timp ce eu rătăceam de la o zi la alta, fără să-mi pot aminti nimic.

Și o mare parte din viața mea. Atât de multe peisaje pe care nu le pot recunoaște, cu toate că le văd zi de zi.

— Povestește-mi despre noi, Ben, l-am rugat eu.

— Despre noi? Cum adică?

M-am întors spre el. Rafalele de vânt rece luau cu asalt dealul, șfichiindu-mi fața, iar un câine lătra în depărtare. Habar n-aveam cum să-i explic — doar știa foarte bine că nu-mi amintesc deloc de el.

— Îmi pare rău, dar nu știu nimic despre noi doi. Nu știu nici măcar cum ne-am cunoscut sau când ne-am căsătorit. Nimic.

Mi-a zâmbit, apoi s-a tras mai aproape de mine, astfel încât să ne atingem. Mi-a cuprins umerii cu brațul, iar eu am vrut să mă retrag, însă mi-am amintit că nu e un străin, ci bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Ce vrei să-ți spun? m-a întrebat el.

— Nu știu... De exemplu, cum ne-am întâlnit.

— Eram amândoi studenți. Tu tocmai îți începuseși doctoratul, îți aduci aminte?

Am clătinat din cap:

— Nu prea. Ce facultate am terminat?

— Facultatea de Litere.

Dintr-odată, mi-a venit în minte o imagine foarte vie. M-am văzut într-o bibliotecă și mi-am amintit vag că lucram la o licență despre feminism și literatura de la începutul secolului al XX-lea, deși e posibil ca între timp să fi lucrat la un roman. Mama nu prea înțelegea tema pe care mi-o alesesem, dar nu avea obiecții, pentru că doctoratul i se părea o ocupație legitimă. Amintirea aceasta intensă — atât de vie încât aproape că o puteam atinge

— a stăruit câteva clipe, dar a dispărut imediat ce Ben a vorbit din nou.

— Eu îmi pregăteam licența în chimie. Te vedeam foarte des. La bibliotecă, în baruri, peste tot. Mi se părea că arăți foarte bine, dar niciodată nu-mi luam inima în dinți să stau de vorbă cu tine.

Am izbucnit în râs:

— Serios?

Îmi era greu să-mi închipui că aș fi putut intimida pe cineva.

— Întotdeauna păreai foarte sigură pe tine. Și foarte pasionată de ceea ce făceai. Stăteai în bibliotecă ore în șir, înconjurată de cărți: citeai, luai notițe, sorbeai câte o gură de cafea... Și erai atât de frumoasă. N-am visat niciodată că o să fii interesată de mine. Dar, într-o bună zi, s-a întâmplat să stau lângă tine în bibliotecă și, la un moment dat, ți-ai vărsat cafeaua peste cărțile mele. Ți-ai cerut nenumărate scuze, cu toate că era un accident atât de mărunț, apoi am șters petele de cafea împreună, iar eu am insistat să-ți cumpăr alta. Mi-ai răspuns că tu ești cea care ar trebui să-mi iei o cafea, ca să te revanșezi, iar eu am acceptat și am mers împreună la bufet. Așa a început totul.

Am încercat să-mi imaginez episodul și să-mi aduc aminte de noi — doi tineri într-o bibliotecă, râzând pe înfundate, înconjurați de hârtii îmbibate cu cafea. Dar n-am reușit. Și am simțit junghiul rece al tristeții. M-am gândit că fiecărui cuplu îi place să rememoreze prima întâlnire — cine a făcut primul pas, cine ce a spus — dar eu nu mi-o amintesc pe a noastră. Vântul a răsucit dintr-odată coada zmeului mânuit de băiețelul pe care îl văzusem înainte, și s-a auzit un zgomot precum horcăitul unui muribund.

— Și ce s-a întâmplat apoi? am întrebat eu.

— Am început să ieșim împreună. Mă rog, cum fac toate cuplurile. Eu mi-am luat licența, tu ți-ai terminat doctoratul, iar apoi ne-am căsătorit.

— Cum? Cine a cerut pe cine?

— Ah! Eu te-am cerut.

— Unde? Spune-mi cum a fost.

— Eram foarte îndrăgostiți, a spus el, privind în zare. Eram tot timpul împreună. Stăteai undeva cu chirie, dar nu prea mergeam pe-acolo. Îți petreceai cea mai mare parte din timp cu mine. Așa că ni s-a părut foarte firesc să ne căsătorim și să locuim

împreună. Într-o zi de Sfântul Valentin, ți-am cumpărat un săpun. Era o marcă scumpă, care îți plăcea foarte mult. Am desfăcut celofanul în care era împachetat, am înfipt inelul în săpun, l-am împachetat la loc, apoi ți l-am făcut cadou. În seara aia, în timp ce te spălai, l-ai descoperit și ai zis da.

Am zâmbit în sinea mea. Mi s-a părut foarte complicat: un inel înfipt într-un săpun pe care aș fi putut să nu-l folosesc timp de câteva săptămâni. Și totuși, n-a fost o idee lipsită de romantism.

— Cine era colega mea de apartament?

— Ah, nu mai țin minte. O prietenă... în fine, ne-am căsătorit anul următor, într-o biserică din Manchester, aproape de casa unde locuia mama ta. A fost o zi minunată. Pe vremea aceea, încă făceam cursuri ca să devin profesor, așa că nu prea aveam bani, dar chiar și-așa, a fost foarte frumos. Era o zi însorită, și toată lumea era fericită. Apoi am plecat în luna de miere. În Italia, în zona lacurilor. A fost extraordinar.

Am încercat să-mi aduc aminte de biserică, de rochie, de priveliștea unei camere de hotel... Dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, am zis eu. Îmi pare rău.

Ben a întors capul în altă parte, să nu-i văd fața:

— Nu-i nimic. Înțeleg...

— Nu-s multe fotografii, am continuat. În album, adică. N-am văzut nicio poză de la nunta noastră.

— În casa unde locuiam înainte a avut loc un incendiu.

— Un incendiu?

— Da. Ne-a ars casa aproape în întregime. Am pierdut o mulțime de lucruri atunci.

Am oftat. Mi se părea nedrept: îmi pierdusem nu numai amintirile, ci și suvenirele.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Când?

— După nuntă. După luna de miere.

— Ne-am mutat împreună. Eram foarte fericiți.

— Și apoi?

A scos un oftat, dar n-a spus nimic. „Nu se poate ca asta să fie tot, mi-am zis în sinea mea. Nu se poate ca asta să fie toată viața mea. O nuntă, o lună de miere, o căsnicie.” Dar oare la ce altceva mă așteptam? Ce altceva ar fi putut cuprinde viața mea?

Răspunsul a venit imediat. Copii. Mi-am dat seama cu un fior că asta părea să lipsească din viața mea, din căminul nostru. Pe policioara șemineului nu era nicio fotografie cu vreun fiu sau vreo fiică ținând în mână o diplomă, dându-se cu barca pe un râu înspumat sau pur și simplu uitându-se plictisiți în obiectiv. N-am văzut nici poze cu nepoți. Deci n-am avut copii.

M-am simțit dezamăgită. Această dorință nesatisfăcută era gravată în subconștientul meu. Deși mă trezisem fără ca măcar să știu ce vârstă am, probabil că o parte din mine știa că voiam un copil.

Dintr-odată, am auzit vocea mamei, care îmi descria ceasul biologic de parcă ar fi fost un fel de bombă: „Stabilește cât mai repede toate lucrurile pe care ți le dorești în viață, pentru că azi ești plină de avânt, dar mâine...”

Știam ce voia să spună: bum! Într-o bună zi, ambițiile mele urmau să dispară și aveam să rămân doar cu dorința de a face copii. „Asta mi s-a întâmplat mie, îmi spunea ea. Și o să ți se întâmple și ție. Așa pătesc toate femeile.”

Dar, din câte îmi pot da seama, mie nu mi s-a întâmplat asta. Sau poate că mi s-a întâmplat altceva. M-am întors spre soțul meu:

— Și apoi, Ben?

Mi-a strâns mâna și m-a privit în ochi:

— Apoi ți-ai pierdut memoria.

Memoria mea. Totul se reducea la asta. De fiecare dată.

M-am uitat la priveliștea care se întindea în fața noastră. Soarele se apropia de orizont, strălucind slab din spatele norilor și aruncând umbre lungi pe iarbă. Mi-am dat seama că, în curând, avea să se întunece. Soarele avea să apună, după care avea să răsară luna. Încă o zi se apropia de sfârșit. Încă o zi pierdută.

— N-am făcut copii, am zis eu, și nu era o întrebare.

Ben n-a spus nimic, ci s-a întors cu fața spre mine. Mi-a cuprins mâinile într-ale sale, frecându-le ușor, ca și când ar fi încercat să le încălzească.

— Nu. N-am făcut.

Pe chipul lui s-a așternut tristețea. Simțea compasiune pentru el sau pentru mine? Nu-mi puteam da seama. L-am lăsat să-mi mângâie mâinile și mi-am dat seama că, în ciuda sentimentului de confuzie, mă simțeam în siguranță acolo, alături de bărbatul

acela. Se vedea că era un om bun, grijuliu și răbdător. Chiar dacă situația mea era oribilă, ar fi putut fi și mai rău.

— De ce? am întrebat eu.

Ben n-a spus nimic. Se uita la mine cu o expresie de durere. Durere și dezamăgire.

— Cum s-a întâmplat, Ben? Cum am ajuns așa?

Am simțit cum se încordează.

— Sigur vrei să știi? m-a întrebat.

Mi-am așintit privirea asupra unei fetițe care se plimba cu tricicleta în depărtare. Îmi dădeam seama că nu avea cum să fie prima oară când îi puneam această întrebare și nici prima oară când trebuia să-mi povestească ce se întâmplase. Probabil că îl întreb în fiecare zi.

— Da, i-am răspuns.

Și mi-am dat seama că de data asta era diferit. De data asta, aveam să-mi notez totul în jurnal. Ben a inspirat adânc și mi-a spus:

— Era decembrie. Totul era înghețat. Fusesesi la serviciu și te întorceai acasă pe jos — era un drum scurt. N-au fost martori. Nu știm dacă în clipa aceea traversai strada sau dacă mașina care te-a lovit a urcat pe trotuar, dar cert e că ai fost izbită în plin și aruncată peste capotă. Ai fost rănită foarte grav. Ți-ai rupt ambele picioare, o mână o claviculă.

A făcut o pauză. Auzeam zumzetul difuz al orașului. Traficul, un avion, foșnetul vântului printre crengi. Ben mi-a strâns mâna.

— Au spus că probabil ai aterizat în cap, și de aceea ți-ai pierdut memoria.

Am închis ochii. Nu-mi aminteam deloc accidentul, așa că n-am fost furioasă și nici măcar necăjită. Dar am simțit că mă copleșește un regret calm. Un sentiment de vid. O undă aproape imperceptibilă pe lacul memoriei.

Ben mi-a strâns iarăși mâna. Mi-am așezat cealaltă mână peste a lui și am simțit răceala verighetei de aur.

— Ai avut noroc că ai scăpat, mi-a spus el.

Am simțit un fior rece:

— Și ce s-a întâmplat cu șoferul?

— N-a oprit. A fugit de la locul accidentului. Nu știm cine a fost.

— Dar cine ar face una ca asta? Cine ar fi în stare să dea cu mașina peste cineva și apoi să meargă mai departe?

N-a spus nimic. Nu știu la ce mă așteptam. M-am gândit la ce am citit în jurnal despre întâlnirea mea cu doctorul Nash. „O problemă neurologică, îmi spusese el. Fie structurală, fie chimică. Un dezechilibru hormonal.” Îmi închipuiam că se referea la o boală. Ceva care se întâmplase din senin. Ceva imprevizibil.

Dar părea că fusese mai rău — avusesem de suferit de pe urma unui lucru pe care mi-l făcuse cineva, deci ar fi putut fi evitat. Dacă m-aș fi întors acasă pe un alt drum sau dacă șoferul care m-a lovit ar fi ales o altă rută, aș fi rămas o persoană normală. Și cine știe, poate că acum aș fi fost bunică.

— De ce? am zis eu. De ce?

Nu era o întrebare la care să-mi poată răspundă, așa că Ben n-a spus nimic. Am rămas în tăcere o vreme, cu mâinile împreunate. Cerul se întunecase. Clădirile orașului luminau în zare. „În curând o să vină iarna”, mi-am zis în sinea mea. Încă un pic și ajungem la jumătatea lui noiembrie. O să vină decembrie, apoi Crăciunul... Dar nu-mi puteam imagina cum aveam să ajung până acolo. Nu mă puteam imagina trăind un șir de zile identice.

— Mergem? m-a întrebat Ben. Ne întoarcem acasă?

Nu i-am răspuns.

— Dar de unde veneam când m-a lovit mașina? Ce făcusem în ziua aceea?

— Te întorceai acasă de la serviciu, mi-a explicat el.

— Ce slujbă aveam? Cu ce mă ocupam?

— Ah, aveai o slujbă temporară. Lucrai ca secretară — de fapt, ca asistentă personală. Cred că la un cabinet de avocatură.

— Dar de ce...? am început eu.

— Trebuia să muncești ca să putem plăti ratele. A fost destul de greu o vreme.

Nu la asta mă refeream. Voiam să-l întreb: „De ce-am ales o asemenea slujbă, din moment ce aveam un doctorat?”

— Dar de ce lucram ca secretară?

— A fost singura slujbă pe care ai găsit-o. Erau vremuri grele.

Mi-am amintit de bănuiala pe care o avusesem mai înainte.

— Cumva scriam cărți?

A clătinat din cap.

— Nu.

Deci fusese o ambiție trecătoare. Sau poate că încercasem, dar nu reușisem. Când m-am întors spre el să-l întreb, norii s-au luminat și, o clipă mai târziu, s-a auzit o bubuitură puternică. Am

tresărit și m-am uitat în zare: am văzut o jerbă de scânteii care se revărsa deasupra orașului.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu.

— Un foc de artificii. Săptămâna asta a fost Noaptea focurilor de artificii⁴.

O clipă mai târziu, o nouă jerbă a luminat cerul, și s-a auzit încă o bubuitură.

— Se pare c-o să fie un întreg spectacol de artificii, a zis Ben. Vrei să ne uităm?

Am încuviințat din cap. Nu vedeam niciun motiv pentru care aș fi refuzat și, cu toate că o parte din mine voia să se întoarcă repede acasă, la jurnalul din șifonier, ca să scriu ce-mi povestise Ben, o altă parte din mine voia să rămână, în speranța că aveam să aflu mai multe de la soțul meu.

— Da, am spus, hai să mai rămânem.

Mi-a zâmbit, apoi și-a petrecut brațul pe după umerii mei. Cerul a rămas întunecat preț de câteva clipe, apoi s-a auzit o pocnitură și am văzut o mică scânteie înălțându-se spre nori, însoțită de un șuier subțire. A rămas nemișcată în aer un moment, apoi a explodat sub forma unei inflorescențe portocalii, urmată imediat de o bubuitură răsunătoare. Era foarte frumos.

— De obicei, mergem să vedem un spectacol de anvergură, mi-a explicat Ben. Dar anul ăsta am uitat...

Apoi mi-a mângâiat gâtul cu bărbia și m-a întrebat:

— Ți place?

— Da, i-am răspuns eu, uitându-mă la exploziile de culoare de deasupra orașului. E bine aici. De pe dealul ăsta putem vedea toate focurile de artificii.

Ben a scos un oftat. Stăteam în tăcere pe bancă, privind luminile colorate de pe cer, iar aburii care ne ieșeau din gură se amestecau în fața noastră. Din parcurile orașului se ridicau trâmbe de fum luminate puternic în portocaliu și roșu, în albastru și violet, iar aerul nopții a început să capete un miros metalic și foarte aspru. Mi-am trecut limba pe deasupra buzelor și am simțit un gust de sulf, iar în clipa aceea mi-a revenit în cap încă o amintire.

---

⁴ Sărbătoare organizată anual în noaptea dinspre 5 spre 6 noiembrie, care celebrează, prin ruguri uriașe și focuri de artificii, eșecul complotului pus la cale de Guy Fawkes împotriva regelui Iacob I.

Era extrem de vie. Sunetele erau prea puternice, iar culorile, prea strălucitoare. Mă simțeam ca și când aș fi fost nu un observator, ci chiar în mijlocul evenimentelor. Am avut senzația că o să cad pe spate și m-am agățat de mâna lui Ben.

Sunt împreună cu o tânără roșcată. Stăm în picioare pe un acoperiș și ne uităm la niște focuri de artificii. Sufală un vânt rece, care aduce până la noi un fum înțepător, și aud basul muzicii din camera de sub noi. Sunt îmbrăcată doar cu o rochie subțire, dar nu mi-e deloc frig — sunt amețită de alcool, iar în mână țin un joint. Simt pietriș sub tălpi și îmi aduc aminte că mi-am lăsat încălțările în camera tinerei de lângă mine. Mă uit la ea, iar ea se întoarce spre mine. Mă simt fericită și plină de viață.

— Chrissy, îmi spune ea, luându-mi jointul din mână, vrei un timbru?

Îi spun că nu știu la ce se referă, iar ea izbucnește în râs.

— Cum nu știi? Un timbru. Niște acid. LSD. Sunt sigură că Nige a adus câteva. Așa mi-a promis.

— Nu știu ce să zic...

— Ei, haide! O să fie mișto!

Izbucnesc și eu în râs, apoi iau jointul înapoi și trag un fum adânc, de parcă aș vrea să demonstrez că nu sunt o fată plicticoasă. Amândouă ne-am promis că n-o să fim niciodată plicticoase.

— N-am chef, îi răspund eu. Nu mă dau în vânt după LSD. Cred c-o să mă rezum la joint și bere.

— Cum vrei... spune ea, întorcându-se iarăși spre grilajul de la marginea acoperișului.

Îmi dau seama că e dezamăgită, dar nu și furioasă pe mine. Mă întreb dacă o să ia și fără mine. Dar nu cred. N-am mai avut o prietenă ca ea. Una care știe totul despre mine, în care să am atâta încredere — uneori mai multă decât în mine însămi. Mă uit la părul ei roșcat răvășit de vânt și văd capătul jointului strălucind în întuneric. Oare e mulțumită de drumul pe care a apucat-o în viață? Sau e prea devreme ca să se pronunțe?

— la uite! spune ea, făcând semn cu mâna spre o jerbă de scânteii roșii care luminează siluetele copacilor. Al dracului de frumos, nu?

Izbucnesc în râs, dându-i dreptate, apoi rămânem în tăcere alte câteva minute, trecându-ne jointul una alteia. La sfârșit, îmi întinde chiștocul umezit cu salivă, dar o refuz, așa că îl aruncă la

picioare și îl strivește cu vârful cizmei.

— Hai să coborâm, îmi spune ea, luându-mă de braț. Vreau să-ți prezint pe cineva.

— Iarăși? îi răspund eu, dar mă las dusă de la spate. Trecem pe lângă un cuplu care se sărută pe trepte.

— Sper că nu-i încă unul din colegii ăia ai tăi nesuferiți!

— Tacă-ți fleanca! zice ea, tropăind pe scară. Am crezut c-o să-ți placă Alan!

— Și chiar mi-a plăcut! Până în clipa când mi-a zis că-i îndrăgostit de un tip pe care-l cheamă Kristian.

— Mda, îmi răspunde ea râzând. De unde era să știi că Alan o să-ți mărturisească tocmai ție că e gay? Dar ăsta de acuma e altfel. O să-ți placă. Sunt sigură. Doar faceți cunoștință. N-ai nicio obligație.

— Bine, spun eu, apoi deschid ușa și revenim în mijlocul petrecerii.

E o cameră mare, cu pereți din beton netencuit și becuri fără abajur atârând din tavan. Ne croim drum până la bucătărie și ne luăm câte o bere, apoi ne găsim un loc lângă fereastră.

— Păi și unde e tipu' ăsta? o întreb eu, dar nu mă aude.

Simt efectul combinat al băuturii și ierbii, și încep să dansez. Camera e plină de tineri. Cei mai mulți sunt îmbrăcați în negru — mda, deci studenți la Arte.

Cineva se apropie de noi. Îl recunosc. Keith. Ne-am mai întâlnit la o petrecere și am sfârșit sărutându-ne într-un dormitor. Dar acum vorbește cu prietena mea, făcând semn cu mâna spre unul dintre tablourile ei, care atâră pe peretele livingului. Mă întreb dacă și-a propus să mă ignore sau pur și simplu nu-și mai amintește că ne-am întâlnit. Oricum, mi se pare un nenorocit. Îmi termin berea și o întreb pe prietena mea:

— Mai vrei una?

— Da. Aduci, te rog, două beri cât stau de vorbă cu Keith? Apoi o să te prezint tipului de care ți-am zis. E bine așa?

— Da, cum zici tu, îi răspund eu râzând. Mă duc iarăși în bucătărie.

Apoi aud o voce puternică:

— Christine! Chris! Te simți bine?

Eram confuză. Vocea mi se părea familiară. Am deschis ochii și am tresărit când mi-am dat seama că eram în aer liber, pe Parliament Hill, că Ben mă striga pe nume și că focurile de

artificii luminau cerul nopții în culoarea sângelui.

— Ai stat cu ochii închiși, mi-a spus el. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nu, nimic.

Mi se învârtea capul și abia puteam să respir. Mi-am luat privirea de la soțul meu, prefăcându-mă că urmăresc spectacolul de artificii.

— Îmi pare rău, am adăugat. Nu-i nimic. Mă simt bine.

— Tremurai. Ți s-a făcut frig? Vrei să plecăm? Mi-am dat seama că da, voiam să mă întorc acasă.

Voiam să consemnez în jurnal lucrurile pe care tocmai mi le amintisem.

— Da. Te superi?

*

În drum spre casă, m-am tot gândit la acea amintire. Mă șocase prin limpezimea ei, prin contururile ei precise. Îmi captivase întreaga atenție și mă absorbise cu totul, de parcă aș fi rețrăit-o. Am simțit toate gusturile și mirosurile. Aerul rece și berea acidulată. Fumul fierbinte de iarbă în fundul gâtului. Saliva caldă a lui Keith pe limba mea. Totul părea real, aproape mai real decât ce-am văzut în jur când amintirea a dispărut și am deschis ochii.

Nu-mi dădeam seama când avuseseră loc toate astea. Poate în timpul facultății. Sau poate imediat după absolvire. Dar era genul de petrecere la care îmi închipui că studenții se simt foarte bine. Nu aveam nicio responsabilitate. Mă simțeam liberă. Lipsită de griji.

Cu toate că nu-mi aduceam aminte cum o chema, știam sigur că tânăra aceea era foarte importantă pentru mine. Prietena mea cea mai bună. „Pentru totdeauna”, îmi spusese în sinea mea. Și, deși acum nu mai știam cine era, cert e că, în amintirea aceea, mă simțeam în siguranță alături de ea.

M-am întrebat dacă încă eram apropiate și am încercat să stau de vorbă cu Ben despre asta în timp ce conducea. Era tăcut — nu nemulțumit, ci îngândurat. Preț de câteva clipe, m-am gândit să-i povestesc acea amintire, dar până la urmă l-am întrebat ce prieteni aveam atunci când ne-am cunoscut.

— Aveai o mulțime de prieteni. Erai foarte îndrăgită.

— Aveam o prietenă foarte bună? Pe cineva de care eram foarte apropiată?

Mi-a aruncat o privire:

— Nu, nu cred.

M-am întrebat cum de nu-mi puteam aminti numele ei, din moment ce țineam minte numele lui Keith și al lui Alan.

— Ești sigur? am insistat eu.

— Da, sunt sigur, mi-a răspuns el luându-și privirea de la mine.

A început să plouă. Asfaltul umed reflecta luminile vitrinelor și firmele de neon de deasupra lor. Voiam să-l întreb atât de multe lucruri, dar până la urmă n-am zis nimic, iar după câteva minute, deja era prea târziu. Am ajuns acasă, iar el a început să gătească. Prea târziu.

*

După ce am terminat de scris, Ben m-a chemat jos să luăm cina. Pusese masa și turnase vin alb în pahare, dar nu-mi era foame, iar peștele era prea ars. Am mâncat foarte puțin. Apoi, dat fiind că Ben gătise, m-am oferit să spăl vasele. Am dus farfuriile în chiuvetă și am dat drumul la apa caldă, sperând că mai încolo voi putea găsi o scuză pentru a veni la etaj să-mi citesc jurnalul și poate să mai scriu ceva. Dar n-am găsit niciuna — ar fi fost suspect să stau atât de mult timp singură în dormitor — așa că ne-am petrecut seara împreună, uitându-ne la televizor.

Nu mă puteam relaxa. Eram cu gândul la jurnal și mă tot uitam la limbile ceasului de pe șemineu, care înaintau încet de la nouă la zece, apoi la zece și jumătate, în cele din urmă, când s-au apropiat de unsprezece, mi-am dat seama că n-o să mai am timp în noaptea asta, așa că i-am spus:

— Cred c-o să mă duc la culcare. A fost o zi încărcată.

Mi-a zâmbit și a încuviințat ușor din cap:

— Bine, draga mea. O să vin și eu.

Am dat și eu din cap și am zis: „Bine”, dar după ce am ieșit din cameră, am simțit că mă cuprinde spaima. „Bărbatul ăsta e soțul meu, mi-am zis în sinea mea. Sunt căsătorită cu el.” Și totuși, simțeam că nu era în regulă să mă culc cu el. Nu-mi puteam aminti să mai fi făcut asta vreodată și nu știam la ce să

mă aștept.

M-am dus la baie, am folosit closetul, apoi m-am spălat pe dinți fără să mă uit în oglindă sau la fotografiile lipite în jurul ei. Apoi am intrat în dormitor și mi-am găsit furoul împăturit pe pernă și am început să mă dezbrac. Voiam să fiu gata înainte să vină, să fiu deja sub plapumă. Și mi-a trecut prin minte o idee absurdă: că aș putea să mă prefac că dorm.

Mi-am dat jos puloverul și m-am uitat în oglindă. Am văzut sutienul crem pe care mi-l pusesem de dimineată și, în clipa imediat următoare, mi-am amintit că eram mică și o întrebam pe mama de ce purta sutien, iar eu nu — mi-a spus că într-o bună zi o să port și eu. Episodul acela mi-a revenit în minte nu încetul cu încetul, ci dintr-odată. Moliciunea sânilor mei durdulii îmi dovedea mai limpede decât ridurile de pe mâini și față că nu mai eram tânără, ci devenisem femeie în toată firea.

Mi-am pus furoul și l-am netezit cu palmele. Mi-am vârât mâinile sub el și mi-am desfăcut sutienul, simțindu-mi greutatea sânilor, apoi mi-am desfăcut fermoarul de la pantaloni și i-am dat jos. Nu voiam să-mi mai studiez trupul — cel puțin nu în seara asta — așa că, după ce mi-am dat jos dresurile și chiloții pe care mi-i pusesem de dimineată, m-am vârât în așternut și, închizând ochii, m-am întors pe o parte.

Am auzit bătăile ceasului de la parter, iar Ben a intrat în dormitor câteva clipe mai târziu. N-am făcut nicio mișcare, ci l-am ascultat cum se dezbracă, apoi am simțit cum se lasă salteaua când s-a așezat pe marginea patului. A rămas nemișcat preț de o clipă, apoi i-am simțit mâna grea pe șold.

— Christine? a zis el în șoaptă. Ești trează?

I-am răspuns că da, tot cu glas scăzut.

— Ji-ai amintit de vreo prietenă azi? a continuat el.

Am deschis ochii și m-am întors cu fața spre tavan. I-am văzut spatele lat și gol și părul fin de pe umeri.

— Da, am spus eu, iar el a întors capul spre mine.

— Ce ți-ai amintit?

I-am povestit, dar foarte pe scurt.

— Eram la o petrecere. Și cred că amândouă eram studente.

Ben s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre mine, pregătindu-se să se bage în pat. Am văzut că era gol. Penisul îi atârna din cuibul întunecat de păr, și a trebuit să-mi reprim imboldul de a chicoti. Nu-mi aduceam aminte să mai fi văzut

vreodată organe genitale masculine — nici măcar în cărți — și totuși nu-mi erau necunoscute. M-am întrebat ce știam despre ele și ce experiențe sexuale avusesem până atunci. Aproape involuntar, mi-am întors privirea în altă parte.

— Ți-ai mai amintit de petrecerea aia, a zis el, ridicând plapuma. Ba chiar cred că-ți aduci aminte de ea destul de des. Ai anumite amintiri care par să revină cu regularitate.

Am scos un oftat. „Deci nu-i nimic nou, pare să-mi spună el. Nimic care să te entuziasmeze.” S-a întins alături de mine și a tras plapuma peste amândoi. N-a stins lumina.

— Se întâmplă des să-mi amintesc astfel de lucruri?

— Da, îți aduci aminte câte ceva în multe zile.

— Sunt aceleași lucruri?

S-a întors cu fața spre mine, sprijinindu-se în cot:

— Uneori... De fapt, de cele mai multe ori. Rareori îți amintești ceva nou.

Mi-am luat privirea de la chipul lui și m-am uitat spre tavan.

— Îmi aduc aminte vreodată de tine?

— Nu, mi-a răspuns el, apoi mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere. Dar nu-i nicio problemă. Te iubesc. Nu-ți face griji.

— Îmi închipui că sunt o povară îngrozitoare pentru tine.

Și-a mișcat ușor mâna și a început să-mi mângâie brațul. S-a produs o mică descărcare electrică și am tresărit.

— Nu, a spus el. Absolut deloc. Te iubesc.

S-a aplecat deasupra mea și m-a sărutat pe gură.

Am închis ochii. Eram tulburată. „Oare vrea să facem sex?” Pentru mine, era un străin. Deși mintea îmi spunea că, de la nuntă încoace, dormeam împreună în fiecare noapte, trupul meu îl cunoștea doar de o zi.

— Sunt foarte obosită, Ben.

A coborât foarte mult glasul și mi-a spus în șoaptă:

— Știu, draga mea.

M-a sărutat ușor pe obraji, pe gură, pe ochi.

— Știu...

Mâna lui a coborât sub plapumă, și am simțit că mă cuprinde un val de neliniște — aproape panică.

— Ben... îmi pare rău...

I-am apucat mâna și i-am oprit înaintarea. Am vrut să i-o îndepărtez cu un gest revoltat, dar m-am abținut și i-am mângâiat-o.

— Sunt obosită. Nu în seara asta...

N-a spus nimic, ci doar și-a retras mâna și s-a întins pe spate. Simțeam că degajă valuri de dezamăgire. Nu știam ce să spun. O parte din mine îmi spunea că trebuie să-mi cer scuze, dar o parte și mai mare îmi spunea că nu greșisem cu nimic. Așa că am rămas în tăcere. Stăteam întinși unul lângă altul, fără să ne atingem, și m-am întrebat cât de des se întâmplă asta. Cât de des vine în pat cu poftă de sex. Și dacă eu simt vreodată nevoia asta sau dacă sunt atrasă de el. Dacă fiecare refuz al meu e urmat de liniștea asta stingheritoare.

— Noapte bună, draga mea, mi-a spus el după câteva minute, iar tensiunea a dispărut.

Am așteptat până când a început să sforăie ușor, apoi m-am dat jos din pat cu multă grijă și am venit aici, în dormitorul pentru oaspeți, să scriu în jurnal.

Îmi doresc atât de mult să-mi amintesc de el. Măcar o dată.

Luni, 12 noiembrie

Ceasul tocmai a bătut ora patru. Începe să se întunece. Ben nu o să se întoarcă foarte curând, și totuși, în timp ce scriu, stau cu urechea ciulită ca să-i aud mașina. Cutia de pantofi se află pe podea, la picioarele mele, iar hârtia cerată în care era înfășurat acest jurnal e răsfrântă peste marginile ei. E incorect față de soțul meu — dar nu atât de incorect — și nu văd nimic rău în faptul că vreau să păstrez secret ce scriu în jurnal. Trebuie să scriu ce-am văzut și ce-am aflat. Dar asta nu înseamnă că vreau să-mi citească cineva — nu contează cine — însemnările.

Astăzi m-am întâlnit cu doctorul Nash. Ne-am așezat față în față, de o parte și de alta a biroului său. În spatele lui se afla un dulăpior pentru dosare, pe care era așezat un model din plastic al creierului, secționat pe mijloc — semăna cu o portocală din care s-au scos câteva felii. M-a întrebat cum m-am simțit în ultima vreme.

— Bine, i-am răspuns eu. Cel puțin așa cred.

Era o întrebare dificilă — cele câteva ore care trecuseră de când mă trezisem erau singurele de care îmi aminteam limpede. Stătusem de vorbă cu soțul meu — avusesem impresia că-l văd pentru prima oară, dar știam că nu este așa — apoi mă sunase doctorul Nash să-mi amintească de jurnal. După masa de prânz, a venit să mă ia cu mașina și m-a dus la cabinetul lui.

— Sâmbătă, după ce m-ai sunat, am scris în jurnal, i-am spus eu.

Părea încântat:

— Și crezi că te-a ajutat în vreun fel?

— Cred că da.

I-am povestit lucrurile pe care mi le-am amintit — petrecerea la care am fost împreună cu tânăra roșcată și ziua când am aflat de boala tatei — iar el și-a luat notițe.

— Dar acum îți mai aduci aminte de lucrurile astea? m-a întrebat. Sau azi-dimineață, când te-ai trezit, ți le-ai adus aminte?

Am ezitat câteva clipe. Adevărul e că nu mi le aminteam. Cel puțin pe unele dintre ele. Azi-dimineață, am citit ce-am scris sâmbătă: despre micul dejun cu soțul meu și despre plimbarea pe Parliament Hill. Am avut impresia că parcurg niște pagini de

literatură, care nu aveau nicio legătură cu mine, și m-am trezit citind și recitind aceleași paragrafe, în încercarea de a mi le întipări în memorie. Mi-a luat mai mult de o oră.

Am citit lucrurile pe care mi le povestise Ben — despre cum ne-am cunoscut, despre nuntă și viața noastră împreună — dar n-am simțit nimic. În schimb, unele lucruri mi-au rămas vii în minte. Tânăra, de exemplu. Prietena mea. Nu-mi aminteam detaliile petrecerii — că am fost pe acoperiș să vedem focurile de artificii, că am cunoscut un bărbat pe nume Keith — dar încă păstram amintirea ei, iar azi-dimineață, în timp ce citeam și reciteam însemnările de sâmbătă, mi-au revenit în minte și alte amănunte. Roșul strălucitor al părului ei, hainele negre după care se dădea în vânt, cureaua cu capse, rujul stacojiu, gesturile ei de fumătoare, care te făceau să crezi că fumatul e cel mai mișto lucru din lume. Tot nu-mi puteam aminti cum o chema, dar mi-am adus aminte de noaptea în care ne-am întâlnit — eram într-o cameră plină cu fum gros de țigară, în care se azeau șuierăturile și pocniturile unui joc de pinball și muzica unui mic tomat. I-am cerut un foc, după care s-a prezentat și mi-a propus să mă alătur grupului ei de prieteni. Am băut votcă și bere Lager⁵, iar mai apoi m-a ținut de cap deasupra closetului în timp ce vomitam mare parte din ce ingurgitasem. „Acuma chiar că suntem prietene! mi-a zis ea râzând când m-am pus pe picioare. Să știi că nu fac chestia asta pentru oricine.”

I-am mulțumit și, fără să-mi dau seama de ce, ca și când i-aș fi explicat motivul pentru care ajunsese în halul ăla, i-am spus că tata murise. „La dracu’...” a zis ea și, într-una dintre multele ei treceri de la frivolitatea tipică oamenilor beți la o eficiență plină de compasiune, m-a dus în camera ei, unde am mâncat pâine prăjită și am băut cafea neagră, ascultând muzică și vorbind despre viețile noastre până s-a crăpat de ziuă.

Avea tablouri sprijinite de pereți și de capătul patului, iar pe jos erau împrăștiate caiete cu schițe. „Ești artistă?”, am întrebat-o eu, iar ea a încuviințat din cap: „De-aia am venit la universitate”. Mi-am adus aminte că îmi spusese că studia artele frumoase. „Bineînțeles c-o să ajung profesoară, a adăugat ea, dar, între timp, trebuie să visez cu ochii deschiși, nu?” Am izbucnit în râs, apoi m-a întrebat: „Dar tu? Ce studiezi?” i-am

---

⁵ Bere maturată prin păstrarea la rece timp de câteva luni.

spus — filologie engleză. „Ah! Înseamnă că vrei să scrii romane sau să predai, nu?”, m-a întrebat, izbucnind în râs. Nu era un râs ironic, și totuși n-am scos o vorbă despre povestirea la care lucrasem înainte să ies din cameră. „Nu știu... am zis. Cred că sunt la fel ca tine.” A râs din nou: „Atunci să bem pentru noi!”, iar când am ciocnit cămile de cafea, am simțit — pentru prima oară de câteva luni — că lucrurile s-ar putea îndrepta în curând.

Am reușit să-mi amintesc toate astea. Mă simțeam epuizată de efortul de a-mi sonda vidul memoriei în încercarea de a da peste un detaliu care mi-ar putea resuscita memoria. Dar amintirile cu soțul meu? Dispăruseră. Lectura însemnărilor mele nu mi-a declanșat nici cea mai vagă amintire. Era ca și când nu ne-am fi plimbat pe Parliament Hill și nici nu mi-ar fi povestit tot ce mi-am notat în jurnal.

— Îmi aduc aminte niște lucruri, i-am spus doctorului Nash. Sunt amintiri de când eram tânără. Mi-au revenit ieri și azi încă le țin minte. Și mi-am amintit mai multe detalii. Dar nu țin minte nimic din ce-am făcut ieri. Sau sâmbătă. Pot să construiesc în minte o imagine a episodului descris în jurnal, dar știu că nu e o amintire. Știi că e doar rezultatul imaginației.

A clătinat din cap.

— Dar îți aduci aminte ceva ce s-a întâmplat sâmbătă? E vreun detaliu pe care l-ai notat în jurnal și pe care încă ți-l amintești? Un lucru care s-a întâmplat pe seară, de exemplu.

M-am gândit la ce scrisesem noaptea trecută, când mă dusesem în dormitorul pentru oaspeți. Mi-am dat seama că mă simțeam vinovată. Vinovată că, deși era un om atât de bun, nu fusesem în stare să mă ofer cu totul soțului meu.

— Nu, am mințit. Nimic.

M-am întrebat ce-ar fi putut face Ben pentru ca eu să-l primesc în brațele mele, să-l las să facă dragoste cu mine. Să-mi aducă flori? Bomboane de ciocolată? Oare trebuie să pună la cale preludii romantice ori de câte ori vrea să facem sex, ca și când ar fi prima oară? Mi-am dat seama că probabil îi este foarte greu să mă seducă. Nici măcar nu-mi poate pune prima melodie pe care am dansat la nunta noastră sau să recreeze prima cină pe care am luat-o împreună la restaurant, pentru că pur și simplu nu mi le amintesc. În plus, sunt soția lui, și n-ar trebui ca, ori de câte ori vrea să facem sex, să mă seducă de parcă abia ne-am fi cunoscut.

Dar oare îl las vreodată să facă dragoste cu mine? Sau mi se întâmplă vreodată să vreau să fac sex cu el? Sunt și zile în care mă trezesc știind suficient de multe încât dorința să se nască de la sine, fără să mă forțez?

— Nici măcar nu-mi aduc aminte de Ben, am continuat în. Azi-dimineață, habar n-aveam cine e.

A aprobat din cap.

— Dar ți-ai dori să știi?

Aproape că am izbucnit în râs:

— Bineînțeles! Vreau să-mi amintesc trecutul. Vreau să știu cine sunt. Cu cine m-am căsătorit. Toate lucrurile astea se leagă între ele.

— Ai dreptate, a zis el, apoi și-a sprijinit coatele pe masă, împreunându-și mâinile în dreptul feței, ca și când s-ar fi gândit pe îndelete la ce urma să-mi spună sau la cum s-o facă. Lucrurile pe care mi le-ai povestit sunt încurajatoare, deoarece dau de înțeles că amintirile nu s-au pierdut definitiv. Problema nu e stocarea, ci accesarea lor.

Am stat pe gânduri câteva clipe, apoi l-am întrebat:

— Adică amintirile sunt la locul lor, atâta doar că nu pot ajunge la ele?

— Da, se poate spune și așa, mi-a răspuns el zâmbind.

Mă simțeam frustrată și nerăbdătoare.

— Păi și cum să fac să-mi aduc aminte mai multe lucruri?

S-a lăsat pe speteaza scaunului și s-a uitat la dosarul din fața lui.

— Săptămâna trecută, în ziua în care ți-am dat jurnalul, ai scris cumva în el că ți-am arătat o poză cu casa în care ai crescut? Cred că ți-am și dat-o.

— Da, am scris.

— Când ai văzut fotografia, ți-ai amintit mult mai multe decât atunci când te-am întrebat despre casa părintească, fără ca mai întâi să-ți arăt o poză, mi-a explicat el, apoi a făcut o pauză. Ceea ce nu e surprinzător. Dar așa vrea să văd ce se întâmplă dacă îți arăt poze făcute în perioada din care nu-ți amintești nimic. Vreau să văd dacă îți amintești ceva.

Ezitam, neștiind unde avea să ducă acel drum, dar cu siguranță era o propunere pe care nu puteam decât s-o accept.

— Bine, am zis.

— Excelent! Azi o să ne uităm la o singură poză.

A scos o fotografie de la fundul dosarului, apoi a ocolit biroul și s-a așezat lângă mine.

— Înainte să ne uităm la ea, aș vrea să știu dacă îți amintești ceva despre nunta ta.

Știam că nu aveam nicio amintire despre acest eveniment: din punctul meu de vedere, căsătoria cu bărbatul lângă care mă trezisem dimineată pur și simplu nu avusese loc.

— Nu, am zis eu. Nimic.

— Ești sigură?

Am încuviințat din cap.

— Da.

A pus fotografia pe birou, în fața mea.

— Te-ai căsătorit aici, mi-a zis, lovind-o ușor cu degetul.

M-am uitat la ea și am văzut o bisericuță. Avea un acoperiș jos și o clopotniță foarte mică. Îmi era complet străină.

— Îți amintești ceva?

Am închis ochii și am încercat să-mi golesc mintea. Am văzut niște apă. Pe prietena mea. O podea cu gresie albă și neagră. Nimic altceva.

— Nu, nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată.

Părea dezamăgit.

— Ești sigură?

Am închis iarăși ochii. Negru. Am încercat să mă gândesc la ziua nunții mele, să mi-l imaginez pe Ben în costum și pe mine în rochie de mireasă, stând împreună în fața bisericii, dar nu mi-a revenit în cap nicio amintire. M-a cuprins tristețea. Îmi închipui că, la fel ca orice mireasă, am dedicat câteva săptămâni organizării nunții: mi-am ales rochia și am așteptat cu nerăbdare să fie ajustată, am făcut rezervare la coafor și m-am tot gândit cum o să mă machiez. Mi-am imaginat cum m-am chinuit să aleg meniul, imnurile bisericești și florile, sperând tot timpul că ziua aceea avea să se ridice la înălțimea așteptărilor mele imposibile. Iar acum nu am cum să aflu dacă am fost mulțumită sau nu. Pentru că ziua nunții mele a dispărut cu totul — n-a mai rămas nimic din ea. Nimic, în afară de bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Da, sunt sigură, am spus în cele din urmă. N-a mai rămas nimic.

Doctorul Nash mi-a luat fotografia din față și mi-a spus:

— Potrivit datelor strânse în timpul tratamentului tău inițial, te-ai căsătorit în Manchester. Biserica se numește St Mark.

Fotografia asta e recentă — n-am reușit să fac rost de una mai veche — dar îmi închipui că nu prea s-a schimbat de atunci.

— Nu există nicio fotografie de la nunta noastră, am zis eu.

Era atât o întrebare, cât și o afirmație.

— Nu. S-au pierdut. Se pare că au ars într-un incendiu.

Am încuviințat din cap. Auzit din gura lui, faptul acesta părea mai solid, devenea mai real. Era ca și când, întrucât era doctor, vorbele lui căpătau o greutate pe care cuvintele lui Ben n-o aveau.

— Când m-am căsătorit? l-am întrebat.

— Cam pe la jumătatea anilor optzeci.

— Înainte de accident.

Doctorul Nash părea stânjenit. M-am întrebat dacă vorbisem vreodată cu el despre accidentul în urma căruia rămăsesem fără memorie.

— Știi ce anume ți-a provocat amnezia? m-a întrebat el.

— Da, am vorbit acum două zile cu Ben. Mi-a povestit cum s-a întâmplat și am scris tot în jurnal.

A încuviințat din cap.

— Și ce sentimente îți stârnește?

— Nu sunt sigură.

Adevărul este că nu-mi aminteam deloc de accident, așa că nu mi se părea ceva real. Rămăsesem doar cu efectele lui. Cu amnezia pe care mi-o pricinuiseră.

— Îmi dau seama că ar trebui să-l urăsc pe cel care mi-a făcut asta, am continuat eu. Mai ales că n-a fost prins, că n-a fost pedepsit pentru că m-a adus în halul ăsta. Pentru că mi-a distrus viața. Dar lucrul ciudat e că nu-l urăsc. Nu pot. Nu reușesc să-mi imaginez cum ar putea arăta. E ca și când nici n-ar exista.

Pe chipul lui s-a așternut un aer dezamăgit.

— Așa crezi? Că viața ta e distrusă?

— Da, am zis eu după câteva clipe. Da, așa cred.

N-a spus nimic.

— Nu-i așa? l-am întrebat.

Nu știu ce mă așteptam să spună sau să facă. Presupun că o parte din mine voia să mă asigure că mă înșel, să încerce să mă convingă că viața mea merită trăită. Dar n-a făcut asta. Pur și simplu se uita ținută la mine. Mi-am dai seama că avea niște ochi fascinanți — albaștri cu ape gri.

— Îmi pare rău, Christine, a spus el în cele din urmă. Îmi pare

rău. Fac tot ce-mi stă în putință și chiar sunt convins că te pot ajuta. Trebuie să mă crezi.

— Te cred, i-am răspuns eu. Te cred.

Și-a așezat mâna peste a mea, pe care o țineam pe birou. Era grea. Și caldă. Mi-a strâns degetele și, preț de o clipă, m-am simțit stânjenită — atât pentru mine, cât și pentru el — dar apoi m-am uitat la chipul lui, care căpătase un aer trist, și mi-am dat seama că gestul lui era cel al unui tânăr care consolează o femeie mai în vârstă. Nimic mai mult.

— Îmi pare rău, i-am spus. Trebuie să merg până la baie.

Când m-am întors, am văzut că turnase cafea pentru amândoi. Ne-am așezat de o parte și de alta a biroului, sorbind din cești. Doctorul Nash părea să-mi evite privirea, răsfoindu-și hârtiile de pe birou și aranjându-le cu gesturi stângace. La început, am crezut că era jenat pentru că-mi strânsese mâna, dar în cele din urmă s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Christine, voiam să te întreb ceva. De fapt, e vorba de două lucruri.

Am încuviințat din cap, iar el a continuat.

— Mai întâi, am hotărât să scriu despre cazul tău. E cât se poate de neobișnuit, și cred că ar fi foarte util dacă detaliile lui ar fi accesibile întregii comunități științifice. Ai ceva împotriva?

M-am uitat la teancurile de reviste împrăștiate pe rafturile din birou. Oare la ce spera să-l ajute cazul meu, la promovare sau la cimentarea postului? „De-aia mă aflu aici?” Preț de câteva clipe, m-am gândit să-i spun că aș prefera să nu scrie despre mine, dar în cele din urmă am clătinat din cap și am zis:

— Nu. Nicio problemă.

— Bine, mi-a răspuns el cu un zâmbet. Mulțumesc. Iar acum vreau să-ți pun o întrebare. Mă rog, e mai degrabă o idee. E un lucru pe care aș vrea să-l încerc. Ce zici?

— Despre ce e vorba?

Eram un pic agitată, dar în același timp mă simțeam ușurată că, în sfârșit, urma să-mi spună ce avea în minte.

— Ei bine, potrivit dosarului tău, după ce v-ați căsătorit, tu și Ben ați continuat să locuiți în aceeași casă din East London în care stăteați și înainte.

A făcut o pauză. Dintr-odată mi-a venit în minte o voce care probabil era a mamei: „Trăiți în păcat...”, apoi un tț-tț plin de

năduf și un clătinat din cap care spunea totul.

— După vreun an, a continuat el, v-ați mutat în altă casă. Ați stat acolo cam până ai fost internată în spital.

O nouă pauză.

— E foarte aproape de casa în care locuiți acum.

În clipa aceea, am început să înțeleg cam unde voia să ajungă.

— M-am gândit că am putea pleca acum și, în drum spre casă, să trecem pe acolo. Ce părere ai?

Ce părere aveam? Niciuna. Era o întrebare la care aproape că nu puteam să răspund. Știam că era o propunere rezonabilă, ce m-ar fi putut ajuta într-un mod neașteptat, pe care niciunul dintre noi nu aveam cum să-l bănuim și, cu toate astea, eram reticentă. Era ca și când trecutul meu mi se părea dintr-odată periculos. Un loc pe care nu era indicat să-l vizitez.

— Nu știi ce să zic, i-am răspuns.

— Ai locuit acolo câțiva ani.

— Știu, dar...

— Dacă vrei, putem să ne uităm doar de afară. Nu-i nevoie să intrăm.

— Să intrăm? Cum așa?

— Am scris cuplului care locuiește acolo, apoi am vorbit la telefon. Mi-au spus că, dacă asta te-ar putea ajuta, n-ar avea absolut nimic împotrivă să arunci o privire prin casă.

Am fost surprinsă.

— Serios?

Și-a luat privirea de la mine — nu mai mult de o clipă, dar suficient cât să-mi dau seama că era jenat — și m-am întrebat ce-mi ascundea.

— Da, a zis. Mă rog, nu fac eforturi de genul ăsta pentru toți pacienții.

N-am zis nimic.

— Chiar cred că te-ar putea ajuta, Christine, a adăugat el cu un zâmbet.

Cum aș fi putut să-l refuz?

Aveam de gând ca, în drum spre adresa cu pricina, să scriu un pic în jurnal. Dar abia am apucat să citesc ultimele însemnări, că am și parcat lângă o casă. Am închis agenda și am ridicat privirea. Era o casă asemănătoare celei din care plecasem de dimineață — cea în care trebuia să-mi reamintesc că locuiam

acum. Cărămidă roșie, lemnărie vopsită, același bovindou și aceeași grădină bine îngrijită. Singurele diferențe erau că aceasta părea mai mare și avea o fereastră în acoperiș, care indica faptul că podul fusese transformat în mansardă, ceea ce noi nu făcuserăm. La început, mi s-a părut de neînțeles faptul că plecaserăm de acolo ca să ne mutăm într-o casă identică, aflată la o distanță care nu părea să fie mai mare de doi-trei kilometri. Dar după câteva clipe, mi-am dat seama care era motivul: amintirile. Amintirile unor vremuri mai bune, de dinainte de accidentul meu, când eram fericiți și duceam o viață normală. Aceste amintiri l-ar fi răscolit pe Ben, chiar dacă eu le pierdusem.

Dintr-odată, am căpătat certitudinea că acea casă avea să scoată la iveală anumite lucruri. Să-mi scoată la iveală trecutul.

— Vreau să intru, am zis.

Fac o pauză. Vreau să notez și restul, dar e vorba de lucruri importante — prea importante ca să mă grăbesc — iar Ben o să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Deja e în întârziere. Cerul e întunecat, iar pe stradă se aude ecoul ușilor închise, pe măsură ce oamenii se întorc de la serviciu. Mașinile încetinesc în fața caselor și, în curând, una dintre ele va fi a lui Ben. E mai bine dacă mă opresc acum. Las jurnalul deoparte și îl ascund în șifonier.

Am să continui mai târziu.

*

Tocmai puneam capacul la cutia de pantofi când l-am auzit pe Ben vârând cheia în ușă. După ce a intrat în casă, m-a strigat, iar eu i-am spus că am să cobor imediat. Deși nu aveam niciun motiv să ascund că umblasem în șifonier, am închis ușa cu multă grijă, apoi m-am dus să-mi văd soțul.

Toată seara am fost destul de absentă. Am stat cu gândul numai la jurnal. În timp ce mâncam, m-am întrebat dacă nu cumva aș putea scrie în el înainte să spăl vasele, iar în timp ce spălam vasele, m-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine ca, imediat după aceea, să pretind că am o migrenă ca să pot urca în dormitor să scriu. Dar când am terminat curățenia în bucătărie, Ben mi-a zis că are ceva de lucru în biroul lui. Am oftat ușurată și i-am spus că mă bag în pat.

Iar acum chiar sunt în pat. Îl aud pe Ben scriind la calculator — toc, toc, toc — și trebuie să recunosc că e un zgomot care mă liniștește. Am citit ce-am scris înainte ca Ben să ajungă acasă, iar acum mi-am amintit perfect unde eram azi după-amiază: stăteam în fața unei case în care am locuit cândva. Acum pot să-mi continui povestea.

Totul s-a întâmplat în bucătărie.

Am apăsat insistent pe butonul soneriei și, în cele din urmă, ne-a răspuns o femeie — Amanda — care l-a întâmpinat pe doctorul Nash cu o strângere de mână, iar pe mine, cu o privire care ezita între milă și fascinație.

— Dumneavoastră sunteți Christine, nu-i așa? a zis ea, înclinând capul într-o parte și făcându-ne semn cu mâna ei foarte îngrijită. Intrați, vă rog!

Purta o bluză crem și bijuterii de aur. După ce a închis ușa în urma noastră, s-a prezentat și ne-a spus:

— Puteți să stați cât doriți. Cât aveți nevoie.

Am încuviințat din cap și m-am uitat în jur. Ne aflam într-un hol luminos, cu mochetă pe jos. Soarele năvălea prin ferestre, învăluind în lumină o vază cu lalele roșii așezată pe o măsuță. S-a așternut o liniște neplăcută.

— E o casă minunată, a zis Amanda în cele din urmă și, preț de o clipă, m-am simțit de parcă doctorul Nash și cu mine eram niște potențiali cumpărători, iar ea, un agent imobiliar nerăbdător să încheie o tranzacție. Am cumpărat-o în urmă cu vreo zece ani. Ni se pare adorabilă. E atât de luminoasă! Vreți să mergem în living?

Am urmat-o în camera de zi. Era o încăpere mare și aranjată cu bun-gust. N-am simțit nimic, nici măcar un vag sentiment de familiaritate — mi se părea o cameră oarecare dintr-o casă oarecare.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați fost de acord să vizităm casa, a spus doctorul Nash.

— Ei, n-aveți pentru ce! a zis ea, pufnind într-un mod ciudat.

Dintr-odată, mi-am închipuit-o călare sau aranjând niște flori.

— Ați făcut multe reamenajări de când v-ați mutat aici? a întrebat el.

— Destul de multe. Tot felul de lucruri mărunte.

M-am uitat la podelele de culoarea nisipului, la pereții albi, la

canapeaua crem și la reproducerile după pictori contemporani agățate pe pereți. Mi-am adus aminte de casa din care plecasem de dimineață — greu mi-aș fi putut închipui una mai diferită de cea în care eram acum.

— Vă mai amintiți cum arăta livingul când v-ați mutat aici? a întrebat-o doctorul Nash.

Amanda a scos un oftat:

— Destul de vag, din păcate. Pe jos era o mochetă cafeniu-deschis, dacă nu mă înșel. Iar pereții erau acoperiți cu tapet — în dungii, parcă.

Am încercat să-mi imaginez camera așa cum mi-o descria. Dar nu mi-am amintit nimic.

— Era și un șemineu pe care l-am scos. Acuma îmi pare rău, pentru că era un detaliu destul de original.

— Ți-ai amintit ceva, Christine? m-a întrebat medicul, iar când am clătinat din cap, a adăugat: Vrei să ne uităm și la restul casei?

Am urcat la etaj, unde erau două camere.

— Giles lucrează destul de mult de acasă, a zis Amanda când am intrat în încăperea cu vedere spre față.

În ea se aflau un birou, dulapuri pentru dosare și cărți.

— Cred că proprietarii dinainte foloseau camera asta pe post de dormitor conjugal, a continuat Amanda, aruncându-mi o privire, însă eu n-am zis nimic. E un pic mai mare decât cealaltă, dar Giles nu poate dormi aici din pricina traficului.

A urmat o pauză.

— E arhitect, a adăugat ea.

Iarăși n-am zis nimic.

— O mare coincidență, a continuat gazda noastră, pentru că cel de la care am cumpărat-o era și el arhitect. L-am cunoscut când am venit să vedem casa. Soțul meu s-a înțeles foarte bine cu el, și cred că tocmai de aceea ne-a vândut-o cu câteva mii mai ieftin decât prețul inițial.

Încă o pauză. M-am întrebat dacă se aștepta s-o felicităm.

— Giles urmează să-și înființeze propriul birou de arhitectură.

„Au cumpărat-o de la un arhitect, mi-am zis în sinea mea. Nu de la un profesor. Deci nu lor le-a vândut-o Ben.” Am încercat să-mi imaginez camera cu un pat în locul biroului cu tablă de sticlă, iar podelele și pereții albi acoperiți cu mochetă și tapet.

Doctorul Nash s-a întors cu fața spre mine.

— Ți-ai amintit ceva? Am clătinat din cap.

— Nu. Nimic.

Ne-am uitat și în celălalt dormitor, apoi în baie, dar tot fără niciun rezultat, așa că am revenit la parter și am intrat în bucătărie.

— Vreți o ceașcă de ceai? ne-a întrebat Amanda. Nu-i niciun deranj. E gata preparat.

— Nu, mulțumesc, am zis eu.

Bucătăria avea un aspect destul de neprimitor. Era plină de muchii dure. Mobilierul era din lemn alb și fier cromat, iar blatul pentru gătit părea turnat din ciment. Singura pată de culoare era un bol cu lămâi verzi.

— Oricum, nu mai stăm mult, am adăugat în cele din urmă.

— Bine, nicio problemă, a răspuns Amanda.

Aerul ei de om vioi și săritor a dispărut dintr-odată, iar pe chipul ei s-a așternut o expresie de dezamăgire. M-am simțit vinovată — gazda noastră sperase că o vizită la ea acasă avea să fie miracolul care să mă vindece.

— Mi-ați putea da un pahar cu apă? am întrebat-o.

— Bineînțeles! mi-a răspuns, luminându-se la față. Imediat!

Mi-a întins un pahar, iar în clipa când l-am luat în mână, o altă amintire a prins viață.

Amanda și doctorul Nash au dispărut. Am rămas singură. Pe blatul pentru gătit am văzut un pește crud, umed și strălucitor, așezat pe o farfurie ovală. Am auzit o voce. O voce de bărbat. Mi-am dat seama că e a lui Ben, dar de când era mai tânăr: „Vin alb sau roșu?” M-am întors și l-am văzut intrând în bucătărie. Era aceeași bucătărie — cea în care stăteam mai adineauri cu Amanda și doctorul Nash — dar pereții erau vopsiți în altă culoare. Ben ținea câte o sticlă de vin în fiecare mână. Era același, atâta doar că avea mustață, era mai slab și mai puțin cărunt. Era gol, iar penisul lui semierect i se bălăngănea ușor în timp ce mergea. Pielea netedă și întinsă îi scotea în evidență mușchii de pe brațe și piept, și m-am simțit puternic atrasă de el. Am crezut că o să rămân cu gura căscată, în schimb am izbucnit în râs.

„Cred că alb”, a zis el, râzând împreună cu mine, după care a pus ambele sticle pe masă și s-a apropiat de mine. M-a luat în brațe, iar eu am închis ochii, am deschis gura — aproape involuntar — și am început să ne sărutăm. L-am simțit penisul

atingându-mi pubisul și am coborât încet mâna spre el. Chiar în timp ce-l sărutam, îmi spuneam că trebuie să țin minte toate detaliile și senzațiile. „Trebuie să le introduc în cartea mea. Despre lucrurile astea vreau să scriu.”

Apoi mi-am lipit trupul de al lui, iar mâinile soțului meu au început să tragă de rochia de pe mine, bâjbâind după fermoar. „Stai! i-am spus. Oprește-te...” Dar deși i-am spus nu, cerându-i să înceteze, simțeam că îl doresc mai mult decât dorisem pe oricine altcineva înainte. „Să mergem sus, am zis eu. Repede!” Apoi am ieșit din bucătărie, dându-mi hainele jos, și am pornit spre dormitorul cu mochetă gri și tapet cu model albastru, spunându-mi: „Da, despre asta ar trebui să scriu în următorul meu roman, ăsta e sentimentul pe care vreau să-l surprind”.

M-am împiedicat. S-a auzit zgomot de sticlă spartă, iar imaginea mi-a dispărut din fața ochilor. Era ca și când bobina de film s-ar fi terminat, iar imaginile de pe ecran ar fi fost înlocuite cu o lumină pâlpâitoare și umbrele câtorva fire de praf. Am deschis ochii.

Eram tot acolo, în bucătărie, dar acum îl aveam în față pe doctorul Nash, îndărătul căruia se afla Amanda, și amândoi se uitau la mine cu un aer preocupat și neliniștit. Mi-am dat seama că scăpasem paharul.

— Christine, a zis doctorul Nash. Christine, te simți bine?

Nu i-am răspuns. Nu-mi dădeam seama ce simt. Din câte știam, era prima oară când îmi aduceam aminte de soțul meu.

Am închis ochii și am încercat să resuscitez acea amintire. Am încercat să văd peștele și vinul, pe soțul meu cu mustață, gol și cu penisul bălăngănindu-se, dar imaginile nu s-au mai întors. Amintirea dispăruse, se evaporase ca și când n-ar fi existat niciodată sau ca și când ar fi fost distrusă de prezent.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă. N-am nimic. Am...

— Ce s-a întâmplat? Sigur ți-e bine?

— Mi-am amintit ceva.

Am văzut-o pe Amanda ducându-și mâinile la gură cu un aer încântat.

— Serios? Excelent! Ce? Ce v-ați amintit?

— Vă rog... a intervenit doctorul Nash.

A făcut un pas în față, luându-mă de braț, iar cioburile i-au scrâșnit sub tălpi.

— Mi-am adus aminte de soțul meu. Era aici...

Entuziasmul Amandei s-a evaporat. „Asta-i tot?”, părea să spună expresia ei.

— Mi-am amintit de Ben! i-am repetat doctorului Nash, simțind că încep să tremur.

— Foarte bine, a zis el. E excelent!

M-au condus până în sufragerie, apoi am luat loc pe canapea. Amanda mi-a adus o cană de ceai fierbinte și un biscuit pe o farfurioară. „Femeia asta nu înțelege, mi-am zis în sinea mea. Nu poate. Mi-am amintit de Ben. De mine pe când eram tânără. De noi doi împreună. Știu că eram îndrăgostiți. Nu mai trebuie să-l cred pe cuvânt. E un lucru important. Dar ea nu-și poate da seama cât de important e.”

Apoi am plecat spre casă cu doctorul Nash. Eram încântată și mă simțeam plină de energie. Mă uitam la lumea din jur — lumea aceea străină, ciudată, misterioasă — și nu mai vedeam în ea amenințări, ci oportunități. Doctorul Nash mi-a spus că facem progrese. Era entuziasmat. „Ce bine!”, spunea el întruna. Nu-mi dădeam seama dacă era bine pentru mine sau pentru el și cariera lui. Mi-a zis că ar vrea să mă programeze la tomograf, și am acceptat aproape fără să stau pe gânduri. Mi-a dat și el un telefon mobil, spunându-mi că fusese al prietenei lui. Nu semăna cu cel pe care îl aveam de la Ben. Era mai mic și avea o clapetă care, atunci când se deschidea, dădea la iveală o tastatură și un ecran interior. „Nu mai avem ce să facem cu el, mi-a explicat. Poți să mă suni oricând. Oricând simți că e ceva important. Și să-l ții mereu la tine. O să te sun pe el să-ți amintesc de jurnal.” Asta s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Acum îmi dau seama că mi l-a dat ca să mă poată suna fără să afle Ben. De fapt, cam asta mi-a zis și el: „Am sunat deunăzi și mi-a răspuns Ben. Ar putea să i se pară ciudat. Cu telefonul ăsta, o să fie mai ușor”. L-am luat fără să spun nimic.

Așadar, mi-am amintit de Ben. Mi-am amintit că-l iubeam. În curând, o să se întoarcă acasă. Poate că mai încolo, când o să mergem la culcare, o să mă revanșez pentru că l-am refuzat acum două zile. Mă simt vie. Debordând de energie.

Marți, 13 noiembrie

E după-amiază. În scurtă vreme, Ben o să se întoarcă acasă după încă o zi de lucru. Stau cu acest jurnal în fața mea. În jurul prânzului, m-a sunat un bărbat — doctorul Nash — care mi-a spus unde să-l caut. Eram în camera de zi când a sunat și la început am crezut că nu știe cu cine stă de vorbă. „Uită-te în cutia de pantofi din șifonier, m-a rugat el. Ai să găsești o agendă.” Nu l-am crezut, dar a așteptat la telefon cât m-am dus să mă uit și am văzut că avea dreptate. Jurnalul meu era în cutie, înfășurat în hârtie cerată. L-am ridicat cu grijă, ca și când ar fi fost un obiect fragil, iar apoi, după ce mi-am luat la revedere de la medic, m-am așezat în genunchi chiar lângă șifonier și l-am citit. Cuvânt cu cuvânt.

Eram agitată, dar nu-mi dădeam seama de ce. Jurnalul mi se părea un lucru interzis și periculos, deși probabil că era un sentiment provocat de grija cu care îl ascusesem. Am ridicat privirea de mai multe ori să văd cât e ceasul, ba chiar l-am închis repede și l-am înfășurat la loc în hârtia cerată când am auzit zgomotul unei mașini. Dar acum sunt calmă. Fac aceste însemnări în dormitor, chiar lângă bovindou. Mi se pare un loc familiar — poate că stau deseori aici. Am o bună perspectivă asupra străzii: într-o parte văd un șir de copaci înalți în spatele cărora se află un parc, iar în cealaltă parte, un rând de case și o altă stradă, una mai aglomerată. Îmi dau seama că, deși pot alege să-l ascund de Ben, nu s-ar întâmpla nimic îngrozitor dacă l-ar găsi. Doar e soțul meu. Și pot avea încredere în el.

Citesc iarăși despre entuziasmul care m-a cuprins ieri, în drum spre casă. Sentimentul acesta a dispărut. Acum mă simt mulțumită. Încă. Pe stradă trec mașini. Din când în când, văd pe câte cineva care se plimbă pe trotuar: un bărbat care fluieră o melodie sau o tânără mamă care își duce copilul în parc — o văd și când se întoarce. În zare, un avion se pregătește de aterizare și pare că stă pe loc.

Casele de peste drum sunt goale, iar strada e liniștită — nu se aude decât fluieratul bărbatului și lătratul unui câine nemulțumit. Agitația dimineții, cu simfonia ei de uși închise, vorbe de rămas-bun și motoare turate, a dispărut complet. Mă simt singură pe lume.

Începe să plouă. Stropii mari izbesc geamul din fața mea, rămân nemișcați o clipă, apoi, împreună cu alții, își încep coborâșul lent. Îmi lipesc palma de sticla rece.

Mă separă atât de multe lucruri de lumea de afară.

Am citit că am fost să vizitez casa în care am locuit împreună cu soțul meu. Oare chiar am scris ieri acele cuvinte? Nu simt că mi aparțin. Am citit și despre ziua pe care mi-am amintit-o. Despre cum mă sărutam cu Ben — în casa pe care am cumpărat-o împreună cu mult timp în urmă — iar când închid ochii revăd acea scenă. La început e încețoșată, are contururi vagi, dar apoi imaginea începe să strălucească și se limpezește, căpătând dintr-odată o claritate copleșitoare. Ben îmi smulge hainele de pe mine și mă strânge în brațe, iar sărutările lui devin mai precipitate, mai pasionale. Îmi aduc aminte că nici n-am mâncat peștele, nici n-am băut vinul; după ce am făcut dragoste, am rămas în pat mult timp, cu picioarele împletite și cu capul sprijinit pe pieptul lui; Ben îmi mângâia părul, și simțeam cum mi se usca sperma pe pânțele. Am rămas în tăcere, învăluită în fericire ca într-un nor.

— Te iubesc, mi-a spus el după o vreme.

Vorbea în șoptă, ca și când n-ar mai fi spus niciodată acele cuvinte și, cu toate că le mai rostise de multe ori, păreau noi. Interzise și periculoase. M-am uitat la el, la perii din bărbia lui, la carnația buzelor și la conturul nasului de deasupra lor.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns eu în șoptă, ca și când cuvintele ar fi fost fragile.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat ușor. Pe creștet, pe frunte. Am închis ochii și mi-a sărutat pleoapele, abia atingându-le cu buzele. Mă simțeam în siguranță. Acasă. Aveam impresia că acolo, lipită de trupul lui, era singurul loc în care mă puteam adăposti. Singurul loc în care îmi doream să fiu. Am stat în tăcere o vreme, ținându-ne în brațe, cu trupurile lipite și respirațiile sincronizate. Simțeam că tăcerea ar putea face ca acele clipe să dureze veșnic, ceea ce tot n-ar fi fost de ajuns.

Ben a fost cel care a rupt vraja.

— Trebuie să plec, a spus el, iar eu am deschis ochii și i-am luat mâna într-a mea.

Era caldă. Și moale. Am dus-o la gură și am sărutat-o. Gust de sticlă. Și de pământ.

— Deja? I-am întrebat.

M-a sărutat încă o dată.

— Da. E mai târziu decât îți închipui. O să pierd trenul.

Am simțit că mă scufund. Despărțirea mi se părea de neconceput. De nesuportat.

— Mai stai, l-am rugat eu. lei următorul tren.

— Chris, știi bine că nu pot, mi-a spus el râzând.

L-am sărutat și i-am zis:

— Știu, știu.

După ce a plecat, am făcut un duș. M-am spălat pe îndelete, săpunindu-mă abundent, simțind apa pe piele ca și cum ar fi fost o senzație nouă. Când m-am întors în dormitor, m-am parfumat, mi-am pus cămașa de noapte și un capot, apoi am coborât în living.

Se făcuse întuneric. Am aprins lumina. Pe masa din fața mea se afla o mașină de scris în care aștepta o pagină albă, iar alături de ea, un teanc subțire de foi puse cu fața scrisă în jos. M-am așezat în fața mașinii. Am început să scriu. „Capitolul al doilea.”

Apoi m-am oprit. Nu știam ce să scriu mai departe, cum să încep. Am scos un oftat, sprijinindu-mi mâinile pe taste. Atingerea lor netedă și rece mi se părea familiară, iar forma lor părea să mi se muleze pe buricele degetelor. Am închis ochii și am continuat să scriu.

Degetele dansau pe tastatură automat, aproape fără să mă gândesc. Când am deschis ochii, am văzut că scrisesem o singură frază.

„Lizzy nu știa ce făcuse și nici cum putea fi îndreptat.”

M-am uitat la ea. Ceva concret pe pagina albă.

„O porcărie!”, mi-am zis în sinea mea. Eram enervată. Știam că puteam scrie mai bine de-atât. Cu două veri în urmă, cuvintele curseseră cu mare ușurință, împrăștiindu-se pe hârtie ca niște confetti. Dar acum? Acum, ceva era în neregulă. Limbajul parcă devenise rigid. Țeapăn.

Am luat un pix și am tăiat fraza. M-am simțit mai bine când am văzut-o traversată de o linie de la un cap la altul, dar iarăși mă blocasem — nu știam de unde să încep.

M-am ridicat în picioare și mi-am aprins o țigară din pachetul pe care îl lăsase Ben pe masă. Am tras un fum adânc, l-am ținut câteva clipe în plămâni, apoi l-am suflat afară. Mi-am dorit să fi fost iarbă și m-am întrebat de unde aș putea face rost pentru situațiile de genul ăsta. Mi-am turnat ceva de băut — votcă

simplă într-un pahar de whisky — și am luat o gură. Va trebui să gădesc o soluție. „E un blocaj... mi-am zis. Of, cum dracu' am ajuns a recurg la clișee dintr-astea?”

Ultima oară? Cum am ieșit din impas ultima oară? M-am dus la biblioteca de pe peretele din sufragerie și, cu țigara bălăngănindu-mi-se între buze, am scos o carte din raftul de sus. „Sigur o să gădesc o soluție în ea.”

Am pus votca jos și am răsucit cartea în mână. Mi-am așezat degetele pe copertă cu multă grijă, ca și când ar fi fost un obiect fragil, apoi le-am plimbat de-a lungul titlului: *Pentru păsările dimineții*. De Christine Lucas. Am deschis-o și am început s-o răsfoiesc.

*

Imaginea a dispărut. Ochii mi s-au deschis. Camera în care mă aflam era urâtă și cenușie, dar încă respiram precipitat. Am fost ușor surprinsă când mi-am dat seama că, pe vremuri, eram fumătoare, dar în clipa următoare sentimentul acesta a fost înlocuit de altceva. Oare era adevărat? Chiar scrisesem un roman? Fusesse publicat? M-am ridicat în picioare, iar jurnalul mi-a alunecat din poală. Dacă era așa, atunci înseamnă că fusesem cineva, cineva cu o viață, cu scopuri, ambiții și realizări. Am coborât treptele în grabă.

Era adevărat? Ben nu mi-a spus nimic în dimineața asta. Nu mi-a spus că eram scriitoare. Azi-dimineață am citit despre plimbarea pe Parliament Hill. După ce ne-am așezat pe bancă, mi-a spus că, atunci când am avut accidentul, lucram ca secretară.

M-am uitat prin biblioteca din living. Dicționare. Un atlas. Un ghid practic pentru reparații în gospodărie. Câteva romane cartonate care, judecând după cum arătau, nu cred că fuseseră citite. Dar nimic scris de mine. Nimic care să-mi dea de înțeles că publicasem un roman. Mă învârteam de colo-colo, cuprinsă de agitație. „Trebuie să fie undeva pe-aici, mi-am zis. Trebuie!” Dar apoi mi-a venit în minte un alt gând: poate că scena pe care o văzusem nu era o amintire, ci o invenție. Poate că, în lipsa unei biografii adevărate la care să se raporteze și să mediteze, mintea mea a inventat o poveste. Poate că subconștientul meu a hotărât că sunt scriitoare, pentru că e ceea ce mi-am dorit

întotdeauna să fiu.

Am urcat iarăși la etaj. Rafturile din birou erau pline cu dosare și manuale de utilizare a computerelor, iar azi-dimineață, când făcusem turul casei, nu văzusem nicio carte în dormitoare. Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am văzut computerul din fața mea, cu ecranul său negru și tăcut. Știam ce trebuie să fac, deși nu-mi dau seama de unde. Am apăsat pe butonul de pornire, iar unitatea a început să zumzăie sub birou. O clipă mai târziu s-a aprins și monitorul. Din difuzoarele așezate lângă el s-au auzit câteva note, apoi a apărut o imagine. O fotografie cu Ben și cu mine — amândoi zâmbeam. În mijlocul fețelor noastre erau două casete; în dreptul primei scria: „Nume de utilizator”, iar în dreptul celei de-a doua: „Parolă”.

În episodul pe care tocmai mi-l amintisem, scriam la mașină fără să mă uit la tastatură: degetele mele dansau pe butoane ca și când ar fi fost mânate de instinct. Am poziționat cursorul în căsuța lângă care scria „Nume de utilizator” și am dus mâinile deasupra tastaturii. Oare era adevărat? Chiar puteam să scriu fără să mă uit? Mi-am așezat degetele pe tastatură. Degetele mici și-au căutat tastele de care răspundeau, după care și celelalte s-au așezat la locurile lor. Am închis ochii și, fără să mă gândesc, am început să tastez, ascultându-mi respirația și țăcănitul tastelor. Când am terminat, m-am uitat la ce făcusem, la ce scrisesem în căsuță. Mă așteptam să fie ceva fără noima, dar ceea ce-am văzut m-a șocat.

„Vulpea maronie și sprintenă se năpustește asupra câinelui leneș.”

Mă uitam țintă la ecran. Era adevărat. Chiar puteam să scriu fără să mă uit la tastatură. Deci poate că episodul de mai adineauri nu era o invenție, ci o amintire.

Poate chiar scrisesem un roman.

Am dat fuga în dormitor. Totul părea lipsit de sens. Preț de o clipă, am avut sentimentul copleșitor că îmi pierd mințile. Romanul părea să existe și să nu existe în același timp, să fie real și complet imaginar. Nu-mi aminteam nimic despre el, nimic despre intriga și personajele lui, nici măcar de ce alesesem acel titlu, și totuși simțeam că era real, ca și când ar fi pulsat în mine ca o inimă.

Și de ce Ben nu-mi spusese nimic despre el? De ce nu păstrase un exemplar la vedere? Mi l-am închipuit ascuns

undeva în casă, înfășurat în hârtie cerată și pus la păstrate într-o cutie din pod sau undeva în pivniță. De ce?

Apoi mi-a venit în minte o altă explicație. Ben mi-a spus că am lucrat ca secretară — poate că acesta era singurul motiv pentru care știam să scriu la mașină.

Am scos din geantă unul dintre telefoanele mobile, fără să-mi pese dacă era cel de la Ben sau cel de la medic. Aproape că nu mi păsa pe cine aveam să sun: pe soțul meu sau pe medic. Amândoi mi se păreau la fel de străini. L-am deschis și am căutat prin agendă până am dat de un nume cunoscut, apoi am apăsat pe tasta de apel.

— Alo, doctorul Nash? am zis eu când am auzit că mi s-a răspuns. Sunt eu, Christine.

A dat să spună ceva, dar l-am întrerupt imediat.

— Știi cumva dacă am scris ceva?

— Poftim?

Mi-am dat seama că era derutat și, preț de o clipă, am avut impresia că făcusem o mare greșală. M-am întrebat dacă știa măcar cine sunt, dar apoi a zis:

— Christine?

Am repetat ce-i spusese.

— Tocmai mi-am amintit un episod. S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, la începutul relației mele cu Ben. Mi-am adus aminte că scriam ceva. Cred că era un roman. Am scris cumva vreun roman?

Părea să nu înțeleagă ce-i spun.

— Un roman?

— Da. Din câte îmi amintesc, atunci când eram mică voiam să fiu scriitoare. Așa că mă întrebam dacă am scris ceva vreodată. Ben mi-a zis că am lucrat ca secretară, dar mă întrebam dacă...

— Nu ți-a spus? m-a întrerupt el. Când ți-ai pierdut memoria, lucrezi la cel de-al doilea roman al tău. Primul a fost publicat și s-a bucurat de succes. N-aș zice că a fost un bestseller, dar cu siguranță a avut succes.

Cuvintele mi se învălmășeau în cap. Un roman. Succes. Publicat. Era adevărat. Amintirea mea era autentică. Nu știam ce să zic. Nu știam ce să cred.

Mi-am luat la revedere, apoi am venit la etaj să scriu toate astea.

Ceasul de pe noptieră arată zece și jumătate. Cred că nu mai e mult până când Ben o să vină la culcare și totuși, stau aici, pe marginea patului, și scriu. După masa de prânz, am avut o discuție cu el. M-am frământat toată după-amiaza, trecând dintr-o cameră în alta, uitându-mă la lucrurile din jur de parcă le-aș fi văzut pentru prima oară și întrebându-mă de ce îndepărtase Ben toate urmele modestului meu succes. Nu avea niciun sens. Oare îi era rușine? Se simțea stânjenit? Scrisesem despre el și despre viața noastră de cuplu? Sau era vorba de ceva mai grav? Un lucru sumbru, pe care încă nu reușeam să-l văd?

Când a ajuns acasă, deja luasem hotărârea de a-l întreba direct, dar acum? Acum nu mi se mai părea posibil. Ar fi fost ca și când l-aș fi acuzat că minte.

Așa că, la un moment dat, am abordat subiectul cu un aer degajat.

— Ben, dar eu cum îmi câștigam existența? L-am întrebat, iar el a ridicat privirea din ziar. Aveam cumva o slujbă?

— Da. Ai lucrat ca secretară o vreme. Imediat după ce ne-am căsătorit.

Am încercat să păstrez un ton neutru.

— Serios? Mi se pare că voiam să fiu scriitoare.

A împăturit ziarul, acordându-mi toată atenția.

— Ți se pare?

— Da. Îmi aduc aminte limpede că îmi plăceau cărțile când eram mică. Și parcă voiam să devin scriitoare.

A întins brațul peste masa din sufragerie și mi-a luat mâna într-a lui. Avea o privire tristă. Dezamăgită. „Ce păcat, părea să spună. Ghinion. Nu cred c-o să știi vreodată cu siguranță.”

— Ești sigur? L-am întrebat. Parcă îmi aduc aminte că...

— Te rog, Christine, m-a întrerupt el. Lucrurile astea sunt rodul imaginației tale.

Restul serii am rămas tăcută, auzind doar gândurile care îmi răsunau în cap. De ce-ar face asta? De ce-ar susține că n-am scris niciodată nimic? De ce? M-am uitat la el o vreme în timp ce moțâia pe canapea, sforăind ușor. De ce nu i-am spus că știu că am scris un roman? Oare atât de puțină încredere am în el? Ieri mi-am amintit cum stăteam îmbrățișați în pat, spunându-ne în

șoaptă că ne iubim în timp ce afară se lăsa întunericul. Cum de-am trecut de la apropierea de atunci la neîncrederea de acum?

Dar apoi mi-am imaginat ce s-ar întâmpla dacă aș da peste un exemplar din romanul meu într-un dulap sau în fundul unui raft. Nu mi-aș putea spune decât: „la uite cât de sus erai când ai căzut. Uite ce știai să faci înainte ca o mașină pe un drum acoperit cu gheață să-ți ia totul, transformându-te într-un om complet inutil”. N-ar fi un moment plăcut. Îmi închipui că m-aș isteriza — mult mai mult decât în după-amiaza asta, când conștientizarea măcar a fost treptată, declanșată de o amintire mult dorită. Aș țipa și aș plânge. Efectul ar putea fi devastator.

Nu-i de mirare că Ben și-ar putea dori să-mi ascundă toate astea. Acum mi-l imaginez strângând toate exemplarele și arzându-le pe grătarul pentru friptură aflat în grădina din spate, înainte să hotărască ce urmează să-mi spună. Cum ar fi mai bine să-mi reinventeze trecutul ca să-l facă mai suportabil. Ce ar fi bine să cred până la sfârșitul vieții.

Însă acum s-a sfârșit. Știu adevărul. Propriul meu adevăr — unul care nu mi-a fost povestit, ci pe care mi l-am amintit singură. Iar acum este scris. Nu se va mai pierde, chiar dacă se păstrează în jurnal, nu în memoria mea.

Știu că jurnalul acesta — a doua mea carte, îmi dau seama cu mândrie — poate fi periculos, dar este și necesar. Nu e o ficțiune. Și ar putea da la iveală lucruri care mai bine ar rămâne ascunse. Secrete care nu ar trebui să lasă la lumină.

Și totuși, pixul meu continuă să străbată paginile acestei agende.

Miercuri, 14 noiembrie

Azi-dimineață, l-am întrebat pe Ben dacă a avut vreodată mustață. Încă eram confuză, neștiind cu siguranță ce e adevărat și ce nu. M-am trezit devreme și, spre deosebire de celelalte zile, nu mi-am mai închipuit că sunt un copil. M-am simțit femeie în toată firea. O prezență sexuală. Întrebarea din mintea mea n-a fost: „De ce sunt în pat cu un bărbat?”, ci: „Oare cine e?” și „Ce-om fi făcut împreună?”. În baie, m-am uitat îngrozită la imaginea mea din oglindă, dar fotografiile din jurul ei păreau să rezoneze cu adevărul. Am văzut numele bărbatului — Ben — și mi s-a părut cumva familiar. Vârsta și mariajul meu păreau lucruri care îmi erau reamintite, nu spuse pentru prima oară. Erau îngropate undeva în ființa mea, dar nu foarte adânc.

Doctorul Nash m-a sunat aproape imediat după ce Ben a plecat la serviciu. Mi-a adus aminte de jurnal, iar apoi — după ce mi-a spus că o să vină mai încolo să mă ducă la tomograf — l-am citit în întregime. Am găsit în el câteva lucruri care mi se păreau oarecum familiare și pasaje pe care îmi aminteam vag că eu le scrisesem. Era ca și cum câteva urme de memorie ar fi reușit să supra viețuiască peste noapte.

Poate de aceea trebuia să fiu sigură că lucrurile din el erau adevărate. L-am sunat pe soțul meu.

— Ben, am zis eu, după ce m-a asigurat că nu era ocupat, ai avut vreodată mustață?

— Ce întrebare ciudată!

Am auzit clinchetul unei lingurițe și mi l-am imaginat învârtind într-o ceașcă de cafea, cu un ziar în față. Mă simțeam ciudat. Nu știam cât de multe pot să-i spun.

— Păi... am început. Cred că mi-am amintit ceva.

Tăcere.

— Ți-ai amintit ceva? a zis el în cele din urmă.

— Da, cred că da.

Mi-au trecut prin minte lucrurile pe care le scrisesem în urmă cu două zile — trupul lui gol, mustața și erecția — și cele pe care mi le amintisem ieri. Noi doi în pat, sărutându-ne. Toate au redevenit limpezi pentru câteva clipe, apoi s-au cufundat iarăși în adâncul meu. Dintr-odată, mi s-a făcut teamă.

— Parcă îmi aduc aminte de tine cu mustață.

A izbucnit în râs, și l-am auzit punându-și jos ceașca. Am simțit că pământul începe să-mi fugă de sub picioare. Poate că tot ce scrisesem era pură invenție. „La urma urmelor, sunt romancieră, mi-am zis în sinea mea. Sau cel puțin eram.”

În clipa următoare, m-a izbit fragilitatea argumentului meu. Pe vremuri, scrisesem literatură, deci afirmația că fusesem romancieră ar fi putut fi și ea o simplă plăsmuire literară. Caz în care n-ar fi fost adevărat că scrisesem literatură. Simțeam că mi se învârte capul.

„Dar, mi-am spus eu, mie mi se pare că e adevărat.” În plus, puteam să scriu fără să mă uit la tastatură. Sau cel puțin așa îmi notasem în jurnal...

— Spune-mi, ai avut mustață? l-am întrebat eu cu disperare. Pentru mine, e... e important.

— Să mă gândesc...

Mi-am imaginat că închide ochii și își mușcă buza de jos, parodiind mina unui om concentrat.

— Cred că da, a zis el. O perioadă foarte scurtă. Cu mulți ani în urmă. Deși nu sunt sigur...

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Gata, mi-am amintit: chiar am purtat mustață. Cam o săptămână. Dar a trecut mult de-atunci.

— Mulțumesc, am zis cu un aer ușurat, iar pământul pe care pășeam a devenit un pic mai sigur.

— Te simți bine? m-a întrebat, iar eu i-am spus că da.

Doctorul Nash a venit să mă ia pe la prânz. Când vorbiserăm la telefon, mă sfătuisese să mănânc ceva înainte, dar nu-mi era foame. Poate din pricina emoției.

— O să mergem la un coleg de-al meu, mi-a explicat el în mașină. Doctorul Paxton.

N-am zis nimic.

— E expert în neuroimagistica funcțională a pacienților cu probleme ca ale tale, a continuat el. Am lucrat împreună.

— Înțeleg.

Stăteam pe loc, pentru că fuseserăm prinși într-un ambuteiaj.

— Te-am sunat cumva ieri? l-am întrebat, iar el mi-a zis că da.

— Ți-ai citit jurnalul?

— Cea mai mare parte. Am sărit peste anumite bucăți. Deja e foarte lung.

— Peste ce părți ai sărit? m-a întrebat el, cu un aer interesat. Am rămas pe gânduri preț de câteva clipe.

— Sunt bucăți care mi se par familiare. Probabil am sentimentul că nu fac decât să-mi amintească lucruri pe care deja le știu. Pe care mi le amintesc deja...

— Asta-i bine! a zis el, uitându-se la mine. Foarte bine! Am simțit un fior de plăcere.

— Spune-mi, de ce te-am sunat ieri?

— Voiai să știi dacă într-adevăr ai scris un roman, mi-a răspuns.

— Și? Am scris sau nu?

S-a uitat iarăși la mine.

— Da, mi-a răspuns el, zâmbind. Chiar ai scris unul.

Traficul s-a deblocat și am luat-o din loc. Mă simțeam ușurată. Știam că ceea ce scrisesem era adevărat. Am fost relaxată tot restul drumului.

Doctorul Paxton era mai în vârstă decât mă așteptam. Purta un sacou de tweed, iar din urechi și din nas îi ieșeau peri albi. Mi-a făcut impresia că deja ar fi trebuit să fie pensionat.

— Bine ați venit la Centrul de Imagistică Vincent Hall, a spus el când doctorul Nash ne-a făcut cunoștință, iar apoi, privindu-mă în ochi, a clipit și a dat mâna cu mine. Nu vă faceți griji. Nu e chiar atât de impresionant pe cât lună. Intrați, vă rog. Dați-mi voie să vă conduc.

Am intrat în clădire.

— Suntem asociați atât cu spitalul, cât și cu universitatea... Pe aici, vă rog, ne-a ghidat el când am ajuns în hol. Ceea ce poate fi atât o binecuvântare, cât și un blestem.

N-am înțeles că voia să spună, așa că am așteptat să dea o explicație, dar n-a zis nimic.

— Serios? am întrebat eu zâmbind — încerca să mă ajute, așa că m-am gândit să fiu politicoasă.

— Toată lumea vrea câte ceva de la noi, mi-a răspuns el râzând. Dar nimeni nu vrea să ne plătească.

Am traversat o sală de așteptare plină cu scaune goale, pahare de plastic goale și exemplare din aceleași reviste pe care mi le lăsase Ben acasă — *Radio Times* și *Hello!* la care se adăugau *Country Life* și *Marie Claire*. Arăta de parcă tocmai avusese loc o petrecere acolo, și toată lumea plecase în grabă.

Doctorul Paxton s-a oprit în fața unei uși.

— Vreți să vedeți camera de control?

— Da, vă rog, am zis eu.

— Imagistica funcțională prin RMN e o tehnică foarte nouă, mi-a explicat el după ce am intrat. Ați auzit de RMN? Rezonanță magnetică?

Ne aflam într-o cameră mică, luminată doar de strălucirea fantomatică a câtorva monitoare de computer. Unul dintre pereți era ocupat de o fereastră, iar dincolo de ea se afla o altă cameră, dominată de o mașinărie cilindrică din care ieșea un pat — ca o limbă dintr-o gură. M-a cuprins teama. Nu știam nimic despre acel aparat. Dar cum aș fi putut ști, din moment ce nu aveam memorie?

— Nu, i-am răspuns eu în cele din urmă.

— Îmi pare rău, mi-a zis el zâmbind. Rezonanța magnetică e o tehnică utilizată pe scară destul de largă. Seamănă puțin cu radiografia. Ei bine, aici folosim unele dintre aceste tehnici de imagistică medicală pentru a vedea cum lucrează creierul. Deci ne interesează funcționarea lui.

Apoi a intervenit și doctorul Nash — nu mai scosese o vorbă de mult timp — iar vocea lui era slabă, aproape timidă. M-am întrebat dacă îl admira pe doctorul Paxton sau dacă pur și simplu voia neapărat să-i lase o bună impresie.

— Dacă cineva are o tumoră pe creier, trebuie să-i scanăm capul să vedem unde anume se află și ce parte a creierului este afectată. Asta înseamnă să investighezi structura anatomică. În schimb, rezonanța magnetică funcțională ne permite să observăm ce parte a creierului folosește cineva atunci când îndeplinește anumite sarcini. Iar noi vrem să aflăm cum procesează creierul tău amintirile.

— Cum ar veni, ce părți se aprind, a rezumat Paxton. Pe unde se scurg lichidele...

— Iar lucrul ăsta o să vă fie de ajutor?

— Sperăm că ne va ajuta să stabilim unde s-a produs leziunea, a zis doctorul Nash. Ce s-a stricat. Ce anume nu funcționează cum trebuie.

— Și asta mă va ajuta să-mi recapăt memoria?

Doctorul Nash a făcut o pauză, apoi a zis:

— Sperăm că da.

Mi-am pus verigheta și cerceii într-o tavă de plastic.

— Va trebui să vă lăsați și geanta aici, mi-a spus doctorul Paxton, apoi m-a întrebat dacă mai am vreun piercing. Ați fi surprinsă dacă ați afla ce idei năstrușnice au unii... a adăugat el când am clătinat din cap. E o măgăoaie destul de zgomotoasă, așa c-o să aveți nevoie de astea, mi-a explicat, întinzându-mi o pereche de dopuri antifonice de culoare galbenă. Sunteți gata?

— Nu știu, am răspuns eu pe un ton ezitant.

Încetul cu încetul, frica mi se strecura în tot trupul. Camera părea să devină mai mică și mai întunecată, în timp ce scannerul RMN de dincolo de geam căpăta proporții și mai mari. Aveam senzația că-l mai văzusem o dată — sau un aparat asemănător.

— Nu sunt sigură... am adăugat.

Doctorul Nash s-a apropiat de mine, luându-mă ușor de braț.

— Nu e deloc dureros. Doar un pic zgomotos.

— E o tehnică sigură?

— Sută la sută. O să fiu aici, de partea asta a geamului. O să te putem vedea pe tot parcursul procedurii.

Probabil că încă aveam un aer nesigur, pentru că doctorul Paxton a simțit nevoia să adauge:

— Nu vă faceți griji. Sunteți pe mâini bune, scumpă doamnă. N-o să se întâmple nimic rău.

M-am uitat la el, iar el mi-a zâmbit și a zis:

— Imaginați-vă că vi s-au rătăcit amintirile. Și că acum se află ascunse undeva în mintea dumneavoastră. Tot ce facem cu aparatul ăsta e să încercăm să aflăm unde sunt.

Îmi era frig, cu toate că mă înveliseră cu o pătură, și era întuneric: nu vedeam decât lumina intermitentă a becului roșu montat în cameră și o oglindă agățată la câțiva centimetri deasupra capului meu în așa fel, încât să reflecte imaginea unui monitor de computer amplasat în altă parte. În afară de dopurile antifonice, aveam și o pereche de căști prin care îmi spusese că aveau să comunice cu mine, dar deocamdată nu îmi transmiseseră nimic. Nu auzeam decât un zumzet îndepărtat, șuierul aspru și ușor precipitat al respirației mele și bufniturile înfundate ale inimii.

În mâna dreaptă țineam un bulb de plastic plin cu aer. „Strânge-l, dacă vrei să ne spui ceva, mi-a explicat doctorul Paxton. N-o să te putem auzi dacă vorbești.” I-am mângâiat ușor

suprafața moale și am așteptat. Voiam să închid ochii, dar îmi spusese ră să-i țin deschiși și să mă uit la monitorul din oglindă. Capul îmi era susținut de două sprijinitori din spumă — n-aș fi putut să mă mișc nici dacă aș fi vrut — iar pătura de pe mine semăna cu un giulgiu.

Un moment de liniște, apoi un clic. Atât de puternic, încât, deși aveam dopuri antifonice, am tresărit. A urmat încă unul. Și un al treilea. Un sunet gros, care venea din mașinărie sau din capul meu — nu-mi puteam da seama. O mașinărie uriașă care părea să se trezească la viață. Momentul de liniște dinaintea atacului. Țineam bine bulbul de plastic, hotărâtă să nu-l strâng. S-a auzit un zgomot asemănător cu o sirenă sau cu huruitul unei bormașini. S-a repetat de multe ori și era extrem de puternic, atât de puternic, încât tresăream din tot trupul. Am închis ochii.

O voce în ureche:

— Deschideți ochii, vă rog.

Nu știu cum, dar mă puteam vedea.

— Nu vă faceți griji, totul e în regulă.

„În regulă? mi-am zis în sinea mea. De unde știu ei ce înseamnă ca lucrurile să fie în regulă? De unde știu ei ce înseamnă să fii ca mine, să stai întinsă aici, într-un oraș de care nu-ți amintești, cu oameni pe care îi întâlnești pentru prima oară? Sunt ca un vas fără ancoră, care plutește după cum bate vântul.”

O voce diferită. Cea a doctorului Nash.

— Uită-te la imagini, te rog. Gândește-te la ce înfățișează și spune ce sunt, dar numai pentru tine. Să nu zici nimic cu voce tare.

Am deschis ochii. În mica oglindă de deasupra mea se perindau niște desene albe pe fond negru. Un bărbat. O scară. Un scaun. Un ciocan. Le-am denumit în mintea mea pe măsură ce apăreau, iar la sfârșit, ecranul a afișat următorul mesaj: „Mulțumesc! Acum relaxează-te!” Mi-am repetat acest îndemn, ca să-mi țin mintea ocupată, întrebându-mă în același timp cum te puteai relaxa în pânțele unei astfel de mașinării.

Apoi am văzut pe ecran o altă instrucțiune: „Amintește-ți un eveniment din trecut”, iar sub ea: „O petrecere”.

Am închis ochii.

Am încercat să mă gândesc la petrecerea pe care mi-am amintit-o în timp ce stăteam cu Ben pe Parliament Hill și ne uitam la focurile de artificii. Am încercat să-mi închipui că mă aflu pe acoperiș împreună cu prietena mea, că aud zgomotele de la petrecerea de sub noi, că simt în aer mirosul artificierilor.

Mi-au apărut niște imagini în minte, dar aveam senzația că nu sunt reale. Îmi dădeam seama că nu mi le aminteam, ci le inventam.

Am încercat să-l văd pe Keith, să-mi aduc aminte că mă ignorase, dar n-am reușit. Iarăși pierdusem acele amintiri. Erau îngropate — ca pentru totdeauna — dar acum cel puțin știam că există, că sunt încuiate undeva în mintea mea.

Apoi m-am gândit la petrecerile din copilărie. Zile de naștere, cu mama, o mătușă și verișoara mea Lucy. Numere de magie. Telefonul fără fir. Baba-oarba. Scaunele. Mama împachetând pungi cu dulciuri ca să le ofere drept premii. Sandviciuri din pâine fără coajă, cu carne de la conservă sau cu pastă de pește. Tarte și jeleurii.

Mi-am amintit o rochie albă cu volănașe la mâneci, niște șosete cu volănașe și o pereche de pantofi negri. Încă am părul blond și stau lângă o masă pe care se află un tort cu lumânări. Trag aer în piept, mă aplec în față și suflu. Fumul se ridică în aer.

Apoi mi-au năvălit în minte scene de la o altă petrecere. Sunt acasă și mă uit pe fereastra de la dormitorul meu. Am vreo șaptesprezece ani și sunt goală. Văd șiruri lungi de mese din lemn, pe care sunt așezate tăvi cu sandviciuri, pateuri cu carne și carafe cu suc de portocale. La ferestrele tuturor caselor flutură steagul Marii Britanii. Albastru, roșu, alb.

Strada e plină de copii în costume de bal mascat — pirați, vrăjitori, vikingi — iar adulții încearcă să-i împartă în echipe pentru o întrecere cu oul în lingură⁶. Pe trotuarul de peste drum, mama leagă o mantie la gâtul lui Matthew Soper, iar sub fereastra mea, tata stă pe un șezlong, ținând în mână un pahar cu suc de portocale.

— Vino înapoi în pat, îmi spune o voce.

Mă răsucesc pe călcâie. Dave Soper stă întins în patul meu de

---

⁶ Cursa cu oul în lingură presupune străbaterea unei anumite distanțe cu un ou (sau alt obiect rotund) într-o lingură, fără a-l scăpa pe jos.

o singură persoană, sub posterul cu The Slits⁷. E învelit cu cearșaful alb, care are o pată de sânge. Nu i-am spus că e prima oară.

— Nu, îi răspund. Hai, ridică-te! Trebuie să te îmbraci, că în curând or să se întorcă ai mei.

Izbucnește în râs, dar nu e un râs neplăcut:

— Hai, vino!

Îmi trag blugii pe mine.

— Nu, îi spun, întinzându-mă după un tricou. Ridică-te. Te rog!

Are un aer dezamăgit.

Nu mă așteptam s-o facem azi — ceea ce nu înseamnă că nu voiam s-o fac — iar acum am nevoie să fiu singură. N-are nicio legătură cu el.

— Bine, spune, ridicându-se în picioare.

Are un trup alb și uscățiv, iar penisul lui e aproape caraghios. Îmi iau privirea de la el și mă uit pe fereastră. „Lumea mea s-a schimbat, mă gândesc. Am trecut o graniță și nu mă mai pot întoarce...”

— Pa! îmi spune el, dar nu-i răspund.

Mă întorc de la fereastră abia după ce iese din cameră.

O voce m-a adus înapoi în prezent.

— Bine. Iar acum alte fotografii, a spus doctorul Paxton. Uită-te la fiecare și spune-ți în gând ce sau pe cine vezi, da? Ești gata?

Am înghițit în sec. Ce aveau să-mi arate? Pe cine? Cât de rău putea să fie?

„Da”, mi-am zis în gând.

Prima fotografie era alb-negru. O fetiță de patru-cinci ani în brațele unei femei. Fetița arăta ceva cu degetul, și amândouă râdeau, iar în fundal — mai slab focalizat — un gard dincolo de care se odihnea un tigru. „O mamă, mi-am zis. Și o fiică. La grădina zoologică.” Apoi am avut un șoc: mi-am dat seama că fetița eram eu, iar femeia aceea, mama mea. Mi s-a tăiat respirația. Nu-mi aminteam să fi mers vreodată la grădina zoologică, dar iată că fusesem — aveam dovada în fața ochilor. „Eu”, mi-am spus în gând, amintindu-mi instrucțiunile medicului.

---

⁷ Formație punk britanică.

„Mama.” M-am uitat țintă la ecran, încercând să-mi întipăresc în memorie imaginea ei, dar fotografia a dispărut și a fost înlocuită de o alta, în care apare tot mama; era mai bătrână, dar nu într-atât de bătrână, încât să aibă nevoie de cârjă. Zâmbea, dar avea fața slăbită și un aer extenuat, iar ochii îi erau duși în fundul capului. „Mama”, mi-am zis, după care mi-a venit imediat în minte un alt cuvânt: „Suferă”. Am închis ochii în mod involuntar, dar m-am străduit să-i deschid la loc. Am strâns un pic mai tare bulbul de plastic.

După aceea, imaginile s-au perindat cu repeziciune, și-am recunoscut doar câteva. Una era a prietenei de care îmi amintisem pe Parliament Hill și am recunoscut-o aproape imediat, cu un fior de emoție. Arăta așa cum mi-o imaginasem: purta niște blugi uzați și un tricou, avea o țigară în mână, iar părul ei roșcat era desfăcut și nepieptănat. Într-o altă poză apărea cu părul scurt și vopsit în negru, și avea o pereche de ochelari de soare sprijiniți pe creștet. A urmat o fotografie a tatei de pe vremea când era mai tânăr — era în camera de zi și zâmbea cu un aer fericit, ținând ziarul în mână — și una în care apăream eu și Ben alături de un alt cuplu, pe care nu l-am recunoscut.

Celelalte poze erau ale unor străini. O negresă în uniformă de infirmieră, o femeie cu taior stând în fața unei biblioteci și uitându-se cu un aer serios peste ochelarii cu lentile în formă de semilună. Un bărbat roșcat cu față rotundă, un bărbat cu barbă. Un copil de cinci-șase ani, un băiat care mânca înghețată, iar apoi, câteva fotografii mai încolo, același băiat desenând la o masă. Un grup dezordonat de oameni care se uitau în obiectiv. Un bărbat atrăgător cu părul negru și destul de lung, cu niște ochelari cu ramă neagră care îi încadrau ochii mici și cu o cicatrice pe o parte a feței. Pe măsură ce se perindau prin fața mea, mă uitam la ele și încercam să le identific, să-mi dau seama cum — sau dacă — erau împletite în țesătura vieții mele. Am făcut ce mi se ceruse. Stăteam nemișcată, și totuși simțeam că mă cuprinde panica. Huruitul mașinii a devenit mai puternic și mai ascuțit, iar în cele din urmă s-a transformat într-un semnal de alarmă, în șuierul strident al unei sirene, iar stomacul mi s-a crispat. Simțeam că nu mai pot respira. Am închis ochii, iar greutatea păturii a început să mă apese ca o placă de marmură. Mă simțeam ca și când eram pe punctul de a mă îneca.

Am încordat mâna dreaptă, dar degetele mi s-au strâns în pumn, fără să apuce nimic. Unghiile s-au înfipt în carne și mi-am dat seama că scăpasem bulbul. Am țipat. Un țipăt surd.

— Christine, am auzit o voce în ureche. Christine! Nu mi-am dat seama cine era sau ce voia să fac, așa că am țipat din nou și am încercat să dau jos pătura, lovind-o cu picioarele.

— Christine!

Vocea era mai puternică acum, iar în cele din urmă, șuierul ca de sirenă s-a oprit, s-a deschis o ușă, am auzit voci în cameră, apoi am simțit niște mâini pe mine — pe brațe, pe picioare, pe piept — și am deschis ochii.

— Nu s-a întâmplat nimic, mi-a zis doctorul Nash la ureche. N-ai pățit nimic. Sunt aici.

După ce m-au calmat, asigurându-mă că totul e în regulă, și după ce mi-au dat înapoi geanta, cerceii și verigheta, doctorul Nash și cu mine ne-am dus la micul bufet aflat la capătul unui coridor. Avea scaune din plastic portocaliu și mese cu tăblii din plastic îngălbenit. Prăjiturile și sandviciurile vechi și uscate așteptau în tăvile scaldate în lumină rece. Nu aveam niciun ban la mine, dar doctorul Nash s-a oferit să-mi cumpere o cafea și o prăjitură cu morcov. În timp ce plătea, m-am așezat la o masă de lângă fereastră. Afară era soare, iar pe pajiștea din curte se proiectau umbre lungi. Din loc în loc, se vedeau niște flori violete.

Doctorul Nash și-a tras scaunul sub masă. Acum, că rămăseserăm singuri, era mult mai relaxat.

— Poftim! a zis el, împingând tava spre mine. Sper să-ți placă.

Am văzut că pentru el comandase ceai. Și-a pus zahăr din bolul aflat în mijlocul mesei fără să scoată pliculețul din lichidul vâscos. Am luat o gură de cafea și am făcut o grimasă. Era amară și fierbinte.

— E bună, i-am răspuns. Mulțumesc.

— Îmi pare rău, a zis el după câteva clipe, și am crezut că se referă la cafea. N-am crezut c-o să fie atât de chinuitor.

— Mașinăria aia îți dă o senzație de claustrofobie, am zis eu. Și e foarte gălăgioasă.

— Da, știu.

— Am scăpat butonul de urgență.

N-a zis nimic. A învărtit în ceai, a scos pliculețul și l-a pus pe

tavă, apoi a luat o gură.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Greu de spus. Te-ai speriat. Nu-i ceva neobișnuit. După cum ai zis, nu e tocmai plăcut înăuntru.

Am coborât privirea spre prăjitură. Neatinsă. Uscată.

— Și fotografiile? Cine apărea în ele? De unde le-ai luat?

— A fost un amestec. Pe unele dintre ele le-am luat din dosarul tău medical. Au fost donate de Ben cu câțiva ani în urmă. Pe altele te-am rugat să le aduci de acasă special pentru acest exercițiu — mi-ai zis că erau aranjate în jurul oglinzii din baie. Iar pe celelalte le-am adus eu: sunt ale unor oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Sunt ceea ce se cheamă fotografii de control. Le-am amestecat pe toate și ți le-am prezentat în mod aleatoriu. În unele dintre ele apar oameni pe care i-ai cunoscut când erai foarte mică, oameni pe care ar trebui sau ai putea să ți-i amintești. Membri ai familiei, colegi de școală. În celelalte, apar persoane din acea perioadă a vieții tale pe care nu ți-o amintești deloc. Doctorul Paxton și cu mine încercăm să aflăm dacă există vreo diferență între modurile în care încerci să-ți amintești lucruri din aceste două perioade diferite. Bineînțeles, cea mai puternică reacție ai avut-o atunci când l-ai văzut pe soțul tău, dar ai reacționat și la alte persoane. Chiar dacă nu-ți aduci aminte de oamenii din trecutul tău, e limpede că tiparele excitării neuronale încă se păstrează.

— Cine e femeia cu păr roșcat? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Poate o prietenă din tinerețe?

— Știi cum o cheamă?

— Mă tem că nu știu. Am găsit fotografiile cu ea în dosarul tău și, din păcate, nu erau etichetate.

Am încuviințat din cap. „O veche prietenă din tinerețe.” Știam asta, dar voiam să aflu cum o cheamă.

— Și spui că, totuși, am reacționat la fotografii?

— La unele dintre ele, da.

— Și asta e bine?

— Va trebui să examinăm rezultatele mai în detaliu înainte să tragem vreo concluzie. Cercetările de genul ăsta sunt foarte noi. Experimentale.

— Înțeleg.

Am luat o bucată din prăjitura cu morcov. Era prea amară, iar

glazura, prea dulce. Am rămas în tăcere o vreme. Apoi i-am oferit prăjitura, dar m-a refuzat, lovindu-și ușor pântecul:

— Trebuie să fiu atent la burtă!

M-am uitat la el, dar mi s-a părut că încă nu are niciun motiv de îngrijorare: abdomenul lui era destul de plat, cu toate că părea genul care urma să facă burtă. Însă deocamdată e tânăr, iar vârsta încă n-a început să-și arate semnele.

M-am gândit la propriul meu trup, care, deși nu sunt grasă și nici măcar supraponderală, îmi face totuși surprize. Când mă așez, ia o formă diferită de cea la care mă aștept. Fesele sunt lăsate, iar coapsele mi se freacă una de alta atunci când încrucișez picioarele. Când mă aplec ușor în față să-mi iau ceașca, sâniile mi se bălângăne în sutien ca pentru a-mi aminti că există. Iar când fac duș, simt o ușoară legănare a pielii de pe brațe — chiar dacă deocamdată e aproape imperceptibilă. Trupul meu e mai voluminos decât îmi închipui, ocup mai mult spațiu decât îmi dau seama. Nu sunt o fetiță suplă cu pielea fermă și nici măcar o adolescentă. Am început să acumulez un strat de grăsime.

Mă uit la prăjitura din fața mea și mă întreb ce se va întâmpla în viitor. Poate că voi continua să mă îngraș. Am să devin durdulie, apoi de-a dreptul grasă, umflându-mă din ce în ce mai mult, ca un balon. Sau poate că o să rămân cu aceeași greutate, dar n-o să mă obișnuiesc niciodată cu ea; poate că o să mă uit zi de zi în oglinda din baie și am să observ fiecare etapă a îmbătrânirii, urmărind cum mi se adâncesc ridurile de pe față și cum mi se subțiază pielea de pe mâini până ajunge ca foița de ceapă.

Doctorul Nash a plecat capul și s-a scărpinat în creștet. I-am zărit scalpul printre firele de păr — se vedea mai bine într-o mică zonă din vârful capului. „Încă n-a observat, mi-am zis în sinea mea, dar o să-și dea seama într-o bună zi. O să vadă o fotografie cu el făcută din spate, sau o să-și vadă creștetul într-o cabină de probă, sau o să-i atragă atenția frizerul — sau poate chiar iubita lui. Vârsta ne prinde din urmă pe toți...”

Apoi a ridicat capul și mi-a zis cu o voioșie care părea forțată:

— Ah, ți-am adus ceva. Un cadou. Mă rog, nu e chiar un cadou, ci un lucru pe care ți-ar plăcea să-l ai.

S-a aplecat să-și ia geanta de pe podea.

— Probabil că deja ai un exemplar, a zis el, deschizând-o, apoi

a scos un pachet. Poftim!

Mi-am dat seama ce era în el chiar în clipa când l-am luat în mână. Ce altceva ar fi putut fi? Era destul de greu. Îl închisese într-un plic căptușit cu bule de aer, lipit cu scotch, pe care era scris cu un marker gros de culoare neagră: „Christine”.

— E romanul tău, mi-a explicat el.

Nu-mi dădeam seama ce simt. „Dovada”, mi-am zis în sinea mea. Mărturia că amintirea consemnată în jurnal era adevărată — mâine mi-ar fi de ajutor.

În plic se afla un exemplar dintr-o carte. L-am scos. Un volum broșat. Nu era nou. Pe prima copertă se vedea urma unei cești de cafea, iar muchiile paginilor erau îngălbenite de timp. M-am întrebat dacă doctorul Nash îmi dăduse propriul lui exemplar și dacă se mai găsea în librării. În timp ce o țineam în mână, mi-am amintit de mine, așa cum mă văzusem deunăzi: mai tânără, mult mai tânără, scoțând acest roman în speranța c-o să găsesc în el inspirație pentru următorul. Aveam sentimentul vag că nu reușisem, că nu terminasem cel de-al doilea roman.

— Mulțumesc, am zis. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns el, zâmbind.

L-am strecurat sub haină și, tot drumul spre casă, l-am simțit pulsând ca o inimă.

*

După ce am ajuns, i-am aruncat o privire în grabă și l-am lăsat deoparte, pentru că voiam să scriu cât mai mult în jurnal înainte ca Ben să se întoarcă acasă. După ce am terminat, am coborât la parter să mă uit pe îndelete la ce promisem.

Pe copertă era un desen în pastel: un birou cu o mașină de scris, pe al cărei car stătea o cioară cu capul întors într-o parte, ca și când ar fi citit pagina sprijinită pe tambur. Deasupra ciorii era scris numele meu, iar deasupra lui, titlul.

Pentru păsările dimineții. Christine Lucas.

Când am deschis-o, au început să-mi tremure mâinile. După pagina de titlu, urma o dedicație: „Pentru tata. Îmi e dor de tine”.

Am închis ochii. O amintire șovăitoare. Tata întins pe un pat, învăluit într-o puternică lumină albă, având pielea translucidă acoperită de sudoare — aproape că strălucea. Acul unui perfuzor

înfipt în brațul lui și o pungă cu lichid transparent agățată de un suport, o tavă din carton și un tub de pastile. O asistentă îi verifică pulsul și presiunea arterială, dar el nu se trezește. Mama, care stă de cealaltă parte a patului, se străduiește să-și rețină lacrimile, în timp ce eu mă străduiesc să plâng.

Apoi am simțit un miros. Flori tăiate și pământ murdar. Dulce și grețos. Mi-am amintit ziua în care l-am incinerat. Sunt îmbrăcată în negru — am vaga impresie că era o culoare obișnuită pentru mine — dar de data asta nu sunt machiată. Mama e lângă bunica. Draperia se dă la o parte, sicriul se îndepărtează, iar eu plâng, imaginându-mi cum se transformă tata în cenușă. Mama mă strânge de mână, apoi mergem acasă, unde bem un vin spumos ieftin și mâncăm sandviciuri, în timp ce soarele apune, iar trupul ei se pierde în semiîntineric.

Am oftat. Imaginea a dispărut și am deschis ochii. În fața mea se afla romanul.

Am dat pagina și am ajuns la primul paragraf al romanului. *Motorul gemea, iar când piciorul ei drept a apăsat cu putere pedala de accelerare, a dat drumul la volan și a închis ochii. Știa ce avea să se întâmple. Știa care aveau să fie consecințele. Știuse dintotdeauna.*

Am deschis la mijlocul cărții și am citit încă un paragraf, apoi unul de la sfârșit.

Scrisesem despre o femeie pe nume Lou, despre un bărbat — soțul ei, am presupus — pe nume George, iar acțiunea părea să aibă legătură cu un război. Eram dezamăgită. Nu știu la ce mă așteptam — cumva o autobiografie? — dar părea că răspunsurile pe care le-aș fi putut găsi în acel roman aveau să fie limitate.

„Măcar l-am scris, mi-am zis în sinea mea, întorcându-l să mă uit la coperta a patra. Și l-am publicat.”

N-am dat peste o poză cu mine, așa cum mă așteptam, dar am văzut o scurtă autobiografie. *Christine Lucas s-a născut în 1960, în nordul Angliei. A studiat literatura engleză la Universitatea din Londra, oraș în care s-a și stabilit. Acesta este primul ei roman.*

Am zâmbit în sinea mea, simțind un fior de bucurie și mândrie: „Eu am scris cartea asta”. Voiam s-o citesc, să-i descopăr secretele, și în același timp nu voiam. Mă temeam ca nu cumva lectura ei să-mi răpească bucuria. Fie mi-ar fi plăcut și m-aș fi întristat că nu voi mai scrie niciuna, fie nu mi-ar fi plăcut și m-aș

fi simțit frustrată că nu mi-am putut șlefui talentul. Nu știam care dintre cele două variante era mai plauzibilă, dar eram sigură că, într-o bună zi, nu voi mai putea rezista tentației de a-l citi. Și aveam să aflu. Aveam să fac acea descoperire.

Dar nu azi. Azi urma să descopăr altceva, ceva mai grav decât tristețea și mai tulburător decât simpla frustrare. Ceva care mi-ar fi putut sfâșia sufletul.

Am încercat să pun cartea înapoi în plic. Dar mi-am dat seama că mai era ceva înăuntru. O bucată de hârtie împăturită în patru, cu marginile șifonate. Doctorul Nash scrisese pe ea: „M-am gândit că te-ar putea interesa”.

Am desfăcut-o și am văzut că, în partea de sus, medicul scrisese: „*Standard*, 1986”. Dedesubt era o copie a unui articol de ziar care cuprindea și o fotografie. M-am uitat la pagină vreo două secunde și abia apoi mi-am dat teama că era vorba de o recenzie a romanului meu și că în fotografie apăream eu.

Mâna îmi tremura ușor. Nu știu de ce. Doar era vorba de un text scris cu mulți ani în urmă — favorabil sau nefavorabil, oricare ar fi fost efectele lui, trecuseră de mult. Era atât de vechi, încât vălurelele pe care le va fi stârnit dispăruseră de mult. Dar pentru mine era important. Cum a fost privit romanul meu în toți acești ani? Oare avusesem succes?

Am aruncat o privire pe el, sperând că voi putea percepe tonul înainte să analizez detaliile. Cuvintele îmi săreau în ochi. Erau mai ales pozitive: „calculat”, „intuitiv”, „talent”, „umanitate”, „brutal”.

M-am uitat la fotografie. Era alb-negru și mă înfățișa stând la un birou, întoarsă cu fața spre obiectiv. Nu părea că mă simt în largul meu. Era clar că mă deranja ceva, și m-am întrebat dacă era persoana din spatele aparatului de fotografiat sau poziția neobișnuită în care stăteam. Totuși, zâmbeam. Aveam părul lung și desfăcut și, cu toate că fotografia era alb-negru, părea mai închis la culoare decât acum, ca și când mi l-aș fi vopsit în negru sau ar fi fost umed. În spatele meu se vedeau niște uși din sticlă, iar prin ele, în colțul fotografiei, se vedea un copac fără frunze. Sub fotografie, următoarea legendă: „Christine Lucas în casa ei din nordul Londrei”.

Mi-am dat seama că probabil era casa pe care o vizitasem cu doctorul Nash. Preț de o clipă, m-a cuprins dorința copleșitoare de a mă întoarce acolo: aș fi vrut să iau fotografia cu mine și să

mă conving că da, era adevărată. Că existasem atunci. Că eu stăteam la birou.

Dar deja știam asta. Deși nu-mi mai aduceam aminte, citisem în jurnal că în bucătăria acelei case îmi reveniseră în minte imagini cu Ben. Acolo îmi amintisem de Ben și de bălăngănitul penisului său semierect.

Am zâmbit și am atins fotografia, plimbându-mi buricele degetelor peste ea, căutând, precum un orb, indicii ascunse. Am urmărit conturul părului și mi-am petrecut degetele peste chipul meu. Într-adevăr, părea că nu mă simțeam în largul meu, dar, în același timp, eram radioasă. Arătam de parcă aș fi ascuns un secret, păstrându-l ca pe o amuletă — da, aveam aerul acesta pentru că tocmai îmi fusese publicat romanul, dar mai era ceva.

M-am uitat mai de-aproape. Am văzut forma sânilor prin bluza albă pe care o purtam și brațul pe care îl sprijineam pe pânțece. Dintr-odată, mi-am amintit. Stau nemișcată, iar fotograful e în spatele trepiedului. Ziarista cu care tocmai am stat de vorbă despre romanul meu e în bucătărie. Ne întreabă cum merge, iar noi doi îi spunem: „Bine!” pe un ton vesel, după care izbucnim în râs. „Nu mai durează mult”, îmi explică fotograful, schimbând rola de film. Ziarista își aprinde o țigară și strigă din bucătărie să mă întrebe nu dacă mă deranjează, ci dacă avem o scrumieră. Lucrul ăsta mă irită, însă doar un pic. Adevărul e că și eu tânjesc după o țigară, dar m-am lăsat de când am aflat că...

M-am uitat iarăși la fotografie și mi-am amintit. Eram însărcinată.

Mintea mi s-a blocat preț de o clipă, apoi a început să gonească frenetic. Se împiedica în ea însăși, se agăța în muchiile ascuțite ale acestei amintiri — nu doar că eram însărcinată când stăteam în sufragerie ca să fiu fotografiată, dar și știam lucrul ăsta, eram încântată de veste.

Nu avea nicio noimă. Ce se întâmplase? Ce vârstă ar trebui să aibă copilul acum? Optsprezece ani? Nouăsprezece? Douăzeci?

„Dar nu avem niciun copil, mi-am zis în sinea mea. Unde e fiul meu?”

Iarăși am simțit că lumea mea se clatină. Cuvântul „fiu”. Îmi venise în minte și îl rostisem în gând cu certitudine. Cumva, în adâncul meu, știam că purtasem în pânțece un băiat.

M-am agățat de scaun ca să nu mă dezzechilibrez, iar în clipa

următoare a ieșit la suprafață un alt cuvânt: *Adam*. Am simțit că viața mea iese de pe făgașul de până atunci și alunecă pe un altul.

Născusem acel băiat. Și îl botezasem *Adam*.

M-am ridicat în picioare, iar plicul cu romanul a căzut pe podea. Mentea mea gonea ca un motor care reușise în sfârșit să pornească, iar energia clocotea în mine ca și când ar fi căutat cu disperare un mijloc să se elibereze. Băiatul nu apărea nici în albumul cu fotografiile din living. Eram sigură. Mi-aș fi amintit dacă, de dimineață, când îl răsfoisem, aș fi văzut o fotografie cu băiatul meu. L-aș fi întrebat pe Ben cine este. Aș fi scris în jurnal despre asta. Am vârat cartea și tăietura din ziar înapoi în plic și am dat fuga la etaj. Am intrat în baie și m-am oprit în fața oglinzii. Nu m-am uitat la chipul meu, ci în jurul oglinzii, la fotografiile din trecut, la fotografiile pe care dimineața, când nu am nicio amintire, trebuie să le folosesc pentru a-mi construi identitatea.

Eu și Ben. Eu singură și Ben singur. Noi doi alături de un cuplu mai în vârstă — presupun că sunt părinții lui. Eu, mult mai tânără, cu o eșarfă la gât, mângâind un câine și zâmbind fericită. Dar pe Adam nu-l văd nicăieri. Niciun copil. Nicio fotografie din prima lui zi de școală, de la vreo competiție sportivă sau din vacanță. Nicio poză cu el construind un castel de nisip. Nimic.

Nu avea niciun sens. Toți părinții fac astfel de fotografii și nimeni nu le aruncă. „Trebuie să fie undeva, pe-aici”, mi-am zis în sinea mea, apoi am ridicat pozele să văd dacă nu cumva se aflau altele sub ele, dacă nu cumva erau mai multe straturi ale trecutului suprapuse asemenea sedimentelor. Dar n-am găsit nimic. Nimic în afară de plăcile azurii de faianță și suprafața netedă a oglinzii. Nu exista niciun alt strat.

Adam. Numele îmi răsuna în cap. Ochii mi s-au închis și alte amintiri au prins viață, fiecare lovindu-mă cu putere, strălucind preț de câteva clipe înainte să dispară, declanșând-o pe următoarea. L-am văzut pe *Adam*, cu părul lui blond — care știam că într-o bună zi avea să devină șaten — și cu tricoul cu Spiderman pe care a insistat să-l poarte până când i-a rămas mult prea mic și a trebuit să-l aruncăm. L-am văzut dormind într-un căruț și mi-am amintit că-mi spuneam că e cel mai frumos copil, cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viața mea. L-am văzut mergând pe o bicicletă albastră — mai exact, o

tricycle de plastic — și mi-am amintit că i-o cumpărasem de ziua lui și că mergea cu ea peste tot. L-am văzut într-un parc, cu capul aplecat deasupra ghidonului, râzând în timp ce cobora o pantă ca să ajungă la mine și, o clipă mai târziu, răsturnându-se și căzând pe alee, pentru că bicicleta se lovise de ceva și se răsucise în mod neașteptat. M-am văzut ținându-l în brațe în timp ce plângea, ștergându-i sângele de pe față și găsimdu-i un dinte pe alee, lângă o roată a bicicletei, care încă se învârtea. L-am văzut arătându-mi un desen făcut de el — o bandă albastră ce simboliza cerul, una verde, pământul, și, între ele, trei oameni diformi și o căsuță — și am văzut iepurele de pluș pe care îl lua cu el peste tot.

M-am întors dintr-odată în prezent, în baia unde stăteam în picioare, dar am închis iarăși ochii. Voiam să mi-l amintesc la școală, sau ca adolescent, sau să-l văd cu mine ori cu tatăl lui. Dar n-am reușit. Când am încercat să-mi organizez amintirile, au început să tremure și, în cele din urmă, au dispărut, precum un fulg luat de vânt care își schimbă direcția odată cu fiecare rafală. Dar am reușit să-l văd cu o înghețată care i se topea în mână, apoi cu niște jeleuri rotunde lipite de pleoape, iar în cele din urmă, dormind pe bancheta din spate a unei mașini. Tot ce puteam face era să urmăresc aceste amintiri pe măsură ce reveneau și dispăreau cu repeziciune.

A trebuit să fac un mare efort ca să nu trag de fotografiile din jurul oglinzii — voiam să le smulg și să caut sub ele dovezi despre fiul meu. În schimb, ca și când m-aș fi temut că orice gest m-ar fi putut dezechilibra, am rămas perfect nemișcată în fața oglinzii, cu toți mușchii încordați.

Nicio fotografie pe policioara șemineului. Niciun dormitor cu pereții plini de postere cu vedete pop. Niciun tricou în coșul cu rufe murdare sau în teancurile de haine călcate. Nicio pereche de adidași ferfenițiți în dulapul de sub scară. Chiar dacă ar fi plecat de acasă, tot ar fi trebuit să rămână niște urme ale existenței lui. Niște urme?

Dar nu, în casa asta nu găsisem nicio astfel de dovadă. Cu un fior rece, mi-am dat seama că era ca și când n-ar fi existat. Ca și când n-ar fi existat niciodată.

Nu știu cât timp am rămas în baie, gândindu-mă la absența lui. Zece minute? Douăzeci? O oră? La un moment dat, am auzit

o cheie în ușa de la intrare, apoi hârșăitul picioarelor lui Ben ștergându-se pe covoraș. N-am făcut nicio mișcare. A intrat în bucătărie, apoi în sufragerie, iar în cele din urmă m-a strigat, întrebându-mă dacă totul era în regulă. Părea agitat, iar în vocea lui se simțea o undă de neliniște pe care nu o sesizasem de dimineață. M-am mulțumit să-i răspund că da, mă simțeam bine. L-am auzit intrând în camera de zi, după care s-a auzit zgomotul televizorului.

Timpul s-a oprit. Mentea mi s-a golit. Totul a dispărut din jurul meu, mai puțin nevoia de a afla ce s-a întâmplat cu fiul meu, contrabalansată perfect de spaima că aș putea descoperi lucruri îngrozitoare.

Mi-am ascuns romanul în șifonier și am coborât la parter.

M-am oprit în fața ușii livingului. Am încercat să-mi încetinesc respirația, dar n-am reușit — era precipitată și fierbinte. Nu știam ce să-i spun lui Ben: cum aș fi putut să-i spun că știu de Adam? M-ar fi întrebat de unde am aflat, iar eu ce i-aș fi răspuns?

Dar nu conta. Nu conta nimic. Nimic în afară de nevoia de a afla ce se întâmplase cu fiul meu. Am închis ochii câteva clipe și, când am simțit că sunt suficient de calmă, am deschis ușa cu grijă. Am simțit cum se freacă de mocheta aspră.

Ben nu m-a auzit. Stătea pe canapea și se uita la televizor, ținând în poală o farfurie în care se afla un biscuit mâncat pe jumătate. Am simțit o undă de furie. Era atât de relaxat și de fericit. Avea un zâmbet pe buze și, în clipa următoare, a izbucnit în râs. Voiam să mă reped la el și să țip până când avea să-mi spună totul: să-mi spună de ce ascunsese romanul de mine, de ce ascunsese dovezile despre fiul meu. Voiam să-mi dea înapoi tot ce pierdusem.

Dar știam că toate astea nu mi-ar fi folosit la nimic. În schimb, am tușit. O tuse scurtă și discretă. O tuse care spunea: „Nu vreau să te deranjez, dar...”

M-a văzut și mi-a zâmbit.

— Draga mea! Erai aici?

Am intrat în cameră.

— Ben, am început eu cu o voce încordată, care mi se părea străină. Ben, aș vrea să stau de vorbă cu tine.

Fața lui a căpătat o mină neliniștită. S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine, iar farfuria a alunecat pe podea.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Te simți bine?

— Nu, i-am răspuns eu.

S-a oprit la un metru în fața mea și a întins brațele spre mine, dar eu am rămas pe loc.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uitam la soțul meu, la chipul lui. Părea să fie stăpân pe situație, ca și când ar mai fi trecut prin așa ceva și ar fi fost obișnuit cu momentele astea de isterie.

Nu mai rezistam să nu rostesc numele fiului meu.

— Unde e Adam? I-am întrebat dintr-o suflare. Unde e?

Expresia lui Ben s-a schimbat. Surpriză? Sau șoc? A înghițit în sec.

— Spune-mi! am insistat eu.

M-a luat în brațe. Am vrut să-l îndepărtez, dar n-am făcut-o.

— Christine, a zis el. Te rog. Liniștește-te. Pot să-ți explic totul. În regulă?

Am vrut să-i spun că nu, lucrurile nu erau în regulă, dar am tăcut. Mi-am ascuns fața în cutele cămășii lui și am început să tremur.

— Spune-mi. Spune-mi acum, te rog.

Ne-am așezat pe canapea. Eu la un capăt, el la celălalt. Nu voiam să stăm mai aproape de atât.

Aș fi vrut să tacă, dar el a vorbit. A spus-o din nou.

— Adam a murit.

Am simțit că mă crispez. Eram la fel de încordată ca valvele unei scoici. Iar cuvintele lui, ascuțite precum sârma ghimpată.

M-am gândit la boala tatei, la musca pe care am văzut-o pe parbrizul mașinii în timp ce ne întorceam de la bunica.

Ben a vorbit iarăși:

— Christine. Îmi pare rău, draga mea.

Eram furioasă. Furioasă pe el. „Nenorocitul!”, mi-am zis în sinea mea, deși știam că nu era vina lui. M-am străduit să deschid gura.

— Cum?

— Adam era militar.

Eram ca paralizată. Totul a dispărut din jurul meu, și am rămas doar cu durerea. Ființa mea se concentrase într-un singur punct. În durere.

Abia îmi amintisem că avusesem un fiu, iar acum aflu că se făcuse soldat. Mi-a trecut prin minte un gând. Un gând absurd:

„Ce-o să spună mama?”

Ben a continuat să vorbească, rostind cuvintele sacadat:

— Făcea parte din Corpul Regal de Infanterie Marină. Era staționat în Afganistan. A fost omorât anul trecut.

Am înghițit în sec, simțindu-mi gâtul uscat.

— De ce? am întrebat eu, apoi am adăugat: Cum?

— Christine...

— Vreau să știu. Trebuie să știu.

S-a întins și mi-a cuprins mâna într-a lui, iar eu nu m-am opus, deși m-am simțit ușurată când am văzut că nu s-a dat mai aproape de mine pe canapea.

— Sigur vrei să știi toate detaliile?

Am simțit că iarăși mă cuprinde furia. Nu mă puteam controla. Furia și panica.

— Era fiul meu!

A întors capul spre fereastră.

— Se afla într-un vehicul blindat, a început el, vorbind rar, aproape în șoaptă. Escortau niște trupe. Au trecut peste o bombă amplasată pe marginea drumului. Unul dintre soldați a supraviețuit. Dar Adam și un coleg al lui n-au scăpat.

Am închis ochii și l-am întrebat tot în șoaptă:

— A murit imediat? A suferit?

Ben a oftat.

— Nu, mi-a răspuns el după o clipă. N-a suferit. Se pare că s-a întâmpnat foarte repede.

Am întors capul spre el. Nu se uita la mine.

„Minți”, mi-am zis în sinea mea.

Mi l-am închipuit pe Adam sângerând pe marginea străzii până a murit, dar am îndepărtat repede această imagine, încercând să nu mă gândesc la nimic, să mă concentrez asupra vidului.

Simțeam că mi se învârte capul. Minteia îmi era asaltată de întrebări. Întrebări pe care nu îndrăzneam să le pun de teamă că răspunsurile mi-ar fi sfâșiat sufletul. Oare cum era în copilărie, sau în adolescență, sau când s-a făcut mai mare? Eram apropiat? Ne certam? Era fericit? Am fost o mamă bună?

Și cum de ajunsese băiețelul care mergea pe o bicicletă albastră de plastic să fie omorât la celălalt capăt al lumii?

— Ce căuta în Afganistan? De ce tocmai acolo?

Ben mi-a spus că eram în război. Un război împotriva terorii, mi-a explicat el, deși nu aveam nici cea mai vagă idee ce

Înseamnă asta. Mi-a spus că avusese loc un atac, un atac îngrozitor asupra Americii. Că muriseră mii de oameni.

— Iar băiatul a murit în Afganistan? am zis eu. Nu înțeleg...

— E complicat. Și-a dorit dintotdeauna să intre în armată. Considera că e de datoria lui.

— Datoria lui? Asta ai crezut că făcea, că-și îndeplinea datoria? Iar eu ce-am zis? De ce nu l-ai convins să facă altceva? Orice altceva.

— Christine, asta a vrut el...

Mai aveam un pic și izbucneam în râs.

— Ce, să fie omorât? Asta a vrut? De ce? Nici măcar nu știu cum arăta...

Ben a tăcut. Mi-a strâns mâna, iar pe obraz mi s-a prelinso lacrimă fierbinte și usturătoare, urmată de alte câteva. Le-am șters cu mâna, temându-mă că dacă aș fi început să plâng, nu m-aș mai fi oprit niciodată.

Am simțit că mintea mea începe să se liniștească, să se golească, să se concentreze asupra vidului.

— Nici măcar nu știu cum arăta... am repetat eu.

Mai târziu, Ben a adus o cutie și a pus-o pe măsuta de cafea din fața noastră.

— O țin undeva la etaj, mi-a explicat el. E mai sigur așa.

„Cum adică?”, m-am întrebat în sinea mea. Era o cutie metalică, de culoare cenușie. Genul de cutie în care se păstrează bani sau documente importante.

Nu știam ce conținea, dar m-am gândit că e ceva periculos. Mi-am imaginat tot felul de animale sălbatice — scorpioni, șerpi, șobolani flămânzi și broaște râioase — ba chiar un virus sau ceva radioactiv.

— Cum adică e mai sigur așa? am întrebat.

Ben a scos un oftat.

— Sunt unele lucruri pe care nu e bine să le găsești când ești singură. Lucruri pe care e mai bine să ți le explic eu.

S-a așezat lângă mine și a deschis cutia. În ea nu se aflau decât fotografii și niște hârtii.

— Aici e Adam când era mic, mi-a zis el, luând un teanc de poze și întinzându-mi una dintre ele.

Eu pe o stradă. Mă îndrept spre aparat împreună cu un copil — Adam — pe care îl țin pe piept într-un săculeț prins cu niște

curele. Copilul stă cu fața spre mine, dar se uită peste umăr la cel care face fotografia, iar zâmbetul de pe chipul lui este o reproducere aproximativă — fără dinți — a propriului meu zâmbet.

— Tu ai făcut-o?

Ben a încuviințat din cap. M-am uitat încă o dată la ea. Era ruptă, avea marginile pătate și culorile estompate — parcă începuse să se albească.

Eu. Și un copil. Mi se părea ireal. Am încercat să-mi spun că eram mamă.

— Când? am întrebat eu.

Ben s-a uitat peste umărul meu:

— Cred că avea vreo șase luni, deci eram în... 1987. Când eu aveam douăzeci și șapte. A trecut o viață de atunci.

Viața fiului meu.

— Când s-a născut?

A băgat iarăși mâna în cutie și mi-a întins o bucată de hârtie.

— În ianuarie.

Era galbenă și fragilă. Un certificat de naștere. Preț de câteva clipe, m-am uitat pe el în tăcere. Adam.

— Adam Wheeler, am citit cu voce tare, atât pentru mine, cât și pentru Ben.

— Wheeler e numele meu de familie, mi-a explicat el. Am hotărât împreună să poarte numele meu.

— Desigur.

Am apropiat hârtia de față. Părea prea ușoară ca să aibă o însemnătate atât de mare. Voiam s-o inspir, s-o fac parte din mine.

— Uite, a zis Ben, luându-mi certificatul din mână și împăturindu-l la loc. Mai sunt și alte poze. Vrei să le vezi?

Mi-a întins un mic teanc de fotografii.

— Nu avem foarte multe, mi-a explicat Ben în timp ce mă uitam la ele. Multe dintre ele s-au pierdut.

Vorbea de parcă fuseseră uitate într-un tren sau fuseseră încredințate pentru păstrare unor străini.

— Da, îmi aduc aminte. A avut loc un incendiu, am zis eu fără să stau pe gânduri.

A mijit ochii și s-a uitat la mine cu un aer ciudat.

— Îți aduci aminte?

Dintr-odată, nu mai eram sigură. Oare îmi povestise despre

incendiu de dimineață sau îmi aminteam că-mi spusese deunăzi?
Sau pur și simplu citisem în jurnal după micul dejun?

— Păi, tu mi-ai povestit despre el.

— Serios?

— Da.

— Când?

Când oare? De dimineață sau cu câteva zile în urmă? Mi-am amintit de jurnal. Și că îl citisem după ce plecase la serviciu. Îmi spusese despre incendiu când stătusem pe banca de pe Parliament Hill.

Aș fi putut să-i povestesc despre jurnal chiar atunci, dar ceva m-a împiedicat. Nu părea tocmai bucuros că îmi amintisem ceva.

— Înainte să pleci la serviciu, i-am răspuns eu. Cred că atunci când ne-am uitat împreună pe album.

S-a încruntat. Mi se părea îngrozitor că-l mint, dar nu mă simțeam în stare să fac față și altor dezvăluiri.

— De unde altundeva aș putea ști? I-am întrebat.

— Da, s-ar putea să-ți fi povestit, mi-a răspuns, uitându-se țintă la mine.

Am tăcut câteva clipe, uitându-mă la cele câteva poze pe care le aveam în mână. Erau întristător de puține și am văzut că nu mai rămăseseră multe în cutie. Oare sunt tot ce voi avea la dispoziție pentru a reconstitui viața fiului meu?

— Cum a izbucnit incendiul? I-am întrebat.

S-au auzit bătăile ceasului de pe șemineu.

— S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. În fosta noastră casă. Cea în care am locuit înainte să ne mutăm aici, mi-a explicat Ben, și m-am întrebat dacă se referea la cea pe care o vizitasem cu doctorul Nash. Am pierdut multe lucruri atunci. Cărți, acte... Și alte chestii de genu' ăsta.

— Dar cum a izbucnit? am insistat eu.

A tăcut preț de câteva clipe. Gura i s-a deschis și i s-a închis, apoi a zis:

— A fost un accident. Un simplu accident.

M-am întrebat ce-mi ascundea. Oare uitasem o țigară aprinsă, sau fierul de călcat în priză, sau o oală pe foc? Mi-am imaginat bucătăria în care stătusem alaltăieri, cu blatul pentru gătit din ciment și mobila albă, dar cu mulți ani în urmă. M-am văzut stând în picioare, aplecată deasupra unei friteuze, scuturând ușor coșul de sârmă plin cu cartofi tăiați, privindu-i cum plutesc o

vreme, apoi se răsucesc și se scufundă în ulei. Apoi am auzit telefonul, mi-am șters mâinile pe șorțul pe care îl legasem în jurul taliei și m-am dus în hol.

Și apoi? Oare luase foc uleiul în timp ce vorbeam la telefon? Mă dusesem în living sau în baie, uitând că pregăteam cina?

Nu știu. N-o să știu niciodată. Dar Ben a făcut un lucru frumos: mi-a zis că fusese un accident. Viața casnică prezintă atâtea pericole pentru o persoană fără memorie, iar un alt soț mi-ar fi atras atenția asupra greșelilor și lipsurilor mele, poate n-ar fi rezistat tentației de a-mi face morală. I-am atins brațul și am zâmbit.

Am răsfoit cele câteva fotografii pe care mi le dăduse și am găsit una în care Adam purta o pălărie de cowboy din material sintetic și o eșarfă galbenă, ținând o pușcă de plastic îndreptată spre cel care făcea poza. În alta, era cu câțiva ani mai mare: era mai slab la față, iar părul începuse să i se închidă la culoare; purta o cămașa încheiată până la gât și o cravată pentru copii.

— Asta a fost făcută la școală, mi-a explicat Ben. Un portret oficial.

Apoi a arătat cu degetul spre ea și a izbucnit în râs.

— Ce păcat!

Elasticul cravatei era la vedere, nu ascuns sub gulerul cămășii. Mi-am trecut degetele peste fotografie. „Nu-i prost făcută, mi-am zis în sinea mea. E perfectă.”

Am încercat să-mi aduc aminte de fiul meu, să mă imaginez îngenunchind în fața lui cu o cravată cu elastic în mână, sau pieptănându-l, sau ștergându-i sângele închegat de pe un genunchi julit.

Dar nu mi-am amintit nimic. Băiatul din fotografie avea aceeași gură carnoasă ca și mine, iar ochii lui aduceau vag cu ai mamei, altminteri ar fi putut foarte bine să fie un străin.

Ben a scos o altă fotografie și mi-a întins-o: Adam era un pic mai mare — să fi avut vreo șapte ani.

— Ți se pare că seamănă cu mine? m-a întrebat el.

Era îmbrăcat cu un șort și un tricou alb, ținea în mână o minge de fotbal și avea părul scurt și transpirat.

— Un pic, poate, am zis eu.

Ben a zâmbit, apoi ne-am uitat împreună la celelalte fotografii. În cele mai multe apăream eu și Adam, iar în unele, numai Ben — probabil că el le făcuse pe cele mai multe dintre ele. În

câteva, Adam apărea alături de prietenii lui, iar două erau de la o petrecere — era îmbrăcat cu un costum de pirat, ținând în mână o sabie de carton. Era și o poză în care ținea în brațe un câine mic și negru.

Între poze se afla și o scrisoare. Îi era adresată lui Moș Crăciun și era scrisă cu un creion albastru — literele neregulate păreau că dansează pe pagină. Adam zicea că vrea o bicicletă sau un cățel și promitea să fie cuminte. A semnat-o, iar dedesubt și-a adăugat vârsta. Patru ani.

Nu știu de ce, dar în timp ce o citeam, am simțit că lumea se prăbușește. Durerea mi-a explodat în piept ca o grenadă. Până atunci, fusesem calmă — nu bucuroasă, nu resemnată, ci calmă — dar această liniște a dispărut, s-a evaporat. Și mi-am simțit trupul ca o rană.

— Îmi pare rău, i-am zis lui Ben, dându-i înapoi fotografiile. Nu pot. Nu acum.

M-a strâns în brațe. Am simțit că mi se face greață și am înghițit în sec, încercând să îndepărtiez senzația. Mi-a spus să nu-mi fac griji și că o să-mi fie bine, mi-a amintit că e alături de mine și că mă va sprijini întotdeauna. Stăteam agățată de el, și ne legănam ușor. Mă simțeam amorțită și aveam impresia că nu mă aflu în camera aceea. L-am văzut pe Ben aducându-mi un pahar cu apă, apoi închizând cutia cu fotografii. Plângeam cu suspine. Mi-am dat seama că și el era mâhnit, dar pe chipul lui se citea și altceva: un fel de resemnare sau acceptare. Dar nu era șocat.

M-am înfiorat când mi-am dat seama că mai trecuse prin toate astea. Pentru el, suferința asta nu e nouă — a avut timp să se sedimenteze în el, să devină parte din fundația lui, astfel încât să nu-l mai zdruncine.

Doar suferința mea e nouă. Zi de zi.

Am inventat o scuză și am urcat în dormitor. Înapoi la șifonier. Am început să scriu.

*

Aceste clipe furate. Mă așez în genunchi în fața șifonierului sau mă sprijin de pat. Scriu într-o stare febrilă, totul se revarsă din mine, aproape fără să mă gândesc. Pagină după pagină.

Acum sunt iarăși în dormitor, iar Ben crede că mă odihnesc. Nu mă pot opri. Vreau să scriu tot.

Mă întreb dacă așa mă simțeam și când îmi scriam romanul, dacă tot așa se precipitau cuvintele și atunci. Sau oare atunci scriam mai lent, cu mai multă atenție? Mi-aș dori să-mi pot aminti.

După ce am coborât la parter, am făcut ceai pentru amândoi. În timp ce puneam laptele, m-am gândit că îi pregătisem masa lui Adam de nenumărate ori, făcând piureuri de legume și sucuri de fructe. Am dus ceștile în living și, după ce i-am întins o ceașcă lui Ben, l-am întrebat:

— Am fost o mamă bună?

— Christine...

— Trebuie să știu, am insistat eu. Cum am reușit să fac față? Cum m-am descurcat cu un copil? Îmi închipui că era foarte mic atunci când...

— Când ai avut accidentul? m-a întrerupt el. Avea doi ani. Ai fost o mamă extraordinară până atunci. Dar apoi...

S-a oprit, lăsând restul frazei nerostit, și a întors capul în altă parte. M-am întrebat ce anume îmi ascundea, ce anume se gândea că e mai bine să nu-mi spună.

Dar știam suficient de multe cât să umplu anumite goluri. E drept că nu-mi pot aminti vremurile acelea, dar mi le pot imagina. Îmi închipui că mi se amintea zi de zi că eram soție și mamă, și că soțul și fiul meu urmează să mă viziteze. Îmi închipui că îi salutăm zi de zi ca și când i-aș fi văzut pentru prima oară, poate pe un ton ușor rece sau pur și simplu cu un aer dezorientat. Îmi dau seama cât de mult trebuie să fi suferit cu toții.

— Da, înțeleg, am zis eu în cele din urmă.

— Nu puteai avea grijă de tine. Și erai prea bolnavă ca să te pot îngriji eu acasă. Nu puteai fi lăsată singură nici măcar câteva minute. Uitai ce făceai. Și te rătăceai deseori, îmi era teamă că ai putea uita apa deschisă la baie sau ceva pe foc. Era prea mult pentru mine. Așa că am stat acasă și am avut grijă de Adam. M-a ajutat mama. Dar veneam să te vedem în fiecare seară, iar...

L-am luat de mână.

— Îmi pare rău, a zis el. Mi-e greu să-mi amintesc de perioada aia.

— Da, îmi dau seama. Dar mama? Te-a ajutat și ea? Îi plăcea că e bunică?

A încuviințat din cap și a dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte.

— A murit, nu-i așa?

— A murit acum câțiva ani, mi-a răspuns el, strângându-mi mâna. Îmi pare rău.

Deci nu mă înșelasem. Am simțit că mintea mea refuză să mai gândească, ca și când n-ar mai fi fost în stare să proceseze durere și fragmente ale trecutului meu, dar știam că a doua zi dimineată nu voi mai ține minte nimic din toate astea.

Ce-aș putea scrie în jurnal ca să pot trece cu bine de ziua de mâine și de cele de după?

Mi-a apărut o imagine. O femeie cu păr roșcat... Adam în armată... Și, dintr-odată, mi-am amintit un nume. „Ce-o să spună Claire?”

Deci îl găsisem. Era numele prietenei mele. *Claire*.

— Și Claire? am întrebat eu. Prietena mea. Mai trăiește?

— Claire?

A rămas perplex câteva clipe, apoi și-a luat altă mină:

— Îți aduci aminte de Claire?

Părea surprins. Potrivit jurnalului meu, în urmă cu câteva zile, îi spusese că mi-am amintit de ea și de o petrecere la care fuseserăm împreună.

— Da, am zis eu. Eram prietene. Ce s-a întâmplat cu ea?

Ben s-a uitat la mine cu un aer trist și, preț de o clipă, am simțit că-mi îngheață sângele în vine. Vorbea rar, dar veștile lui nu erau atât de rele pe cât mă temeam.

— S-a mutat. Cu mult timp în urmă. Acum vreo douăzeci de ani. La doar câțiva ani după ce ne-am căsătorit.

— Unde?

— În Noua Zeelandă.

— Și am păstrat legătura cu ea?

— Da, o vreme. Dar apoi ați întrerupt orice legătură.

Mi se părea imposibil. „Prietena mea cea mai bună” — așa scrisesem în jurnal după ce-mi amintisem de ea pe Parliament Hill. Același sentiment de apropiere l-am avut și astăzi, când m-am gândit la ea. Altminteri, de ce mi-ar fi păsat ce crede despre mine?

— Ne-am certat?

A ezitat, și iarăși am simțit că face un calcul, o ajustare. Mi-am dat seama că Ben sigur știe ce mă mâhnește. A avut la dispoziție ani buni în care să învețe ce mi se pare acceptabil și care zone sunt minate. La urma urmelor, nu era prima oară când purtam această discuție. Avusesem mai multe ocazii să exerseze, să învețe să străbată doar acele drumuri care nu străpung versanții vieții mele, scoțându-mă pe neașteptate în cu totul altă parte.

— Nu, a spus el. Nu cred. Nu v-ați certat. Sau, în fine, nu mi-a povestit nimic de genul ăsta. Cred că pur și simplu v-ați îndepărtat, apoi Claire a cunoscut pe cineva, s-a căsătorit și s-au mutat.

Mi-a revenit brusc în minte o imagine: Claire și cu mine glumind că noi n-o să ne căsătorim niciodată. „Căsătoria e pentru ratați!”, a zis ea, apoi a dus la gură o sticlă de vin roșu, iar eu am încuviințat, chiar dacă, în același timp, știam că îi voi fi domnișoară de onoare, și ea mie, și că vom sta amândouă în niște camere de hotel, îmbrăcate în mătase, sorbind șampanie din niște cupe în timp ce coafeza ne aranjează părul.

Am simțit un fior de iubire. Deși îmi amintisem doar un detaliu din timpul pe care îl petrecuserăm împreună — iar mâine, chiar și această amintire avea să dispară — am simțit că încă suntem strâns legate, că o vreme ea însemnase totul pentru mine.

— Am fost la nunta ei? am întrebat.

— Da, a încuviințat Ben dând din cap, apoi a deschis cutia din poală și a scotocit prin ea. Avem câteva poze.

Erau fotografiile de la nunta ei, dar se vedea că nu fuseseră făcute de un profesionist, pentru că erau neclare și întunecate. „Poate le-a făcut Ben”, m-am gândit eu. M-am uitat la prima cu precauție. Până în clipa aceea, n-o mai văzusem pe Claire decât în amintirile mele.

Era așa cum mi-o închipuisem: înaltă și suplă. Poate un pic mai frumoasă. Stătea pe o stâncă, rochia diafană se unduia în bătaia brizei, iar în fundal soarele apunea deasupra mării. Ce frumos! Am pus fotografia jos, apoi m-am uitat și la celelalte. În unele apărea împreună cu soțul ei — un bărbat pe care nu l-am recunoscut — iar în altele apăream și eu alături de ei. Purtam o rochie de mătase albastră și arătam aproape la fel de bine ca ea. Deci era adevărat: îi fusesem domnișoară de onoare.

— Dar de la nunta noastră avem vreo poză?

A clătinat din cap.

— Erau într-un alt album care s-a pierdut.

Bineînțeles. Incendiul.

I-am dat înapoi fotografiile. Aveam impresia că mă uit la viața altcuiva, nu la a mea. Îmi doream neapărat să merg la etaj și să scriu tot ce aflasem.

— Sunt obosită, am zis eu. Vreau să mă odihnesc.

— Sigur, nicio problemă, mi-a răspuns Ben, întinzând mâna spre mine.

I-am dat fotografiile, iar el le-a așezat înapoi în cutie.

— Am să le pun într-un loc sigur, a zis, închizând capacul, iar eu m-am întors la jurnal și am scris toate astea.

*

Miezul nopții. Sunt în pat. Singură. Încerc să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat azi. Toate lucrurile pe care le-am aflat. Nu știu dacă pot.

Am hotărât să fac o baie înainte de cină. Am urcat la etaj, am intrat în baie și am încuiat ușa, după care am aruncat o privire pe fotografiile din jurul oglinzii, de data asta văzând doar lucrurile care lipseau. Am dat drumul la robinet.

Îmi dau seama că, în cele mai multe zile, nu-mi amintesc deloc de Adam, însă astăzi imaginea lui mi-a revenit în minte după ce am văzut o singură poză. Oare fotografiile de la oglindă sunt alese în așa fel, încât să mă ancoreze în propria-mi viață, dar fără să-mi aducă aminte ce-am pierdut?

Baia a început să se umple cu abur fierbinte. Îl auzeam pe soțul meu la parter. Pornise radioul, iar acordurile de jazz ajungeau nedeslușit la mine, întrețesute cu loviturile ritmice ale cuțitului pe tocător — probabil că tăia morcovi, ceapă, ardei. Pregătea cina, ca și când ar fi fost o zi obișnuită.

Mi-am dat seama că pentru el chiar era o zi obișnuită. Eu sunt copleșită de durere, dar nu și el.

Nu-l acuz că nu-mi spune zi de zi despre Adam, mama mea și Claire. În locul lui, aș proceda la fel. Sunt lucruri dureroase, iar dacă pot trăi o zi fără să mi le amintesc, atunci sunt scutită de suferință, iar el, de chinul că mi-o provoacă. Cât de tentant trebuie să fie pentru el să tacă și cât de dificil trebuie să-i fie gândindu-se că întotdeauna port în mine aceste frânturi de memorie, asemănătoare unor mici bombe, și că, în orice

moment, una dintre ele ar putea să iasă la suprafață și să mă oblighe să trăiesc aceste suferințe ca și când ar fi prima oară, antrenându-l și pe el în acest proces dureros.

M-am dezbrăcat încet, mi-am împăturit hainele și le-am așezat pe scaunul de lângă cadă. Am rămas goală în fața oglinzii, uitându-mă la trupul meu străin. M-am forțat să mă uit la pielea ridată și la sânii lăsați. „Nu mă cunosc pe mine însămi, mi-am zis în sinea mea. Nu-mi recunosc nici trupul, nici trecutul.”

M-am apropiat mai mult de oglindă. Erau împrăștiate pe abdomen, pe sâni și pe fese. Niște vergeturi subțiri și albicioase — cicatricile trecutului meu. Nu le văzusem până atunci, pentru că nu le căutasem. Mi-am imaginat că probabil le urmărisem extinzându-se pe piele, dorindu-mi tot mai mult să dispară pe măsură ce creșteam în greutate. Acum, mă bucur că au rămas — sunt un adevărat memento.

Încetul cu încetul, oglinda s-a aburit, iar imaginea mea a început să se estompeze. „Am noroc, mi-am zis în sinea mea. Sunt norocoasă că-l am pe Ben, că am pe cineva care să se îngrijească de mine aici, în casa mea, chiar dacă nu-mi amintesc să fie a mea. Nu sunt singura care suferă. El a trecut deja prin ce-am trecut eu azi, dar merge la culcare gândindu-se că probabil mâine va trebui s-o la de la capăt. Un alt soț ar fi simțit că nu-i în stare să facă față, sau poate n-ar fi vrut. Un alt soț poate că m-ar fi părăsit.” M-am uitat la chipul meu, ca și când aș fi încercat să-mi gravez imaginea în minte, s-o depozitez în stratul cel mai accesibil al conștiinței, astfel încât mâine, când mă voi trezi, să nu-mi mai par atât de străină, să nu mai fiu șocată. Când imaginea a dispărut cu totul sub stratul de condens, mi-am luat privirea de la mine și am intrat în apă. În scurtă vreme, am ațipit.

N-am visat nimic — sau cel puțin nu cred — dar când m-am trezit, eram dezorientată. Mă aflam într-o altă baie, apa încă era caldă, iar la ușă bătea cineva. Nu recunoșteam nimic din jurul meu. În jurul oglinzii simple nu era lipit nimic, iar faianța de pe perete era albă, nu albastră. Deasupra mea atârna o perdea de duș, pe policioara de sub oglindă erau puse cu gura în jos două pahare, iar alături de closet se afla un bideu.

Am auzit o voce:

— Imediat!

Mi-am dat seama că era a mea. M-am ridicat în capul oaselor

În cadă și m-am uitat la ușa cu zăvorul tras. Pe peretele opus atârnau în cârlige două halate de culoare albă, și pe amândouă se zărea o monogramă: R.G.H. M-am ridicat în picioare.

— Haide! s-a auzit o voce de dincolo de ușă.

Suna ca a lui Ben, și totuși era diferită de a lui. S-a transformat într-o adevărată melopee:

— Haide! Haide, haide, haide!

— Cine e? am întrebat eu, dar vocea nu s-a oprit.

Am ieșit din cadă și am pășit pe podeaua acoperită cu gresie albă și neagră. Era umedă. Am simțit că alunec și îmi fug picioarele de sub mine. Am căzut pe podea, trăgând perdeaua după mine. În cădere, m-am lovit cu capul de chiuveță.

— Ajută-mă! am țipat eu.

Apoi m-am trezit de-adevăratelea și am auzit o altă voce strigându-mă:

— Christine! Chris! Ai pățit ceva?

M-am simțit ușurată când mi-am dat seama că era a lui Ben și că până atunci visasem. Am deschis ochii. Eram întinsă în cadă, hainele mele erau împăturite pe scaunul alăturat, iar pe plăcile de faianță azurie erau lipite fotografiile din trecutul meu.

— Nu, i-am răspuns eu. Mi-e bine. Am visat urât.

Am ieșit din baie, am luat cina, apoi m-am băgat în pat. Voiam să scriu, să notez în jurnal lucrurile pe care le aflasem, înainte să mi se șteargă totul din minte. Dar nu eram sigură că voi avea timp până să vină Ben la culcare.

Dar ce puteam să fac? „Azi mi-am petrecut atâta timp scriind, mi-am zis în sinea mea. Sigur o să între la bănuiele și o să se întrebe ce-am făcut singură în dormitor. I-am tot zis că-s obosită, că trebuie să mă odihnesc, iar el m-a crezut.”

N-aș putea spune că nu mă simt vinovată. L-am auzit umblând în vârful picioarelor prin casă, închizând și deschizând ușile cu grijă ca să nu mă trezească, în timp ce eu stăteam aplecată deasupra jurnalului, scriind frenetic. Dar nu am de ales. Trebuie să consemnez toate lucrurile astea. E sarcina mea cea mai importantă, pentru că altminteri am să le pierd pentru totdeauna. Trebuie să găsec o scuză pentru a mă întoarce la jurnal.

— Cred că în noaptea asta o să dorm în dormitorul pentru musafiri, i-am zis eu. Sunt mâhnită... Mă înțelegi?

Mi-a spus că da și m-a asigurat că va trece pe la mine mâine-dimineată, înainte să plece la serviciu, să vadă cum mă simt. Apoi m-a sărutat și mi-a urat noapte bună. Acum îl aud închizând televizorul și încuind ușa de la intrare. Ne încuie în casă. Mă gândesc că n-ar fi tocmai bine să umblu pe străzi. Nu în starea în care mă aflu.

Nu-mi vine să cred că, în scurtă vreme, după ce voi adormi, voi uita iarăși de fiul meu. Amintirile cu el au fost — și încă sunt — atât de reale, atât de vii. Și mi-am amintit de el chiar și după ce am ațipit în baie. Mi se pare imposibil ca un somn mai lung să-mi șteargă totul din minte, dar Ben și doctorul Nash îmi spun că exact asta se întâmplă.

Să sper că se înșală? Zi de zi, îmi aduc aminte din ce în ce mai mult, mă trezesc știind mai bine cine sunt. Poate că lucrurile merg în direcția cea bună, iar jurnalul acesta îmi aduce amintirile la suprafață.

Poate că ziua de azi este cea la care, în viitor, mă voi gândi ca la un pas decisiv. E posibil.

Acum sunt obosită. În curând, mă voi opri din scris, apoi voi ascunde jurnalul și voi stinge lumina. Voi adormi. Mă rog ca mâine să-mi aduc aminte de fiul meu când mă voi trezi.

Joi, 15 noiembrie

Eram în baie. Nu știu de câtă vreme stăteam acolo. Pur și simplu mă uitam la toate acele fotografii în care eu și Ben zâbeam fericiți, când de fapt ar fi trebuit să fim trei. Mă uitam țintă la ele, fără să mă mișc, de parcă aș fi crezut că pot face să apară imaginea lui Adam. Dar n-am reușit. Fiul meu a rămas invizibil.

Mă trezisem fără nicio amintire cu el. Absolut niciuna. Și îmi închipuiam că maternitatea este ceva frumos și neliniștitor care mă așteaptă în viitor. Chiar și după ce-mi văzusem chipul de femeie de vârstă mijlocie, după ce aflasem că eram soție și suficient de bătrână ca în curând să am nepoți — și după ce am fost bulversată de toate astea — tot nu eram pregătită pentru jurnalul pe care doctorul Nash mi-a spus la telefon că-l păstram în șifonier. Nu mă așteptam să descopăr că sunt și mamă. Că am avut un copil.

Țineam jurnalul în mână. Îmi dădusem seama că e adevărat chiar în timp ce-l citeam. Avusesem un copil. Am simțit adevărul acesta cu toată ființa mea, ca și când încă s-ar fi păstrat în mine, în porii mei. Am citit și recitit paginile jurnalului, încercând să mi le întipăresc în minte.

Apoi am continuat să citesc și am descoperit că a murit. Părea ireal. Părea imposibil. Sufletul meu s-a opus acestui lucru, a încercat să-l respingă, deși știam că e adevărat. M-a cuprins greața. Am simțit fierea inundându-mi gâtul și am înghițit în sec. Camera a început să se clatine, iar trupul mi s-a aplecat în față și am avut impresia că o să mă prăbușesc pe podea. Jurnalul mi-a alunecat din brațe și mi-am înăbușit un strigăt de durere. M-am ridicat în picioare și m-am năpustit afară din dormitor.

M-am întors în baie, ca să mă uit încă o dată la fotografiile în care ar fi trebuit să apară și fiul meu. Eram disperată. Nu știam ce aveam să fac la întoarcerea lui Ben. Mi l-am imaginat intrând, sărutându-mă, pregătind cina. Apoi aveam să mâncăm și să ne uităm la televizor — sau ce-om fi făcând noi în fiecare seară — iar în tot acest timp urma să mă prefac că nu știam că mi-am pierdut fiul. Apoi aveam să ne băgăm în pat împreună, după care...

Era mai mult decât puteam suporta. Nu mă puteam opri. Nu

prea îmi dădeam seama ce fac. Am început să le smulg frenetic de pe plăcile de faianță. Au dispărut în doar câteva clipe. Erau împrăștiate pe podea, iar unele pluteau în closet.

Am înhățat jurnalul și l-am pus în geantă. Aveam portofelul gol, așa că am luat cele două bancnote de douăzeci de lire despre care citisem că erau ascunse în spatele ceasului de pe policioara șemineului și am ieșit din casă. Nu știam unde aveam să mă duc. Voiam să-l văd pe doctorul Nash, dar habar n-aveam unde avea cabinetul sau, dacă aș fi știut, cum să ajung acolo. Mă simțeam neajutorată. Singură. Așa că am plecat.

Când am ajuns la stradă, am luat-o la stânga, spre parc. Era o după-amiază însorită. Lumina portocalie se reflecta în suprafața lucioasă a mașinilor parcate și în bălțile rămase după furtuna de dimineață, dar era frig — capul îmi era învăluit în aburii respirației. Mi-am strâns haina mai bine și mi-am ridicat fularul peste urechi, apoi am grăbit pasul. Frunzele cădeau din copaci, se legănau în vânt și se strângeau în șanț, transformându-se într-un terci maroniu.

Am coborât de pe trotuar pe carosabil. Zgomotul unor frâne. O mașină a oprit cu un scrâșnet. Vocea estompată a unui bărbat.

— Dă-te la o parte, proasta dracului! a țipat el din spatele parbrizului.

Am ridicat privirea. Eram în mijlocul străzii, având în față o mașină oprită, al cărei șofer striga la mine cu furie. Mi-au trecut prin cap niște imagini: eu, metal pe os, carne strivită, oase rupte, plonjon deasupra capotei sau sub mașină, un trup zdrobit, sfârșitul unei vieți distruse.

Oare chiar putea fi atât de simplu? O a doua coliziune ar fi putut sfârși ceea ce începuse prima în urmă cu mulți ani. Oricum, mă simt de parcă aș fi fost moartă în ultimii douăzeci de ani, dar oare chiar n-am nicio altă ieșire din situația asta?

Cine îmi va simți lipsa? Soțul meu. Poate și medicul, deși pentru el nu sunt decât o pacientă. În rest, nimeni. Atât de mult s-a îngustat cercul meu de cunoștințe? Oare prietenii m-au abandonat unul după altul? Cât de repede aș fi uitată, dacă aș muri?

M-am uitat la bărbatul din mașină. El — sau cineva ca el — m-a adus în halul ăsta. Mi-a răpit tot. Mi-a răpit chiar și personalitatea. Cu toate astea, încă trăia în libertate.

„Nu încă, mi-am zis în sinea mea. Nu încă.” Nu voiam ca viața

mea să se termine așa. M-am gândit la romanul pe care îl scrisesem, la copilul pe care îl crescusem, ba chiar și la focurile de artificii pe care le urmărisem alături de prietena mea cu ani în urmă. Încă mai am de dezgropat amintiri. Mai am lucruri de descoperit. Trebuie să-mi descopăr adevărul.

Am bâiguit un „Scuze!”, apoi m-am apropiat în fugă de celălalt trotuar și am intrat pe poarta parcului.

Am văzut un mic bar în mijlocul unei peluze. Am intrat și am cumpărat o cafea, după care m-am așezat pe o bancă din apropiere, încălzindu-mi mâinile pe paharul din plastic. Alături era un loc de joacă pentru copii. Un tobogan, leagăne, un carusel. Un băiețel stătea pe un scaun în formă de buburuză, fixat pe un arc foarte gros. Se legăna în față și în spate, ținând o înghețată într-o mână, deși era destul de frig.

Dintr-odată, mi-a venit în minte o imagine. Eram mică și mă jucam în parc cu o fetiță. Am urcat amândouă într-o cușcă din lemn și am coborât pe un tobogan de metal. Ce înalt mi se părea pe atunci, dar uitându-mă la terenul de joacă din fața mea, mi-am dat seama că probabil nu era cu mult mai înalt decât sunt eu acum. De fiecare dată ne murdăream de noroi pe rochițe, iar mamele noastre ne certau, apoi mergeam acasă, ținând în mână pungi cu caramelle de un penny sau pungi cu chipsuri portocalii.

Oare era o amintire sau o născocire?

M-am uitat iarăși la băiețel. Era singur. Parcul părea pustiu. Doar noi doi, stând în frig, sub cerul pe care se vedea un nor întunecat. Am luat o gură de cafea.

— Doamnă! a zis băiețelul. Auziți, doamnă?

Am ridicat privirea, apoi m-am uitat iarăși la mâinile mele.

— Auziți? a strigat el mai tare. Doamnă! Mă ajutați? Vreți să mă învărtiți?

S-a ridicat în picioare și s-a dus la carusel.

— Vreți să mă învărtiți? a repetat el.

A încercat să învărtă roata de metal, dar în ciuda efortului care i se citea pe chip, abia dacă a reușit s-o urnească. În cele din urmă, a renunțat cu un aer dezamăgit.

— Vă rog! a zis el.

— Stai cuminte, i-am strigat, luând o gură de cafea.

Am hotărât să aștept acolo și să stau cu ochii pe el până când avea să se întoarcă maică-sa. Băiețelul s-a urcat în carusel și,

după ce s-a plimbat o vreme pe platformă, s-a oprit în mijlocul ei.

— Vreți să mă învârtiți? a zis el iarăși.

De data asta vorbise mai încet. Pe un ton rugător. Îmi doream să nu fi venit acolo sau să-l pot face să plece. Mă simțeam ruptă de lume. Nelalocul meu. În pericol. Mi-am amintit de fotografiile pe care le smulsesem de pe perele, împrăștiindu-le prin baie. Venisem în parc pentru liniște. Nu pentru asta.

M-am uitat la băiețel și am văzut că-și schimbase locul. Se așezase pe marginea platformei și iarăși încerca să se învârtă, dar picioarele abia îi ajungeau la pământ. Părea atât de fragil. Și neajutorat. M-am apropiat de el.

— Mă împingeți?

Mi-am pus cafeaua jos și i-am zâmbit:

— Ține-te bine!

Apoi m-am împins cu toată greutatea în bara de pe margine. Caruselul era surprinzător de greu, dar am simțit că se urnește și am făcut câțiva pași pe lângă el, ca să prindă viteză.

— Am pornit! am zis eu, așezându-mă pe platformă.

Mi-a zâmbit încântat, ținându-se de bara de metal cu ambele mâini, ca și când ne-am fi învârtit mult mai repede decât în realitate. Din pricina frigului, i se înroșiseră mâinile, ba chiar căpătaseră o nuanță vineție. Purta o haină verde care părea mult prea subțire pentru luna noiembrie și o pereche de blugi cu marginile suflecate. M-am întrebat cine îl lăsase afară fără mănuși, fular și căciulă.

— Unde e mămica ta? l-am întrebat, iar el a ridicat din umeri. Dar tăticul?

— Nu știu. Mami zice că tati a plecat. Că nu ne mai iubește.

M-am uitat în ochii lui. Îmi răspunsese fără niciun pic de durere sau dezamăgire. Pentru el, era pur și simplu enunțarea unui fapt. Preț de o clipă, am avut impresia că platforma e nemișcată și că, de fapt, lumea se învârte în jurul nostru.

— Dar sunt sigură că mami te iubește, nu-i așa? am adăugat eu.

A tăcut preț de câteva clipe, apoi a zis:

— Uneori.

— Dar alteori, nu?

A făcut o pauză.

— Cred că nu.

Am simțit o zbatere în piept, ca și când în mine s-ar fi răsucit

ori s-ar fi trezit ceva.

— Uneori spune că nu, a continuat el.

— Ce păcat.

M-am uitat la banca pe care stătusem și mi s-a părut că se apropie, apoi se îndepărtează. Ne-am învârtit încă o dată și încă o dată.

— Cum te cheamă?

— Alfie, mi-a răspuns el.

Caruselul pierdea viteză, iar peisajul înconjurător începuse să încetinească în spatele băiețelului. Am atins pământul cu picioarele și m-am opintit, dând platformei un nou impuls. L-am rostit numele ca pentru mine: „Alfie”.

— Uneori, mami îmi spune că i-ar fi mai bine dacă aș trăi în altă parte.

Am încercat să-mi păstrez zâmbetul și tonul vesel.

— Sunt sigură că glumește.

A ridicat din umeri.

Am simțit că mă încordez. Mi-am imaginat că îl întreb dacă nu cumva ar vrea să vină cu mine. Acasă. Să locuiască acolo. Mi-am închipuit cum s-ar lumina la față, chiar în timp ce mi-ar spune că nu are voie să meargă nicăieri cu persoane străine. „Dar eu nu-s o străină”, i-aș răspunde eu. L-aș ridica în picioare — ar fi greu și ar avea un miros dulce, ca de ciocolată — și am intra împreună în barul alăturat. „Ce suc vrei?”, l-aș întreba, iar el mi-ar spune că de mere. L-aș cumpăra și niște dulciuri, apoi am ieși din parc. M-ar ține de mână în drum spre casă, spre casa pe care o împart cu soțul meu, iar pe seară, i-aș tăia friptura și i-aș zdrobi cartofii, apoi, după ce și-ar pune pijamalele, i-aș citi o poveste înainte să-i vâr marginile așternutului sub trupul adormit și să-l sărut ușor pe frunte. Iar mâine...

„Mâine? Dar n-am niciun mâine, mi-am zis în sinea mea. Tot așa cum n-am niciun ieri.”

— Mami! a strigat băiețelul și, preț de o clipă, am crezut că vorbește cu mine, dar apoi l-am văzut sărind din carusel și dând fuga spre bar.

— Alfie! l-am chemat eu, însă în clipa următoare am văzut o femeie apropiindu-se de noi, ținând câte un pahar de plastic în fiecare mână.

Când băiețelul a ajuns lângă ea, femeia s-a aplecat și l-a luat în brațe.

— Totul e-n regulă, campionule? I-a întrebat, uitându-se la mine peste capul lui, cu ochii mijijiți și o mină aspră.

„N-am făcut nimic rău! am vrut eu să strig. Lăsați-mă în pace!”

Dar m-am abținut. În schimb, am întors capul, iar după ce Alfie și mama lui au plecat, m-am dat jos din carusel. Cerul deja începuse să se întunece, devenind albastru cum e cerneala. M-am așezat pe o bancă. Nu știam ce oră e sau de câtă vreme plecasem de acasă. Știam doar că nu mă puteam întoarce — nu încă. Nu puteam da ochii cu Ben. Nu suportam gândul de a trebui să mă prefac că nu știu nimic de Adam, că nu știam că avusesem un copil. Mi-a trecut prin cap să-i spun tot. Despre jurnal, despre doctorul Nash, tot. Dar am îndepărtat imediat acest gând. Nu voiam să merg acasă, dar nu aveam unde altundeva să mă duc.

M-am ridicat în picioare și am început să merg, iar cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

Casa era cufundată în întuneric. Nu știam la ce să mă aștept când am deschis ușa de la intrare. Probabil că Ben deja își făcea griji — îmi spusese că avea să se întoarcă pe la ora cinci. Mi l-am închipuit plimbându-se agitat prin camera de zi — deși nu-l văzusem fumând de dimineață, imaginația mea i-a adăugat o țigară aprinsă între buze — sau poate că ieșise din casă și mă căuta pe străzi cu mașina. Mi-am închipuit echipe de polițiști și voluntari mergând din ușă în ușă cu fotocopia unei poze de-ale mele, și m-am simțit vinovată. Am încercat să-mi spun că, deși îmi pierdusem memoria, în fond nu eram un copil, nicio persoană dispărută — nu încă — și totuși, am intrat în casă pregătită să-mi cer scuze.

— Ben? am strigat eu.

N-am primit niciun răspuns, dar am auzit — sau mai degrabă am simțit — mișcare. Scârțâitul discret al unei podele deleva deasupra mea, o modificare aproape imperceptibilă în echilibrul casei. Am strigat încă o dată, dar de data asta mai tare:

— Ben?

— Christine? s-a auzit o voce care părea slăbită și ușor dogită.

A apărut în capul scărilor. Arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Încă purta hainele cu care plecase dimineață la serviciu, dar acum avea cămașa șifonată și scoasă din pantaloni,

iar părul îi era ciufulit, ceea ce făcea ca aerul lui șocat să pară puțin comic — ai fi zis că tocmai se curentase. Mi-a revenit în cap amintirea vagă a unor lecții de știință în care ni se prezentau generatoarele Graaff, dar a dispărut imediat.

— Chris, te-ai întors! a zis el, coborând scările.

— Am... am fost să iau aer.

— Slavă Domnului!

S-a apropiat de mine și m-a luat de mână. A strâns-o cu putere, ca și când ar fi vrut să dea mâna cu mine sau să se asigure că e reală.

— Slavă Domnului! a repetat el.

Se uita la mine cu ochii larg deschiși — străluceau în lumina slabă de parcă tocmai ar fi plâns. „Cât de mult mă iubește!”, mi-am zis în sinea mea. Sentimentul de vinovăție mi s-a amplificat.

— Îmi pare rău, am zis eu. N-am vrut să...

— Ei, să nu ne facem griji din pricina asta, m-a întrerupt el.

Mi-a ridicat mâna și a sărutat-o, iar expresia lui s-a schimbat — acum era bucuros. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de neliniște. M-a sărutat.

— Dar... am început eu.

— Acuma te-ai întors. Țsta e lucrul cel mai important.

A aprins lumina, după care și-a netezit părul cu mâinile.

— Gata! a zis, băgându-și cămașa în pantaloni. Ce-ar fi să faci un duș? Mă gândeam să ieșim în oraș, ce zici?

— Nu știu ce să zic...

— Ar trebui să ieșim, Christine! Cred că ți-ar prinde bine să ne distrăm un pic!

— Dar nu prea am chef, Ben.

— Te rog! a insistat el, luându-mă iarăși de mână. Ar însemna mult pentru mine.

Mi-a luat și cealaltă mână, apoi mi le-a strâns pe amândouă între ale sale.

— Nu știu dacă ți-am spus, dar azi e ziua mea.

*

Ce puteam să fac? Nu voiam să ies în oraș. Dar nici nu aveam chef de altceva. I-am spus că o să fac un duș, apoi o să văd cum mă simt. M-am dus la etaj. Starea lui m-a impresionat. Părea atât de îngrijorat, dar, când a văzut că am ajuns acasă cu bine, grija i

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

s-a evaporat. Oare chiar mă iubea atât de mult? Avea atât de multă încredere în mine, încât îl interesa doar dacă eram teafără, nu și unde fusesem?

M-am dus în baie. Poate că nu văzuse fotografiile împrăștiate pe jos și chiar crezuse că fusesem la plimbare. Încă puteam să șterg urmele. Să-mi ascund furia și durerea.

Am încuiat ușa și am aprins lumina. Podeaua era curată. Toate fotografiile erau aranjate în jurul oglinzii, ca și când n-ar fi fost smulse de acolo.

I-am spus lui Ben c-o să fiu gata în jumătate de oră. Apoi m-am dus în dormitor și am făcut în grabă aceste însemnări.

Vineri, 16 noiembrie

Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. Ce-am făcut după ce Ben mi-a spus că era ziua lui de naștere? După ce m-am dus la etaj și am descoperit fotografiile aranjate în jurul oglinzii la fel ca înainte să le smulg? Nu știu. Probabil că am făcut duș și m-am schimbat, după care probabil că am fost să luăm masa la un restaurant sau ne-am dus la un film. N-aș putea spune. N-am făcut nicio însemnare despre ieșirea noastră, așa că nu-mi amintesc nimic, deși totul s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Dacă nu-l întreb pe Ben, noaptea care a trecut o să se piardă pentru totdeauna. Simt că înnebunesc.

Azi-dimineață, m-am trezit foarte devreme și l-am văzut lângă mine. Iarăși am avut impresia că e un străin. Camera era întunecată și tăcută. Am rămas întinsă, înțepenită de frică, neștiind cine sunt și unde mă aflu. Tot ce-mi trecea prin minte era să fug, să scap, dar nu mă puteam mișca. Mă simțeam goală pe dinăuntru, ca și când mi-ar fi fost extirpată mintea, dar apoi cuvintele s-au ridicat la suprafața conștiinței. Ben. Soț. Memorie. Accident. Moarte. Fiu.

Adam.

Îmi pluteau în minte — când limpezi, când încețoșate — dar nu puteam face legături între ele. Nu știam ce înseamnă. S-au agitat o vreme, răsunându-mi în cap ca o mantra, apoi mi-am amintit un vis, visul care probabil că mă trezise.

Mă aflu într-o cameră, întinsă pe un pat. Deasupra mea era un trup greu de bărbat. Îl țineam în brațe, iar palmele mi se sprijineau pe spatele lui lat. Mă simțeam ciudat: aveam capul prea ușor, trupul prea greu, camera se legăna cu mine, iar când am deschis ochii, n-am reușit să-mi focalizez privirea asupra tavanului.

Nu-mi puteam da seama cine era bărbatul — avea capul prea aproape de al meu ca să-i văd fața — dar simțeam tot, chiar și părul aspru de pe pieptul lui pe sânii mei goi. Aveam un gust dulce și aspru pe limbă. Mă săruta. Dar era prea brutal; aș fi vrut să se oprească, dar n-am spus nimic. „Te iubesc”, mi-a șoptit el, iar cuvintele s-au pierdut în părul meu. Știam că vreau să vorbesc — fără să știu ce anume urma să spun — însă nu știam

cum să fac. Gura părea să nu-mi fie conectată la creier, așa că am rămas nemișcată, în timp ce el mă săruta și îmi șoptea în păr. Mi-am amintit că îl doream, dar, în același timp, voiam să înceteze, că atunci când începuse să mă sărute, îmi spusese că n-o să facem sex, dar mâna lui îmi alunecase pe curbura spatelui și mi se oprise pe fund, iar eu nu mă împotravisem. Iar când îmi ridicase bluza și își vârâse mâna sub ea, mi-am zis: „N-am să merg mai departe de-atât. N-am să te opresc, nu acum, pentru că îmi place. Pentru că îți simt mâinile calde pe sâni, pentru că trupul meu răspunde cu mici fiori de plăcere. Pentru că, pentru prima oară, mă simt ca o femeie. Dar n-am să fac sex cu tine. Nu în noaptea asta. Nu vom merge mai departe, ne vom opri aici.” Apoi îmi scosese bluza și îmi desfăcuse sutienul, iar sâniul nu-mi mai era mângâiat de mâna, ci de buzele lui, însă tot mă gândeam că o să-l opresc în câteva clipe. Cuvântul „nu” chiar începuse să prindă formă, să mi se închege în minte, dar când l-am rostit în cele din urmă, bărbatul deja mă împingea ușor către pat, dându-mi jos chiloții, iar cuvântul s-a transformat în altceva, într-un geamăt pe care l-am recunoscut vag ca fiind unul de plăcere.

Am simțit ceva între genunchi. Ceva tare. „Te iubesc”, mi-a spus el din nou, și mi-am dat seama că era genunchiul lui, că îmi depărta picioarele cu piciorul. Nu voiam să-l las, dar îmi dădeam seama că nu aveam încotro, că întârziaseam prea mult, că șansele mele de a spune ceva, de a pune punct, dispăruseră una după alta. Iar acum nu mai aveam de ales. Îmi dorisem asta atunci, în timp ce își desfăcea fermoarul și își dădea jos chiloții cu mișcări stângace, așa că trebuia să mi-o doresc și acum, când eram sub trupul lui.

Am încercat să mă relaxez. S-a ridicat un pic și a gemut — un zgomot surd și neașteptat care venea din adâncul său. L-am văzut fața. În vis nu l-am recunoscut, dar acum mi-am dat seama cine era. Ben. „Te iubesc”, mi-a zis el în vis, iar eu știam că trebuie să spun ceva și că e soțul meu, deși aveam impresia că în dimineața aceea îl văzusem pentru prima oară. Îl puteam opri. Puteam avea încredere că se va opri.

— Ben, eu...

Mi-a acoperit gura cu mâna și am simțit că se opintește în mine. Durere sau plăcere. Nu-mi dădeam seama unde se sfârșea una și unde începea cealaltă. M-am agățat de spatele lui

transpirat și am încercat să mă deschid față de el, am încercat mai întâi să mă bucur de apropierea noastră, dar apoi, când mi-am dat seama că nu pot, am încercat să ignor ce se întâmplă. „Mi-am dorit lucrul ăsta și, în același timp, nu mi l-am dorit. Oare e posibil să vrei și să nu vrei ceva în egală măsură? E posibil ca dorința să fie însoțită de frică?”

Am închis ochii. Am văzut un chip. Un străin cu păr negru și barbă. O cicatrice pe obraz. Mi se părea cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde îl știu. În timp ce mă uitam la el, zâmbetul i-a dispărut, și în clipa aceea am țipat în vis. Acela a fost momentul în care m-am trezit. Eram într-un pat liniștit, cu Ben alături de mine, însă habar n-aveam unde mă aflu.

M-am dat jos din pat. Să mă duc la baie? Să fug? Nu știam unde să mă duc și ce să fac. Dacă aș fi știut de existența jurnalului, aș fi deschis ușa șifonierului cu multă grijă și aș fi scos cutia de pantofi în care îl ascusesem — dar nu știam. Așa că am coborât la parter. Ușa de la intrare era încuiată, iar lumina albăstruie a lunii se strecura prin geamurile înghețate. Mi-am dat seama că eram goală.

M-am așezat pe treapta de jos a scării. În cele din urmă, soarele a răsărit, iar încetul cu încetul holul și-a schimbat culoarea din albastru în cărămiziu-deschis. Nimic nu avea sens. Iar visul acela era cel mai lipsit de noimă. Mi se păruse foarte real și, în plus, mă trezisem în același dormitor în care mă visasem, alături de un bărbat pe care nu mă așteptam să-l văd.

Iar acum, după ce m-a sunat doctorul Nash și mi-am citit jurnalul, nu-mi dă pace un gând. Oare a fost o amintire? O amintire de noaptea trecută?

Nu știu. Dacă e așa, atunci s-ar putea să fie un semn de progres. Dar înseamnă și că Ben m-a forțat, iar mai grav e că, în timp ce făcea asta, am văzut chipul unui străin bărbos, cu o cicatrice pe obraz. Aș fi putut reține alte lucruri, însă memoria mea alesese tocmai acest episod, care era destul de brutal.

Dar poate că toate astea nu înseamnă nimic. A fost doar un vis. Doar un coșmar. Ben mă iubește, iar străinul cu barbă nu există.

Dar cum aș putea fi sigură?

Mai târziu, m-am întâlnit cu doctorul Nash. Ne opriserăm la semafor, iar doctorul Nash bătea cu degetele în volan, nu tocmai

pe ritmul muzicii de la radio — o melodie pop pe care n-o recunoșteam și care nici nu-mi plăcea — în timp ce eu mă uitam țintă în față. Îl sunasem de dimineață, aproape imediat după ce am terminat de citit jurnalul și după ce mi-am notat visul care ar fi putut fi o amintire. Trebuia să stau de vorbă cu cineva — când am aflat că avusesem un copil, am simțit o durere mută, care acum amenința să mă copleșească, surpându-mi întreaga ființă — și mi-a propus să ne întâlnim azi. M-a rugat să-mi aduc jurnalul. Nu îi spuseseam ce era în neregulă, având de gând să aștept până ajungeam în cabinetul lui, dar deja nu mai eram sigură că voi fi în stare.

S-a făcut verde la semafor. Medicul s-a oprit din bătut ritmul pe volan, și am luat-o din loc.

— De ce nu-mi spune Ben despre Adam? Nu înțeleg. De ce?

Mi-a aruncat o privire, dar n-a spus nimic. Am mers un pic mai departe. Pe bord era un câine de plastic al cărui cap se bălăngănea caraghios, iar dincolo de el, pe stradă, am văzut părul blond al unui copil. M-am gândit la Alfie.

Doctorul Nash a tușit ușor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Deci era adevărat. O parte din mine spera că avea să mă întrebe despre ce vorbeam, dar imediat ce-am rostit numele Adam, mi-am dat seama că fusese o speranță deșartă, cu totul nechibzuită. Adam mi se pare real. Îl simt în mine, în conștiința mea — nimeni nu e prezent atât de intens în mine. Nici Ben, nici doctorul Nash. Nici chiar eu însămi.

M-am înfuriat. Știusese încă de la început.

— Iar tu? am zis. Din moment ce mi-ai dat romanul pe care l-am publicat, de ce nu mi-ai povestit și despre Adam?

— Christine, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mi-am amintit ceva, am zis eu, uitându-mă țintă prin parbriz.

Doctorul Nash mi-a aruncat o privire.

— Serios? m-a întrebat el, dar nu i-am răspuns. Christine, încerc să te ajut.

— S-a întâmplat deunăzi, am zis eu în cele din urmă. După ce mi-ai dat romanul. M-am uitat pe recenzia pe care ai pus-o în plic, iar când am văzut fotografia cu mine, mi-am amintit dintr-odată ziua când a fost făcută. Nu-mi dau seama cum. Pur și simplu mi-a venit în minte. Și mi-am adus aminte că eram

însărcinată.

N-a spus nimic.

— Știai de Adam? I-am întrebat.

— Da, știam, mi-a răspuns el tărăgănat. E menționat în dosarul tău. Avea vreo doi ani când ți-ai pierdut memoria.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Și am mai vorbit despre el.

Am simțit că mă ia cu frig. Am început să tremur, în ciuda căldurii din mașină. Știam că e posibil, ba chiar destul de probabil, să-mi fi amintit de Adam și mai înainte, dar acest adevăr crud — că mai trecusem prin asta și aveam să mai trec de câteva ori — m-a șocat. Probabil că mi-a simțit uimirea, fiindcă a zis:

— Acum câteva săptămâni. Mi-ai spus că ai văzut un copil pe stradă. Un băiețel. La început, ai avut sentimentul copleșitor că-l cunoști, că se rătăcise, dar acum se întorcea acasă, la tine acasă, și că tu erai mama lui. Apoi ți-ai amintit. I-ai spus lui Ben, iar el ți-a povestit despre Adam. Mi-ai spus toate astea în aceeași zi.

Nu-mi aminteam nimic din ziua aceea. Mi-am spus în gând că nu vorbea despre un străin, ci despre mine.

— Dar nu mi-ai mai zis nimic despre el începând de atunci?

— Nu, mi-a răspuns el oftând.

Mi-am amintit dintr-odată că de dimineață citisem în jurnal despre imaginile pe care mi le-au arătat când stăteam întinsă pe platforma tomografului.

— Erau și poze cu el când mi-ați făcut RMN-ul!

— Da, a spus doctorul Nash. Le-am luat din dosarul tău.

— Dar n-ai scos o vorbă despre el! De ce? Nu înțeleg.

— Christine, trebuie să-ți dai seama că nu pot începe fiecare ședință spunându-ți toate lucrurile pe care eu le știu despre viața ta, dar de care tu nu-ți mai aduci aminte. În plus, am hotărât că, în cazul tău, n-ar fi tocmai benefic.

— N-ar fi benefic?

— Nu. Știam că te-ar mâhni foarte tare să afli că ai avut un copil, dar că ai uitat de el.

Tocmai intram într-o parcare subterană. Lumina blândă a zilei s-a estompat, fiind înlocuită de fluorescența albă a neanelor și de mirosul betonului și al gazelor de eșapament. M-am întrebat ce altceva considera că n-ar fi indicat să-mi spună, ce alte

bombe cu ceas îmi ticăiau în cap, gata să explodeze.

— Am mai avut și alții? am întrebat.

— Nu, m-a întrerupt el. L-ai avut doar pe Adam. Era singurul vostru copil.

Folosise imperfectul indicativului. Deci doctorul Nash știa și că murise. Nu voiam să-l întreb, dar știam că trebuie.

— Știi că a fost omorât?

A parcat și a oprit motorul. Parcarea era tăcută și destul de întunecată — se vedeau doar petele de lumină fluorescentă ale neanelor și se auzeau doar niște uși trântite și huruitul unui lift. Preț de o clipă, m-am gândit că poate mai e o șansă. Poate mă înșelam. Poate că Adam era în viață. Gândul acesta m-a însuflețit. De dimineață, când citisem în jurnal despre Adam, mi se păruse o prezență foarte familiară, dar moartea lui nu mi-a trezit nicio amintire. Am încercat să mi-o imaginez, să-mi aduc aminte cum trebuie să mă fi simțit când am primit vestea că fusese omorât, dar n-am reușit. Ar fi trebuit să fiu copleșită de durere. Fiecare zi mi-ar fi fost marcată de o durere constantă, de dor, de certitudinea că o parte din mine a murit și că n-am să mai fiu întreagă niciodată. Iubirea pentru fiul meu ar fi trebuit să fie suficient de puternică încât să-mi aduc aminte de această pierdere. Dacă într-adevăr ar fi murit, atunci durerea mea cu siguranță ar fi fost mai puternică decât amnezia.

Mi-am dat seama că nu-l credeam pe soțul meu. Nu credeam că fiul meu murise. Preț de câteva clipe, am fost fericită, dar apoi doctorul Nash a vorbit:

— Da. Știu.

Bucuria s-a prăbușit în mine cu o mică explozie și s-a transformat în contrariul ei. În ceva mai rău decât dezamăgirea. Un sentiment mai distructiv, amestecat cu durere.

— Cum...? a fost tot ce-am putut să rostesc.

Mi-a spus aceeași poveste ca și Ben. Adam în armată. O bombă pe marginea drumului. Am ascultat în liniște, hotărâtă să găsesc în mine forța de a nu izbucni în plâns. După ce a terminat, a urmat o pauză, o clipă de încremenire, iar în cele din urmă și-a pus mâna peste a mea.

— Christine, îmi pare atât de rău...

Nu știam ce să spun. M-am uitat la el. Era aplecat spre mine. Am coborât privirea spre mâna lui brăzdată de câteva zgârieturi fine. Mi l-am închipuit ducându-se acasă după întâlnirea cu mine.

Jucându-se cu o pisică, sau poate cu un cățeluș. Având o viață normală.

— Soțul meu nu-mi povestește despre Adam, am zis. Ține toate fotografiile cu fiul nostru încuiate într-o cutie. Pentru siguranța mea.

Doctorul Nash n-a spus nimic.

— De ce-ar face asta? am continuat eu.

Apoi am ridicat capul și am privit prin parbriz. Am văzut că pe peretele din fața noastră era scris cu spray-ul cuvântul „pizdă”.

— Dă-mi voie să-ți pun aceeași întrebare, a zis el în cele din urmă. De ce crezi că face asta?

Am căzut pe gânduri. M-am gândit la mai multe motive. Ca să mă poată controla. Ca să aibă putere asupra mea. Ca să nu aflu că am născut, ceea ce m-ar putea face să mă simt împlinită ca femeie... Dar mi-am dat seama imediat că nu credeam niciuna dintre aceste variante. Așa că am ajuns la explicația cea mai banală:

— Presupun că e mai ușor pentru el să nu-mi spună, din moment ce nu-mi amintesc.

— De ce e mai ușor pentru el?

— Pentru că e foarte dureros pentru mine. Cred că e îngrozitor pentru el să-mi spună în fiecare zi nu numai că am avut un copil, dar și că a murit. Într-un mod atât de îngrozitor...

— La ce alte motive te poți gândi?

Am tăcut preț de câteva clipe, apoi mi-am dat seama.

— Probabil că și lui îi e greu. E tatăl lui Adam și...

M-am gândit la eforturile pe care le făcea ca să-și domolească propria durere, dar și pe a mea.

— Ești într-o situație dificilă, Christine. Dar nu trebuie să uiți că și lui Ben îi este greu. Din anumite puncte de vedere, chiar mai greu decât îți e ție. Îmi închipui că te iubește foarte mult, iar...

— Iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte de existența lui.

— Exact.

Am scos un oftat.

— Probabil că-l iubeam. La urma urmelor, m-am căsătorit cu el.

Doctorul Nash n-a spus nimic. M-am gândit la străinul alături de care mă trezisem de dimineată, la fotografiile cu noi doi pe care le văzusem în baie, la visul — sau amintirea — de noaptea trecută. M-am gândit la Adam și la Alfie, la ce îmi trecuse prin

minte să fac în timp ce stăteam pe platforma caruselului. M-a cuprins panica. Mă simțeam captivă, ca și când n-aș fi avut nicio ieșire, mintea mea trecând de la un lucru la altul, căutând cu disperare libertatea, un mijloc de a scăpa.

„Ben, mi-am zis în sinea mea. Mă pot agăța de Ben. E puternic.”

— Ce harababură! Mă simt copleșită.

Doctorul Nash s-a întors cu fața spre mine.

— Aș vrea să pot face ceva ca să-ți ușurez situația.

Părea că vorbește foarte serios și că într-adevăr ar fi făcut orice ca să mă ajute. În privirea lui și în felul în care își ținea mâna peste a mea se citea atâta afecțiune, încât acolo, în semiîntunericul parcerii subterane, m-am trezit întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă mi-aș pune mâna pe a lui, sau dacă mi-aș apropia puțin capul de al lui, privindu-l în ochi și deschizându-mi ușor buzele. Oare s-ar fi aplecat și el? Ar fi încercat să mă sărute? Și l-aș fi lăsat, dacă ar fi încercat?

Sau oare s-ar gândi că sunt caraghioasă? Sau chiar absurdă? E drept că de dimineață m-am trezit crezând că am douăzeci și ceva de ani, dar nu-i așa. Am aproape cincizeci. Sunt atât de în vârstă, încât aproape că i-aș putea fi mamă. Așa că m-am mulțumit să mă uit la el. Stătea perfect nemișcat, uitându-se în ochii mei. Părea puternic. Suficient de puternic încât să mă ajute. Să mă scoată la liman.

Am deschis gura, fără să știu ce urma să spun, dar m-a întrerup soneria înăbușită a unui telefon. Singura mișcare pe care a făcut-o doctorul Nash a fost să-și ia mâna de pe mea, și astfel mi-am dat seama că probabil era unul dintre cele două telefoane ale mele.

L-am scos din geantă și am văzut că nu era mobilul cu clapetă, ci mobilul pe care mi-l dăduse soțul meu. Pe ecran scria: *Ben*.

Când i-am văzut numele, mi-am dat seama cât de nedreaptă eram. Doar și el era îndurerat. Și trebuia să trăiască zi de zi cu acest sentiment, fără să poată sta de vorbă cu mine despre el, fără să poată apela la soția lui pentru sprijin.

Și făcea toate astea din iubire.

Iar eu stăteam într-o parcare cu un bărbat de care Ben abia dacă auzise. M-am gândit la fotografiile pe care le văzusem de dimineață în album. Eu și Ben în nenumărate ipostaze. Zâmbind.

Fericiți. Îndrăgostiți. Dacă m-aș li dus acasă și m-aș fi uitat iarăși pe ele, n-aș fi văzut decât ceea ce lipsea. Adam. Dar aș fi văzut și că ne uităm unul la altul ca și când nu eram decât noi doi pe lume. E limpede că eram îndrăgostiți.

— O să-l sun mai târziu, am zis, punând telefonul în geantă.

„Am să-i spun în seara asta, mi-am promis în sinea mea. Despre jurnal, despre doctorul Nash, tot.” Medicul a tușit ușor:

— Să mergem în cabinet. Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Sigur, i-am răspuns, fără să-l privesc.

*

Am început însemnările de mai sus în timp ce doctorul Nash mă aducea acasă cu mașina. Multe dintre ele sunt aproape ilizibile, niște mâzgăleli îngrozitoare. Doctorul Nash n-a spus nimic în timp ce scriam, dar când mă opream ca să găsesc cuvântul potrivit sau o formulare mai bună, am observat că se uita la mine din când în când. M-am întrebat la ce se gândea — înainte să ieșim din cabinet, m-a întrebat dacă sunt de acord să discute despre cazul meu la o conferință la care fusese invitat să ia parte. „La Geneva”, mi-a explicat el, fără să-și ascundă sentimentul de mândrie. I-am zis că da și mi-am închipuit că, în scurtă vreme, o să-mi ceară un exemplar fotocopiât al jurnalului meu. *Pentru cercetare...*

Când am ajuns în fața casei mele, și-a luat la revedere și mi-a spus: „Mă surprinde că ai vrut să faci însemnări chiar în mașină. Pari foarte... hotărâtă. Îmi închipui că nu vrei să-ți scape nimic”.

Dar știu ce-a vrut să spună. Că sunt obsedată. Disperată. Disperată să consemnez totul.

Și are dreptate. Chiar sunt foarte hotărâtă să fac asta. După ce am intrat în casă, mi-am terminat însemnările la masa din bucătărie, am închis jurnalul și l-am pus la loc în ascunzătoarea lui, după care m-am dezbrăcat pe îndelete. Ben îmi trimisese un mesaj pe telefonul mobil: „Hai să ieșim la un restaurant diseară. E vineri...”

Mi-am dat jos pantalonii bleumarin pe care îi găsisem în șifonier de dimineață. Apoi m-am dezbrăcat și de bluza albastră, care mi se păruse că se potrivește cel mai bine cu ei. Eram tulburată. În timpul ședinței, îi dădusem jurnalul doctorului Nash — mă întrebasese dacă îl poate citi, iar eu îi spuseseam că da. Asta

s-a întâmplat înainte să pomenească de conferința de la Geneva, iar acum mă întrebam dacă de aceea mi-l ceruse. „E excelent! mi-a zis el când a terminat de citit. Foarte bine. Îți aduci aminte o mulțime de lucruri, Christine. Îți revin nenumărate amintiri. Și nu văd niciun motiv pentru care lucrul ăsta ar înceta. Ai motive să fii optimistă...”

Dar nu eram optimistă. Mă simțeam confuză. Oare eu flirtasem cu el sau el cu mine? El își așezase mâna peste a mea, dar nu mă opusesem în niciun fel și îl lăsasem s-o țină acolo. „Ar fi bine să continui să scrii”, m-a sfătuit el când mi-a dat jurnalul înapoi, iar eu i-am spus că așa am să fac.

Acum, în dormitorul meu, încercam să mă conving că nu făcusem nimic rău. Încă mă simțeam vinovată. Pentru că îmi făcuse plăcere. Atenția lui și sentimentul de comuniune. Preț de o clipă, în mijlocul situației dificile în care mă aflu, se ivise o mică scânteie de bucurie. Mă simțisem atrăgătoare. Seducătoare.

M-am apropiat de sertarul cu lenjerie intimă și am scotocit prin el până am găsit o pereche de chiloți negri cu dantelă și un sutien de aceeași culoare. M-am îmbrăcat cu ele — îmi dau seama că trebuie să fie ale mele, dar nu simt că mi-ar aparține — gândindu-mă la jurnalul din șifonier. Ce-ar zice Ben dacă l-ar găsi? Dacă ar citi tot ce am scris, tot ce am simțit? Oare ar înțelege?

M-am dus în fața oglinzii. „Ar înțelege, mi-am zis în sinea mea. Ar trebui să înțeleagă.” Mi-am explorat trupul și cu ochii, și cu mâinile. Mi-am plimbat degetele peste contururile și rotunjimile lui, ca și când ar fi fost ceva nou, un dar. Un lucru care trebuia învățat de la zero.

Știam că doctorul Nash nu flirtase cu mine, dar în cele câteva momente în care avusesem impresia că face asta, nu mă mai simțisem bătrână. Mă simțisem vie.

Nu știu cât am rămas în fața oglinzii. Pentru mine, timpul este elastic, aproape lipsit de sens. Anii au trecut peste mine fără să lase nicio urmă. Minutele nu există. Doar bătaile ceasului de pe policioara șemineului îmi aduceau aminte de trecerea timpului. Mă uitam la trupul meu, la grăsimea depusă pe fese și pe șolduri, la părul negru de la subsuori și de pe picioare. Am găsit un aparat de ras în baie, mi-am săpunit picioarele, după care mi-am trecut lama rece peste piele. Mi-am zis că probabil mai făcusem asta de nenumărate ori, dar tot mi se părea un lucru ciudat, ba

chiar un pic ridicol. Din neatenție, m-am tăiat ușor pe gambă — o mică durere, urmată de o picătură roșie care a tremurat o clipă, apoi s-a prelinș pe picior. I-am oprit căderea cu degetul, strivind firicelul ca de sirop. Am dus degetul la buze: un gust metalic cald, amestecat cu iz de săpun. Am lăsat sângele să alunece pe pielea proaspăt netezită, apoi l-am șters cu un șervețel umed.

Când m-am întors în dormitor, mi-am pus niște ciorapi și o rochie strâmtă de culoare neagră. Am deschis cutiuța aflată pe măsuța de toaletă și am scos un colier și o pereche de cercei din aur. M-am așezat pe scaunul din fața măsuței și m-am machiat. Mi-am ondulat părul și l-am dat cu fixativ, apoi m-am parfumat după urechi și la încheieturile mâinilor. Și, în tot acest timp, m-a însoțit o amintire difuză. M-am văzut punându-mi niște ciorapi, prinzând jartierele de centura abdominală și încheindu-mi sutienul, dar eram o persoană diferită și mă aflam într-o cameră diferită. O cameră liniștită, cu muzică în surdină. În depărtare se auzeau voci, uși închizându-se și deschizându-se, zumzetul înfundat al traficului. Mi-am amintit că m-am uitat în oglindă, studiindu-mi chipul la lumina lumânării, și mi-am zis: „Nu-i rău. Nu-i rău deloc”.

Dar amintirea îmi tot scăpa printre degete. Strălucea sub suprafața conștiinței mele și, cu toate că vedeam anumite detalii, imagini și momente disparate, era îngropată prea adânc pentru a putea urmări unde duce. Am văzut o sticlă de șampanie pe o noptieră. Două pahare. Un buchet de flori pe pat și un bilet. Eram singură într-o camera de hotel, așteptându-l pe bărbatul pe care îl iubeam. Am auzit niște ciocănituri, m-am ridicat în picioare și am pornit spre ușă... Dar apoi totul s-a întrerupt, de parcă m-aș fi uitat la televizor și, dintr-odată, cineva ar fi scos antena. Am ridicat privirea și m-am văzut pe mine însămi, în dormitorul din casa mea. Cu toate că femeia pe care o vedeam în oglindă mi se părea o străină — iar machiajul și fixativul din păr probabil că îmi accentuau senzația de nefamiliaritate — mă simțeam pregătită. Nu știam pentru ce, dar mă simțeam pregătită. Am coborât la parter să-mi aștept soțul, bărbatul cu care mă căsătorisem, bărbatul pe care îl iubeam.

„Pe care îl *iubesc*, mi-am zis în sinea mea. Bărbatul pe care îl iubesc.”

Am auzit cheia în broască, ușa deschizându-se și picioare ștergându-se pe covorul de la intrare. O fluierătură? Sau oare era

șuierul aspru al respirației mele?

O voce:

— Christine? Christine, te simți bine?

— Da, am zis eu. Sunt aici.

Tuse, zgomotul hainei agățate în cui, o servietă pusă pe podea.

— Totul e în regulă? a strigat el pe scară. Te-am sunat mai devreme. Și ți-am lăsat un mesaj.

Scârțâitul treptelor. Preț de o clipă, am crezut că o să meargă direct la baie sau în biroul lui, fără să vină în dormitor să mă vadă, și m-am simțit ca o caraghioasă: eram îmbrăcată cu haine care nu păreau ale mele și îmi așteptam soțul, cu care eram căsătorită de cine știe câți ani. Aș fi vrut să smulg hainele de pe mine, să dau la o parte machiajul și să redevin femeia care sunt de fapt, dar am auzit un icnet ușor și bufnitura unui pantof scos din picior, apoi pe a celuiilalt, și mi-am dat seama că se așezase să-și pună papucii. Scara a scârțâit din nou, apoi Ben a intrat în cameră.

— Draga mea... a început el, dar s-a oprit.

Privirea i s-a plimbat pe chipul meu preț de câteva clipe, apoi mi-a coborât pe trup și, în cele din urmă, s-a întors la ochii mei. Nu-mi puteam da seama la ce se gândea.

— Uau! Arăți... a zis Ben, clătinând din cap.

— Am găsit hainele astea în șifonier. M-am gândit să mă aranjez un pic. În fond, e vineri seara. Începe weekendul.

— Da, mi-a răspuns el, stând în continuare în pragul ușii. Da, dar...

— Vrei să ieșim undeva?

M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de el.

— Sărută-mă!

Nu era ceva plănuisit, ci pur și simplu mi s-a părut că e lucrul cel mai potrivit. I-am cuprins gâtul cu brațele și am simțit miros de săpun, transpirație și muncă. Un miros dulce, ca de creioane colorate. Mi-a revenit în minte o imagine — stăteam în genunchi cu Adam și desenam — dar a dispărut imediat.

— Sărută-mă, am repetat eu, iar el m-a strâns în brațe.

Buzele ni s-au întâlnit. O simplă atingere. Un sărut de noapte bună sau de la revedere, un sărut pentru când ești în public, un sărut pentru mama ta. Dar nu mi-am desfăcut brațele din jurul gâtului său, iar el m-a sărutat încă o dată. La fel.

— Sărută-mă, Ben. Așa cum trebuie.

— Ben, noi suntem fericiți? I-am întrebat eu mai târziu.

Ne aflam într-un restaurant în care mai fuseserăm, deși bineînțeles că nu-mi aminteam. Pereții erau acoperiți cu fotografii înrămate ale unor oameni despre care am presupus că erau celebrități minore; în partea din spate a localului se căsca un cuptor care aștepta ca pizzele să fie băgate la copt. Am gustat din farfuria cu pepene galben pe care o aveam în față. Nu-mi aminteam s-o fi comandat.

— Mă gândesc că suntem căsătoriți de... am continuat eu, dar m-am oprit. Chiar, de câți ani?

— Să fac un calcul... De douăzeci și doi de ani.

Mi s-a părut o perioadă incredibil de lungă. M-am gândit la imaginea de care îmi amintisem în după-amiaza aceea. Flori într-o cameră de hotel. Sunt sigură că-l așteptam pe el.

— Și suntem fericiți?

A pus jos furculița și a luat o gură din vinul alb sec pe care îl comandase. La masa de lângă noi s-a așezat o familie. Niște părinți mai în vârstă și fiica lor, care avea vreo douăzeci de ani.

— Ne iubim, dacă la asta te referi, a zis Ben. Eu sigur te iubesc.

Ei bine, sosise momentul să-i spun că și eu îl iubesc. Când spun: „Te iubesc”, bărbații întotdeauna se așteaptă la un răspuns.

Și totuși, ce să-i fi spus? Pentru mine, e tot un străin. Iubirea nu are cum să apară în douăzeci și patru de ore, oricât de mult mi-ar fi plăcut cândva să cred că se poate.

— Știu că nu mă iubești, a continuat, iar eu m-am uitat la el șocată preț de o clipă. Nu-ți face griji. Înțeleg situația în care te afli. În care ne aflăm. Nu-ți aduci aminte, dar ne-am iubit cândva. Intens. Total. Ca în povești. Ca Romeo și Julieta. Cu toate prostioarele de rigoare... a zis el, încercând să râdă, dar n-a reușit decât să fie stângaci. Te iubeam și mă iubeai. Eram fericiți, Christine. Foarte fericiți.

— Până la accident.

A tresărit ușor când a auzit acest cuvânt. Oare mă luase gura pe dinainte? Citisem asta în jurnal, dar oare când mi-o spusese? Cumva azi? Nu știam, și totuși, oricine s-ar afla în situația mea, s-ar gândi că e din pricina unui *accident*. Așa că m-am hotărât să

nu-mi fac griji.

— Da, mi-a răspuns el cu un aer trist. Până atunci... Eram fericiți.

— Și acum?

— Acum? Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel, dar nu sunt nefericit, Chris. Te iubesc. Nu mi-aș dori pe nimeni altcineva.

„Dar eu? mi-am zis în sinea mea. Oare sunt fericită?”

M-am uitat la masa de lângă noi. Tatăl ținea o pereche de ochelari în dreptul ochilor, uitându-se la meniul plastifiat, în timp ce soția îi aranja pălăria fiicei lor și îi dădea jos fularul. Fata stătea nemișcată, uitându-se în gol cu gura întredeschisă. Mâna dreaptă i-a tresărit sub masă. O șuviță subțire de salivă îi atârna de bărbie. Tatăl a observat că mă uitam la ea și am întors privirea către soțul meu, dar prea repede că să nu dau impresia că mă holbam la ea. Probabil că erau obișnuiți cu oamenii care se uitau în altă parte cu o clipă mai târziu decât ar fi trebuit.

Am oftat.

— Mi-aș dori să-mi pot aminti ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? De ce?

M-am gândit la celelalte amintiri care îmi reveniseră în minte. Fuseseră scurte, trecătoare, dar acum dispăruseră. Se evaporaseră. Însă mi le notasem în jurnal. Știam că existaseră cândva — că încă existau undeva în mintea mea. Atâta doar că se rătăciseră.

Eram sigură că trebuia să existe o cheie, o amintire care să le descuie pe toate celelalte.

— Mă gândesc că dacă mi-aș aminti accidentul, poate că mi-aș aduce aminte și alte lucruri. Poate că nu totul, dar suficient. Nunta noastră, de exemplu. Și luna de miere. Nici măcar atâta lucru nu-mi amintesc.

Am luat o gură de vin. Mai aveam un pic și pronunțam numele fiului nostru, dar mi-am adus aminte la timp că Ben nu știa că citisem despre el.

— Ar fi ceva ca într-o bună zi să mă trezesc știind măcar cine sunt.

Ben și-a strâns degetele, sprijinindu-și bărbia în pumn.

— Doctorii spun că asta n-o să se întâmple, a zis el.

— Dar nu sunt siguri, nu-i așa? Ar putea să se înșele.

— Mă îndoiesc.

Am pus jos paharul. Se înșela. Credea că totul e pierdut, că

trecutul meu dispăruse cu desăvârșire. Poate că sosise momentul să-i spun despre amintirile care îmi reveneau în anumite clipe, despre doctorul Nash, despre jurnal. Totul.

— Dar uneori îmi aduc aminte niște lucruri, am spus eu, iar Ben a părut surprins. Cred că încep să-mi recuperez trecutul, în flash-uri.

— Serios? m-a întrebat el, luând mâna de la bărbie.

— Ah, depinde... Uneori, nu-i mare lucru. Doar niște sentimente și senzații răzlețe. Imagini. Un fel de vise, dar mi se par prea reale ca să fie inventate.

Ben n-a spus nimic.

— Trebuie să fie amintiri, am continuat eu.

Apoi am tăcut, așteptând să-mi mai pună întrebări, să-mi ceară să-i spun tot ce-am văzut și cum de-am reușit să-mi dau seama că era vorba de trecutul meu.

Dar nu m-a întrebat nimic. A continuat să se uite la mine cu un aer trist. M-am gândit la însemnările din jurnal și mi-a revenit în minte scena în care Ben îmi oferise vin în bucătăria primei noastre case.

— Mi-am adus aminte de tine, am zis în cele din urmă. Erai mult mai tânăr...

— Și ce făceam?

— Nu mare lucru. Erai în bucătărie.

Mi-am amintit de fata care stătea la masa alăturată împreună cu părinții ei și am coborât glasul.

— Mă sărutai.

Ben mi-a zâmbit.

— Și mă gândesc că dacă am reușit să-mi amintesc un lucru, poate că sunt capabilă să-mi amintesc multe altele...

S-a aplecat în față și mi-a luat mâna peste masă

— Dar mâine n-o să-ți mai amintești nimic. Asta e problema. Nu ai nicio temelie pe care să construiești.

Am oftat. Era adevărat ce spunea — nu pot continua să scriu ce mi se întâmplă pentru tot restul vieții, nu dacă trebuie să și citec totul zi de zi.

M-am uitat la familia de alături. Fata mânca supă cu gesturi neîndemânatică, pătând baveta pe care mama i-o pusese la gât. Mi-am închipuit cum trebuie să fi fost viața părinților — erau niște oameni triști, captivi pentru totdeauna în rolul de îngrijitori, de care sperau să scape cu ani în urmă.

„La fel suntem și noi, mi-am zis în sinea mea. Și eu trebuie să fiu îngrijită.” Mi-am dat seama că — la fel ca în cazul lor și al fetei — Ben mă iubește, dar eu nu-i voi putea împărtăși dragostea niciodată.

Și totuși, poate că nu era așa. Poate că noi mai aveam șanse.

— Vrei să mă fac bine?

— Christine, a zis el cu un aer surprins. Te rog...

— Poate dacă aș merge să mă consulte cineva. Un doctor.

— Am mai încercat.

— Dar poate că merită să mai încercăm. Lucrurile se îmbunătățesc tot timpul. Poate a apărut un nou tratament.

M-a strâns de mână.

— Christine, nu există niciun tratament, crede-mă. Le-am încercat pe toate.

— Ce? am întrebat eu. Ce-am încercat?

— Chris, te rog. Să nu discutăm despre asta...

— Ce-am încercat? Ce?

— Tot. Am încercat tot. N-ai idee cum a fost.

Părea să nu se simtă în largul lui. S-a uitat în stânga și în dreapta, ca și când s-ar fi așteptat să primească o lovitură, dar nu știa din ce direcție ar putea veni. Aș fi putut renunța la întrebare, dar am insistat.

— Ce, Ben? Trebuie să știu. Cum a fost?

Tăcea.

— Spune-mi!

A ridicat capul și a înghițit în sec. Părea îngrozit. Era roșu la față și făcuse ochii mari.

— Erai în comă. Toată lumea credea că o să mori. În afară de mine. Știam că ești puternică și că ai să-ți revii. Știam că o să te faci bine. Apoi, într-o bună zi, m-au sunat de la spital și mi-au spus că te-ai trezit din comă. Li se părea o adevărată minune, dar eu știam că nu era așa. Erai tu, Chris. Te întorceai la mine. Erai amețită. Confuză. Nu știai unde te afli și nu-ți aminteai nimic despre accident, dar ne-ai recunoscut pe mine și pe mama ta, cu toate că nu-ți dădeai seama cine suntem de fapt. Mi-au spus să nu-mi fac griji, pentru că pierderea memoriei e ceva firesc după astfel de traumatisme grave, și că o să-ți revii. Dar apoi...

A ridicat din umeri și a plecat privirea spre șervetul pe care îl ținea în mâini. Preț de o clipă, am crezut că n-o să continue.

— Apoi ce?

— Ei bine, situația ta părea să se agraveze. Am venit o dată la spital și habar n-aveai cine sunt. Ai crezut că-s un doctor. Apoi ai uitat și cine ești. Nu-ți aminteai cum te cheamă, în ce an te-ai născut. Nimic. În cele din urmă, medicii și-au dat seama că nu puteai păstra în memorie amintiri noi. Ți-au făcut tomografiile și tot felul de teste. Tot ce trebuie. Dar n-a servit la nimic. Au zis că accidentul ți-a afectat memoria. Și că amnezia ta e permanentă. Că nu există niciun tratament, că nu pot face nimic.

— Nimic? Chiar n-au făcut nimic?

— Nu. Au zis că fie o să-ți revină memoria, fie nu, și că, din experiența lor, cu cât amnezia o să dureze mai mult, cu atât o să ai mai puține șanse să te faci bine. Mi-au spus că tot ce pot face e să am grijă de tine. Și asta am încercat să fac.

Mi-a luat mâinile într-ale lui, mângâindu-mi degetele și verigheta. S-a aplecat spre mine, apropiindu-și capul de al meu la doar câțiva centimetri.

— Te iubesc, mi-a șoptit el, dar nu i-am putut răspunde.

Am terminat de mâncat în tăcere. Simțeam crescând în mine un sentiment de indignare. De furie. Părea atât de convins că nu puteam fi ajutată. Atât de sigur. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai voiam să-i spun despre jurnal și despre doctorul Nash. Voiam să-mi mai păstrez o vreme secretele. Simțeam că erau singurele lucruri despre care puteam spune că sunt ale mele.

*

Ne-am întors acasă. Ben și-a făcut o cafea, iar eu m-am dus în baie, unde mi-am însemnat mare parte din întâmplările de peste zi, apoi m-am dezbrăcat, m-am demachiat și mi-am pus halatul pe mine. O nouă zi se apropia de sfârșit. În scurtă vreme, aveam să adorm, iar creierul meu avea să șteargă tot din memorie. A doua zi urma s-o iau de la capăt.

Mi-am dat seama că nu am nicio ambiție. Nu pot. Tot ce vreau e să fiu normală. Să trăiesc la fel ca toată lumea, cu experiențe noi care să se adauge celor vechi, astfel încât flecare zi să o modeleze pe următoarea. Vreau să cresc, să aflu lucruri noi și să învăț din ce mi se întâmplă.

Stând în baie, m-am gândit la bătrânețea mea. Am încercat să-mi imaginez cum va fi. Oare și la șaptezeci sau optzeci de ani o să mă trezesc închipuindu-mi că sunt la începutul vieții? Am să

mă scol fără să știu că oasele mele sunt bătrâne, iar încheieturile, grele și țepene? Nu-mi pot da seama cum voi reacționa când voi descoperi că viața mi s-a scurs, că deja e în urma mea, și că nu m-am ales cu nimic. Niciun tezaur de amintiri, nicio suită de experiențe, nicio înțelepciune pe care s-o dau mai departe. Ce este omul, dacă nu o acumulare de amintiri? Cum mă voi simți când mă voi uita în oglindă și voi vedea o imagine asemănătoare cu cea a bunicii? Nu știu, dar acum nu-mi pot permite să mă gândesc la asta.

L-am auzit pe Ben intrând în dormitor. Mi-am dat seama că nu voi mai putea pune jurnalul în șifonier, așa că l-am lăsat pe scaunul de lângă cadă, sub hainele de care mă dezbrăcasem. „Am să-l pun în cutia de pantofi mai târziu, când o să adoarmă”, mi-am zis în sinea mea. Am stins lumina și m-am dus în dormitor.

Ben era în pat și se uita la mine. N-am zis nimic, ci m-am băgat și eu sub plapumă. Mi-am dat seama că era gol. „Te iubesc, Christine”, a spus el, apoi a început să mă sărute pe gât, pe obraji, pe gură. Respirația lui fierbinte mirosea un pic a usturoi. Nu voiam să mă sărute, însă nu l-am îndepărtat. „Eu am vrut asta. M-am îmbrăcat cu rochia aia caraghioasă, m-am machiat, m-am parfumat și i-am cerut să mă sărute înainte să mergem la restaurant.”

M-am întors cu fața spre el și, cu toate că nu voiam, l-am sărutat și eu. Am încercat să-mi imaginez că ne aflam amândoi în casa pe care tocmai ne-o cumpăraserăm și că am pornit împreună spre dormitor, smulgându-mi hainele de pe mine și lăsând în bucătărie peștele care aștepta să fie gătit. Mi-am zis că pe atunci sigur îl iubeam — altminteri de ce m-aș fi căsătorit cu el? — și că n-am niciun motiv să nu-l mai iubesc și acum. Mi-am zis că ceea ce făceam era important, o expresie a iubirii și recunoștinței, iar când mâna lui mi-a coborât pe sân, nu l-am oprit, ci mi-am spus că e un lucru firesc, normal. Nu l-am oprit nici când mâna i-a alunecat între picioarele mele, și numai eu știam că, mai târziu, când am început să gem ușor, nu era din cauza a ce făcea el. Nu era deloc plăcere, ci teamă — teamă de ce am văzut când am închis ochii.

Eu, într-o cameră de hotel. Cea de care mi-am amintit în seara asta, când mă aranjam în fața oglinzii. Văd lumânările, șampania, florile. Aud ciocănituri în ușă, mă văd punând jos

paharul din care am băut și ridicându-mă să deschid. Sunt încântată, nerăbdătoare, iar atmosfera e plină de promisiuni. Sex și ispășire. Pun mâna pe clanța tare și rece. Inspir adânc. În sfârșit, lucrurile or să se rezolve.

Apoi nimic. Un gol în memorie. Ușa se deschide, apropiindu-se ușor de mine, dar nu pot vedea cine e în spatele ei. În clipa aceea, în pat cu soțul meu, m-a cuprins panica, o panică venită de nicăieri. „Ben!”, am strigat eu, dar el nu s-a oprit — nici măcar nu părea să mă fi auzit. „Ben!”, am strigat încă o dată. Am închis ochii și m-am agățat de el. Am alunecat din nou în trecut.

E în cameră. În spatele meu. Cum de-și permite așa ceva individul ăsta? Mă răsucesc pe călcâie, dar nu văd nimic. O durere arzătoare. Presiune pe gât. Nu pot respira. Nu e soțul meu, nu e Ben, dar mâinile lui sunt pe mine, mâinile și carnea lui mă acoperă cu totul. Încerc să respir, dar nu pot. Tremur din toate încheieturile. Trupul meu moleșit se dizolvă, se transformă în cenușă. Apă în plămâni. Deschid ochii și nu văd decât roșu-aprins. Am să mor aici, în camera asta de hotel. Dumnezeule! Nu mi-am dorit asta. N-am vrut să se întâmple așa ceva. Să mă ajute cineva! Să vină cineva! Da, am făcut o greșală, dar nu merit pedeapsa asta. Nu merit să mor.

Simt că dispar. Vreau să-l văd pe Adam. Vreau să-l văd pe soțul meu. Dar niciunul dintre ei nu e aici. Nu e nimeni aici, în afară de mine și bărbatul ăsta care are mâinile în jurul gâtului meu.

Simt că alunec. Jos, din ce în ce mai jos. Spre întuneric. Nu trebuie să adorm. Nu trebuie să adorm. Nu. Trebuie. Să. Adorm.

Amintirea a dispărut dintr-odată, lăsând în urmă un gol îngrozitor. Am deschis ochii. Eram înapoi în casa mea. În pat. Cu soțul meu în mine. „Ben!”, am strigat eu, dar era prea târziu. A ejaculat cu gemete înăbușite. L-am îmbrățișat foarte strâns, iar după o clipă m-a sărutat pe gât și mi-a spus încă o dată că mă iubește.

— Chris, plângi...

Am izbucnit în hohote necontrolate.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el. Te-a durut?

Ce i-aș fi putut spune? Tremuram din tot trupul, iar mintea mea încerca să proceseze ce văzusem cu puțin timp înainte. O cameră de hotel plină cu flori. Șampanie și lumânări. Un străin cu

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

mâinile în jurul gâtului meu.

Ce să-i fi spus? Nu puteam decât să plâng și mai tare, să-l dau la o parte, iar apoi să aștept. Să aștept până când avea să adoarmă, ca să mă pot strecura din pat și să-mi notez totul în jurnal.

Sâmbătă, 2:07 noaptea

Nu pot să dorm. Ben a urcat în dormitor, iar eu scriu în bucătărie. Crede că beu cana de lapte cu cacao pe care mi-a pregătit-o cu puțin timp în urmă și că, în scurtă vreme, o să mă întorc și eu în pat.

Așa am să fac, dar nu înainte să mai scriu în jurnal.

Acum, casa e liniștită și întunecată, dar mai devreme, totul părea foarte animat. Amplificat. Îmi ascusesem jurnalul în șifonier și mă strecurasem înapoi în pat după ce scrisesem despre ce văzusem în timp ce făceam dragoste, dar tot eram neliniștită. Auzeam ticăitul ceasului de pe șemineu, bățiile care marcau orele și sforăitul discret al lui Ben. Simțeam pe piept materialul plăpumii și nu vedeam decât afișajul ceasului deșteptător de pe noptieră. M-am întors pe spate și am închis ochii. Nu mă puteam gândi decât la amintirea aceea, la mâinile care mă strângeau de gât, împiedicându-mă să respir. Iar în urechi îmi răsuna vocea mea: „Am să mor”.

Mi-am amintit de jurnal. Oare mi-ar fi fost de ajutor dacă aș mai fi scris în el? Sau dacă l-aș fi recitat? Aș fi putut să-l scot din ascunzătoare fără să-l trezesc pe Ben?

M-am uitat la el și l-am văzut învăluit în întuneric. „Mă minți”, mi-am zis în sinea mea. Și chiar așa este. M-a mințit în legătură cu romanul meu și în legătură cu Adam. Iar acum sunt sigură că îmi ascunde și adevărul despre cum am ajuns în halul ăsta.

Aș fi vrut să-l trezesc și să strig: „De ce? De ce îmi tot spui că am fost lovită de o mașină pe o stradă acoperită de gheață?” Mă întreb ce anume îmi tăinuiește. Și cât de dureros poate să fie adevărul.

Și oare ce alte lucruri nu mi-a mai spus?

Gândul mi-a zburat de la jurnal la cutia de metal în care Ben păstrează fotografiile cu Adam. „Poate că în cutie se află și alte răspunsuri, mi-am zis. Poate că acolo o să găsesc adevărul.”

Am hotărât să mă dau jos din pat. Am ridicat plapuma cu grijă, ca să nu-mi trezesc soțul, apoi am scos jurnalul din ascunzătoare și m-am strecurat pe hol în picioarele goale. Scăldată în lumina albăstruie a lunii, casa arăta altfel acum — înghețată și încremenită.

Când am tras ușa dormitorului în urma mea, s-a auzit hârșăitul lemnului pe mochetă și un clic discret. Am rămas pe hol și mi-am răsfoit însemnările. Am citit cum îmi povestise Ben că fusesem lovită de o mașină. Am citit cum negase că aș fi scris un roman. Am citit despre fiul nostru.

Trebuia să văd o fotografie cu Adam. Dar unde să caut? „O țin undeva la etaj, îmi explicase el când îmi arătase cutia de metal. E mai sigur așa.” Știam lucrul ăsta pentru că mi-l notasem. Dar unde era, mai exact? În dormitorul pentru musafiri? În biroul lui? Cum să caut o cutie pe care nici măcar nu-mi aminteam s-o fi văzut vreodată?

Am intrat în dormitor să pun jurnalul în șifonier, apoi m-am dus în birou, închizând ușa în urma mea. Lumina lunii se strecura printre draperii, învălind camera într-o strălucire cenușie. Nu îndrăzneam să aprind lumina — nu puteam risca să mă găsească Ben scotocindu-i prin lucruri. M-ar fi întrebat ce caut, și n-aș fi știut ce să-i spun, nu aveam ce motiv să inventez. Ar fi trebuit să-i răspund la prea multe întrebări.

Scrisesem în jurnal că era vorba de o cutie metalică de culoare gri. Mai întâi m-am uitat pe birou. Un computer de mici dimensiuni, cu un ecran extrem de plat, creioane și pixuri într-o cană, hârtii aranjate cu grijă în teancuri și un prespapier din ceramică, în formă de căluț de mare. Deasupra biroului atârna un calendar presărat cu post-it-uri, stele și cerculețe colorate, sub birou erau o geantă de umăr din piele și un coș de gunoi — amândouă goale — iar lângă birou, un fișier.

Mai întâi m-am uitat în fișier. Am tras ușor sertarul de sus și am văzut că era plin cu hârtii aranjate în dosare pe care scria: „Serviciu”, „Casă”, „Finanțe”. În spatele lor am dat de un flacon cu pastile, dar n-am reușit să citesc ce scria pe el. Al doilea sertar era plin cu papetărie — teancuri de hârtie, pixuri, cutii, pastă corectoare. L-am închis cu grijă, apoi m-am aplecat și am deschis sertarul de jos.

Am dat peste o pătură sau un prosop împăturit — n-am putut să-mi dau seama din cauza semiîntunerului. Am ridicat un colț, am pipăit dedesubt și am găsit un obiect de metal. Cutia pe care o căutam. Era mai mare decât îmi închipuiam, atât de mare încât aproape că umplea sertarul. Mi-am dat seama că era și mai grea decât mă așteptam. Am scos-o cu grijă — era cât pe-acți s-o scap din mâini — și am pus-o pe podea.

Preț de câteva clipe, am rămas pe gânduri, privind cutia din fața mea: nu știam dacă voiam s-o deschid sau nu. Oare ce lucruri șocante aveam să descopăr în ea? La fel ca memoria mea, putea conține adevăruri pe care nici măcar nu aveam cum să mi le imaginez. Vise și grozăvii neașteptate. Îmi era teamă. Dar mi-am dat seama că nu aveam nimic altceva în afară de aceste adevăruri. Sunt trecutul meu. Sunt ceea ce mă face om. Fără ele nu sunt nimic. Nu sunt decât un animal.

Am închis ochii și am tras aer în piept, după care am ridicat ușor capacul.

S-a mișcat doar un pic. Am încercat încă o dată, gândindu-mă că era înțepenit, și apoi încă o dată. În cele din urmă, mi-am dat seama că era încuiată. Ben o încuiase.

Am încercat să rămân calmă, dar am simțit că mă cuprinde furia. Ce drept avea Ben să încuie acea cutie cu amintiri, să ascundă de mine ceea ce-mi aparținea?

Cheia se afla undeva în apropiere — eram sigură de asta. M-am uitat în sertar. Am desfăcut prosopul și l-am scuturat. M-am ridicat în picioare, am vărsat creioanele și pixurile din cană și m-am uitat în ea. Nimic.

Cuprinsă de disperare, am căutat și în celelalte sertare atât de bine cât îmi permitea lumina slabă din cameră. N-am găsit nicio cheie și mi-am dat seama că ar putea fi oriunde. Chiar oriunde. Am căzut în genunchi.

Dintr-odată, am auzit un zgomot. Un scârțâit atât de discret, încât am crezut că fusese produs de trupul meu. Dar a urmat încă un zgomot. O expirație. Sau un oftat.

O voce. A lui Ben.

— Christine?

Apoi mai tare:

— Christine!

Ce puteam să fac? Eram în biroul soțului meu și aveam în față o cutie metalică despre care el crede că nu-mi amintesc nimic. Am intrat în panică. Am auzit deschizându-se o ușă. Apoi s-a aprins becul de pe hol, luminând spațiul de sub ușă. Ben se apropia de birou.

M-am mișcat foarte repede. Am pus cutia la loc, sacrificând liniștea în beneficiul vitezei, și am trântit sertarul.

— Christine? a repetat el.

Zgomot de pași pe hol.

— Draga mea, sunt eu, Ben.

Am pus pixurile și creioanele înapoi în cana de pe birou, apoi m-am așezat pe podea. Ușa s-a crăpat ușor. Nu știam ce aveam să fac. Am reacționat instinctiv, din adâncul viscerelor.

— Ajută-mă! am strigat eu când a apărut în cadrul ușii.

Silueta lui Ben se profila pe fundalul luminii din hol și, preț de o clipă, chiar am simțit groaza pe care o mimam.

— Te rog! Ajută-mă!

A aprins lumina și s-a apropiat de mine.

— Christine! Ce s-a întâmplat? a întrebat el, aplecându-se spre mine.

Dar m-am dat înapoi, până am ajuns lângă peretele cu fereastra.

— Cine ești? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că începusem să plâng și să tremur isteric. Am pipăit peretele cu mâinile și m-am agățat de draperia de deasupra mea, ca și când aș fi încercat să mă ridic în picioare. Ben a rămas pe loc, în celălalt capăt al camerei. A întins mâna spre mine de parcă aș fi fost periculoasă, un animal sălbatic.

— Sunt eu, a spus el, soțul tău.

— Cine ești? Ce se întâmplă cu mine?

— Suferi de amnezie. Suntem căsătoriți de mulți ani.

Apoi, în timp ce-mi făcea ciocolata cu lapte pe care încă o am în față, l-am lăsat să-mi povestească din nou tot ce știam deja.

Duminică, 18 noiembrie

Întâmplarea pe care am descris-o în paginile dinainte s-a petrecut în noaptea dinspre vineri spre sâmbătă. Azi e duminică. E în jur de ora douăsprezece. A trecut o zi întreagă din care nu mi-am notat nimic. Douăzeci și patru de ore pierdute. Douăzeci și patru de ore în care am crezut tot ce mi-a zis Ben. În care am crezut că n-am scris niciun roman și că n-am avut niciun copil. În care am crezut că am suferit un accident din pricina căruia am rămas fără memorie.

Poate că, spre deosebire de ziua de azi, doctorul Nash n-a sunat, iar eu n-am găsit acest jurnal. Sau poate că m-a sunat, dar am hotărât să nu-l citesc. M-a trecut un fior. Ce s-ar întâmpla dacă într-o bună zi s-ar hotărî să nu mă mai sune? N-aș mai găsi jurnalul, nu l-aș mai citi și poate că nici n-aș mai afla vreodată de existența lui. Nu mi-aș mai putea cunoaște trecutul.

Nu aș avea acces la el. Acum știu. Ben îmi spune o variantă despre cum am ajuns amnezică, iar sentimentele mele, alta. Oare l-am întrebat vreodată pe doctorul Nash ce s-a întâmplat cu mine? Și chiar dacă l-am întrebat, oare pot crede ce-mi spune? Singurul adevăr pe care îl am este cel scris în jurnal.

Scris de mine. Trebuie să țin minte acest lucru: e scris de mine.

Mă gândesc la această dimineață. Îmi aduc aminte că razele soarelui s-au revărsat printre draperii și m-au trezit brusc. Când am deschis ochii, am văzut un decor nefamiliar și m-am simțit dezorientată. Dar, cu toate că nu mi-au revenit în minte evenimente concrete, m-am trezit cu sentimentul că aveam în spate un trecut îndelungat, nu doar câțiva ani. Și știam, chiar dacă foarte vag, că în acest trecut se afla și un copil al meu. În fracțiunea de secundă dinainte de a deveni complet conștientă, mi-am dat seama că eram mamă. Că născusem un copil și că nu aveam datoria să protejiez și să hrănesc doar propriul meu trup.

M-am întors pe partea cealaltă, conștientă că mai era cineva în pat — brațul lui se sprijinea pe talia mea. Nu eram îngrijorată, ci mă simțeam în siguranță. Apoi m-am trezit de-a binelea, iar imaginile și sentimentele au început să se închege în adevăruri și amintiri. Mai întâi mi-am văzut băiețelul, m-am auzit strigându-l

pe nume — Adam — și l-am văzut alergând spre mine. După aceea, mi-am amintit de soțul meu. De numele lui. Mă simțeam foarte îndrăgostită. Am zâmbit.

Dar sentimentul de pace interioară n-a durat mult. M-am uitat la bărbatul de lângă mine, însă chipul lui nu era cel pe care mă așteptam să-l văd. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu recunoșteam camera în care mă trezisem, că nu-mi puteam aminti cum ajunseseam acolo. Iar în cele din urmă, mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti nimic limpede. Acele câteva flash-uri disparate nu erau niște simple crâmpene de memorie, ci toate amintirile mele.

Bineînțeles că Ben mi-a explicat toate aceste lucruri. Sau o parte din ele. Iar jurnalul acesta mi-a lămurit restul — după ce m-a sunat doctorul Nash și mi-a spus unde să-l caut. N-am avut timp să-l citesc pe tot. Am pretextat o durere de cap și am rămas în dormitor, atentă la cel mai mic zgomot de la parter, de teamă ca nu cumva Ben să vină la mine cu o aspirină și un pahar de apă. Dar am citit destul. Jurnalul mi-a spus cine sunt, ce am și ce am pierdut. Am aflat că nu totul este pierdut. Că amintirile îmi revin, chiar dacă într-un ritm lent. Așa mi-a spus și doctorul Nash în ziua în care mi-a citit jurnalul: „Îți aduci aminte o mulțime de lucruri, Christine. Și nu văd niciun motiv pentru care lucrul ăsta ar înceta”. Iar jurnalul îmi spunea că povestea cu accidentul de mașină era o minciună, că undeva în mintea mea se ascunde amintirea a ceea ce s-a întâmplat în noaptea când mi-am pierdut memoria. Că n-a fost vorba de nicio mașină și de nicio stradă înghețată, ci de șampanie, flori și ciocănituri în ușa unei camere de hotel.

Iar acum am descoperit un nume. Numele persoanei pe care mă așteptam s-o văd lângă mine când am deschis ochii nu era Ben. Ci Ed. M-am trezit crezând că am alături un bărbat pe nume Ed.

Azi-dimineață, nu știam cine este acest *Ed*. Am crezut că e un nume pe care l-am inventat, care mi-a răsărit în minte de nicăieri. Dar acum deja am citit jurnalul. Am aflat că am fost atacată într-o cameră de hotel. Și așa mi-am dat seama cine este Ed.

E bărbatul care, în noaptea aceea, se afla de cealaltă parte a ușii. Bărbatul care m-a atacat. Bărbatul care mi-a furat viața.

*

În seara asta, mi-am pus soțul la încercare. Nu voiam să fac asta, n-am premeditat nimic, dar mi-am petrecut toată ziua făcându-mi griji. De ce mă mințise? De ce? Și oare mă minte în fiecare zi? Îmi spune aceeași versiune în fiecare zi sau are pregătite mai multe? Mi-am zis că trebuie să am încredere în el. Că nu am pe nimeni altcineva.

Mâncam friptură de miel — carnea era de proastă calitate, grasă și un pic arsă. Am învățat o bucățică prin farfurie, înmuind-o în sos, am dus-o la gură, dar în cele din urmă am pus-o înapoi.

— Cum am ajuns în halul ăsta? I-am întrebat, încercasem să-mi amintesc acea cameră de hotel, dar nu reușisem și, într-un fel, eram mulțumită de neputința mea.

Ben a ridicat privirea din farfurie, cu ochii măriți de uimire.

— Christine. Draga mea, nu...

— Te rog, l-am întrerupt eu. Trebuie să aflu.

A pus jos furculița și cuțitul.

— Bine.

— Vreau să-mi spui tot. Absolut tot.

S-a uitat la mine mijind ochii.

— Ești sigură?

— Da, i-am răspuns eu, apoi am ezitat o clipă, dar în cele din urmă am hotărât să-i spun ce aveam în minte. Te-ai putea gândi că ar fi mai bine să nu-mi spui toate detaliile. Mai ales dacă m-ar face să sufăr. Dar nu cred că e cazul să mă menajezi. Cred că ar trebui să-mi spui tot, astfel încât să pot decide singură ce să simt. Înțelegeți?

— Chris, ce vrei să spui?

Am întors capul în altă parte. Privirea mi-a căzut pe o fotografie cu noi doi așezată pe bufet.

— Nu știu, am zis în cele din urmă. Știu doar că n-am fost întotdeauna așa. Iar acum sunt așa. Deci sigur s-a întâmplat ceva. Ceva grav. Știu asta. Știu că trebuie să fi fost ceva îngrozitor. Dar, chiar și-așa, vreau să aflu ce anume. Vreau să aflu ce mi s-a întâmplat. Nu mă minți, Ben. Te rog.

S-a aplecat în față și mi-a luat mâna într-a lui.

— Draga mea, n-aș face niciodată una ca asta.

A făcut o pauză apoi a continuat.

— Era în decembrie. Străzile erau acoperite cu gheață...

Iar eu am ascultat relatarea despre accident, simțind că mă cuprinde groaza. După ce a terminat, a luat cuțitul și furculița și a continuat să mănânce.

— Ești sigur? am zis eu. Ești sigur c-a fost un accident?

A scos un oftat.

— De ce întrebi?

Am încercat să-mi dau seama cam cât era bine să-i spun. Nu voiam să-i dezvălui că m-am reapucat de scris, că țin un jurnal, dar îmi doream să fiu cât mai cinstită cu putință.

— Azi am avut un sentiment ciudat. A fost aproape ca o amintire. Și părea că avea o oarecare legătură cu motivul pentru care am ajuns așa.

— Ce fel de sentiment?

— Nu știu.

— O amintire?

— Ceva de genul ăsta.

— Păi, ți-ai amintit detalii despre ce s-a întâmplat?

M-am gândit la camera de hotel, la lumânări, la flori. La sentimentul că nu erau de la Ben și că nu pe el îl așteptam. M-am gândit și la senzația că mă sufocam.

— Ce detalii? am întrebat eu.

— Orice. Marca mașinii care te-a lovit. Sau culoarea. Sau poate că ai văzut cine era la volan.

Aș fi vrut să țin: „De ce îmi ceri să cred că am fost lovită de o mașină? Oare e o poveste mai ușor de crezut decât ceea ce mi s-a întâmplat de fapt? O poveste mai ușor de ascultat sau mai ușor de spus?” Oare ce mi-ar fi răspuns, dacă i-aș fi zis: „Sinceră să fiu, nu. Și nici măcar nu-mi amintesc să fi fost lovită de o mașină. Îmi aduc aminte că eram într-o cameră de hotel și că așteptam pe cineva care nu erai tu”.

— Nu, am zis eu în cele din urmă. Nu chiar. Era mai degrabă o impresie generală.

— O impresie generală? Cum adică o „impresie generală”?

Ridicase vocea și părea aproape furios. Nu mai eram sigură că voiam să continui discuția.

— Nimic, i-am răspuns eu. Nu era nimic. Doar un sentiment ciudat, ca și când s-ar fi întâmplat ceva foarte rău. Și o senzație de durere. Dar nu-mi amintesc niciun detaliu.

Ben s-a mai relaxat.

— Da, probabil că nu-i nimic. Minteți ți joacă feste. Încearcă să

nu dai importanță acestor sentimente.

„Să nu le dau importanță?”, mi-am zis în sinea mea. Cum îmi putea cere așa ceva? Oare se temea că mi-aș putea aminti adevărul?

Îmi închipui că e posibil. Azi mi-a zis deja că am fost lovită de o mașină. Sigur nu i-ar plăcea să reiasă că e un mincinos, chiar dacă n-ar dura decât până la sfârșitul zilei, când aș adormi și aș uita. Mai ales dacă minte pentru binele meu. Îmi dau seama că ar fi mai ușor pentru amândoi dacă aș crede am fost lovită de o mașină. Dar oare cum o să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat?

Și pe cine așteptam în acea cameră de hotel?

— Bine, am zis eu — ce altceva aș fi putut să spun? Poate că ai dreptate.

Ne-am întors la friptura de miel, care deja se răcise. Apoi mi-a trecut prin minte un alt gând. Unul îngrozitor, dureros. „Dar dacă are dreptate? Dacă a fost un accident și făptașul a fugit de la fața locului? Dacă mintea mea a inventat camera de hotel și atacul aceluia bărbat?” Ar putea foarte bine să fie niște simple născociri. Rodul imaginației mele, nu o amintire. Oare e posibil ca, incapabilă să înțeleg un fapt simplu — anume că am fost lovită de o mașină pe un drum înghețat — să fi inventat toată povestea asta cu camera de hotel?

Dacă e așa, înseamnă că, de fapt, memoria mea nu funcționează. Și că nu am început să-mi amintesc lucruri din trecut. Nu-i adevărat că mă fac bine, ci pur și simplu îmi pierd mințile.

Mi-am găsit geanta și am răsturnat-o pe pat. Portofelul, mica mea agendă cu model floral, un ruj, o pudrieră, niște șervețele. Un telefon mobil, apoi încă unul. Un pachet de bomboane mentolate. Câteva monede. O hârtiuță galbenă.

M-am așezat pe pat, răscolindu-mi lucrurile. Mai întâi am luat în mână agenda, și m-am considerat norocoasă când am descoperit că, la sfârșit, era mâzgălit cu cerneală neagră numele doctorului Nash, dar apoi am văzut că numărul de telefon notat dedesubt era urmat de cuvântul „Birou”, scris între paranteze. Nu avea cum să fie acolo, dat fiind că era duminică.

Hârtiuța galbenă era pătrată și avea o margine lipicioasă plină cu fire de păr și praf, însă nu scria nimic pe ea. Tocmai mă întrebam ce mă făcuse să cred, chiar și pentru o clipă, că

doctorul Nash mi-ar fi dat numărul lui personal, când mi-am amintit că îşi notase numerele la începutul jurnalului meu. „Sună-mă atunci când te simţi dezorientată”, îmi spusese el.

După ce am găsit numărul, am luat de pe pat cele două telefoane. Nu ţineam minte pe care mi-l dăduse doctorul Nash. M-am uitat repede la cel mai mare şi am văzut că toate apelurile erau de la sau către Ben. Al doilea — cel cu clapetă — nu fusese folosit aproape deloc. „De ce mi l-a dat doctorul Nash, dacă nu pentru o situaţie ca asta? mi-am zis în sinea mea. Cum sunt acuma, dacă nu dezorientată?” Am deschis clapeta, i-am format numărul şi am apăsat pe tasta de apel.

Linişte, apoi o sonerie puternică, întreruptă de o voce după câteva clipe.

— Alo?

Părea adormit, deşi nu era târziu.

— Cine e?

— Doctorul Nash? am zis eu în şoaptă.

După zgomotele care veneau de la parter, îmi puteam da seama că Ben era acolo unde îl lăsasem, urmărind la televizor o emisiunea despre copii talentaţi. Cineva cânta, apoi s-au auzit hohote de râs amestecate cu ropote de aplauze.

— Sunt eu, Christine.

A urmat o pauză. O ajustare mentală.

— Ah, da. Cum...?

Dintr-odată, m-am simţit dezamăgită. Nu părea încântat să mă audă.

— Îmi pare rău, am zis. Am găsit numărul tău în jurnal.

— Da, sigur. Cum te simţi? m-a întrebat, dar n-am zis nimic. Totul e în regulă?

— Îmi pare rău, am repetat eu, apoi cuvintele mi s-au desprins de pe buze unul după altul. Trebuie să te văd. Acum. Sau mâine. Da. Mâine. Mi-am amintit ceva. Într-o seară. Mi-am făcut însemnări în jurnal. O cameră de hotel. Cineva a ciocănit la uşă. Nu puteam să respir... Alo?

— Christine, linişteşte-te. Ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc, apoi am continuat.

— Mi-am amintit ceva. Şi sunt sigură că are legătură cu motivul pentru care sunt amnezică. Dar lucrurile nu se leagă. Ben zice că am fost lovită de o maşină.

Am auzit un foşnet în receptor, ca şi când medicul şi-ar fi

ajustat poziția, apoi încă o voce. O voce de femeie.

— Nu-i nimic, a zis el încet, apoi a adăugat ceva în șoaptă, dar n-am reușit să aud ce.

— Alo? Spune-mi, am fost lovită de o mașină?

— Nu prea am timp acum, mi-a răspuns el, și iarăși am auzit vocea femeii — de data asta a vorbit mai tare, pe un ton nemulțumit.

Am simțit un freamăt în mine. Furie. Sau panică.

— Te rog! am zis pe un ton apăsător.

Au urmat câteva clipe de liniște, apoi i-am auzit iarăși vocea, care devenise autoritară:

— Îmi pare rău. Sunt un pic ocupat acum. Ai scris în jurnal?

N-am răspuns. *Ocupat...* M-am gândit la el și la iubita lui, întrebându-mă ce anume întrerupsesem.

— Ai scris în jurnal ce ți-ai adus aminte? Nu uita să-ți notezi amintirea asta.

— Bine, am zis, dar...

— Vorbim mâine, m-a întrerupt el. O să te sun pe numărul ăsta. Promit.

Un sentiment de ușurare, amestecat cu încă ceva. Ceva neașteptat. Greu de definit. Bucurie? Încântare?

Nu. Era mai mult decât atât. Parte neliniște, parte siguranță, și fiori la gândul că mă aștepta ceva plăcut. Încă am acest sentiment, deși a trecut mai mult de o oră de la conversația cu doctorul Nash, dar acum știu exact ce este. E un lucru pe care nu știu dacă l-am mai simțit înainte. Un sentiment plăcut de nerăbdare.

Dar oare la ce mă așteptam? Să-mi spună ce voiam să aflu, să-mi confirme că încep să-mi revină amintirile și că tratamentul dă roade? Sau cumva așteptam ceva mai mult?

Mă gândesc la cum trebuie să mă fi simțit când mi-a atins mâna în parcare, la ce a fost în capul meu când am hotărât să ignor apelul de la soțul meu. Poate că adevărul e mai simplu de atât: poate că abia aștept să stau de vorbă cu el.

— Bine, i-am răspuns eu în cele din urmă. Să mă suni, te rog.

Dar doctorul Nash închisese telefonul înainte ca eu să rostesc ultimele cuvinte. M-am gândit la vocea femeii și mi-am dat seama că erau în pat. Dar am îndepărtat repede acest gând. Dacă m-aș fi lăsat în seama lui, m-aș fi înfuriat de-a binelea.

Luni, 19 noiembrie

Ne-am dus la o cafenea care făcea parte dintr-un lanț de localuri. Era destul de aglomerată. Totul era sau verde sau maro și, în plus, reciclabil — după cum te înștiințau afișele de pe pereții acoperiți cu tapet. Stăteam comod și beam cafea dintr-un pahar de hârtie uriaș, iar doctorul Nash se așezase pe fotoliul din fața mea.

Era prima oară când aveam ocazia să mă uit la el cu atenție. Sau prima oară pe ziua aceea — pentru mine, înseamnă același lucru. Mă sunase pe telefonul cu clapetă la puțin timp după ce strânsesem resturile de la micul dejun, și venise să mă ia de acasă cam o oră mai târziu, după ce citisem mare parte din jurnal. M-am uitat pe fereastră tot drumul până la cafenea. Mă simțeam dezorientată până la disperare. De dimineață, cu toate că nu eram sigură cum mă cheamă, știam vag că eram adultă și mamă, deși habar n-aveam că eram de vârstă mijlocie, iar fiul meu murise. Până la ora aceea, ziua mea fusese o succesiune de șocuri — oglinda din baie, albumul cu fotografii, iar mai târziu, acest jurnal — care mi-a sădit convingerea că nu pot avea încredere în soțul meu. După aceea, nu m-am mai simțit înclinată să cercetez cu atenție nimic altceva.

Am văzut că doctorul Nash era mai tânăr decât mă așteptam și mi-am dat seama că — deși scrisesem că nu avea de ce să-și facă griji din pricina greutății — nu era atât de slab pe cât îmi închipuiam. Era un tip destul de solid, iar umerii lați îi erau accentuați de sacoul prea larg, din ale cărui mâneci îi ieșeau destul de des antebrațele surprinzător de păroase.

— Cum te simți azi? m-a întrebat el după ce ne-am așezat amândoi la masă.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama. Presupun că dezorientată.

A încuviințat din cap.

— Continuă.

Am dat la o parte prăjitura pe care mi-o pusese în față — nu-i cerusem să mi-o comande.

— Păi, m-am trezit știind vag că sunt adultă. Nu mi-am amintit că sunt căsătorită, dar n-am fost tocmai surprinsă când am văzut că în pat e și un bărbat.

— Asta-i bine, dar... a început el.

— Dar ieri, l-am întrerupt eu, am scris în jurnal că m-am trezit știind că am un soț...

— Deci încă faci însemnări în jurnal? m-a întrebat, iar eu am încuviințat din cap. L-ai luat cu tine?

Îl aveam în geantă. Dar în el erau lucruri pe care nu voiam să le citească nici el, nici nimeni altcineva. Lucruri personale. Povestea mea. Singura mea poveste.

Lucruri pe care le scrisesem despre el.

— Am uitat să-l iau, l-am mințit eu, dar nu mi-am putut da seama dacă era dezamăgit.

— Bine. Nu contează. Înțeleg că e supărător ca într-o zi să-ți amintești un lucru, iar a doua zi să dispară din nou. Dar e clar că faci progrese. Una peste alta, îți aduci aminte mai multe decât înainte.

M-am întrebat dacă era adevărat. În primele însemnări din jurnal scrisesem că îmi aminteam de copilărie, de părinți și de o petrecere cu cea mai bună prietenă a mea. Îmi adusesem aminte de o zi când eu și soțul meu eram tineri și îndrăgostiți, de o zi în care scriam la un roman. Dar de atunci încoace? În ultima vreme, mi-am amintit doar de fiul pe care l-am pierdut și de atacul în urma căruia am ajuns așa — sunt lucruri pe care aproape că ar fi mai bine să le uit.

— Ai zis că ești îngrijorată din pricina lui Ben? Ce ți-a spus despre cauza amneziei?

Am înghițit în sec. Însemnările pe care le făcusem în jurnal cu o zi înainte păreau foarte îndepărtate. Aproape imagine. Un accident de mașină. Un atac într-o cameră de hotel. Niciuna dintre aceste întâmplări nu părea să aibă legătură cu mine. Și totuși, nu aveam altă opțiune decât să cred că scrisesem adevărul. Că Ben chiar mă mințise când îl întrebasesem cum am ajuns amnezică.

— Continuă... m-a îndemnat el.

I-am povestit ce scrisesem în jurnal, începând cu relatarea lui Ben despre accident și încheind cu amintirea camerei de hotel. Dar nu i-am spus nici că făceam sex cu Ben atunci când mi-a revenit această amintire, nici că în camera cu pricina era un decor romantic: flori, lumânări, șampanie.

În timp ce vorbeam, mă uitam în ochii lui. Din când în când, îmi șoptea câte o încurajare, iar la un moment dat chiar și-a

scărpinat bărbia, mijind ochii, cu toate că expresia lui era mai degrabă gânditoare decât surprinsă.

— Știai, nu-i așa? I-am întrebat eu după ce am terminal. Știai toate astea?

Și-a pus jos paharul.

— Nu tocmai. Știam că problemele tale nu au fost cauzate de un accident de mașină, cu toate că, de când ți-am citit jurnalul deunăzi, știu că Ben ți-a tot spus că de la asta ți se trage. Știam și că probabil stăteai la un hotel în noaptea în care... în care... în noaptea în care ți-ai pierdut memoria. Dar celelalte detalii pe care le-ai menționat sunt noi. Și, din câte știu, e prima oară când chiar ți-ai amintit ceva singură. E o veste bună, Christine.

„O veste bună?” M-am întrebat dacă nu cumva, după părerea lui, ar fi trebuit să fiu mulțumită.

— Deci e adevărat? am zis eu. N-a fost un accident?

A făcut o pauză, apoi mi-a răspuns:

— Nu, n-a fost.

— Dar de ce nu mi-ai spus că Ben minte după ce mi-ai citit jurnalul? De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Pentru că Ben are motivele lui. Și nu mi s-a părut corect să-ți spun că minte. Nu atunci.

— Deci m-ai mințit și tu?

— Nu, nu te-am mințit. Nu ți-am spus niciodată că ar fi fost un accident de mașină.

M-am gândit la ceea ce citisem de dimineată.

— Dar deunăzi, în cabinetul tău... Am vorbit despre asta...

Doctorul Nash a clătinat din cap.

— N-am pomenit de niciun accident. Tu mi-ai zis că Ben ți-a povestit cum s-a întâmplat, dar am presupus că știi adevărul. Nu uita că la momentul ăla încă nu-ți citisem jurnalul. Cred că amândoi am făcut o confuzie...

Mi-am dat seama de unde provenea neînțelegerea: amândoi dăduserăm târcoale unui subiect pe care niciunul dintre noi nu voia să-l pomenească.

— Deci ce s-a întâmplat, de fapt, în camera aia de hotel? I-am întrebat eu. Ce căutam acolo?

— Nu știu toate detaliile.

— Atunci spune-mi ce știi.

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze cu mânie, dar era prea târziu să retractez. Doctorul Nash și-a cules de pe pantaloni o

scamă imaginară.

— Ești sigură că vrei să știi?

Mă simțeam ca și cum mi-ar fi dat o ultimă șansă. „Încă poți renunța, părea el să spună. Încă îți poți continua viața fără să asculți ce urmează să-ți spun.”

Dar se înșela. Nu puteam. Dacă nu aflu adevărul, simt că nu-mi trăiesc viața nici pe jumătate.

— Da, i-am răspuns eu.

Vorbea rar, cu o voce ezitantă, începând fraze pe care le abandona câteva cuvinte mai târziu. Relatarea lui era ca o spirală care se învârtea în jurul unui lucru îngrozitor. Un lucru care mai bine ar fi rămas nespus și care era în total contrast cu discuțiile frivole pe care îmi închipui că le găzduia de obicei cafeneaua aceea.

— E adevărat. Ai fost atacată. A fost...

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ei bine, a fost foarte grav. Ai fost găsită umblând pe străzi. Dezorientată. Nu aveai la tine niciun act de identitate și nu-ți aminteai cine ești, nici ce se întâmplase. Aveai răni la cap. La început, poliția a crezut că ai fost tâlhărită.

Încă o pauză.

— Erai înfășurată într-o pătură și erai plină de sânge.

Am simțit că mă ia cu frig.

— Cine m-a găsit?

— Nu știu sigur...

— Ben?

— Nu. Nu Ben. Un străin. Oricine ar fi fost, a reușit să te calmeze, apoi a chemat salvarea. Ai fost internată, bineînțeles: aveai o hemoragie internă și ai fost operată de urgență.

— Dar cum și-au dat seama cine sunt?

Preț de câteva clipe îngrozitoare, m-am gândit că poate nu-mi descoperiseră niciodată identitatea. Poate că totul — povestea vieții mele, numele, ba și Adam — mi-a fost atribuit în ziua când am fost găsită.

— N-a fost greu, mi-a explicat el, pentru că te cazaseși la hotel cu numele tău. Iar Ben luase legătura cu poliția și te declarase dispărută. Înainte să fii găsită.

M-am gândit la bărbatul care ciocăniase la ușa acelei camere de hotel, la bărbatul pe care îl așteptam.

— Ben nu știa unde eram?

— Nu. Se pare că habar n-avea.

— Sau măcar cu cine eram? Cine e individul care m-a adus în halul ăsta?

— Nu. Poliția n-a arestat pe nimeni în cazul tău. Nu prea aveau indicii, iar tu bineînțeles că nu aveai cum să-i ajuți... Au presupus că atacatorul a luat tot din camera de hotel, apoi te-a lăsat singură și a fugit. N-a fost văzut nimeni intrând sau ieșind din camera ta. Se pare că, în noaptea aceea, hotelul era destul de aglomerat. Se organizase acolo un fel de reuniune, și era multă lume care venea și pleca. Probabil că, după atac, ai rămas inconștientă o vreme. Abia pe la miezul nopții ai coborât la recepție și ai ieșit din hotel. Nimeni nu te-a văzut plecând.

Am oftat. Mi-am dat seama că probabil poliția închisese cazul cu ani în urmă. Exceptându-mă pe mine, lucrurile astea erau pentru toată lumea — inclusiv pentru Ben — o poveste veche, care ținea de trecutul foarte îndepărtat. Nu voi afla niciodată cine mi-a făcut asta și de ce. Nu dacă nu voi reuși să-mi amintesc.

— Și ce s-a întâmplat apoi? După ce am fost dusă la spital?

— Operația a reușit, dar au apărut complicații. Medicilor le-a fost greu să-ți stabilizeze parametrii vitali, mai ales presiunea arterială.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Ai intrat în comă o vreme.

— În comă?

— Da. A fost o situație critică, dar ai avut noroc. Erai internată într-un spital foarte bun, și te-au supus unui tratament intensiv, iar în cele din urmă, ți-ai revenit. Dar apoi a devenit limpede că-ți pierduseși memoria. La început, au crezut că ar putea fi o amnezie temporară. Rezultatul rănilor de la cap și al anoxiei — era o ipoteză plauzibilă...

— Anoxie? I-am întrerupt eu pe un ton nedumerit. Ce înseamnă?

— Ah, scuze. Privare de oxigen.

Am simțit că începe să mi se învârtă capul. Totul în jur se micșora și se deforma, ca și când lucrurile ar fi devenit mai mici, sau eu mai mare. M-am auzit repetând:

— Privare de oxigen?

— Da. Creierul tău prezenta simptome ale lipsei acute de oxigen. Ceea ce se poate datora intoxicării cu monoxid de

carbon — dar nu s-a descoperit nicio dovadă în acest sens — sau strangulării. Urmele găsite pe gâtul tău sugerau cea de-a doua ipoteză. Dar s-a stabilit că explicația cea mai probabilă e că ai fost la un pas să te îneci.

A făcut o pauză, iar eu m-am străduit să înțeleg lucrurile pe care tocmai mi le spusese.

— Îți aduci cumva aminte să fi fost în pericol să te îneci?

Am închis ochii. N-am văzut decât o pernă pe care era un bilet: „Te iubesc”. Am clătinat din cap.

— Recuperarea a decurs bine, dar memoria nu ți s-a ameliorat. Ai rămas în spital câteva săptămâni. Mai întâi la terapie intensivă, apoi într-un salon obișnuit. Când situația ta s-a îmbunătățit suficient de mult cât să poți fi transportată, ai fost adusă înapoi la Londra.

Înapoi la Londra? Bineînțeles. Am fost găsită în apropierea unui hotel. Probabil că mă aflam departe de casă. L-am întrebat unde eram.

— În Brighton⁸, mi-a răspuns el. Ai idee de ce te-ai fi putut duce acolo? Ai vreo legătură cu zona aia?

Am încercat să mă gândesc la vacanțele mele, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu. Niciuna. Sau cel puțin nu-mi aduc aminte.

— Ar fi bine să mergem acolo într-o bună zi. Să vedem dacă îți amintești ceva.

Iarăși am simțit că mă ia cu frig și am clătinat din cap.

— Bine, a zis el. Desigur, ai fi putut avea multe motive să mergi acolo.

„Da, m-am gândit eu, însă numai unul care să includă lumânări pâlpâitoare și buchete de trandafiri, dar nu și pe soțul meu.”

— Da, am zis eu. Bineînțeles.

M-am întrebat dacă vreunul dintre noi va pomeni cuvântul „aventură” și felul în care trebuie să se fi simțit Ben când a înțeles unde mă dusesem și de ce.

Abia atunci mi-a trecut prin minte motivul pentru care Ben nu mi spusese adevărata explicație a amneziei mele. De ce-ar fi vrut să-mi aducă aminte că pe vremuri, chiar dacă doar pentru o scurtă perioadă, preferasem un alt bărbat în locul lui? M-a trecut

---

⁸ Oraș din sudul Angliei, aflat la aproximativ 70 de kilometri de Londra.

un fior rece. Alesesem pe altcineva în locul soțului meu și iată ce preț a trebuit să plătesc.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? M-am mutat înapoi cu Ben? Doctorul Nash a clătinat din cap.

— Nu, starea ta era în continuare foarte gravă. A trebuit să rămâi în spital.

— Pentru câtă vreme?

— Mai întâi ai stat într-o rezervă obișnuită. Câteva luni.

— Iar apoi?

— Ai fost mutată.

A ezitat câteva clipe — în care m-am gândit că va trebui să-î cer să continue — apoi a spus:

— Într-o rezervă psihiatrică.

Am fost șocată.

— O rezervă psihiatrică?

Mi-am închipuit un loc înfricoșător, plin de nebuni care scoteau țipete sinistre. Nu mă puteam imagina într-o astfel de rezervă.

— Da, a spus el.

— Dar de ce? De ce acolo?

Doctorul Nash era calm, dar tonul lui vădea o ușoară iritare. Dintr-odată, am căpătat certitudinea că mai vorbiserăm despre toate astea, poate de câteva ori. Și poate chiar înainte să-mi încep jurnalul.

— Era mai sigur, mi-a explicat el. Rănile deja ți se vindecaseră, dar problemele tale de memorie deveniseră cât se poate de grave. Nu știai cine ești, nici unde te afli. Aveai simptome de paranoia. Susțineai că doctorii conspirau împotriva ta și tot încercai să fugi din spital.

A făcut o pauză înainte să continue.

— Le era din ce în ce mai greu să se descurce cu tine. Ai fost mutată atât pentru propria ta siguranță, cât și pentru siguranța celor din jurul tău.

— A celor din jurul meu?

— Uneori îți pierdeai controlul...

Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost. Mi-am închipuit o femeie care se trezea în fiecare zi dezorientată, fără să știe cine era sau unde se afla, sau de ce fusese internată într-un spital. O femeie care cerea răspunsuri, dar nu le primea, fiind înconjurată tot timpul de oameni care știau despre ea mai multe decât ea însăși. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Și apoi? am întrebat eu după câteva clipe.

Nu mi-a răspuns. L-am văzut ridicându-și privirea și uitându-se peste mine, către ușă, ca și când ar fi așteptat să vină cineva. Dar ușa nu s-a deschis, n-a venit și n-a plecat nimeni. M-am întrebat dacă nu cumva își dorea să scape cât mai repede de mine.

— Ce s-a întâmplat apoi? am insistat eu.

— O vreme, ai rămas acolo.

Vorbise aproape în șoaptă. „Mi-a mai povestit lucrurile astea, m-am gândit eu, dar acum știe că o să mi le notez în jurnal și o să-mi rămână pentru mai mult de câteva ore.”

— Cât timp?

Nu mi-a răspuns, așa că l-am întrebat încă o dată:

— Cât timp?

S-a uitat la mine cu un amestec de tristețe și durere.

— Șapte ani.

Doctorul Nash a achitat nota, apoi am ieșit împreună din cafenea. Eram stupefiată. Nu știi ce îmi închipuiam, unde credeam că stătusem în perioada aceea foarte dificilă, dar nu-mi trecuse prin minte că mă internaseră într-o rezervă psihiatrică. Nu când sufeream atât de mult.

În timp ce mergeam, medicul s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Christine, am o idee.

Am observat că vorbea foarte degajat, ca și când m-ar fi întrebat ce aromă de înghețată prefer. O degajare care nu putea fi decât jucată.

— Te rog, l-am îndemnat eu.

— Cred că ți-ar putea fi de ajutor o vizită la rezerva în care ai fost internată. E vorba de un loc în care ai stat o perioadă foarte îndelungată.

Reacția mea a fost foarte promptă, aproape automată:

— Nu! De ce?

— Pentru că ți-ai putea aduce aminte și de alte lucruri. Gândește-te la ce s-a întâmplat când am vizitat fosta ta casă, a zis el, iar eu am încuviințat din cap. Atunci ți-ai adus aminte un episod din trecut. Și cred că lucrul ăsta s-ar putea repeta. Am putea declanșa și alte amintiri.

— Dar...

— Desigur, nu ești obligată... Uite, am să fiu sincer cu tine. Deja am vorbit cu cei de la spitalul unde ai fost internată și ar fi bucuroși să te primească. Să ne primească. Oricând. Nu trebuie decât să-i sun și să le spun că venim. Aș veni cu tine. Și dacă n-o să te simți în largul tău sau o să fie prea dureros, putem pleca. O să fie bine. Promit.

— Chiar crezi că m-ar putea ajuta să mă fac bine?

— Nu știu, dar e posibil.

— Când? Când vrei să mergem?

Doctorul Nash s-a oprit, și mi-am dat seama că mașina lângă care ne aflam era a lui.

— Azi, mi-a răspuns el. Cred că ar trebui să mergem azi.

Apoi a adăugat ceva ciudat:

— Nu avem timp de pierdut.

*

Nu eram obligată să mă duc. Doctorul Nash n-a încercat să mă forțeze. Dar, deși nu-mi amintesc — de fapt, nu pot să-mi amintesc aproape nimic — probabil că am zis da.

Drumul n-a fost lung, și l-am parcurs în tăcere. Nu mă puteam gândi la nimic. Nu simțeam nimic și nu aveam nimic de spus. Minteă îmi era goală. Secătuită. Mi-am scos jurnalul din geantă — fără să-mi pese că doctorului Nash îi spusese că nu-l am la mine — și am făcut însemnările de mai înainte. Voiam să consemnez fiecare detaliu al conversației noastre. Am scris în liniște, aproape fără să gândesc, și n-am schimbat nicio vorbă cu doctorul Nash când a parcat mașina, nici când am străbătut coridoarele aseptice ale spitalului, impregnate cu miros de cafea stătută și vopsea proaspătă. Infirmierele treceau pe lângă noi, împingând cărucioare în care se aflau pacienți cu perfuzii. Pe pereți erau câteva postere cu colțurile dezlipite, iar neoanele de deasupra noastră filau și bâzâiau. Nu mă puteam gândi decât la cei șapte ani pe care îi petrecusem acolo. O viață de om — din care nu-mi aminteam nimic.

În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei uși duble. Secția Fisher. Doctorul Nash a apăsat pe butonul interfonului montat pe perete, apoi a mormăit ceva în microfon. „Se înșală, mi-am zis în sinea mea când s-a deschis ușa. N-am supraviețuit aceluia atac. Christine Lucas care a deschis ușa acelei camere de hotel a

murit.”

Încă o ușă dublă.

— Christine, te simți bine? m-a întrebat atunci când prima ușă s-a închis în urma noastră, dar nu i-am răspuns. E o secție bine păzită, mi-a explicat el.

În clipa aceea, am avut convingerea că ușa din spatele nostru se închisese pentru totdeauna și că nu aveam să mai plec de acolo niciodată.

— Înțeleg, am zis eu după ce am înghițit în sec.

Când următoarea ușă dublă a început să se deschidă, mi-am dat seama că nu știam ce aveam să văd dincolo de ea — nu-mi venea să cred că mai fusesem acolo.

— Ești gata? m-a întrebat el.

Am pășit pe un coridor lung, cu uși de ambele părți, iar pe măsură ce înaintam, am văzut că acestea dădeau spre camere care aveau câte o fereastră pe peretele dinspre hol. În fiecare era câte un pat — unele făcute, altele nefăcute — dar cele mai multe nu erau ocupate.

— Pacienții de aici au diferite diagnostice, mi-a spus doctorul Nash. Mulți prezintă simptome schizo-afective, dar sunt și dintre cei care suferă de tulburare bipolară, anxietate acută, depresie...

M-am uitat printr-o fereastră și am văzut o tânără stând goală pe un pat și uitându-se la televizor. În altă cameră, un bărbat stătea pe vine și se legăna cu mâinile petrecute în jurul genunchilor, ca și când ar fi încercat să se protejeze de frig.

— Sunt încuiați? am întrebat eu.

— Acești pacienți au fost aduși aici în baza Legii Sănătății Mintale. Adică li s-a impus internarea involuntară. Se află aici pentru binele lor, dar împotriva voinței lor.

— Pentru binele lor?

— Da, întrucât reprezintă un pericol sau pentru ei, sau pentru cei din jur. Așa că trebuie ținuti sub supraveghere.

Am mers mai departe. O femeie a ridicat privirea când am trecut pe lângă camera ei și, cu toate că ochii ni s-au întâlnit, în ai ei nu se citea nimic. Și-a tras o palmă fără să-și ia privirea de la mine, iar când a văzut că tresar, s-a lovit încă o dată. Brusc, mi-a venit în minte o imagine — eram mică și urmăream un tigru de la zoo plimbându-se de colo-colo prin cușcă — dar am îndepărtat-o repede din minte și am întors capul, hotărâtă să nu mă mai uit nici în stânga, nici în dreapta.

— De ce m-au adus aici? am întrebat eu.

— Înainte să te interneze în secția asta, ai stat într-o rezervă obișnuită, la fel ca toți pacienții. Îți petreceai unele weekenduri acasă, cu Ben. Dar cu timpul, soțului tău i-a fost din ce în ce mai greu să aibă grijă de tine.

— Cum adică?

— Ieșeai din casă și umblai pe străzi, așa că Ben trebuia să încuie ușile de la casă. Ai făcut câteva crize de isterie, întrucât erai convinsă că Ben te chinuia și te încuia în casă împotriva voinței tale. La început, te simțeai mai bine ori de câte ori te întorceai în rezerva ta, dar apoi ai început să ai același comportament și la spital.

— Deci au fost nevoiți să mă închidă undeva, am zis eu.

Ajunseserăm la centrul de primire. Un bărbat în uniformă stătea la un birou și introducea niște date în computer. A ridicat privirea spre noi și ne-a spus că doctorul va veni în scurtă vreme, după care ne-a poftit să luăm loc. M-am uitat cu atenție la chipul lui — nasul încovoiat, cerceul de aur — în speranța că o să descopăr ceva familiar. Nimic. Secția aceea mi se părea complet străină.

— Da, a continuat doctorul Nash. La un moment dat, ai plecat din spital și, timp de patru ore jumate, n-a știut nimeni de tine. Ai fost găsită de poliție în apropierea canalului. Nu aveai pe tine decât niște pijamale și un halat. A trebuit să vină Ben să te ia de la secția de poliție, pentru că nu voiai să mergi cu niciuna dintre asistentele de la spital. Deci n-au avut de ales...

Mi-a povestit că, după ce am fost internată la psihiatrie, Ben a început o adevărată campanie pentru a fi mutată în altă parte.

— După părerea lui, secția aceea nu era cea mai bună pentru tine. Și chiar avea dreptate. Nu reprezentai un pericol nici pentru tine, nici pentru cei din jur. Și era posibil ca interacțiunea cu cei care erau mai bolnavi decât tine să-ți facă rău. Le-a scris doctorilor, directorului spitalului, ba chiar și parlamentarului din districtul tău. Dar nu s-a găsit nicio soluție. După aceea, s-a deschis un azil pentru persoanele cu afecțiuni cronice ale creierului. Ben a făcut lobby pentru tine, iar în cele din urmă ai fost supusă unei evaluări și s-a ajuns la concluzia că poți fi internată acolo, însă obținerea fondurilor necesare era o problemă. Soțul tău își luase concediu ca să poată avea grijă de tine, așa că nu putea plăti singur, dar nu s-a dat bătut. Din câte

am înțeles, a amenințat că va vorbi presei despre cazul tău. Au avut loc mai multe întruniri, iar el a făcut recurs la câteva decizii, însă până la urmă a avut câștig de cauză: statul a fost de acord să suporte cheltuielile pe toată durata internării. Ai fost mutată acolo în urmă cu vreo zece ani.

M-am gândit la soțul meu și am încercat să mi-l imaginez trimitând scrisori, făcând lobby pentru mine, amenințându-i pe cei implicați în luarea deciziei. Mi se părea imposibil. Bărbatul pe care îl văzusem de dimineață părea respectuos și inofensiv. Nu tocmai slab, dar destul de docil. Nu părea genul care să facă valuri. „Deci nu sunt singura persoană a cărei personalitate s-a schimbat din pricina atacului de la hotel.”

— Azilul în care ai fost mutată era foarte mic, a continuat doctorul Nash. Câteva camere și un centru de reabilitare. Nu erau internați mulți pacienți. Ai fost îngrijită de un personal destul de numeros. Acolo aveai mai multă independență și erai în siguranță. Iar starea ta s-a ameliorat.

— Dar Ben nu stătea cu mine?

— Nu, stătea acasă. Trebuia să meargă la serviciu, așa că nu avea cum să te și îngrijească. A hotărât să...

În clipa aceea, mi-a revenit o amintire care m-a transportat brusc în trecut. Totul era un pic neclar și părea învăluit într-un fel de pâclă. Imaginile erau atât de strălucitoare, încât aproape că voiam să mă uit în altă parte.

Mă văd pe mine mergând pe aceleași culoare pe care pășisem mai înainte cu doctorul Nash. Sunt dusă înapoi spre o cameră — îmi dau seama vag că este a mea. Port o pereche de papuci de casă și o rochie albastră cu bretele. Femeia de lângă mine e o negresă și poartă uniformă. „Gata, draga mea, îmi spunea ea. Ia uite cine a venit să te vadă!” Îmi dă drumul la mână și mă conduce spre pat, în jurul căruia se află un grup de străini. Toți se uită la mine. Văd un bărbat brunet și o femeie cu beretă, dar nu le pot recunoaște chipurile. Aș vrea să spun: „Nu-i camera mea. E o greșeală”. Dar până la urmă nu zic nimic.

Un copil de patru-cinci ani, care stă pe marginea patului, se ridică în picioare. Se apropie în fugă de mine, strigând: „Mami!” Îmi dau seama că vorbește cu mine și abia atunci înțeleg cine este. *Adam*. Mă aplec pe vine, iar el mi se aruncă în brațe. Îl strâng cu putere și îl sărut pe creștet, apoi mă ridic în picioare. „Cine sunteți? Îi întreb pe cei din jurul patului. Ce faceți aici?”

Bărbatul se întristează dintr-odată, iar femeia cu beretă să ridică în picioare și spune: „Chris. Chrissy. Sunt eu. Știi cine sunt, nu-i așa?” Apoi se apropie de mine și îmi dau seama că plânge. „Nu! strig eu. Nu! leșiți afară! leșiți afară!”, după care mă întorc să ies din cameră, însă dau peste o altă femeie, care stă în picioare în spatele meu, și nu știu cine e sau cum a ajuns aici și izbucnesc în plâns. Sunt gata să mă așez pe podea, dar băiețelul se agață de genunchii mei, și nu știu cine e, însă el îmi spune „mami” iar și iar: „Mami! Mami! Mami!”, dar nu știu de ce, sau cine e, sau de ce se ține de mine...

O mână mi-a atins brațul. Am tresărit de parcă m-ar fi înțepat ceva. O voce.

— Christine? Te simți bine? A venit doamna doctor Wilson.

Am deschis ochii și m-am uitat în jur. În fața noastră se afla o femeie în halat alb.

— Doctorul Nash? a zis ea, întinzându-i mâna.

Apoi s-a întors spre mine.

— Christine?

— Da, am răspuns eu.

— Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Hilary Wilson, s-a prezentat ea, după care am dat mâna.

Era un pic mai în vârstă decât mine, părul începuse să-i încărunțească, iar la gât îi atârna o pereche de ochelari cu lăntișor de aur.

— Încântată de cunoștință, a spus ea, și dintr-odată am fost sigură că o mai întâlnisem cândva.

Apoi a făcut un semn cu capul spre coridor.

— Să mergem.

Avea un cabinet mare, ticsit cu cărți și cutii pline ochi cu tot felul de hârtii. Doctorița a luat loc în spatele biroului și a făcut semn cu mâna spre două scaune din fața lui, pe care ne-am așezat eu și doctorul Nash. Apoi a luat un dosar din teancul de pe birou și l-a deschis.

— Ia să vedem, draga mea. Să aruncăm o privire.

Imaginea ei a rămas nemișcată. O știam pe femeia aceea. Îi văzusem poza în timp ce stăteam întinsă pe masa tomografului și, cu toate că atunci nu mi se păruse un chip familiar, acum am recunoscut-o. Mai fusesem în cabinetul acela. De multe ori.

Stătusem în același loc, pe același scaun sau pe unul asemănător, și mă uitasem la ea în timp ce făcea însemnări într-un dosar, cu ochelarii delicați pe nas.

— Ne-am mai întâlnit... am zis eu. Îmi aduc aminte.

Doctorul Nash s-a uitat la mine, apoi la doctorița Wilson.

— Da, a răspuns ea. Ne-am mai întâlnit. Dar nu foarte des.

Mi-a explicat că începuse să lucreze acolo cu puțin înainte să fiu mutată la azil și că, la început, nici măcar nu eram în îngrijirea ei.

— Dar e foarte încurajator că îți aduci aminte de mine. A trecut multă vreme de când ai fost internată la noi.

Doctorul Nash s-a aplecat în față și a spus că mi-ar putea fi de ajutor să văd camera în care am stat, iar ea a încuviințat din cap și a aruncat o privire în dosar, însă după vreun minut a zis că nu știe care este.

— Oricum, e posibil să te fi mutat de mai multe ori, a adăugat ea. Așa se întâmplă cu mulți pacienți. Dar n-am putea să-l întrebăm pe soțul tău? Potrivit dosarului, el și fiul tău te-au vizitat aproape în fiecare zi.

Citsem de dimineață despre Adam și am simțit o undă de bucurie când i-am auzit numele — mi-a părut bine să aflu că îl văzusem cum crește.

— Nu, am zis eu, clătînând din cap. Aș prefera să nu-l sun pe Ben.

Doctorița Wilson nu a insistat.

— Din dosar reiese că venea destul de des la tine și o prietenă pe nume Claire. N-o putem suna pe ea?

— Nu păstrăm legătura.

— Ah, ce păcat... În fine, nu contează. Îți pot povesti eu câte ceva despre cum era viața aici pe vremea aceea.

A aruncat o privire pe fișa mea, apoi și-a împreunat mâinile.

— De cazul tău s-a ocupat un alt psihiatru al secției. Ai fost supusă unor ședințe de hipnoză, dar mă tem că efectele au fost limitate și de scurtă durată.

S-a uitat încă o dată pe foaia din fața ei, apoi a continuat:

— Nu ai primit multe medicamente. Câte un sedativ din când în când, dar mai ales ca să te ajute să dormi — îți dai seama că, uneori, e destul de multă gălăgie pe-aici.

Mi-am amintit de un urlet pe care îl auzisem mai devreme și m-am întrebat dacă așa făceam și eu pe vremuri.

— Cum eram? am întrebat. Eram fericită?

— În general, da, mi-a răspuns ea cu un zâmbet. Cei de aici te plăceau. Se pare că ai fost apropiată mai ales de una dintre asistente.

— Cum o chema?

— Mă tem că nu scrie, a zis ea după ce s-a uitat iarăși pe fișă. Și jucai mult Solitaire.

— Solitaire?

— Un joc de cărți. Poate ți-l explică doctorul Nash mai încolo. Potrivit dosarului tău, uneori deveniai violentă, a adăugat ea, ridicând privirea. Nu te îngrijora. Nu e un lucru neobișnuit în astfel de cazuri. Cei care suferă răni grave la cap au deseori porniri violente, mai ales când este afectată acea parte a creierului care este răspunzătoare de autocontrol. În plus, pacienții cu amnezie ca a ta sunt de multe ori înclinați spre ceea ce noi numim „confabulație”. Lucrurile din jurul lor nu se leagă, așa că se simt obligați să inventeze tot felul de detalii. Despre ei înșiși și cei din jur, despre trecutul lor și despre ce li s-a întâmplat. Specialiștii cred că această înclinație se datorează nevoii de a umple golurile din memorie. Deci, într-un sens, e ceva de înțeles. Dar de multe ori poate duce la un comportament violent, atunci când imaginația amnezicului este contrazisă. Viața trebuie să fi fost foarte confuză pentru tine. Mai ales când primeai musafiri.

Musafiri. Dintr-odată, m-am temut că poate mi-am lovit fiul.

— Și ce făceam?

— Uneori, atacai personalul medical.

— Dar nu și pe Adam, fiul meu?

— Potrivit dosarului tău, nu.

Am scos un oftat, dar nu mă simțeam complet ușurată.

— Avem câteva pagini dintr-un fel de jurnal pe care l-ai ținut cât ai stat aici, a continuat doctorița. Crezi că ți-ar fi de ajutor să arunci o privire pe ele? Poate ți-ai înțelege mai ușor confuzia de atunci.

Părea ceva periculos. L-am aruncat o privire doctorului Nash, iar el a încuviințat din cap. Doctorița mi-a întins o foaie albastră, iar la început mi-a fost teamă și să mă uit la ea.

Când, în cele din urmă, mi-am aplecat privirea spre ea, am văzut că era acoperită cu un scris dezordonat. În partea de sus, literele erau scrise îngrijit, iar rândurile respectau liniile

imprimare pe foaie, însă către sfârșit deveneau mari și neregulate: aveau câțiva centimetri înălțime, iar pe un rând încăpeau doar câteva cuvinte. Deși îmi era teamă de ce aș fi putut găsi, am început să citesc.

8:15 dimineața — așa începea prima însemnare. *M-am trezit. Ben e aici.* Imediat dedesubt scrisesem: *8:17 dimineața. Ignoră însemnarea anterioară. A fost scrisă de altcineva, iar sub ea: 8:20 Abia ACUM sunt trează. Înainte nu eram. Ben e aici.*

Ochii mi-au coborât pe pagină. *9:45 Tocmai m-am trezit, PENTRU PRIMA OARĂ,* iar apoi, câteva rânduri mai încolo: *10:07 ACUM chiar că m-am trezit. Toate însemnările dinainte sunt niște minciuni. Abia ACUM sunt trează.*

Am ridicat privirea și am întrebat:

— Rândurile astea chiar sunt scrise de mine?

— Da. Se pare că, multă vreme, ai simțit în permanență că tocmai te-ai trezit dintr-un somn foarte, foarte lung. Uită-te aici.

Doctorița Wilson a pus degetul pe foaia din fața mea și a început să citească.

— *Am dormit o veșnicie. Era ca și când aș fi fost MOARTĂ. Tocmai m-am trezit, iar acum văd pentru prima oară.* Din câte înțeleg, ai fost încurajată să-ți notezi ce simțeai, în încercarea de a te ajuta să-ți amintești ce ți se întâmplase mai înainte, dar din păcate ai ajuns la concluzia că toate însemnările tale fuseseră scrise de altcineva. Ai început să crezi că personalul medical făcea experimente pe tine, ținându-te aici cu forța.

M-am uitat iarăși la foaia aceea albastră. Era plină cu însemnări aproape identice, despărțite de doar câteva minute. Am simțit că mă ia cu frig.

— Chiar atât de gravă era starea mea? am întrebat eu, iar cuvintele mi-au răsunat în cap.

— Pentru o vreme, da, mi-a răspuns doctorul Nash. Însemnările tale dau de înțeles că puteai păstra amintiri noi doar câteva secunde. Uneori, un minut-două, însă de-a lungul anilor, această perioadă a crescut treptat.

Nu-mi venea să cred că eu făcusem însemnările acelea. Păreau opera unui om a cărui minte era complet fracturată. Făcută țăndări. M-am uitat iarăși la cuvintele înșirate pe pagina albastră: *Era ca și când aș fi fost MOARTĂ.*

— Îmi pare rău, am spus eu. Nu pot...

Doctorița Wilson mi-a luat foaia din față.

— Te înțeleg, Christine. Îmi dau seama că e tulburător...

M-a cuprins panica. M-am ridicat în picioare, iar camera a început să se învârtă.

— Vreau să plec. Eu nu sunt așa. Nu se poate să fi fost eu. Nu aș lovi niciodată pe nimeni... Niciodată! Pur și simplu...

Doctorul Nash s-a ridicat de pe scaun. Apoi s-a ridicat doctorița Wilson, care a făcut un pas în față și s-a lovit de birou, împrăștiind hârtiile de pe tăblie. Am văzut o fotografie care a căzut pe podea.

— Dumnezeuule! am exclamat eu, iar doctorița a observat fotografia și s-a aplecat s-o acopere cu o foaie.

Dar văzusem destul.

— Eu eram în poza aia? am întrebat, ridicând vocea până la țipăt. Eu eram în poză?

Fotografia înfățișa capul unei tinere. Părul îi era dat pe spate. La început, mi s-a părut că arăta de parcă ar fi purtat o mască de Halloween. Un ochi era deschis și se uita în obiectiv, celălalt era închis din pricina unei vânătăi uriașe, iar buzele rozalii erau umflate și brăzdate de tăieturi. Obrajii ei puhavi dădeau feței o înfățișare grotescă, ce m-a trimis cu gândul la un fruct zdrobit, la o prună putredă și plesnită.

— Eu eram în poză? am strigat, cu toate că, în ciuda feței umflate și deformate, îmi dădusem seama că eu eram.

În acest punct, amintirea mea se împarte în două. O parte din mine era calmă și tăcută. Liniștită. Și se uita la cealaltă parte din mine, care țipa și se zbătea și care a trebuit demolită de doctorul Nash și doctorița Wilson. Partea liniștită părea să spună: „Ar trebui să te controlezi. E jenant ce faci”.

Dar cealaltă parte era mai puternică. Preluase puterea, îmi acaparase personalitatea. Urlam întruna, iar la un moment dat m-am repezit spre ușă. Doctorul Nash a pornit după mine. Am dat ușa de perete și am luat-o la fugă, deși unde aș fi putut să mă duc? Imaginea unor uși încuiate. O alarmă. Un bărbat care mă urmărea. Fiul meu plângând. „Am mai făcut asta, mi-a trecut prin minte. Am mai făcut toate astea.”

Apoi mi s-a întunecat mintea.

Probabil că au reușit să mă calmeze cumva și m-au convins să merg cu doctorul Nash. Următorul lucru pe care mi-l amintesc

este că mă aflam în mașina lui, pe scaunul din dreapta. Începuse să se înnoreze, iar străzile erau gri și monotone. Doctorul Nash vorbea cu mine, dar nu mă puteam concentra. Era ca și când mintea mi se împiedicase și rămăsese în urmă, iar acum nu mai reușea să țină pasul cu ce se întâmpla în jur. Mă uitam pe geam la oamenii care ieșiseră la cumpărături sau să-și plimbe câinele, la cei care împingeau căruțuri sau se plimbau cu bicicleta, și m-am întrebat dacă această căutare a adevărului era chiar lucrul pe care mi-l doream. Da, m-ar putea ajuta să fac progrese, dar cât de mult pot spera să obțin? Nu mă aștept ca, într-o bună zi, să mă trezesc știind tot, la fel ca un om normal — știind ce-am făcut cu o zi înainte, ce planuri am pentru ziua următoare, pe ce drum sinuos am ajuns aici și acum, în ce fel am devenit persoana care sunt. Pot spera cel mult că, într-o dimineață, mă voi uita în oglindă și nu voi fi complet șocată, că îmi voi aminti că sunt căsătorită cu un bărbat pe nume Ben, că am pierdut un fiu pe nume Adam și că nu va mai fi nevoie să văd un exemplar din romanul meu ca să-mi aduc aminte că l-am scris.

Dar chiar și lucrurile acestea par de neatins. M-am gândit la ce văzusem în Secția Fisher. Nebunie și durere. Minți făcute țândări. Mi-am zis în sinea mea că sunt mai aproape de starea pacienților de acolo decât de însănătoșire. La urma urmelor, poate că ar fi mai bine să învăț să trăiesc cu amnezia mea. I-aș putea spune doctorului Nash că nu vreau să-l mai văd și aș putea să dau foc jurnalului, îngropând adevărurile pe care le-am aflat deja, lăsându-le să dispară în bezna în care zac cele încă nedescoperite. Ar însemna să fug de trecutul meu, dar n-aș avea niciun regret — în doar câteva ore, n-aș mai ști de existența doctorului sau a jurnalului — iar apoi aș putea duce o viață simplă. Zilele s-ar înșirui fără nicio legătură între ele. Într-adevăr, din când în când amintirea lui Adam s-ar putea trezi la viață. Aș avea o zi plină de durere, mi-aș aminti ce am pierdut, dar nu ar dura mult. În scurtă vreme aș adormi și aș uita totul. „Cât de ușor ar fi, mi-am zis. Mult mai ușor decât toate eforturile astea.”

M-am gândit la fotografia pe care o văzusem în cabinet. Mi se întipărise în minte. „Cine mă adusesese în halul ăla? Și de ce?” M-am gândit și la amintirea camerei de hotel. Încă se afla acolo, chiar sub suprafața conștiinței, dar îmi era imposibil să ajung la ea. De dimineață, citisem în jurnal că, din câte se pare, avusesem o aventură, dar acum îmi dădeam seama că — și de-

ar fi fost adevărat — nu știam cu cine. Tot ce aveam era un nume, pe care mi-l amintisem deunăzi. Însă nu aveam certitudinea că urma să-mi amintesc mai multe, chiar dacă mi-aș fi dorit.

Doctorul Nash vorbea în continuare, dar habar n-aveam despre ce.

— Crezi că situația mea s-a ameliorat? I-am întrerupt eu.

Preț de o clipă am crezut că nu avea niciun răspuns, dar apoi a zis:

— Tu crezi că s-a ameliorat?

Oare asta credeam? N-aș fi putut spune.

— Nu știu. Da... Cred că da. Uneori îmi pot aminti episoade din trecutul meu. Sunt un fel de flash-uri. Îmi vin în minte atunci când îmi citesc jurnalul. Și mi se par reale. Îmi amintesc de Claire, de Adam, de mama... Dar sunt ca niște fire pe care le scap din mână. Ca niște baloane care se înalță spre cer înainte să le pot prinde. Nu-mi aduc aminte de nunta mea, nici de primii pași ai lui Adam sau de primul cuvânt pe care l-a rostit. Nu-mi amintesc prima lui zi de școală, nici absolvirea. Nimic. Nici măcar nu știu dacă am fost acolo. Cine știe, poate Ben s-a gândit că n-avea niciun rost să mă ia și pe mine.

Am inspirat adânc, apoi am continuat:

— Nici măcar nu-mi amintesc să fi primit vestea morții lui. Sau cum a fost la înmormântare...

Am izbucnit în plâns.

— Simt că-mi pierd mințile. Uneori, nici măcar nu-mi vine să cred că a murit. Ți dai seama? Uneori, cred că Ben mă minte în legătură cu Adam. Și cu tot restul, de altfel.

— Tot restul?

— Da. În legătură cu romanul, cu atacul, cu ce mi-a provocat amnezia... În legătură cu tot.

— Dar de ce crezi c-ar face una ca asta?

Mi-a trecut un gând prin minte.

— Poate pentru că am avut o aventură. Pentru că nu i-am fost fidelă.

— Christine, nu ți se pare cam improbabil?

N-am zis nimic. Desigur, avea dreptate. În adâncul meu, nu credeam că minciunile lui chiar puteau fi o lungă răzbunare pentru ceva care se întâmplase cu mulți ani în urmă. Probabil că explicația era mult mai simplă.

— După părerea mea, a continuat doctorul Nash, situația ta se îmbunătățește. Ai început să-ți amintești tot felul de lucruri. Mult mai des decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. Flash-urile pe care le-ai pomenit sunt un semn clar de progres, care sugerează că...

— Progres? am repetat eu, întorcându-mă spre el. Asta numești tu progres?

Aproape că țipam, iar furia se revărsa din mine, și nu mai puteam s-o stăpânesc.

— Dacă ăsta e un progres, atunci nu sunt sigură că mi-l doresc, am continuat, iar acum lacrimile îmi șiroiau nestăvilite pe obraji. Nu vreau așa ceva!

Am închis ochii și m-am lăsat în voia durerii. Într-un sens, îmi era mai bine să mă simt neajutorată. Nu-mi era rușine. Doctorul Nash mi-a spus mai întâi să nu mă necăjesc, pentru că totul o să fie bine, apoi m-a rugat să mă liniștesc. Dar nu l-am luat în seamă. Nu mă puteam calma și nici nu voiam.

A tras pe stânga, apoi a oprit motorul. Am deschis ochii. Leșisem de pe strada principală, iar în fața noastră se întindea un parc. Deși aveam privirea împăienjenită de lacrimi, am reușit să disting în depărtare un grup de tineri — poate adolescenți — care jucau fotbal cu două porți făcute din teacuri de haine. Începuse să plouă, dar ei nu se opreau. Doctorul Nash s-a întors cu fața spre mine.

— Christine, îmi pare rău. Poate că a fost o greșeală ce-am făcut azi. Nu știu. Am crezut că am putea declanșa noi amintiri. M-am înșelat. Și oricum, n-ar fi trebuit să vezi poza aia...

— Nici măcar nu știu dacă e din pricina pozei...

Mă oprisem din plâns, dar aveam obraji umezi și îmi curgea nasul.

— Ai un șervețel? l-am întrebat, iar el s-a aplecat peste mine și s-a uitat în torpedou. Totul mi s-a părut tulburător: oamenii închiși în camere, gândul că și eu am fost cândva ca ei... Și jurnalul acela... Nu pot să cred că eu am făcut însemnările pe care le-am citit. Nu pot să cred că am fost atât de bolnavă.

— Dar nu mai ești așa, a spus el, întinzându-mi un șervețel.

L-am luat și mi-am suflat nasul.

— Poate că e mai rău acum, am zis cu glas scăzut. Pe foaia aia am scris că era ca și când aș fi fost moartă. Dar starea mea de acum e mai rea. E ca și când aș muri zi de zi. Iar și iar. Trebuie

să mă fac bine. Nu mă pot imagina continuând așa multă vreme. Știi că la noapte o să mă culc, iar mâine-dimineață iarăși o să mă trezesc fără să știu nimic. Și la fel o să se întâmple poimâine și răspoimâine, și tot așa... Pur și simplu nu mă văd făcând asta. Nu pot face față. Asta nu e viață, ci o simplă existență, un salt de la un moment la altul fără să am habar de trecut, fără să-mi pot face vreun plan pentru viitor. Îmi închipui că așa trebuie să fie și animalele. Lucrul cel mai rău e că nici măcar nu știu ce nu știu. Probabil că sunt multe lucruri care așteaptă să mă rănească. Lucruri pe care nici măcar nu mi le pot imagina.

Doctorul Nash și-a așezat mâna peste a mea. M-am apropiat de el, știind ce urma să facă, ce trebuia să facă, și mi-a confirmat așteptările. Și-a petrecut brațele în jurul meu, iar eu l-am lăsat să mă îmbrățișeze.

— Nu-i nimic, mi-a spus el. O să fie bine.

Îi simțeam pieptul cu obrazul și inspiram adânc, inspirându-i mirosul — haine proaspăt spălate și încă ceva. Ceva vag. Un amestec de transpirație și sex. Mâna i se sprijinea pe spatele meu și am simțit că începe să se miște, să-mi mângâie părul și capul, la început ușor, iar apoi, când am început iarăși să plâng, un pic mai apăsat.

— O să fie bine, mi-a șoptit el.

Am închis ochii și am zis:

— Aș vrea să-mi pot aminti ce s-a întâmplat în noaptea când am fost atacată. Simt că dacă mi-aș putea aminti asta, mi-aș aminti tot restul.

— Nu există nicio dovadă în sensul ăsta. N-avem niciun motiv...

— Dar e ceea ce cred. Nu știu de ce, dar așa simt.

M-a strâns ușor în brațe. Atât de ușor, încât abia mi-am dat seama. L-am simțit trupul puternic și am inspirat adânc, iar în clipa următoare, m-am gândit la altă îmbrățișare. O nouă amintire. *Stau cu ochii închiși, la fel ca acum, iar trupul meu este lipit de un altul, dar e ceva diferit. Nu vreau să fiu îmbrățișată de acest bărbat. Îmi face rău. Mă zbat, încercând să scap, dar e puternic și mă trage înapoi. „Curvo! zice el printre dinți. Nenorocito!” Și, cu toate că vreau să ripostez, nu o fac. Fața îmi e lipită de cămașa lui și, la fel ca în brațele doctorului Nash, plâng și strig. Deschid ochii și văd pânda albastră a cămășii lui, o ușă, o măsuță de toaletă cu trei oglinzi, iar deasupra ei, un*

tablou care înfățișează o pasăre. Îi văd brațul muscular și puternic, străbătut de o venă proeminentă. „Dă-mi drumul!”, strig eu, apoi mă răsucesc și cad, sau podeaua se ridică spre mine, nu-mi dau seama. Îmi înfige mâna în păr și mă târăște spre ușă. Întorc capul să-i văd fața.

Dar iarăși mă lasă memoria. Deși îmi aduc aminte că m-am uitat la fața lui, nu-mi pot aminti ce am văzut. Absolut nicio trăsătură — vid total. Ca și când n-ar putea suporta acest gol, mintea mea evocă chipurile pe care le cunosc, oricât de absurdă ar părea asocierea dintre ele și atacatorul meu. Îl văd pe doctorul Nash. Pe doctorița Wilson. Pe angajatul de la biroul de primire al Secției Fisher. Pe tata. Pe Ben. Ba văd chiar și propriul meu chip — mă văd râzând și ridicând pumnul ca să lovesc.

„Te rog! strig eu. Nu! Te rog!” Dar atacatorul meu cu multe fețe tot mă lovește până la urmă, iar eu simt gust de sânge. Mă târăște pe podea până în baie. Simt răceala plăcilor de gresie negre și albe, acoperite de condens. Miroase a flori de portocal, și îmi aduc aminte cât de nerăbdătoare fusesem să mă îmbăiez, să mă fac frumoasă, gândindu-mă că poate voi fi în baie atunci când va veni și că poate mi se va alătura, că vom face dragoste, stârnind valuri în apa acoperită cu spumă, udând podeaua, hainele, totul... Pentru că în cele din urmă, după toate aceste luni de îndoieli, mi-a devenit limpede: îl iubesc pe acest bărbat. În sfârșit, știu asta. Îl iubesc.

Capul mi se izbește de podea. O dată, de două ori, de trei ori. Privirea mi se încețoșează și văd dublu, apoi redevine limpede. Un bâzâit în urechi, iar el strigă ceva, dar nu-l aud. Vorbele lui au ecou, ca și când aș fi atacată de doi bărbați — amândoi mă înșfacă, amândoi îmi răsucesc mâna la spate, amândoi mă apucă de păr, proptindu-și genunchiul în spatele meu. Îl implor să mă lase în pace și mă simt de parcă și eu m-aș fi dedublat. Înghit. Sânge.

Capul mi se dă pe spate. Spaimă. Sunt în genunchi. Văd apă și spumă — deja a început să se subțieze. Încerc să vorbesc, dar nu pot. Mâna lui e strânsă în jurul gâtului meu, și nu mai pot să respir. Sunt aplecată în față, apoi în jos, tot mai în jos, atât de repede, încât am impresia că această cădere n-o să se termine niciodată, apoi îmi simt capul în apă. Aromă de flori de portocale în faringe.

Am auzit o voce:

— Christine! Christine, oprește-te!

Am deschis ochii. Nu știu cum, dar ieșisem din mașină. Alergam prin parc cât mă țineau picioarele, iar doctorul Nash se ținea după mine.

Ne-am așezat pe o bancă din stîngii sprijinite pe picioare de ciment. Una lipsea, iar celelalte erau ușor curbate în jos. Soarele îmi gădila ceafa, proiectând umbre lungi pe pământ. Băieții încă jucau fotbal, dar probabil că meciul era pe sfârșite — unii umblau de colo-colo, alții stăteau de vorbă, iar unul dintre teancurile de haine dispăruse, lăsând o poartă incompletă. Doctorul Nash m-a întrebat ce s-a întîmplat.

— Mi-am amintit ceva, am zis eu.

— Ceva despre noaptea în care ai fost atacată?

— Da. Cum ți-ai dat seama?

— La un moment dat, ai început să țipi, mi-a explicat el. Strigai întruna: „Dă-mi drumul!”

— M-am simțit ca și când aș fi fost acolo... Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce să-ți ceri scuze. Vrei să-mi povestești ce-ai văzut?

Adevărul e că nu voiam. Un instinct adânc înrădăcinat în mine îmi spunea că ar fi fost mai bine să păstrez acea amintire numai pentru mine. Dar aveam nevoie de ajutorul lui. Și știam că pot să am încredere în el, așa că i-am povestit tot.

După ce am terminat, a tăcut preț de câteva clipe, apoi a zis:

— Altceva?

— Nu. Nu cred.

— Nu ți-ai amintit cum arăta atacatorul?

— Nu, n-am reușit.

— Sau numele lui?

— Nu. Nimic.

Am ezitat o clipă, apoi am adăugat:

— Crezi că mi-ar putea fi de ajutor să aflu cine mi-a făcut asta? Să-mi amintesc cine era și cum s-a întîmplat totul?

— Christine, nu există nicio dovadă care să sugereze că amintirea atacului te va ajuta.

— Dar ar putea?

— Se pare că e una dintre cele mai reprimare amintiri ale tale...

— Deci ar putea?

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Știu că ți-am mai sugerat o dată, dar chiar cred că ar putea fi util să mergem acolo...

— Nu! Nici măcar să nu te gândești!

— Putem să mergem împreună. O să fie bine, promit. Dacă ai merge iarăși acolo... Înapoi la Brighton...

— Nu!

— Poate ți-ai aminti...

— Nu! Te rog!

— Te-ar putea ajuta...

Am plecat privirea spre mâinile mele împreunate în poală.

— Nu mă pot întoarce acolo. Pur și simplu nu pot.

A scos un oftat.

— Bine. Poate vorbim și altă dată despre asta.

— Nu, am zis eu în șoaptă. Nu pot.

— Bine, am înțeles.

A zâmbit, dar părea dezamăgit. Îmi doream să-i ofer ceva nou, să-l conving să nu renunțe la cazul meu.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Deunăzi, am scris în jurnal despre un alt lucru pe care mi l-am amintit. Poate că e relevant. Nu-mi dau seama.

S-a întors cu fața spre mine.

— Povestește-mi, m-a îndemnat el, iar genunchii ni s-au atins, însă niciunul dintre noi nu s-a retras.

— Când m-am trezit, am știut din prima clipă că sunt în pat cu un bărbat. Și mi-am adus aminte un nume. Dar nu era numele lui Ben. M-am întrebat dacă nu cumva e numele bărbatului cu care am avut o aventură. Cel care m-a atacat.

— E posibil, a zis el. Poate că amintirea reprimată începe să iasă la suprafață. Despre ce nume e vorba?

Dintr-odată, am simțit că nu voiam să i-l spun, că nu voiam să-l rostesc cu voce tare. Mi se părea că, pronunțându-l, îi voi conferi materialitate și îmi voi trezi la viață atacatorul. Am închis ochii.

— Ed, am zis eu în șoaptă. Mi-am închipuit că m-am trezit lângă cineva pe nume Ed.

Tăcere. O clipă care a părut o veșnicie.

— Christine... Asta e numele meu. Eu sunt Ed. Ed Nash.

În capul meu s-a stârnit un adevărat vârtej, și primul gând

care mi-a venit în minte a fost că el era atacatorul.

— Poftim? am zis eu, cuprinsă de panică.

— E numele meu. Ți-am mai spus, dar poate că nu ți-ai notat în jurnal. Mă cheamă Edmund. Ed.

Mi-am dat seama că nu avea cum să fie el: pe vremea aceea, abia dacă se născuse.

— Dar... am început eu.

— Poate că e doar rodul confabulației, așa cum ți-a explicat doctorița Wilson.

— Cine știe...

— Sau poate că ai fost atacată de cineva cu același nume.

Zâmbea un pic jenat, cu aerul că nu lua foarte în serios ce-i spusese și, în felul acesta, mi-a dat de înțeles că deja pricepuse ceea ce mie mi-a devenit limpede abia mai târziu, după ce m-a adus acasă. În dimineața cu pricina, mă treziseam cu un sentiment de bucurie. Eram bucuroasă că mă aflu în pat cu un bărbat pe care îl chema Ed. Dar nu era vorba de o amintire, ci de o fantezie. Faptul că mă treziseam alături de cineva pe nume Ed nu era un lucru pe care îl făcusem în trecut, ci un lucru pe care aș fi vrut să-l fac în viitor — cu toate că, de dimineață, mintea mea conștientă nu știa cine era acest bărbat. Voiam să fac dragoste cu doctorul Nash.

Iar acum — din întâmplare, în mod necugetat — îi spuseseam. I-am dezvăluit ceea ce probabil simt pentru el. Dar el a avut o atitudine profesionistă. Amândoi ne-am prefăcut că nu acordăm nicio importanță acestei întâmplări, ceea ce arăta că, de fapt, era foarte importantă. Ne-am întors la mașină și am pornit către casă. Am discutat despre tot felul de lucruri: despre vreme, despre Ben... Sunt destul de puține lucrurile despre care putem vorbi, iar din unele sfere de experiență sunt complet exclusă. La un moment dat, mi-a spus: „Diseară, mergem la teatru”, iar eu am observat că avusese grijă să folosească pluralul. „Nu-ți face griji, aș fi vrut să-i răspund, îmi știu locul.” Dar n-am zis nimic. Nu voiam să creadă că sunt o femeie țâfnoasă.

Mi-a spus că o să mă sune mâine.

— Numai dacă ești sigură că vrei să continui, a adăugat el.

Nu mă pot opri acum. Nu înainte să aflu adevărul. Sunt datoare față de mine însămi: dacă nu merg mai departe, am să-mi trăiesc viața doar pe jumătate.

— Da, vreau să continui.

În orice caz, am nevoie să-mi reamintească să scriu în jurnal.

— Bine, a zis el. Cred că data viitoare ar trebui să vizităm un alt loc din trecutul tău.

Mi-a aruncat o privire și a adăugat:

— Nu-ți face griji. N-o să mergem acolo... Cred c-ar trebui să facem o vizită la azilul unde ai fost mutată după ce ți-au dat drumul din Secția Fisher. Se numește Casa Waring.

N-am spus nimic.

— Nu e departe de casa ta, a continuat el. Vrei să le spun că venim?

Am stat pe gânduri câteva clipe, întrebându-mă la ce mi-ar putea folosi, dar apoi mi-am dat seama că nu aveam nicio altă opțiune și că această vizită era oricum mai bună decât nimic.

— Da, sigur, am zis eu. Sună-i.

Marți, 20 noiembrie

E dimineață. Ben mi-a sugerat să spăl geamurile. „Ți-am scris ceva pe tabla din bucătărie”, mi-a zis el când a urcat în mașină.

M-am dus să văd. Scrisese: „Spală ferestrele”, după care adăugase un semn de întrebare șovăielnic. Mă întreb dacă s-o fi gândit că s-ar putea să n-am timp — oare ce crede el că fac toată ziua? Nu știe că-mi petrec câteva ore citindu-mi jurnalul și, uneori, alte câteva ore scriind în el. Nu știe nici că, în unele zile, mă întâlnesc cu doctorul Nash.

Oare ce făceam pe vremea când nu aveam ocupațiile astea? Chiar îmi petreceam tot timpul uitându-mă la televizor, mergând la plimbare sau făcând treburi casnice? Îmi petreceam orele într-un fotoliu, ascultând ticăitul ceasului și întrebându-mă cum să trăiesc?

„Spală ferestrele.” Se prea poate ca, în unele zile, să citesc astfel de sarcini și să fiu indignată, considerându-le o încercare a lui Ben de a-mi controla viața, dar azi m-am uitat la cele două cuvinte cu afecțiune, ca la ceva inofensiv — dorința lui de a mă ține ocupată. Am zâmbit în sinea mea, dar în clipa imediat următoare mi-am dat seama cât de dificil trebuie să fie pentru el să trăiască cu mine. Cred că face eforturi extraordinare pentru a se asigura că sunt la adăpost de pericole, dar chiar și așa, probabil stă mereu cu grijă, gândindu-se că s-ar putea să mă simt dezorientată, să ies din casă și să hoinăresc pe străzi, sau chiar mai rău. Mi-am amintit că am citit în jurnal despre incendiul care a distrus cea mai mare parte a trecutului nostru — Ben nu mi-a spus niciodată că eu l-am provocat, dar îmi închipui că acesta este adevărul. Am văzut o imagine — o ușă în flăcări, învăluită în fum gros, și o canapea dezintegrându-se — care a plutit în mintea mea câteva clipe, fără s-o pot controla, dar care a refuzat să se transforme într-o amintire și a rămas un fel de vis în stare de veghe. Dar mi-am zis că Ben m-a iertat pentru asta, la fel cum trebuie să mă fi iertat pentru multe alte lucruri. Am aruncat o privire pe fereastra bucătăriei și, dincolo de reflecția în geam a propriei mele imagini, am văzut o peluză tunsă, bordurile îngrijite, garajul, gardul viu. Mi-am dat seama că Ben trebuie să fi știut că aveam o aventură — dacă nu mai înainte, cu siguranță după ce fusesem găsită în Brighton. De câtă putere trebuie să fi

avut nevoie ca să-mi poarte de grijă după ce mi-am pierdut memoria, deși știa că, atunci când fusesem atacată, plecasem de acasă cu gândul să mi-o trag cu altcineva. M-am gândit la ce-mi amintisem deunăzi și la jurnalul pe care îl scrisesem. Mintea mea fusese fracturată. Distrusă. Cu toate astea, Ben rămăsese alături de mine, deși un alt bărbat poate mi-ar fi spus că meritam asta și m-ar fi lăsat de izbeliște.

M-am întors cu spatele la fereastră și m-am uitat sub chiuvetă. Produse de curățat. Săpun. Cutii cu detergent, câteva bidoane cu pulverizator. Am găsit și o găleată roșie din plastic pe care am umplut-o cu apă caldă, adăugând în ea un pic de săpun și un strop de oțet. „Și cum l-am răsplătit pentru eforturile pe care le-a făcut?”, m-am întrebat. Am luat un burete și am început să spăl geamul, pornind din partea de sus. Umblasem pe furiș prin Londra, mă întâlнисem cu niște medici, fusesem la tomograf, vizitasem casa în care stătusem înainte și locurile în care primisem îngrijiri după accident, și toate astea fără să-i spun nimic lui Ben. Și de ce? Pentru că nu am încredere în el? Pentru că a luat decizia de a mă proteja de adevăr, de a face ca viața mea să fie cât mai simplă și mai ușoară cu puțință? M-am uitat la apa cu clăbuci care se prelinge sub forma unor firișoare, alcătuiind mici bălți pe tocul de jos al ferestrei, apoi am luat o cârpă și am frecat geamul până a început să strălucească.

Acum știu că adevărul e și mai rău. Azi-dimineață, m-am trezit cu un copleșitor sentiment de vinovăție, iar în minte îmi răsunau cuvintele: „Ar trebui să-ți fie rușine de tine. O să-ți pară rău”. La început, am avut impresia că m-am trezit alături de un bărbat care nu era soțul meu, și abia mai încolo am descoperit adevărul. Că îl trădasem. De două ori. Prima dată în urmă cu mulți ani, când îl înșelasem cu un bărbat care, în cele din urmă, mi-a luat totul. Iar a doua oară, acum, când repetasem aceeași greșeală, cel puțin în gând. Am făcut o pasiune ridicolă și copilărească pentru un doctor care încearcă să mă ajute și să mă consoleze. Un doctor pe care nici măcar nu mi-l pot imagina, cu care nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit, dar despre care știu că e mult mai tânăr decât mine și că are o iubită. Iar acum i-am spus ce simt pentru el! E drept că fără să vreau, dar i-am spus. Mă simt mai mult decât vinovată. Mă simt caraghioasă. Nici măcar nu-mi pot da seama cum de s-a ajuns aici. Sunt jalnică.

În timp ce spălam geamul, am luat o decizie. Chiar dacă Ben

nu-mi împărtășește convingerea că tratamentul doctorului Nash va da rezultate, nu pot să cred că îmi va interzice să-l continui și să mă conving singură. Nu dacă asta e ceea ce vreau. Sunt adultă, iar el nu-i un monstru, așa că sigur îi pot povesti despre întâlnirile cu medicul. Am aruncat apa în chiuvetă și am umplut iarăși găleata. Am să-i povestesc totul soțului meu. În seara asta. Când se întoarce de la serviciu. „Nu mai pot continua așa”, mi-am zis în sinea mea, apoi am început să spăl următorul geam.

*

Am făcut însemnările de mai sus în urmă cu o oră, dar acum nu mai sunt atât de sigură de hotărârea mea. Mă gândesc la Adam. Am citit în jurnal despre fotografiile cu el ascunse în cutia de metal, dar n-am văzut niciuna prin casă. Mi-e greu să cred că, după pierderea unui fiu, Ben — sau oricine altcineva — și-ar fi putut dori să îndepărteze toate urmele existenței lui. Pare ceva incredibil, de-a dreptul imposibil. Pot să am încredere într-un om care e în stare de așa ceva? Mi-am amintit că am scris în jurnal despre ziua în care fusesem cu el pe Parliament Hill și am adus vorba despre copii, iar el mă mințise. M-am uitat chiar mai adineauri la însemnările de atunci. „N-am avut copii”, îi spusese eu, iar el îmi răspunsese: „Nu, n-am avut.” Oare să fi făcut asta numai ca să mă protejeze? Chiar crede că așa e cel mai bine pentru mine? Să-mi spună doar ce trebuie și ce este convenabil?

Și cât mai pe scurt. Cred că s-a plictisit grozav să-mi tot spună aceleași lucruri în fiecare zi. Și mă gândesc că poate motivul pentru care scurtează explicațiile și modifică poveștile nu are legătură cu mine. Poate că procedează așa ca să nu înebunească din pricina a ceea ce trebuie să repete zi de zi.

Simt că-mi pierd mințile. Totul e fluid, totul se schimbă. Gândesc un lucru, iar în clipa următoare, contrariul lui. Cred tot ce-mi spune soțul meu, iar apoi, nimic. Am și n-am încredere în el. Am impresia că nimic nu e real, totul pare inventat. Chiar și eu.

Aș vrea să fiu sigură măcar de un lucru. De un singur lucru care să nu fi trebuit să-mi fie spus sau care să nu trebuiască să-mi fie reamintit de fiecare dată.

Aș vrea să știu cu cine am fost la Brighton în ziua aceea. Aș vrea să știu cine mi-a făcut asta.

*

Mai târziu. Tocmai am stat de vorbă cu doctorul Nash. Când m-a sunat, moșăiam în sufragerie, cu televizorul pornit, dar cu volumul la minimum. Preț de o clipă, nu mi-am putut da seama unde mă aflu, dacă dormeam sau eram trează. Mi s-a părut că aud niște voci care vorbeau din ce în ce mai tare. Mi-am dat seama că una era a mea, iar cealaltă suna ca a lui Ben. Dar striga: „Curvă nenorocită!”, ba chiar și lucruri mai urâte. Am țipat la el, mai întâi cu furie, apoi cu teamă. S-a trântit o ușă, apoi s-a auzit lovitura surdă a unui pumn și zgomot de sticlă spartă. Abia atunci mi-am dat seama că visam.

Am deschis ochii. Pe masa din fața mea se afla o cană ciobită cu cafea rece, iar lângă el, bătâia nervos un telefon mobil. Cel cu clapetă. L-am deschis și am răspuns.

Era doctorul Nash. Mai întâi, s-a prezentat, cu toate că vocea lui oricum mi se părea familiară, apoi m-a întrebat ce mai fac. I-am spus că mă simt bine și că mi-am citit jurnalul.

— Ți-ai notat ce-am vorbit ieri? a continuat el.

Am fost șocată. Și îngrozită. Deci hotărâse să abordeze problema. Apoi am simțit o undă de speranță — poate că și el simțise la fel ca mine, poate trăise același amestec confuz de dorință și teamă — dar n-a durat mult.

— Despre vizita la azilul unde ai stat după ce ai plecat de la psihiatrie? mi-a explicat el. Casa Waring?

— Da.

— Ei bine, i-am sunat în dimineața asta. Totul e în regulă. Mi-au spus că putem să le facem o vizită oricând. Deci trebuie doar să alegem ziua când vom merge acolo.

Vorbea despre viitor, ceea ce mie mi se părea aproape lipsit de importanță.

— O să fiu ocupat astea două zile, mi-a spus el. Ce zici, am putea merge joi?

— Cred că da.

Pentru mine, nu avea nicio importanță când mergeam acolo — oricum, nu speram că vizita aceea avea să mă ajute.

— Bine. Atunci te sun joi.

Tocmai mă pregăteam să-mi iau la revedere, dar mi-am amintit că scrisesem în jurnal înainte să ațipesc — deci somnul meu nu fusese adânc, altminteri aș fi uitat tot.

— Aș vrea să mai stăm un pic de vorbă, am zis eu.

— Despre ce?

— Despre Ben.

— Sigur că da.

— Mă simt dezorientată. Evită să-mi povestească anumite lucruri. Și e vorba de lucruri importante. Adam. Romanul meu. Iar în legătură cu alte lucruri, îmi spune minciuni. Chipurile am ajuns așa în urma unui accident.

— Am înțeles, a zis el, iar după o scurtă pauză a continuat: Și de ce crezi tu că face asta?

A pus accentul pe *tu*, nu pe *de ce*.

— Nu știe că țin un jurnal, i-am răspuns după ce am stat pe gânduri câteva clipe. Habar n-are că am și altă versiune asupra trecutului. Și cred că, pentru el, e mai ușor așa.

— Numai pentru el?

— Nu. Îmi închipui că și pentru mine. Sau cel puțin așa crede el. Dar nu-i așa. Asta înseamnă doar că nu știu nici măcar dacă pot avea încredere în el.

— Christine, cu toții schimbăm faptele, rescriind trecutul ca să facem lucrurile mai ușoare, ca să le armonizăm cu versiunea noastră preferată asupra evenimentelor. Facem asta în mod automat. Inventăm amintiri. Fără să ne gândim. Dacă ne spunem de suficient de multe ori un anumit lucru, sfârșim prin a-l crede, iar apoi chiar ni-l putem aminti. Nu la fel face și Ben?

— Poate că da. Dar am impresia că profită de mine. De boala mea. Își închipuie că poate rescrie trecutul oricum vrea, fără ca eu să pot afla vreodată cum stau lucrurile de fapt. Dar știu care e adevărul. Știu exact ce face. Așa că nu am încredere în el. În fond, tot ce reușește e să mă îndepărteze de el. În felul ăsta, strică tot.

— Și ce crezi că poți face în legătură cu asta?

Deja știam răspunsul. Citisem de mai multe ori ce scrisesem de dimineață. Că trebuie să am încredere în el. Dar că acum nu am. În cele din urmă, singurul gând care mi-a venit în minte a fost: „Nu mai pot continua așa”.

— Trebuie să-i spun că țin un jurnal, am zis eu. Trebuie să-i spun despre întâlnirile cu tine.

A tăcut preț de o clipă. Nu știi la ce mă așteptam. Cumva la dezaprobare?

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, mi-a răspuns el.

M-am simțit ușurată.

— Crezi?

— Da. În ultimele zile, m-am gândit că s-ar putea să fie mai bine așa. Habar n-aveam că versiunea lui Ben asupra trecutului o să fie atât de diferită de ce începi să-ți amintești. Și nu m-am gândit nici că va fi atât de neplăcut pentru tine. În plus, m-am gândit că deocamdată avem doar o imagine parțială asupra trecutului tău. Din câte spui, au început să-ți revină din ce în ce mai multe amintiri reprimite. Și ți-ar putea fi de ajutor să stai de vorbă cu Ben despre trecut. O astfel de discuție ar putea facilita procesul de rememorare.

— Crezi?

— Da. Cred că am greșit când am hotărât să ascundem de Ben întâlnirile noastre. În plus, am stat de vorbă cu personalul de la Casa Waring. Voiam să-mi fac o idee despre cum era atmosfera acolo. Am discutat cu o angajată de care erai apropiată. O cheamă Nicole. Mi-a spus că și-a reluat lucrul acolo de puțină vreme, dar că s-a bucurat foarte mult când a aflat că te-ai întors acasă. Mi-a spus că nimeni nu te-ar fi putut iubi mai mult decât Ben: venea să te vadă aproape în fiecare zi. Ben își petrecea mult timp cu tine — fie în salon, fie în grădină — și încerca din răspuțeri să fie vesel, în ciuda situației. Tot personalul a ajuns să-l cunoască foarte bine. Abia așteptau să treacă pe acolo.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— De ce nu-i propui lui Ben să vină cu noi la Casa Waring?

Încă o pauză.

— Oricum, cred că ar fi bine să fac cunoștință cu el.

— Nu v-ați întâlnit niciodată? am întrebat.

— Nu. Doar am vorbit un pic la telefon. Atunci când am luat legătura cu el ca să discutăm despre tratamentul pe care voiam să ți-l propun. Conversația n-a decurs tocmai bine...

Abia atunci mi-a trecut prin minte că tocmai acesta era motivul pentru care îmi sugera să-l invit și pe Ben. Voia să-l cunoască. Voia ca totul să fie dat în vileag, să se asigure că stângăciile precum cea de ieri nu se vor repeta.

— Dacă ți se pare că așa e mai bine... am zis eu în cele din

urmă.

Mi-a răspuns că da, iar după o pauză destul de lungă m-a întrebat:

— Christine, ai spus că ai citit jurnalul?

— Da.

O nouă pauză.

— Dar în dimineața asta nu te-am sunat, a continuat el. Nu ți-am spus unde e ascuns.

Mi-am dat seama că era adevărat. Mă dusesem singură la șifonier și, cu toate că nu știam ce era în ea, am căutat cutia și am deschis-o aproape fără să stau pe gânduri. O găsisem singură. De parcă mi-aș fi amintit că era acolo.

— Excelent! a zis el.

*

Acum scriu în pat. E târziu, dar Ben încă n-a ieșit din biroul lui, aflat vizavi de dormitor. Aud țăcănitul tastelor și clicurile mouse-ului, iar din când în când câte un oftat sau scârțâitul scaunului. Mi-l închipui concentrat în fața monitorului, cu ochii mijiiți. Sper să-l aud când va închide computerul și că voi avea timp să ascund jurnalul înainte să vină la culcare. Acum, în ciuda a ceea ce gândeam azi-dimineață și a ceea ce am convenit cu doctorul Nash, sunt sigură că nu vreau ca soțul meu să afle ce am scris în jurnal.

Am stat de vorbă cu el în seara asta, în timp ce eram la masă.

— Pot să te întreb ceva? am zis eu, iar el a ridicat privirea spre mine. Noi de ce n-am făcut copii?

Presupun că voiam să-l testez. Îmi doream să-mi spună adevărul — să mă contrazică.

— Nu ni s-a părut niciodată momentul potrivit, mi-a răspuns el. Iar în cele din urmă, a fost prea târziu...

Am împins într-o parte farfuria cu mâncare. Eram dezamăgită.

Se întorsese acasă târziu și mă strigase imediat după ce închisese ușa de la intrare, întrebându-mă dacă totul e în regulă.

— Unde ești? strigase el încă o dată, iar tonul lui mi se păruse acuzator.

I-am răspuns din bucătărie că pregăteam cina. Tăiam ceapa pe care urma s-o călesc în uleiul de măsline pus la încins pe aragaz. S-a oprit în pragul bucătăriei, ca și când ar fi ezitat să

intre. Avea un aer obosit. Nefericit.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Ce faci? a zis el, văzând cuțitul din mâna mea.

— Pregătesc cina, i-am răspuns cu un zâmbet, dar el nu mi-a zâmbit. M-am gândit să fac o omletă. Am găsit în frigider niște ouă și niște ciuperci. Avem cumva și cartofi? Am căutat, dar n-am găsit pe nicăieri...

— Eu aveam de gând să fac niște cotlete de porc. Am cumpărat ieri câteva. Mă gândeam să le fac în seara asta.

— Îmi pare rău...

— Ah, nicio problemă. E bună și omleta, dacă asta vrei să mănânci.

Simțeam că discuția aluneca într-o direcție pe care nu mi-o doream. Ben se uita țintă la tocătorul deasupra căruia țineam cuțitul.

— Ei, nu țin neapărat, am zis eu râzând, dar el n-a râs împreună cu mine. Nu contează. Nu mi-am dat seama. Pot foarte bine să...

— Deja ai mărunțit ceapa, mi-a răspuns el.

Vorbele lui erau inexpressive. O simplă enunțare a unui fapt.

— Știu, dar... am putea face și cotletele.

— Cum vrei tu, a zis el, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a dus în sufragerie. Pun eu masa.

Nu i-am răspuns. Nu-mi dădeam seama unde greșisem — presupunând că într-adevăr făcusem o greșeală — și, în cele din urmă, m-am apucat iar să tai ceapa.

Acum stăteam față în față. Mâncaserăm aproape în tăcere. Îl întrebasesem dacă totul era în regulă, iar el ridicase din umeri și îmi spusese că da. „A fost o zi grea” — atât am scos de la el, iar când și-a dat seama că aș vrea detalii, a adăugat doar: „Mă rog, așa-i la serviciu...” Discuția s-a împotmolit chiar înainte să fi început cu adevărat, de aceea nu mai eram așa de sigură că trebuie să-i spun despre jurnal și doctorul Nash. Am continuat să mănânc, încercând să nu-mi fac griji — mi-am zis că, la urma urmelor, are și el zilele lui proaste — dar nu reușeam să mă liniștesc. Simțeam că îmi scapă printre degete ocazia de a deschide subiectul și nu știam dacă mâine aveam să mă trezesc tot cu convingerea că cel mai bine este să-i dezvălui totul. În cele din urmă, n-am mai rezistat și am zis:

— Dar voiam să facem copii?

A scos un oftat.

— Christine, chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Îmi pare rău.

Încă nu știam ce aveam de gând să zic și probabil că cel mai bine ar fi fost s-o las baltă, dar mi-am dat seama că nu pot.

— Te întreb pentru că azi mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat, am continuat eu, încercând să adopt un ton degajat, să mimez buna dispoziție. Cred că mi-am amintit ceva.

— Ceva?

— Da. Nu știu cum să zic...

— Continuă, m-a îndemnat el, apoi s-a aplecat în față, părând brusc interesat. Ce ți-ai amintit?

Mi-am fixat privirea pe peretele din spatele lui, pe care atârna o fotografie alb-negru. Un prim-plan cu niște petale presărate cu boabe de rouă. Mi s-a părut o fotografie ieftină, al cărei loc era într-un supermarket, nu într-o casă.

— Mi-am amintit că am avut un copil.

Ben s-a lăsat pe spate. A făcut ochii mari, apoi i-a închis. A inspirat adânc și a scos un oftat prelung.

— E adevărat? am întrebat eu. Am avut un copil?

„Dacă mă mînte acum, mi-am zis în sinea mea, nu știu ce-o să fac. Cred c-o să mă cert cu el. Am să-i mărturisesc totul într-o izbucnire necontrolată și dezastruoasă.”

În cele din urmă, Ben a deschis ochii și s-a uitat țintă la mine.

— Da, e adevărat.

De data asta, nu m-a mai mințit în legătură cu Adam. M-am simțit ușurată. Dar era un sentiment de ușurare umbrît de durere. Toți acei ani erau pierduți pentru totdeauna — o mulțime de momente pe care nu mi le pot aduce aminte, pe care n-am să le redobîndesc niciodată. Am simțit că mă cuprinde un sentiment de dor și că sporește atît de mult, încât ar putea să mă cuprindă cu totul. Ben mi-a povestit despre nașterea lui Adam, despre copilăria și viața lui. Unde făcuse școala, că jucase într-o piesă de Crăciun, că era bun la fotbal și la atletism, că era dezamăgit de notele pe care le lua la examene. Despre iubitele lui. Despre cum își rulase o țigară, iar lumea crezuse că e un joint... I-am pus tot felul de întrebări, iar el mi-a răspuns — părea să-i placă să stea de vorbă despre fiul nostru, ca și când starea lui proastă ar fi fost alungată de aceste amintiri.

La un moment dat, în timp ce Ben vorbea, am închis ochii. Prin minte îmi treceau tot felul de imagini — cu Adam, cu mine, cu Ben — dar nu-mi puteam da seama dacă erau amintiri sau rodul imaginației. După ce a terminat, am deschis ochii și, preț de o clipă, am fost șocată când l-am văzut pe soțul meu: mi-am dat seama cât de mult îmbătrânise și cât de puțin semăna cu bărbatul care tocmai îmi apăruse în minte.

— Dar n-am găsit în casă nicio poză cu el, am zis eu.

— Așa-i, mi-a răspuns Ben cu un aer stânjenit. Pentru că te întristezi când le vezi.

— Mă întristez?

Nu mi-a răspuns. Probabil că acum nu avea suficientă putere să-mi spună despre moartea lui Adam. Îmi făcea impresia unui om înfrânt. Sleit de puteri. Mă simțeam vinovată pentru ce-i făceam. Pentru ce-i făceam zi de zi.

— Nu-i nimic, am zis eu. Știu că a murit.

Părea surprins.

— Știi...? a zis el pe un ton ezitant.

— Da.

Eram gata să-i spun despre jurnal, să-i spun că-mi mai povestise o dată despre Adam, dar m-am abținut, încă părea prost dispus, iar atmosfera era tensionată. Mărturisirea mai putea aștepta.

— Pur și simplu simt asta, am adăugat eu.

— Acuma înțeleg. Ți-am mai povestit ce s-a întâmplat cu el.

Era adevărat, desigur. Îmi mai povestise o dată. La fel cum îmi mai povestise și despre viața lui Adam. Și totuși, mi-am dat seama că nu-l credeam întru totul: nu credeam că fiul meu murise.

— Mai spune-mi o dată.

Mi-a povestit despre război, despre bomba de pe marginea drumului, iar eu l-am ascultat cu mult calm. Mi-a spus cum a fost la înmormântarea lui, că s-a tras o salvă de pușcă deasupra coșciugului, care era acoperit cu drapelul Marii Britanii. M-am străduit să-mi aduc aminte câte ceva din toate astea, chiar dacă erau lucruri atât de dificile, atât de îngrozitoare. Dar nu mi-a revenit nicio imagine în minte.

— Vreau să merg acolo, am zis eu. Vreau să-i văd mormântul.

— Chris, nu cred că...

Mi-am dat seama că, în absența amintirilor, trebuia să am o

dovadă că murise, altminteri aş fi purtat pentru totdeauna în suflet speranţa că încă era în viaţă.

— Vreau să merg. Trebuie.

Încă mă gândeam că s-ar putea să spună nu. Că după părerea lui nu e o idee bună, că m-ar putea întrista prea tare. Ce-aş fi făcut în cazul ăsta? Cum aş fi putut să-l forţez?

Dar nu m-a refuzat.

— O să mergem în weekend. Promit.

Uşurare amestecată cu groază. Mă simţeam amorţită.

Am strâns amândoi masa. Eu stăteam la chiuvetă, înmuind în apă caldă cu detergent farfuriile pe care mi le întindea, frecându-le cu buretele şi dându-i-le înapoi ca să le şteargă, iar în tot acest timp mi-am evitat imaginea reflectată în fereastră. M-am străduit să mă gândesc la înmormântarea lui Adam, m-am imaginat stând în picioare pe iarbă într-o zi mohorâtă, lângă un morman de pământ, uitându-mă la un sicriu suspendat deasupra gropii. Am încercat să-mi închipui salva de puşcă şi gornistul suflând în trompetă în timp ce noi — familia şi prietenii lui — plângeam în tăcere.

Dar n-am reuşit. Nu trecuse mult timp de atunci, şi totuşi, nu mi-a venit în minte nicio imagine. Am încercat să-mi închipui cum trebuie să mă fi simţit. Probabil că în dimineaţa aceea m-am trezit fără ca măcar să ştiu că sunt mamă. Cred că Ben a trebuit ca mai întâi să mă convingă că am avut un fiu, iar apoi că trebuie să-l înmormântăm în după-amiaza aceea. Îmi imaginez că am fost nu îngrozită, ci dezorientată şi neîncrezătoare. Că eram stăpânită de un sentiment de irealitate. Când vine vorba să suporte lucruri dureroase, fiecare om are o limită, şi nimeni n-ar fi putut îndura o asemenea veste, iar eu cu atât mai puţin. Mi-am închipuit că mi s-a spus ce să port, că am fost condusă până la o maşină parcată în faţa casei şi că am fost aşezată pe bancheta din spate. Probabil că pe drum m-am întrebat la înmormântarea cui mergeam. Poate că mă simţeam de parcă ar fi fost propria mea înmormântare.

M-am uitat la imaginea lui Ben reflectată în fereastră. El a trebuit să facă faţă la toate astea într-un moment în care şi el era foarte îndurerat. Poate că ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă nu m-ar fi dus la înmormântare. M-a trecut un fior rece când m-am întrebat dacă nu cumva chiar așa făcuse.

Încă nu știam dacă să-i spun despre doctorul Nash sau nu. Acum iarăși arăta obosit, aproape deprimat. Zâmbea numai când mă uitam zâmbind în ochii lui. „Poate mai încolo”, mi-am zis în sinea mea, cu toate că nu știam dacă avea să se ivească o ocazie mai bună. Mă tot gândeam că eu sunt vinovată pentru starea lui, fie pentru că făcusem, fie pentru că nu făcusem anumite lucruri. Mi-am dat seama cât de mult țin la acest bărbat. Nu-mi puteam da seama dacă îl iubesc — nici acum nu știu — dar asta pentru că nu prea știu ce e iubirea. În ciuda amintirii mele vagi și fluctuante despre Adam, am un sentiment de dragoste față de fiul meu, instinctul de a-l proteja, dorința de a-i da tot, sentimentul că e parte din mine și că, fără el, sunt incompletă. Și pentru mama mea am un sentiment de iubire — chiar dacă diferit — atunci când îmi amintesc de ea. E o legătură mai complexă, cu rețineri și avertismente, pe care nu o înțeleg în întregime. Dar Ben? Mi se pare atrăgător și am încredere în el — în ciuda minciunilor pe care mi le-a spus, știu că se gândește doar la binele meu — dar oare pot spune că-l iubesc, dat fiind că nu sunt decât vag conștientă că-l cunosc de mai mult de câteva ore?

Nu știam ce să cred. Dar voiam să fie fericit și îmi dădeam seama că, undeva în sufletul meu, îmi doream să fiu eu persoana care să îl facă fericit. Am hotărât să mă străduiesc mai mult. Să preiau controlul. Acest jurnal ar putea fi o unealtă pentru a îmbunătăți viețile amândurora, nu doar pe a mea.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb ce a fost în sufletul lui când s-a întâmplat, dar probabil că am dat drumul farfuriei pe care o aveam în mână înainte ca el s-o apuce cum trebuie. S-a izbit de podea — însoțită de un „La dracu’!” rostit de Ben printre dinți — și s-a făcut țândări.

— Îmi pare rău! am zis eu.

Dar el nu s-a uitat la mine, ci s-a aplecat pe vine, înjurând în șoaptă.

— Strâng eu cioburile, am adăugat, dar Ben nu m-a luat în seamă, ci a început să adune bucățile mai mari, așezându-le cu grijă în mâna dreaptă. Îmi pare rău, am repetat eu. Sunt atât de neîndemânatică!

Nu știu la ce mă așteptam din partea lui. Să mă ierte, presupun, sau să mă asigure că nu era grav. Dar în schimb, Ben

a zis un „Pizda mă-sii!”, după care a lăsat cioburile din mână și și-a vârât în gură degetul mare de la mâna stângă. Pe linoleum se vedeau câteva picături de sânge.

— Ai pățit ceva?

— Nu, a zis el, ridicând privirea spre mine. M-am tăiat, asta-i tot. Drăcia dracului...

— Lasă-mă să mă uit.

— Nu-i grav, a spus el, apoi s-a ridicat în picioare.

— Lasă-mă să mă uit, am repetat eu, întinzând mâna spre degetul rănit. Mă duc să aduc un bandaj. Sau un plasture. Avem...?

— Ce dracu'! s-a răstit el, dându-mi mâna la o parte. Las-o așa!

Eram uluită. Am văzut că tăietura era adâncă: sângele curgea din rană și i se prelingea pe încheietură sub forma unui firisor. Nu știam ce să fac, ce să spun. Nu țipase la mine, dar nici nu se străduise să-și ascundă supărarea. Stăteam în așteptare unul în fața celuilalt: eram în pragul unei certe și fiecare aștepta de la celălalt să zică ceva, însă niciunul nu știa ce se întâmplase exact și cât de important era acel episod.

Mi se părea o situație insuportabilă.

— Îmi pare rău, am zis eu, deși o parte din mine era iritată.

Chipul lui s-a îmbunat.

— Nu-i nimic. Și mie îmi pare rău.

După o pauză, a adăugat:

— Sunt foarte tensionat. Am avut o zi grea.

Am rupt o bucată de hârtie de bucătărie și i-am întins-o.

— Șterge-te cu asta.

— Mulțumesc, a zis el, apoi a luat-o și și-a șters sângele de pe încheietură și degete. O să mă duc la etaj să fac un duș, da?

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat, după care a ieșit din bucătărie.

Am auzit închizându-se ușa de la baie, apoi un robinet deschis și, o clipă mai târziu, zgomotul boilerului de lângă mine. Am adunat cioburile de pe jos și le-am aruncat la gunoi, învelindu-le mai întâi în hârtie, apoi am măturat cioburile mai mici, iar la sfârșit am șters sângele cu buretele. După ce am terminat, m-am dus în camera de zi.

Telefonul cu clapetă suna înăbușit în geantă. L-am scos și am văzut că era doctorul Nash.

Televizorul era pornit. De la etaj se auzea scârțâitul podelelor în timp ce Ben trecea dintr-o camera în alta. Nu voiam să mă audă vorbind la un telefon pe care nici măcar nu știe că îl am.

— Alo? am zis eu în șoaptă.

— Christine? Sunt eu, Ed. Doctorul Nash. Poți să vorbești?

De unde în după-amiaza aceea fusese calm, aproape meditativ, acum vorbea pe un ton alert, așa că m-a cuprins teama.

— Da, am zis eu, coborând și mai mult glasul. Despre ce-i vorba?

— Spune-mi, ai stat cumva de vorbă cu Ben?

— Da, oarecum. De ce? S-a întâmplat ceva?

— I-ai spus despre jurnal și despre mine? L-ai invitat la Casa Waring?

— Nu, dar urmează. Acuma e la etaj. Dar ce s-a întâmplat?

— Mă rog, s-ar putea să nu fie ceva important, dar să știi că m-a sunat cineva de la azil. Îți aduci aminte că azi-dimineață ți-am povestit despre o angajată de acolo pe care o cheamă Nicole? Ei bine, voia să-mi dea un număr de telefon. Se pare că prietena ta, Claire, a sunat și a zis că vrea să stea de vorbă cu tine. Și-a lăsat numărul.

Am simțit că mă încordez. Am auzit apa trasă la veceu și zgomotul apei în chiuvetă.

— Nu înțeleg, am zis eu. Asta s-a întâmplat de curând?

— Nu. La câteva săptămâni după ce ai plecat de la azil și te-ai întors să locuiești cu Ben. Când a aflat că nu mai ești acolo, Claire le-a cerut numărul lui Ben, dar apoi a sunat din nou să spună că nu poate să-l găsească. A întrebat dacă nu cumva îi pot da adresa ta și bineînțeles că nu i-au dat-o, însă i-au zis că le poate lăsa numărul ei, în caz că tu sau Ben sunați la azil. După ce am vorbit cu ea azi-dimineață, Nicole a găsit un bilet în dosarul tău și m-a sunat să-mi dea numărul lui Claire.

Nu înțelegeam.

— Dar de ce nu ni l-au trimis prin poștă? Mie sau lui Ben?

— Păi Nicole zice că l-au trimis, dar n-au primit niciun răspuns de la niciunul dintre voi.

Doctorul Nash a făcut o pauză.

— Ben e cel care se ocupă de corespondență, am zis eu. O ridică în fiecare dimineață. Sau, mă rog, el a sortat-o azi-

dimineață...

— Și ți-a dat cumva numărul lui Claire?

— Nu. Mi-a zis că nu mai păstrez legătura cu ea de ani de zile. S-a mutat în Noua Zeelandă la puțin timp după ce ne-am căsătorit.

— Am înțeles, a zis el, apoi a adăugat: Christine, să știi că mi-ai mai spus asta, dar... ei bine... nu e un număr internațional.

M-a copleșit un puternic sentiment de spaimă, deși n-aș fi putut spune de ce.

— Deci a revenit în Marea Britanie?

— Nicole mi-a spus că, în perioada cât ai stat la Casa Waring, Claire te-a vizitat în mod regulat. A venit la tine aproape la fel de des ca Ben. Nicole n-a auzit de nicio mutare a prietenei tale. Nici în Noua Zeelandă, nici altundeva.

Am avut impresia că totul se clatină, că lucrurile pe care credeam că le știu se modifică prea repede ca să pot ține pasul cu ele. Îl auzeam pe Ben la etaj. Apa nu mai curgea, iar boilerul se oprise. „Sigur există o explicație rezonabilă, mi-am zis în sinea mea. Sigur!” Simțeam că trebuia să domolesc lucrurile, ca să le pot prinde din urmă, ca să le pot înțelege. Voiam ca doctorul Nash să tacă, să retracteze tot ce-mi spusese, dar n-a făcut asta.

— Și mai e ceva, a continuat el. Îmi pare rău, Christine, dar Nicole m-a întrebat ce mai faci, iar eu i-am povestit. S-a arătat surprinsă când i-am spus că te-ai întors să locuiești cu Ben, iar eu am întrebat-o de ce.

— Și ce-a zis? m-am auzit spunând.

— Îmi pare rău, Christine, dar Nicole mi-a zis că tu și Ben ați divorțat...

Camera a început să se învârtă. M-am agățat de brațul fotoliului ca și când mi-ar fi fost teamă să nu cad. Nu avea sens. La televizor, o blondă țipa la un bătrân, spunându-i că-l urăște. Și mie îmi venea să țip.

— Poftim? am zis eu în cele din urmă.

— Mi-a spus că tu și Ben v-ați despărțit. Că Ben te-a părăsit. La vreun an după ce ai fost mutată la Casa Waring.

— Ne-am despărțit?

Dintr-odată, am avut impresia că pereții se îngustau. Camera devenea din ce în ce mai mică, fiind pe punctul de a dispărea cu totul.

— Ești sigur?

— Da, așa se pare. Cel puțin asta mi-a zis Nicole. Mi-a spus și că, din câte și-a dat ea seama, despărțirea voastră a avut legătură cu Claire, dar nu mi-a spus mai multe.

— Cu Claire?

— Da.

În ciuda confuziei care mă stăpânea, mi-am dat seama cât de dificilă i se părea conversația — avea un ton ezitant și se vedea că face eforturi să hotărască ce ar fi cel mai bine să-mi spună.

— Nu știu de ce Ben nu-ți povestește tot, a continuat el. Sunt sigur că, după părerea lui, procedează cum trebuie, încercând să te protejeze. Dar nu știu ce să cred despre toate astea. Să nu-ți spună că prietena ta, Claire, încă locuiește în Anglia? Să nu-ți zică nimic despre divorț? Chiar nu știu ce să zic... Nu mi se pare corect, dar presupun că are motivele lui.

A făcut o pauză, dar n-am spus nimic, așa că a continuat.

— M-am gândit că poate ar trebui să stai de vorbă cu Claire. Poate îți oferă niște răspunsuri. Cine știe, poate chiar o să discute cu Ben.

Încă o pauză.

— Christine, ai un pix la îndemână? Vrei să-ți dau numărul?

Am înghițit în sec.

— Da, te rog.

M-am aplecat deasupra ziarului de pe măsuță, am luat pixul de lângă el și am notat numărul pe colțul unei pagini. Am auzit deschizându-se zăvorul de la baie, apoi Ben a ieșit pe hol.

— Christine, a zis doctorul Nash, o să te sun mâine. Nu-i spune nimic lui Ben. Nu înainte să ne dăm seama ce se întâmplă. De acord?

M-am auzit încuviințând și luându-mi la revedere. M-a sfătuit și să nu uit să scriu în jurnal înainte să mă culc. Am scris „Claire” în dreptul numărului pe care mi-l dăduse, neștiind încă ce aveam să fac. Am rupt colțul paginii și l-am pus în geantă.

N-am zis nimic nici când Ben a coborât în camera de zi, nici când s-a așezat pe canapeaua de lângă fotoliu. Am rămas cu privirea ațintită asupra televizorului. Un documentar despre viața subacvatică. Despre animalele de pe fundul oceanului. Un submarin teleghidat explora un canal natural, schimbându-și direcția cu mișcări bruște, iar cele două reflectoare ale vehiculului străluceau în locuri în care lumina ajungea pentru prima oară — două stafii coborâte în adâncuri.

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

Aș fi vrut să-l întreb pe Ben dacă mai păstram legătura cu Claire, dar nu voiam să aud încă o minciună. Un calamar uriaș plutea în întuneric, purtat de un curent domol. „Această vietate nu a mai fost filmată niciodată”, spunea vocea comentatorului peste muzica electronică din fundal.

— Te simți bine? m-a întrebat el, iar eu am încuviințat din cap fără să-mi iau ochii de la televizor.

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare și mi-a spus:

— Am ceva de lucru. Mă duc în birou. Nu mai stau mult, vin și eu la culcare.

Apoi m-am uitat la el. Nu știam cine este.

— Da, ne vedem mai încolo.

Miercuri, 21 noiembrie

Mi-am petrecut toată dimineața citind acest jurnal, însă chiar și așa, tot n-am reușit să-l citesc în întregime. Am sărit unele pagini, iar pe altele le-am citit de mai multe ori, străduindu-mă să cred ce scria în ele. Iar acum sunt în dormitor, pe băncuța bovindoului, și scriu.

Am telefonul în poală. Oare de ce îmi este atât de greu să formez numărul lui Claire? Ar fi nevoie doar de câteva impulsuri nervoase și niște contracții musculare. Nimic complicat. Nimic dificil. Și totuși, mi se pare mult mai ușor să iau un pix și să scriu despre asta.

Azi-dimineață, am coborât în bucătărie, gândindu-mă că viața mea e construită pe nisipuri mișcătoare. Se schimbă de la o zi la alta. Lucrurile pe care cred că le știu se dovedesc a fi false, iar lucrurile de care sunt sigură — despre mine și viața mea — țin de o perioadă foarte îndepărtată a trecutului meu. Povestea mea pare o simplă ficțiune. Am impresia că Ben și doctorul Nash, Adam și Claire sunt cu toții inventați — par să existe numai ca niște umbre în întuneric. Niște străini care se intersectează cu viața mea: când sunt alături mine, când dispar. Niște prezențe vagi, eterice. Asemenea unor stafii.

Și nu doar ei. Totul. Pare că totul e inventat. Creat din nimic. Îmi doresc cu disperare un teren ferm, ceva real, ceva care să nu dispară în timp ce dorm. Am nevoie de o ancoră sigură.

Am ridicat capacul coșului de gunoi. Am simțit căldura descompunerii și un miros discret — mirosul dulceag și grețos al resturilor de mâncare aflate în descompunere. Am văzut un ziar cu rebusul completat și un pliculeț de ceai care lăsase o pată maro pe hârtie. Mi-am ținut respirația și am îngenuncheat pe podea.

În ziar erau cioburi de porțelan și un praf fin de culoare albă, iar sub el, o pungă de cumpărături legată la gură. Când am scos-o, gândul mi-a zburat la niște scutece murdare, dar am hotărât să o desfac mai încolo, dacă va fi nevoie. Sub ea am găsit coji de cartofi și un bidon de plastic aproape gol din care se scurgea niște ketchup. Le-am dat la o parte și am descoperit cojile de la patru-cinci ouă, semințele și capacul unui ardei roșu, niște foițe de ceapă și o ciupercă mare, pe jumătate putrezită.

Am pus totul la loc și am închis coșul de gunoi cu un aer satisfăcut. Era adevărat. La cină mâncasem o omletă, apoi se spărsese o farfurie. M-am uitat în frigider: într-o tăviță de polistiren se aflau două cotlete de porc. În hol, la baza scării, am văzut papucii lui Ben. Lucrurile erau exact așa cum le descriesem în jurnal cu o noapte înainte. Nu inventasem nimic. Totul era adevărat.

Ceea ce însemna că numărul de pe colțul de ziar era al lui Claire. Că doctorul Nash chiar mă sunase. Că Ben și cu mine divorțaserăm.

Acum vreau să-l sun pe doctorul Nash. Vreau să-l întreb ce să fac sau, și mai bine, să-l rog pe el să facă ceva în locul meu. Dar cât timp o să mai pot fi un musafir în propria mea viață? Cât o să mai rămân pasivă? Trebuie să preiau controlul. Îmi trece prin minte că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe doctorul Nash — după ce i-am spus despre sentimentele mele, despre *pasiunea* mea pentru el — dar îndeprtez repede acest gând. În orice caz, trebuie să vorbesc eu însămi cu Claire.

Dar ce să-i spun? Pare că am avea de discutat despre atât de multe lucruri, și totuși, despre atât de puține. Ne leagă un trecut comun atât de bogat, din care însă eu nu-mi amintesc nimic.

Mă gândesc la ce mi-a spus doctorul Nash despre motivul pentru care eu și Ben ne-am despărțit: „A avut legătură cu Claire”.

Totul se leagă. Cu ani în urmă, când aveam mai mare nevoie de el — deși nu știam cine e — soțul meu m-a părăsit, iar acum, că suntem iarăși împreună, îmi spune că cea mai bună prietenă a mea s-a mutat în celălalt capăt al lumii înainte să ajung în halul ăsta.

Oare de aceea nu o pot suna? Deoarece mi-e teamă că s-ar putea să aibă de ascuns mai multe lucruri decât îmi pot imagina? Oare de aceea Ben nu e deloc încântat de ideea ca eu să-mi aduc aminte mai multe lucruri? De aceea a tot spus că încercările de tratament sunt inutile, ca să nu fiu în stare să-mi pun amintirile cap la cap, ca să nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat?

Mi-e greu să cred că ar fi în stare de una ca asta. Nimeni n-ar face așa ceva. Ce idee caraghioasă! Mă gândesc la ce mi-a spus doctorul Nash despre perioada pe care am petrecut-o în spital. „Aveai simptome de paranoia. Susțineai că doctorii conspirau

împotriva ta.”

Mă întreb dacă nu cumva și acum sunt paranoică.

Dintr-odată, mă copleșește o amintire. Își face apariția aproape cu violență, ridicându-se din vidul memoriei mele ca să mă arunce înapoi în trecut, dar apoi dispare cu rezeziune. Claire și cu mine, la o altă petrecere. „Doamne, ce plicticos e! se plânge ea. Știi ce cred eu că e în neregulă? Că toată lumea umblă numai după sex. Ca niște animale care vor să se împerecheze. Țsta-i adevărul, oricât ne-am da pe după degete și oricât ne-ar plăcea să credem că-i vorba de altceva. Numai sexul contează.”

Oare e posibil ca, pe vremea când eram captivă în propriul meu iad, Claire și Ben să fi căutat consolare unul în brațele celuilalt?

Plec privirea. Telefonul zace în poala mea. Habar n-am unde se duce Ben în fiecare dimineață și nici pe unde oprește când se întoarce acasă. Ar putea merge oriunde. Și nu am cum să pun bănuielele cap la cap, cum să leg faptele între ele. Chiar dacă într-o bună zi i-aș descoperi pe Ben și Claire în pat, a doua zi aș uita ce am văzut. Sunt persoana cel mai ușor de înșelat. Poate că se întâlnesc și acum. Poate că deja i-am descoperit, dar am uitat.

Cred și, în același timp, nu cred că ar putea fi adevărat. Am încredere în Ben, și totuși, n-am. E perfect posibil să ai simultan în minte două puncte de vedere contradictorii și să oscilezi între ele.

Dar de ce m-ar minți? „Pur și simplu face așa cum crede că e mai bine, îmi tot spun în sinea mea. Te protejează, îți ascunde lucrurile pe care nu trebuie să le știi.”

Bineînțeles că, până la urmă, am format numărul pe care mi l-a dat doctorul Nash. Nu puteam să n-o fac. S-a auzit cum sună o vreme, apoi un clic și o voce: „Bună! Lasă-mi, te rog, un mesaj”.

Am recunoscut imediat vocea. Era a lui Claire. Imposibil de confundat.

I-am lăsat un mesaj: „Sună-mă, te rog. Sunt eu, Christine”.

După aceea m-am dus la etaj. Făcusem tot ce-mi stătea în putință.

*

Am așteptat. Au trecut două ore. Mi-am petrecut timpul scriind

În jurnal, iar când am văzut că nu mă sună, mi-am făcut un sandvici, apoi m-am dus să-l mănânc în living. După aceea, m-am întors în bucătărie, am șters blatul pentru gătit și am pus firimiturile în palmă, iar pe când mă pregăteam să le arunc în chiuvetă, am auzit soneria de la intrare. Am tresărit. Am pus jos buretele, m-am șters pe mâini cu prosopul care atârna de mânerul ușii de la aragaz, apoi m-am dus să văd cine e.

Prin geamul jivrat al ușii am văzut că era un bărbat. Din câte mi-am putut da seama, nu purta uniformă, ci costum și cravată. „Ben?”, m-am întrebat în sinea mea, dar apoi mi-am spus că probabil încă era la serviciu. În cele din urmă, am deschis ușa.

Era doctorul Nash. Am știut că era el atât pentru că nu putea fi altcineva, cât și pentru că l-am recunoscut — cu toate că de dimineață, când am citit despre el, nu-mi amintisem cum arată și cu toate că soțul meu mi se părea în continuare un străin, chiar și după ce aflasem cine este de fapt. Avea părul tuns scurt, cu cărare, cravata îi atârna neglijent, iar pe sub sacou purta un pulover care nu se asorta cu restul hainelor.

Probabil și-a dat seama că eram surprinsă.

— Christine?

— Da, am zis eu, după ce am crăpat ușa.

— Sunt eu, Ed. Ed Nash. Doctorul Nash.

— Știu...

— Ți-ai citit jurnalul?

— Da, dar...

— Te simți bine?

— Da, mă simt bine.

— Ben e acasă? a întrebat el, coborând glasul.

— Nu, nu-i acasă. Dar nu te așteptam. Trebuia să ne întâlnim azi?

A tăcut o clipă, o fracțiune de secundă, suficient cât să rupă ritmul schimbului nostru de replici. Știam că nu stabiliserăm o întâlnire pentru azi. Sau cel puțin n-o menționasem în jurnal.

— Da, a zis el. Nu ți-ai notat?

Nu-mi notasem, dar n-am spus nimic. Stăteam față în față în pragul casei pe care nici acum nu o consider căminul meu și ne uitam unul la altul.

— Pot să intru? a întrebat el.

Am tăcut preț de câteva clipe. Nu eram sigură că voiam să-l invit în casă. Simțeam că n-ar fi bine. Ar fi fost o trădare.

Dar ce-aș fi trădat? Încrederea lui Ben? Nu-mi dădeam seama cât de mult mai conta asta pentru mine. Nu după ce îmi spusese atâtea minciuni. Minciuni pe care îmi petrecusem aproape întreaga dimineată citindu-le.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă.

Am deschis larg ușa, iar doctorul Nash a intrat, plecând ușor capul, apoi s-a uitat în stânga și în dreapta. I-am luat haina și i-am agățat-o în cuier, lângă un impermeabil despre care am presupus că e al meu.

— Pe aici, am spus, făcând un semn spre camera de zi.

M-am dus în bucătărie să pregătesc ceai pentru amândoi, apoi m-am întors în living și m-am așezat în fața lui. Doctorul Nash tăcea. Am sorbit pe îndelete din ceașcă, și la fel a făcut și el. Apoi a pus ceașca pe măsuta dintre noi și m-a întrebat:

— Nu-ți aduci aminte că te-am întrebat dacă pot să vin în vizită?

— Nu. Când?

Răspunsul lui mi-a dat fiori.

— Azi-dimineată, când te-am sunat să-ți spun unde îți ascunzi jurnalul.

Nu-mi aminteam să mă fi sunat și nu-mi amintesc nici acum, după ce a plecat. M-am gândit și la alte însemnări din jurnal. O farfurie cu pepene galben pe care nu-mi aduceam aminte s-o fi comandat. O prăjitură pe care n-o cerusem.

— Nu, nu țin minte, am răspuns eu, simțind că mă cuprinde panica.

Pe chipul lui s-a așternut un aer îngrijorat.

— Ai dormit cumva azi? Mă refer la un somn profund, nu la o simplă moțăiala.

— Nu. Deloc. Pur și simplu nu-mi aduc aminte. Când m-ai sunat? La ce oră?

— Christine, liniștește-te. Probabil că nu-i nimic.

— Dar dacă... nu mai...

— Christine, te rog. Nu înseamnă nimic. Pur și simplu ai uitat, asta-i tot. Toată lumea uită câte ceva din când în când.

— Conversații întregi? Presupun că s-a întâmplat acum câteva ore!

— Da, a zis el pe un ton blând, încercând să mă calmeze, însă nu s-a mișcat din locul în care stătea. Dar ai trecut prin destul de

multe în ultima vreme. Memoria ta întotdeauna a avut fluctuații. Faptul că uiți ceva nu înseamnă că starea ta se înrăutățește și că n-o să-ți revii. Înțelegeți?

Am încuviințat din cap, străduindu-mă cu disperare să-l cred.

— Mi-ai cerut să vin, pentru că voiai să stai de vorbă cu Claire, dar nu erai sigură că o să fii în stare. Și mi-ai cerut să stau de vorbă cu Ben în numele tău.

— Serios?

— Da. Mi-ai spus că nu te simți în stare să vorbești cu el.

Mă uitam la el, gândindu-mă la lucrurile pe care le scrisesem în jurnal. Mi-am dat seama că nu-l cred. M-am gândit că probabil găsisem jurnalul singură. Nu-l invitaseam pe la mine. Nu voiam să stea de vorbă cu Ben. De ce aș fi vrut, din moment ce hotărâsem să nu-i spun nimic lui Ben? Și de ce i-aș fi spus că aveam nevoie să mă ajute să stau de vorbă cu Claire, când deja o sunasem și îi lăsasem un mesaj?

„Minte”, mi-am zis în sinea mea. M-am întrebat ce alte motive ar fi putut avea să vină aici, ce anume nu-mi putea mărturisi. E drept că nu am memorie, dar nu sunt proastă.

— De ce ai venit de fapt?

Doctorul Nash s-a răsucit în fotoliu. Probabil că voia să vadă cum arată casa în care locuiesc. Sau poate să mă vadă încă o dată înainte să stau de vorbă cu Ben.

— Ți-e teamă că Ben n-o să mă mai lase să mă întâlnesc cu tine după ce o să-i povestesc tot? I-am întrebat.

Îmi trece prin minte un alt gând. Poate că nici nu scrie un articol de cercetare. Poate că altele sunt motivele pentru care vrea să petreacă atât de mult timp cu mine. Dar îndepărtez repede acest gând.

— Nu, a răspuns el. Nu despre asta e vorba. Am venit pentru că m-ai rugat. În plus, ai hotărât să nu-i spui lui Ben că te întâlnești cu mine. Nu înainte să stai de vorbă cu Claire. Ți-amintești?

Am clătinat din cap. Nu-mi aduceam aminte. Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Claire și-o trage cu soțul meu, am zis eu.

— Christine, a zis el cu un aer șocat, dar...

— Ben mă ia de proastă. Mă minte în legătură cu tot. Ei bine, nu sunt proastă.

— Știu că nu ești. Dar n-am crezut că...

— Și-o trag de ani de zile. Așa se explică totul. De ce mi-a zis că s-a mutat în altă țară și de ce nu m-am întâlnit cu ea, deși cică e prietena mea cea mai bună?

— Christine, nu gândești limpede, a spus el, apoi s-a ridicat de pe fotoliu și s-a așezat lângă mine, pe canapea. Ben te iubește. Sunt sigur. Am vorbit cu el la telefon atunci când am încercat să-l conving că e spre binele tău să mă întâlnesc cu tine. Mi-a făcut impresia unui om loial. Foarte loial. Mi-a spus că te-a pierdut o dată și că nu vrea să te piardă încă o dată. Că a văzut cum te chinui ori de câte ori medicii au încercat să te vindece și că nu vrea să mai suferi. E limpede că te iubește. Și încearcă să te protejeze. De adevăr, cred.

M-am gândit la ceea ce citisem de dimineată. La divorț.

— Dar m-a părăsit. Ca să fie cu ea.

— Christine, îți dai seama ce spui? Dacă ar fi adevărat, de ce te-ar fi adus aici? Pur și simplu te-ar fi lăsat la Casa Waring. Dar n-a făcut asta. În schimb, are grijă de tine. Zi de zi.

Am simțit că mă prăbușesc, că mă retrag în mine însămi. Aveam impresia că înțeleg și, în același timp, nu înțeleg ce-mi spune. Simțeam căldura trupului său și vedeam bunătatea care i se citea în ochi. Mi-a zâmbit și, dintr-odată, mi s-a părut că devine din ce în ce mai mare, până când n-am mai văzut decât trupul său și n-am mai auzit decât respirația lui. Vorbea în continuare, dar nu înțelegeam ce spune. Am reușit să disting un singur cuvânt: „lubire”.

Nu aveam de gând să fac ce-am făcut. Nu am premeditat nimic. S-a întâmplat pe neașteptate, iar viața mea a explodat asemenea unui capac înțepenit care în cele din urmă cedează. Într-o clipă, n-am mai simțit decât buzele mele atingându-le pe ale lui și brațele mele în jurul gâtului său. Avea părul umed și nu înțelegeam de ce, dar nici nu-mi păsa. Voiam să vorbesc, să-i spun ce simt, însă am tăcut, pentru că ar fi trebuit să nu-l mai sărut, să pun capăt aceluia moment, care aș fi vrut să dureze o veșnicie. În sfârșit, mă simțeam femeie. Dețineam controlul. Deși îmi închipui că au mai existat și alți bărbați în viața mea, nu-mi amintesc să fi sărutat pe nimeni în afară de Ben — și nici nu mi-am notat în jurnal că s-ar mai fi întâmplat. Sau, cine știe, poate că era prima oară când sărutam pe altcineva.

Nu știi cât a durat. Nu știi nici măcar cum s-a întâmplat, cum am trecut de la a sta alături de el pe canapea — simțindu-mă

atât de mică încât mă temeam că aş putea dispărea — la a-l săruta. Nu-mi aduc aminte să-mi fi propus asta, ceea ce nu înseamnă că nu mi-o doream. Nu țin minte nici cum a început. Știu doar că am trecut de la o stare la alta dintr-odată, fără să-mi dau seama ce se întâmplă, fără să am timp să iau o decizie.

Nu m-a îndepărtat cu brutalitate. Mi-a făcut această concesie: a fost blând. Nu m-a insultat întrebându-mă ce fac, cu atât mai puțin ce *îmi închipui* că fac. Pur și simplu și-a dezlipit mai întâi buzele de ale mele, apoi mi-a îndepărtat brațele de pe umerii lui și mi-a spus cu glas scăzut:

— Nu.

Eram uluită. De ceea ce făcusem, sau de reacția lui? N-aș putea spune. Am simțit doar că, preț de câteva clipe, fusesem în altă parte și că își făcuse apariția o nouă Christine, care pusese stăpânire pe mine, apoi dispăruse. Și totuși, nu eram îngrozită. Nici măcar dezamăgită. Eram bucuroasă. Bucuroasă că, mulțumită ei, se întâmplase ceva atât de intens.

— Îmi pare rău, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Dar nu-mi puteam da seama ce simte. Furie? Milă? Regret? Putea fi stăpânit de oricare dintre ele. Poate că în expresia de pe chipul lui se amestecau toate trei. Încă îmi ținea mâinile într-ale lui, iar după câteva clipe, mi le-a pus în poală și le-a dat drumul.

— Îmi pare rău, Christine, a repetat el.

Nu știam ce să zic. Nici ce să fac. Am tăcut o vreme, pregătită să-mi cer scuze, dar apoi am spus:

— Ed, te iubesc.

A închis ochii.

— Christine, eu... a început el.

— Te rog, nu face asta. Nu-mi spune că nu simți și tu același lucru, am zis, iar el s-a încruntat.

— Știu că mă iubești.

— Christine. Te rog, ești... ești...

— Cum? Nebună?

— Nu. Confuză. Ești confuză.

Am izbucnit în râs.

— Confuză?

— Da. Nu mă iubești. Îți aduci aminte că am vorbit despre confabulație? E un simptom des întâlnit în cazul celor care...

— Ah, știu. Îmi aduc aminte. E des întâlnit în cazul celor care își pierd memoria. Despre asta crezi că-i vorba?

— E posibil. Perfect posibil.

În momentul acela, am simțit că-l urăsc. Își închipuia că știe tot, că mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi. Dar de fapt nu știa decât de ce boală sufăr.

— Nu sunt proastă.

— Știu asta, Christine. Nu cred că ești. Pur și simplu mi se pare că...

— Sigur mă iubești.

A scos un oftat. Deja începusem să-l irit, și își pierdea răbdarea.

— Altminteri de ce vii pe la mine atât de des? De ce mă plimbi de colo-colo prin Londra? Faci asta cu toți pacienții tăi?

— Da, a început el, apoi s-a oprit. Mă rog, nu, nu chiar.

— Atunci de ce?

— Încerc să te ajut.

— Asta-i tot?

A tăcut preț de câteva clipe, iar în cele din urmă a zis:

— Nu... Petrec mult timp cu tine și pentru că scriu un articol. Un articol științific...

— Deci mă studiezi?

— Cam așa ceva.

Am încercat să îndepartez din minte ce-mi spunea.

— Dar nu mi-ai spus că eu și Ben ne-am despărțit, am continuat eu. De ce? De ce nu mi-ai spus?

— N-am știut! N-am avut alt motiv. Nu era scris în dosarul tău, iar Ben nu mi-a spus. N-am știut!

Am tăcut. Doctorul Nash a făcut o mișcare, ca și când ar fi vrut să-mi ia din nou mâinile într-ale lui, dar s-a oprit și s-a scărpinat pe frunte.

— Ți-aș fi zis, dacă aș fi știut.

— Da? Așa cum mi-ai zis și despre Adam?

— Christine, te rog...

Avea aerul unui om rănit.

— De ce mi-ai ascuns adevărul despre el? Ești la fel de rău ca Ben!

— Christine, pentru numele lui Dumnezeu! Am mai vorbit despre asta. Am făcut cum am crezut că e mai bine. Ben nu-ți povestește despre Adam, așa că nu aveam cum să-ți spun eu. N-ar fi fost corect. N-ar fi fost moral.

Am izbucnit în râs. Un râs fals și disprețuitor.

— Moral? Și ți s-a părut moral să nu-mi spui despre el?

— Numai Ben putea hotărî dacă e cazul să-ți spună despre Adam. Nu eu. În schimb, ți-am propus să ții un jurnal, ca să poți consemna lucrurile pe care le afli. Am crezut că așa e cel mai bine.

— Și cu atacul cum rămâne? Erai foarte mulțumit ca eu să cred în continuare că a dat o mașină peste mine, iar făptașul a fugit de la fața locului!

— Nu, Christine. Nu eram mulțumit. Ben ți-a zis asta. Iar eu habar n-aveam ce ți-a povestit. De unde era să știu?

M-am gândit la ce îmi amintisem. Baia cu miros de portocale și mâinile strânse în jurul gâtului meu. Senzația de sufocare. Bărbatul al cărui chip rămăsese un mister pentru mine. Am izbucnit în plâns.

— Păi și ce te-a făcut ca, în cele din urmă, să-mi zici că am fost atacată?

Mi-a vorbit cu blândețe, dar nu m-a mai atins.

— Nu eu ți-am spus că ai fost atacată. Ți-ai amintit singură. Avea dreptate, bineînțeles. Eram furioasă.

— Christine, eu...

— Vreau să pleci. Te rog.

Acum plângeam în hohote și totuși, mă simțeam surprinzător de vie. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplase și abia îmi mai aminteam ce discutasem cu doctorul Nash, dar aveam impresia că scăpasem de ceva îngrozitor, că în sfârșit se rupsesse un zăgaz din adâncul meu.

— Te rog. Pleacă, te rog.

Mă așteptam să se opună. Să-mi ceară să mai rămână. Aproape că-mi doream asta. Dar n-a făcut-o.

— Dacă ești sigură că asta vrei...

— Da, i-am răspuns eu în șoaptă.

M-am întors spre fereastră, hotărâtă să nu mă mai uit la el. Nu astăzi. Deși știam că, mâine-dimineață, avea să mi se pară că-l văd pentru prima oară.

S-a ridicat în picioare și a pornit spre ușă.

— O să te sun, a zis. Dacă vrei, chiar mâine. Pentru tratament...

— Pleacă. Te rog.

N-a mai spus nimic. Am auzit ușa închizându-se în urma lui.

Am rămas nemișcată o vreme. Câteva minute? Câteva ore? Nu știu. Inima îmi bătea cu putere. Mă simțeam goală pe dinăuntru. Și singură. În cele din urmă, m-am dus la etaj. Am intrat în baie și m-am uitat la fotografiile. Soțul meu. Ben. „Ce-am făcut? Acum nu mai am pe nimeni. Pe nimeni în care să pot avea încredere. Pe nimeni la care să pot apela.” Gândurile îmi zburau în toate direcțiile, îmi răsuna în minte ce-mi spusese doctorul Nash: „Te iubește. Încearcă să te protejeze”.

De ce anume? De adevăr? Dar mie mi se pare că adevărul e mai important decât orice. Poate că mă înșel, totuși.

M-am dus în birou. Ben m-a mințit atât de mult, încât nu mai pot crede nimic din ce mi-a spus. Absolut nimic.

Știam ce trebuie să fac. Voiam să fiu sigură. Sigură că puteam avea încredere în el măcar într-o privință.

Cutia se afla acolo unde scrisesem în jurnal. Încuiată, după cum mă așteptam. Nu m-am enervat.

Am început să caut. Am hotărât să nu mă opresc până nu voi găsi cheia. Mai întâi am căutat în birou. M-am uitat în celelalte sertare ale fișierului și în birou. Am scotocit metodic, aranjând lucrurile așa cum le găsisem, iar când am terminat, m-am dus în dormitor. M-am uitat prin sertare, ridicând cu grijă lenjeria intimă a lui Ben, batistele frumos călcate, vestele și tricourile. Nimic. Și n-am găsit nimic nici în sertarele mele.

Și noptierele aveau sertare. Aveam de gând să caut în toate, începând cu cele de pe partea unde dormea Ben. Am deschis sertarul de sus și m-am uitat în el cu atenție — pixuri, un ceas care se oprise, o folie cu niște pastile pe care nu le-am recunoscut — apoi l-am deschis și pe cel de jos.

La început, am crezut că e gol. Am dat să-l închid, dar am auzit un ușor zornăit — zgomot de metal frecat de lemn. L-am deschis încă o dată, iar inima deja începuse să-mi bată mai tare.

O cheie.

M-am așezat pe podea lângă cutia deschisă. Era plină. Mai ales cu fotografiile. Cu Adam și cu mine. Unele mi se păreau familiare — cred că erau cele pe care mi le mai arătase Ben — dar cele mai multe, nu. Am găsit certificatul de naștere al lui Adam, scrisoarea pe care i-o trimisese lui Moș Crăciun. O mulțime de fotografii de când era foarte mic — mergea de-a bușilea, zâmbea uitându-se în obiectiv, sugea la sânul meu,

dormea înfășurat într-o pătură verde — și de când s-a făcut mai mare. O poză cu el îmbrăcat în cowboy, una cu tricicleta, fotografiile de la școală. Toate erau acolo, exact așa cum le descriesem în jurnal.

Le-am scos pe toate și le-am împrăștiat pe podea, uitându-mă la fiecare în parte. Erau și fotografiile cu mine și cu Ben. Una în care stăm în fața Palatului Parlamentului — amândoi zâmbim, dar avem niște poziții ciudate, ca și când niciunul dintre noi n-ar fi conștient de existența celuilalt. O alta de la nunta noastră — un cadru banal. Suntem în fața unei biserici, iar cerul este mohorât. Părem caraghios de fericiți, iar în altă fotografie, care probabil a fost făcută mai târziu, în luna noastră de miere, suntem și mai fericiți. Suntem într-un restaurant și zâmbim spre obiectiv, aplecați ușor deasupra unor farfurii pe jumătate goale, cu fețele înroșite de dragoste și de razele soarelui.

M-am uitat pe îndelete la această poză și am simțit că mă cuprinde un sentiment de ușurare. O priveam pe femeia aceea stând alături de proaspătul ei soț, contemplând un viitor pe care nu putea — și nici nu voia — să-l prezică, și m-am gândit la cât de multe aveam în comun cu ea. Însă erau doar asemănări fizice. Celule și țesuturi. ADN. Semnătura noastră chimică. Nimic altceva. Pentru mine, e o străină. Nu mă leagă nimic de tânăra aceea, nu am niciun mijloc prin care să ajung până la ea.

Și totuși, femeia din fotografie sunt eu, iar eu sunt ea, și se vede că este îndrăgostită. De Ben. Bărbatul cu care tocmai s-a căsătorit. Bărbatul alături de care încă mă trezesc în fiecare dimineață. Ben nu a încălcat jurământul făcut în acea bisericuță din Manchester. Nu m-a lăsat la greu. M-am uitat îndelung la poza aceea și am simțit iubirea renăscând în mine.

Dar în cele din urmă am pus-o jos și am continuat să caut. Îmi doream să găsesc un anumit lucru și, în același timp, mă îngrozeam la gândul că l-aș putea găsi. Voiam să dau peste ceva care să-mi arate că soțul meu nu mințea, care să-mi redea încrederea în el, chiar dacă mi-ar fi răpit fiul.

Era acolo. La fundul cutiei, într-un plic. Fotocopia unui articol — împăturită și cu marginile ferfenițite. Mi-am dat seama ce se află în el chiar înainte să-l deschid, dar tot am început să tremur când l-am citit. „Ministerul Apărării a dat publicității numele unui soldat britanic care a murit în provincia Helmand din Afganistan, în timp ce escorta un contingent de trupe. Adam Wheeler, care

avea 19 ani, s-a născut la Londra...” De articol era prinsă cu o clemă o fotografie. Flori aranjate pe un mormânt. Pe piatra funerară scria: „Adam Wheeler, 1987-2006”.

Suferința m-a copleșit cu o forță sălbatică. Am pus hârtia jos și m-am chircit de durere, prea multă durere ca să pot plânge, și am scos un sunet ca un urlet de animal rănit, care moare de foame și se roagă să-i vină mai repede sfârșitul. Am închis ochii și am văzut-o. Un flash foarte scurt. O imagine tremurătoare atârnând în fața mea. O medalie care mi-a fost oferită într-o cutie de catifea neagră. Un sicriu, un steag. Am îndepărtat din minte aceste imagini și m-am rugat să nu mai revină niciodată. Unele lucruri e mai bine să nu ți le amintești. E mai bine să se piardă pentru totdeauna.

Am început să pun totul la loc în cutie. „Ar fi trebuit să am încredere în el, mi-am zis în sinea mea. Ar fi trebuit să cred că, dacă îmi tăinuiește anumite lucruri, o face numai pentru că ar fi prea dureros să le înfrunt zi de zi ca și când ar fi prima oară.” Ben nu făcea decât să mă protejeze de acest adevăr brutal. Am aranjat fotografiile în cutie exact așa cum le găsisem. Eram mulțumită. Am pus cheia la loc în sertar, iar cutia, în fișier. „De-acuma pot să mă uit la ele oricând vreau. Și ori de câte ori vreau.”

Dar voiam să mai descopăr niște lucruri. Trebuia să aflu de ce mă părăsise Ben. Și de ce mă dusesem la Brighton cu ani în urmă. Voiam să aflu cine îmi furase viața. Trebuia să mai încerc o dată.

Am format numărul lui Claire a doua oară pe ziua de azi.

Zgomot de fond. Liniște. Apoi de două ori sunetul de apel. „N-o să-mi răspundă. La urma urmelor, nu mi-a răspuns nici la mesaj. Are ceva de ascuns, ceva ce nu vrea să-mi spună.”

Aproape că eram bucuroasă. Era o conversație pe care mi-o doream doar în teorie. Sigur avea să fie dureroasă. M-am pregătit pentru încă o invitație neutră de a lăsa un mesaj.

Un clic. Apoi o voce.

— Alo?

Era Claire. Mi-am dat seama imediat. Vocea ei mi se părea la fel de familiară ca a mea.

— Alo? a repetat ea.

N-am spus nimic. Mintea îmi era copleșită de imagini

fulgurante. I-am văzut chipul, părul tuns scurt, bereta. Râdea. Am văzut-o la o nuntă — a mea, cred, deși nu sunt sigură — îmbrăcată în verde smarald, turnând șampanie. Am văzut-o ținând de mână un copil, luându-l în brațe, apoi dându-mi-l și spunând: „Hai, la masă!” Am văzut-o pe marginea unui pat, vorbind cu cineva care stătea întins pe saltea, și mi-am dat seama că eram eu.

— Claire? am zis eu.

— Da. Alo? Cine e?

Am încercat să mă concentrez, să-mi aduc aminte că, orice s-ar fi întâmplat între timp, cu ani în urmă fuseserăm cele mai bune prietene. Am văzut o imagine cu ea stând în pat, cu o sticlă de votcă în mână, râzând și spunându-mi că bărbații sunt „al dracului de caraghioși”.

— Claire? Sunt eu, Christine.

Tăcere. Timpul s-a dilatat, iar clipele acelea păreau că vor dura o veșnicie. La început, am crezut că n-o să spună nimic, pentru că uitase cine sunt sau pentru că nu voia să stea de vorbă cu mine. Am închis ochii.

— Chrissy! a izbucnit ea, apoi am auzit-o înghițind, ca și când aș fi prins-o la masă și avea gura plină. Chrissy! Dumnezeule! Draga mea, chiar ești tu?

Am deschis ochii. O lacrimă își începuse coborâșul lent peste trăsăturile nefamiliare ale chipului meu.

— Claire? Da, sunt eu, Chrissy.

— Doamne! La dracu’! a zis ea, apoi încă o dată: La dracu’!

După care vocea i s-a auzit mai încet:

— Roger! Roger! E Chrissy! La telefon!

Iarăși tare:

— Ce mai faci? Unde ești?

Volumul a scăzut din nou:

— Roger!

— Ah, sunt acasă, i-am răspuns eu.

— Acasă?

— Da.

— Cu Ben?

Dintr-odată, am simțit că iau o atitudine defensivă.

— Da, cu Ben. Ai primit mesajul de la mine?

Am auzit-o inspirând adânc. Era surprinsă? Sau poate fuma?

— Ah, da! Te-aș fi sunat, dar ăsta e numărul de fix și nu mi-ai

lăsat niciun număr la care să te sun.

A ezitat o clipă, și m-am întrebat dacă nu cumva altele erau motivele pentru care nu mă sunase.

— În fine, a continuat ea, dar spune-mi, ce mai faci? Îmi pare atât de bine să-ți aud vocea!

Nu știam ce să răspund, iar când a văzut că nu spun nimic, m-a întrebat:

— Și unde locuiești acum?

— Nu știu exact.

Am simțit un fior de plăcere, fiind sigură că întrebarea ei însemna că nu se întâlnea cu Ben, după care mi-am dat seama că s-ar putea să mă întrebe tocmai ca să nu intru la bănuieli. Îmi doream foarte mult să am încredere în ea — să aflu că Ben nu mă părăsise pentru ceva ce găsisese la ea, pentru un pic de iubire care să o înlocuiască pe a mea, care îmi fusese răpită — fiindcă în felul acesta aș fi putut avea încredere și în soțul meu.

— Cartierul cred că se cheamă Crouch End, am zis eu.

— Am înțeles. Și ce mai faci? Cum merg lucrurile?

— Păi, știi și tu, nu pot să-mi amintesc niciun căcat.

Am izbucnit amândouă în râs. După atâta durere, mi-a prins bine această destindere, însă a fost de scurtă durată, după care s-a instalat tăcerea.

— Vocea ta îmi dă de înțeles că te simți bine, a zis ea în cele din urmă. Chiar foarte bine.

I-am spus că am reînceput să scriu.

— Serios? Uau! Excelent! La ce lucrezi? La un roman?

— Nu. Mi-ar fi destul de greu să scriu un roman din moment ce nu țin minte nimic de la o zi la alta.

Tăcere.

— Scriu doar despre ce mi se întâmplă, am adăugat eu.

— Am înțeles, a zis Claire, apoi a tăcut.

M-am întrebat dacă într-adevăr îmi înțelegea situația. Și mă îngrijora tonul ei — mi se părea rece. M-am întrebat și cum rămăseseră lucrurile după ce ne văzuserăm ultima oară.

— Și ce s-a mai întâmplat cu tine în ultima vreme? a adăugat ea.

Ce să-i răspund? Simțeam imboldul de a-i da jurnalul, de a o lăsa să-l citească singură, dar bineînțeles că nu puteam face asta. Cel puțin deocamdată. Voiam să-i spun prea multe și voiam să aflu de la ea prea multe. Întreaga mea viață.

— Nu știi, am zis. E dificil...

Presupun că am vorbit pe un ton mâhnit, pentru că imediat după aceea m-a întrebat:

— Chrissy, draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mi-e bine. Atâta doar că... dar fraza s-a stins.

— Ei bine...?

— Nu știi...

M-am gândit la doctorul Nash, la lucrurile pe care i le spuseseam. Oare puteam fi sigură că nu va vorbi cu Ben?

— Mă simt dezorientată, am spus în cele din urmă. Cred c-am făcut o prostie.

— Ei, sunt sigură că nu-i așa.

Încă o tăcere — oare își făcea un calcul? — apoi a adăugat:

— Auzi, pot să vorbesc cu Ben?

— Nu-i acasă, am zis eu, simțindu-mă ușurată că discuția trecuse la ceva concret, la fapte. E la serviciu.

— Ah, normal.

O nouă tăcere. Dintr-odată, discuția mi se părea absurdă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu tine, am zis eu.

— *Trebuie?* Nu *vrei?*

— Ah, nu... Bineînțeles că vreau...

— Stai liniștită, Chrissy. Glumeam. Și eu vreau să te văd. Abia aștept.

Iarși am răsuflat ușurată. Îmi trecuse prin minte că discuția noastră s-ar fi putut împotmoli, că s-ar fi putut încheia cu un rămas-bun politic și promisiunea vagă de a sta de vorbă și altădată — în felul acesta, s-ar fi închis pentru totdeauna încă o ușă prin care aș fi putut păși în trecut.

— Mulțumesc, am zis eu. Mulțumesc.

— Chrissy, mi-a fost atât de dor de tine. În fiecare zi. Și zi de zi am așteptat să sune nenorocitul ăsta de telefon, nădăjduind c-o să fii tu. Dar aproape că îmi pierdusem speranța...

A făcut o pauză.

— Cum... cum stai cu memoria acum? Cât de multe știi?

— Nu-mi dau seama. Cred că mai bine decât înainte, am zis eu, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le scrisesem, la toate imaginile cu mine și Claire. Îmi aduc aminte de o petrecere și de niște focuri de artificii pe care le-am văzut de pe un acoperiș... Că tu pictai, iar eu scriam. Dar nimic de după aceea.

— Ah! Noaptea cea mare! Doamne, ce mult a trecut de atunci!

Înseamnă că am multe să-ți povestesc. Foarte multe!

M-am întrebat la ce se referea, dar n-am zis nimic. „Nu-i nicio grabă”, mi-am spus în sinea mea. Erau lucruri mai importante pe care voiam să le aflu.

— Ai fost cumva plecată din țară?

— Da, a răspuns ea, izbucnind în râs. Vreo șase luni. Am cunoscut un tip cu ani în urmă. A fost un dezastru.

— Unde?

— La Barcelona. De ce mă întrebi?

— Ah, fără un motiv anume, am zis eu, simțind că iarăși eram defensivă — îmi era rușine că nu știam aceste detalii din viața prietenei mele. Am aflat chestia asta de la cineva care mi-a zis că ai fost plecată în Noua Zeelandă. Probabil că a făcut o confuzie.

— Noua Zeelandă? a repetat ea, izbucnind în râs. Nu. N-am fost acolo niciodată.

Deci Ben mă mințise și în legătură cu asta. Încă nu știam de ce și nu-mi puteam imagina ce motive avea s-o scoată cu totul pe Claire din viața mea. Era încă unul dintre lucrurile pe care mi le ascunsese sau în legătură cu care mă mințise pentru propriul meu bine?

Trebuie să-l întreb și asta atunci când vom avea o discuție lămuritoare — îmi dau seama că este inevitabilă. Când îi voi spune toate lucrurile pe care le știu și cum le-am aflat.

Am mai stat de vorbă o vreme, conversația noastră fiind presărată cu pauze lungi și precipitări stângace. Claire mi-a zis că se căsătorise, dar apoi divorțase, și că acum locuiește cu Roger.

— Un universitar. Specialist în psihologie. Șmecherul vrea să mă mărit cu el, ceea ce n-o să fac în pripă. Dar îl iubesc.

Mi-a făcut bine să stau de vorbă cu ea, să-i aud vocea caldă și familiară. Era ca și când m-aș fi întors acasă. Nu mi-a cerut mare lucru, părând să înțeleagă că nu aveam multe de oferit. În cele din urmă, s-a oprit și m-am gândit că era pe punctul de a-și lua rămas-bun. Mi-am dat seama că niciuna dintre noi nu-l pomenise pe Adam.

— Dar povestește-mi despre Ben, a continuat ea. De câtă vreme sunteți... mă rog...

— De câtă vreme suntem iarăși împreună? Nu știu. Nici măcar

nu știam că am fost despărțiți.

— Am încercat să-l sun, a zis ea, și am simțit că mă încordez, cu toate că n-aș fi putut spune de ce.

— Când?

— În după-amiaza asta. După ce m-ai sunat. Am presupus că el ți-a dat numărul meu. Nu mi-a răspuns el, dar e drept că n-am decât numărul lui de la serviciu și e destul de vechi. Mi-a răspuns altcineva și mi-a zis că nu mai lucrează acolo.

Am simțit fiori de spaimă. Am aruncat o privire prin dormitorul nefamiliar în care mă aflu. Eram sigură că minte.

— Vorbești des cu el?

— Nu. În ultima vreme, nu.

Am simțit că a coborât glasul, ceea ce nu mi-a plăcut.

— N-am mai vorbit de câțiva ani, a adăugat ea, iar după o clipă de ezitare a zis: Mi-am făcut atâtea griji pentru tine...

Îmi era teamă. Teamă că i-ar putea spune lui Ben despre conversația noastră înainte ca eu să fi apucat să stau de vorbă cu el.

— Te rog să nu-l suni. Te rog să nu-i spui că ai vorbit cu mine la telefon.

— Chrissy! Dar de ce?

— Pur și simplu aș prefera să nu-i spui.

A scos un oftat adânc, apoi mi-a spus pe un ton iritat:

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu pot să-ți explic.

— Încearcă.

N-am fost în stare să aduc vorba despre Adam, dar i-am spus despre doctorul Nash, despre amintirea camerei de hotel și despre insistența cu care Ben îmi spune că am avut un accident de mașină.

— Cred că nu-mi zice adevărul pentru că știe că m-ar tulbura, i-am explicat eu.

Dar ea n-a spus nimic.

— Claire, oare ce căutam la Brighton?

S-a așternut tăcerea între noi.

— Chrissy, a zis ea în cele din urmă, dacă într-adevăr vrei să știi, am să-ți spun. Mă rog, tot ce știu eu. Dar nu la telefon. Când ne întâlnim. Promit.

Adevărul. Strălucea în fața mea, atât de aproape, încât aș fi putut întinde mâna să-l înhaț.

— Când poți să treci pe la mine? am întrebat-o. Azi? Mai pe seară?

— Aș prefera să nu vin la tine, dacă n-ai nimic împotriva.

— De ce nu?

— Pentru că... în fine... ar fi mai bine să ne întâlnim în altă parte. Vrei să ieșim undeva, la o cafea?

Vorbea pe un ton vesel, care mi se părea forțat. Fals. M-am întrebat de ce anume se teme, dar până la urmă am zis:

— Da, bine.

— La Alexandra Palace? Ce zici? Ar trebui să ajungi foarte repede acolo din Crouch End.

— În regulă.

— Excelent! Vineri, la ora unsprezece? E bine așa?

I-am spus că da. Nu aveam încotro.

— Da, cred c-o să mă descurc să ajung acolo.

Mi-a zis ce autobuze va trebui să iau și mi le-am notat pe o bucată de hârtie. Apoi, după ce am mai stat de vorbă câteva minute, ne-am luat la revedere, iar eu mi-am scos jurnalul și am început să scriu.

*

— Ben? am zis eu.

Eram amândoi în sufragerie. El stătea în fotoliu și citea ziarul. Arăta obosit, ca și când n-ar fi dormit bine.

— Ben, ai încredere în mine?

A ridicat privirea. În ochii lui vii se citea iubirea, dar și altceva. Ceva care aducea cu frica. Și poate că era firesc — de obicei, cel care începe cu o asemenea întrebare urmează să spună că încrederea acordată de celălalt este nemeritată. Ben și-a dat părul pe spate.

— Bineînțeles, draga mea, a răspuns el, apoi s-a apropiat de mine și s-a așezat pe brațul fotoliului în care stăteam, luându-mi o mână între ale lui. Bineînțeles.

Dintr-odată, nu mai eram sigură că vreau să continui.

— Păstrezi legătura cu Claire?

— Cu Claire? m-a întrebat el, privindu-mă în ochi. Îți aduci aminte de ea?

Uitasem că până de curând — mai exact, până când mi-am amintit de petrecerea cu focurile de artificii — Claire nici măcar

nu existase pentru mine.

— Vag, i-am răspuns eu.

Și-a întors privirea spre ceasul de pe șemineu.

— Nu, a zis Ben. Cred că s-a mutat din țară. Cu ani în urmă.

Am simțit că mă crispez, ca și când m-ar fi durut ceva.

— Ești sigur? I-am întrebat eu.

Nu-mi venea să cred că mă mințea în continuare. Aproape că mi se părea mai rău să mă mintă în legătură cu asta decât cu orice altceva. De ce i-ar fi fost greu să-mi spună adevărul despre Claire? Faptul că locuia tot la Londra nu avea cum să mă tulbure, dimpotrivă: o întâlnire cu ea m-ar fi putut ajuta să-mi ameliores memoria. Așa că de ce nu era sincer? Mi-a trecut prin minte un gând negru — aceeași bănuială sumbră — dar am îndepărtat-o imediat.

— Ești sigur? Unde s-a mutat?

„Spune-mi! mi-am zis în sinea mea. Încă nu e prea târziu.”

— Nu mai țin minte... Parcă în Noua Zeelandă. Sau în Australia.

Am simțit că-mi pierd speranța, dar știam ce trebuie să fac.

— Ești sigur? am insistat eu, hotărând să încerc o manevră riscantă. Pentru că mi-a revenit o amintire ciudată: Claire mi-a zis odată că avea de gând să se mute la Barcelona pentru o vreme. Cred că se întâmpla cu mulți ani în urmă.

Ben n-a spus nimic.

— Ești sigur că nu s-a mutat acolo?

— Ți-ai amintit asta? a întrebat el. Când?

— Nu știu. E doar un sentiment.

Mi-a strâns mâna. O consolare.

— Poate doar ți-ai imaginat.

— Dar mi s-a părut o amintire foarte reală. Ești sigur că nu s-a mutat la Barcelona?

A scos un oftat.

— Nu s-a mutat la Barcelona. Sunt sigur că a plecat în Australia. La Adelaide, cred. Nu mai știu exact. S-a întâmplat cu ani în urmă.

A clătinat din cap.

— Claire... a continuat el, zâmbind. De mult nu m-am mai gândit la ea. De foarte mulți ani.

Am închis ochii. Când i-am deschis, am văzut că se uita la mine și zâmbea. Arăta caraghios. Jalnic. Aș fi vrut să-i dau o

palmă.

— Ben, am zis eu în șoaptă. Am vorbit cu ea.

Nu știam cum avea să reacționeze. La început, n-a schițat niciun gest, ca și când n-aș fi zis nimic, dar apoi a făcut ochii mari.

— Când? m-a întrebat el pe un ton aspru.

Aș fi putut să-i spun adevărul și să-i mărturisesc că țin un jurnal.

— În după-amiaza asta. M-a sunat ea.

— Te-a sunat ea? Cum? Cum te-a sunat?

Am hotărât să mint în continuare.

— Mi-a zis că tu i-ai dat numărul meu.

— Ce număr? E ridicol! Cum aș fi putut? Ești sigură că era ea?

— A zis că ați mai vorbit din când în când. Până de curând.

Mi-a dat drumul la mână — mâna mi-a căzut în poală ca un obiect inert — apoi s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre mine.

— Ce-a zis?

— Mi-a zis că ați păstrat legătura până acum câțiva ani.

S-a aplecat pe vine, apropiindu-și fața de a mea, și am simțit că-i miroase respirația a cafea.

— Femeia asta te-a sunat din senin? m-a întrebat el. Ești sigură că era ea?

Am dat ochii peste cap și am zis:

— Of, Ben! Cine altcineva ar fi putut fi?

Apoi am zâmbit. Nu-mi închipuiam că această discuție avea să fie ușoară, dar mi se părea că era impregnată cu o seriozitate care nu-mi plăcea.

Ben a ridicat din umeri.

— N-ai de unde să știi, dar în trecut câțiva oameni au încercat să ia legătura cu tine. Oameni din presă. Jurnaliști. Oameni care citiseră despre tine, despre ce ți s-a întâmplat, și care voiau să afle punctul tău de vedere sau chiar să-și bage nasul în viața ta ca să vadă cât de gravă e situația, cât de mult te-ai schimbat. S-a mai întâmplat să pretindă că sunt altcineva, numai ca să stea de vorbă cu tine. Ai fost căutată și de doctori. Ba chiar și de pseudomedici care își închipuiau că te pot ajuta. Cu tratamente homeopatice sau cu medicina alternativă. La un moment dat, s-au interesat de tine și niște vraci...

— Ben, mi-a fost cea mai bună prietenă timp de ani de zile. I-

am recunoscut vocea.

Pe chipul lui s-a așternut un aer de om înfrânt.

— Ai păstrat legătura cu ea, nu-i așa? am continuat eu.

Am observat că își încleșta și-și descleșta pumnul.

— Ben?

A ridicat privirea. Era roșu la față și avea ochii umezi.

— Bine, a zis el. Bine, am mai vorbit cu Claire. M-a rugat să păstrăm legătura, ca s-o țin la curent cu starea ta. Vorbim câte puțin o dată la câteva luni.

— Și de ce nu mi-ai spus?

N-a zis nimic.

— Ben? De ce?

Tăcere.

— Ai hotărât că e mai ușor s-o ții departe de mine? Să susții că a plecat din țară? Asta e? Așa cum ai susținut că n-am scris niciodată un roman?

— Chris, ce...

— Nu e corect, Ben, l-am întrerupt eu. Nu ai niciun drept să ții lucrurile astea doar pentru tine. Să-mi spui minciuni numai pentru că așa îți e ție mai ușor. Niciun drept!

S-a ridicat în picioare.

— Pentru că-mi e mie mai ușor? a zis el, ridicând vocea. Crezi că ți-am spus că prietena ta s-a mutat în străinătate pentru că era mai ușor pentru mine? Te înșeli, Christine. Te înșeli! Nimic din toate astea nu e ușor pentru mine. Nimic. Nu-ți spun că ai scris un roman pentru că nu suport să-mi aduc aminte cât de mult voiai să scrii încă unul și nici să văd cât de mult te doare când îți dai seama că n-o să mai scrii niciodată. Cât despre Claire, ți-am spus că a plecat în străinătate pentru că nu suport să-ți aud durerea din glas atunci când îți dai seama că te-a abandonat în locul ăla. Că te-a lăsat să putrezești acolo, la fel ca toți ceilalți.

A așteptat o reacție din partea mea.

— Ți-a zis asta? a întrebat el când a văzut că nu spun nimic.

„Nu, m-am gândit în sinea mea, nu mi-a zis. Și, de fapt, azi am citit în jurnal că mă vizita foarte des.”

— Ți-a zis asta? a repetat el. Că n-a mai venit să te viziteze atunci când și-a dat seama că, la un sfert de oră după ce pleca, uitai complet de existența ei? Sigur, mai suna de Crăciun să afle cum te simți, dar eu am stat alături de tine, Chris. Eu am fost cel

care te-a vizitat în fiecare zi. Eu am fost cel care a așteptat, rugându-mă să te faci suficient de bine cât să pot să te iau de acolo și să te aduc aici, să trăiești împreună cu mine, în siguranță. Eu! Nu te-am mințit pentru că era mai ușor pentru mine. Să nu mai faci niciodată greșeala să crezi asta! Niciodată!

Mi-am amintit ce scrisesem în jurnal că-mi spusese doctorul Nash și m-am uitat în ochii lui. „Atâta doar că nu ai stat alături de mine, mi-am zis în sinea mea. Nu mi-ai fost alături.”

— Claire mi-a zis că ai divorțat de mine.

A înlemnit, apoi a făcut un pas în spate, ca și când ar fi primit un pumn. A deschis gura, apoi a închis-o la loc. Era aproape comic. În cele din urmă, a rostit un singur cuvânt:

— Nenorocita!

Chipul îi era schimonosit de furie. M-am gândit că vrea să mă lovească, dar mi-am dat seama că nu-mi pasă.

— Ai divorțat de mine? E adevărat?

— Draga mea...

M-am ridicat și eu în picioare.

— Spune-mi. Spune-mi!

Stăteam unul în fața celuilalt, și nu știam ce avea de gând să facă, nici ce aș fi vrut să facă. Știam doar că voiam să fie sincer. Să nu mă mai mintă.

— Nu vreau decât adevărul, am zis eu.

A făcut un pas și a căzut în genunchi în fața mea, încercând să mă ia de mâini.

— Draga mea...

— Ai divorțat de mine? E adevărat, Ben? Spune-mi!

A lăsat capul în piept, apoi a ridicat privirea spre mine — avea ochii mari și speriați.

— Ben! am țipat eu, iar el a început să plângă. Ben, mi-a zis și despre Adam. Mi-a zis că am avut un băiat. Și știi că a murit.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am crezut că așa e mai bine.

Apoi mi-a promis printre suspine că îmi va povesti tot.

Afară se întunecase de-a binelea, noaptea luând locul amurgului. Ben a aprins o veioză și ne-am așezat de o parte și de alta a măsuței de cafea, învăluți în lumina filtrată de abajurul trandafiriu. Între noi se afla un teanc de fotografii — aceleași la care mă uitasem mai devreme. M-am prefăcut surprinsă pe măsură ce mi le arăta, povestindu-mi despre fiecare în parte. A zăbovit mai mult asupra fotografiilor noastre de nuntă —

spunându-mi ce zi minunată fusese și cât de bine arătam — dar apoi a început să se întristeze.

— N-am încetat niciodată să te iubesc, Christine. Trebuie să mă crezi. Am plecat din cauza bolii tale. A trebuit să mergi în locul ăla și... n-am putut... n-am putut să suport asta. Ți-aș fi fost alături. Aș fi făcut orice ca să te iau înapoi. Orice. Dar... nu m-au lăsat... nu puteam să te vizitez... mi-au zis că așa era cel mai bine.

— Cine? Cine a zis asta? am întrebat eu, dar nu mi-a răspuns. Doctorii?

A ridicat privirea. Plângea și avea ochii tiviți cu roșu.

— Da. Doctorii. Mi-au zis că așa e cel mai bine. Că e singura cale...

Și-a șters o lacrimă și a continuat:

— Am făcut așa cum m-au sfătuit. Acum îmi doresc să nu mă fi luat după ei. Să fi luptat pentru tine. Eram slab și prost.

A coborât glasul până ce acesta s-a transformat într-o șoaptă.

— Așa e, n-am mai venit să te văd, dar am făcut-o pentru binele tău. Chiar dacă mi-a fost extrem de greu, am făcut-o pentru tine, Christine. Trebuie să mă crezi. Pentru tine și băiatul nostru. Dar n-am divorțat de tine. Nu cu adevărat. Nu aici...

S-a aplecat peste masă, mi-a luat mâna și și-a dus-o la piept.

— Aici o să fim căsătoriți mereu. Întotdeauna am fost împreună.

Am simțit materialul umezit de transpirație. Bătăile rapide ale inimii lui. Iubire.

„Ce proastă am fost, mi-am zis în sinea mea. Am crezut că a făcut lucrurile astea ca să mă rănească, iar el îmi spune că, de fapt, le-a făcut din dragoste. N-ar trebui să-l condamn, ci să încerc să-l înțeleg.”

— Te iert, am zis eu.

Joi, 22 noiembrie

Azi-dimineață, când m-am trezit, am deschis ochii și am văzut un bărbat stând pe un scaun în camera în care mă aflam. Era perfect nemișcat. Și se uita la mine. Aștepta.

Nu m-am speriat. Nu știam cine e, dar nu m-am speriat. O parte din mine știa că totul era în regulă. Că bărbatul avea dreptul să fie acolo.

— Cine ești? am zis eu. Cum am ajuns aici?

Când mi-a spus, nu m-am îngrozit și nici nu m-am îndoit de spusele lui. Am înțeles. M-am dus în baie și m-am uitat la reflecția mea în oglindă ca la o rudă de mult uitată sau ca la stafia mamei mele. Cu precauție. Și, totodată, cu un aer curios. M-am îmbrăcat, obișnuindu-mă cu noile forme ale trupului meu și cu mișcările lui neașteptate, apoi am luat micul dejun, vag conștientă că, pe vremuri, s-ar putea să fi fost trei farfurii la masă. Mi-am sărutat soțul când a ieșit din casă și nu mi s-a părut în neregulă să fac asta, iar după aceea, fără să-mi dau seama de ce, am deschis cutia de pantofi din șifonier și am găsit acest jurnal. Am știut din prima clipă ce este. Îl căutam.

Acum, adevărul despre mine este mai aproape de suprafață. E posibil ca, într-o bună zi, să mă trezesc știindu-l deja. Lucrurile vor începe să se lege. Dar știu că nici atunci nu voi fi normală. Povestea mea e incompletă. Câțiva ani din viața mea au dispărut cu totul, fără să lase nicio urmă. Sunt lucruri despre trecutul meu pe care nu ini le poate spune nimeni. Nici doctorul Nash — care nu știe decât ce i-am povestit eu, ce a citit în jurnal și ce scrie în dosarul meu — nici Ben. Lucruri care s-au întâmplat înainte să-l cunosc. Lucruri care s-au întâmplat după aceea, dar pe care am hotărât să nu i le spun. Secrete.

Dar e o persoană care ar putea ști. Cineva care mi-ar putea spune restul adevărului. Bărbatul cu care mă întâlneam în Brighton. Adică adevăratul motiv pentru care prietena mea cea mai bună a dispărut din viața mea.

Am citit tot jurnalul și știu că mâine mă voi întâlni cu Claire.

Vineri, 23 noiembrie

Fac aceste însemnări acasă. Locul pe care în sfârșit îl consider ca fiind al meu, locul căruia simt că-i aparțin. Mi-am citit jurnalul în întregime și m-am întâlnit cu Claire — în felul acesta, am aflat tot ce trebuie să știu. Claire mi-a promis că s-a întors în viața mea și că n-o să mă mai părăsească niciodată. În fața mea se află un plic ponosit pe care e scris numele meu. Un obiect care mă completează. În sfârșit, trecutul meu are sens.

Soțul meu se va întoarce acasă în curând, și abia aștept să-l revăd. Îl iubesc. Acum știu asta.

Voi scrie despre întâlnirea cu Claire, iar apoi Ben și cu mine vom putea încerca să ne ameliorăm situația.

Cerul era senin când m-am dat jos din autobuz, iar aerul, impregnat cu răcoarea albăstruie a iernii. Am făcut câțiva pași, simțind pământul tare sub tălpi. Claire îmi spusese că avea să mă aștepte în vârful colinei, lângă treptele de la intrarea principală în Alexandra Palace, așa că am împăturit bucata de ziar pe care îmi notasem indicațiile ei și am pornit pe aleea în pantă care traversa parcul, formând un arc de cerc. Mi-a luat mai mult decât îmi închipuiam să ajung în vârf și, încă neobișnuită cu limitele trupului meu, a trebuit să fac o pauză la un moment dat. „Probabil că pe vremuri aveam o condiție fizică bună, mi-am zis în sinea mea. În orice caz, mai bună decât acum.” M-am întrebat dacă nu cumva ar fi bine să fac un pic de sport.

În cele din urmă, am ajuns la o pajiște străbătută de alei, pe care se aflau femei împingând cărucioare. Mi-am dat seama că aveam emoții. Nu știam la ce să mă aștept. Și cum aș fi putut? În amintirile mele, Claire purta mai ales haine negre. Blugi și tricouri. Mi-o amintisem purtând bocanci grei și un fulgarin, sau o fustă lungă, în ape, făcută dintr-un material care cred că ar putea fi descris cel mai bine ca *vaporos*. Nu-mi puteam închipui că încă adopta vreuna dintre aceste vestimentații — dată fiind vârsta la care ajunseseam amândouă — dar habar n-aveam cu ce le înlocuise.

M-am uitat la ceas. Era devreme. Dintr-odată, mi-am zis că întotdeauna întârzie, iar în clipa următoare m-am întrebat de unde știam asta, ce rămășițe de amintiri mă făcuseră să gândesc

asta. „Câte lucruri se ascund dincolo de suprafața conștiinței mele”, mi-am zis în sinea mea. Atât de multe amintiri, care ieșeau la iveală asemenea plevuștilor argintii într-o apă puțin adâncă. Am hotărât să aștept pe o bancă.

Umbrele se lungeau alene pe iarba din fața mea, iar dincolo de copaci se întindeau câteva șiruri de case înghesuite claustrofobic una în alta. Mi-am dat seama cu o tresărire că una dintre ele era cea în care locuiam acum și că nu se deosebea cu nimic de toate celelalte.

Mi-am imaginat că-mi aprind o țigară și că trag un fum cu sete, și m-am străduit să rezist tentației de a mă ridica în picioare să fac câțiva pași. Eram caraghios de emoționată. Și totuși, nu aveam niciun motiv. Claire îmi fusese prietenă. Prietena mea cea mai bună. Nu aveam de ce să-mi fac griji. Eram în siguranță.

Am început să râcâi ușor cu unghia vopseaua umflată de pe bancă, dând la iveală lemnul umed de sub ea. Cineva folosise aceeași metodă ca să scrijelească alături de locul pe care stăteam două seturi de inițiale, după care le încercuise cu o inimă și adăugase data. Am închis ochii. Oare mă voi obișnui vreodată cu șocul provocat de dovezile care îmi arată în ce an suntem? Am inspirat adânc: iarbă umedă, miros de hotdogi, iz de eșapament.

Am simțit o umbră pe chip și am deschis ochii. În fața mea se afla o femeie. Înaltă, cu o claie de păr roșcat, îmbrăcată cu pantaloni și o canadiană. Ținea de mână un băiețel care avea la subsuoară o minge de fotbal.

— Scuze, am zis eu, apoi m-am dat mai încolo ca să le fac loc amândurora, dar femeia a zâmbit și a spus:

— Chrissy!

Vocea era a lui Claire. Nu încăpea niciun dubiu.

— Chrissy! Draga mea! Sunt eu.

Mi-am luat privirea de la copil și m-am uitat la chipul ei. Avea pielea ridată în locurile unde pe vremuri trebuie să fi fost netedă, iar colțurile ochilor ei erau un pic lăsate, trăsătură care lipsea din imaginea mea mentală despre ea, însă era ea. Fără doar și poate.

— Doamne, mi-am făcut atâtea griji pentru tine! a zis ea, apoi a împins ușor copilul spre mine și mi l-a prezentat: El e Toby.

Băiatul s-a uitat la mine, iar Claire a spus:

— Haide, zi bună ziua!

Preț de o clipă, am crezut că vorbea cu mine, însă apoi băiatul a făcut un pas în față, iar eu i-am zâmbit. Un singur gând mi-a trecut prin minte: „O fi Adam?“, deși știam că nu avea cum să fie.

— Bună, am zis eu.

Toby și-a târșâit picioarele și a îngăimat ceva ce n-am înțeles, după care s-a întors spre Claire și a întreat-o:

— Acuma pot să mă duc să mă joc?

— Dar să nu te duci prea departe, da? i-a răspuns ea, mângâindu-l pe păr, iar băiatul a luat-o la fugă prin parc.

M-am ridicat în picioare, întorcându-mă cu fața spre ea. Prăpastia dintre noi era atât de mare, încât nu-mi dădeam seama dacă nu cumva aș fi preferat să mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la fugă, dar în cele din urmă Claire a întins mâinile spre mine, zornăindu-și brățările din plastic.

— Chrissy, draga mea, ce dor mi-a fost de tine! Mi-ai lipsit al dracului de mult.

Greutatea care mă apăsase până atunci s-a ridicat și a dispărut ca prin farmec, și m-am aruncat în brațele ei cu lacrimi în ochi. Preț de o fracțiune de secundă, am avut impresia că știu totul atât despre ea, cât și despre mine. Era ca și când golul, vidul din mijlocul sufletului meu se umpluse cu o lumină mai puternică decât a soarelui. O poveste — povestea mea — mi s-a derulat fulgerător prin fața ochilor, dar mult prea repede ca s-o pot reține.

— Îmi amintesc de tine, am zis eu. Îmi amintesc de tine...

Dar viziunea aceea a dispărut, iar întunericul a pus iarăși stăpânire pe memoria mea.

Ne-am așezat pe bancă și, o vreme, ne-am uitat în tăcere la Toby, care juca fotbal cu niște băieți. Eram bucuroasă că intrasem în legătură cu trecutul meu necunoscut, și totuși, între noi domnea o stânjenală pe care nu reușeam s-o îndepărtez. În minte îmi tot răsuna cuvintele doctorului Nash: „Despărțirea voastră a avut legătură cu Claire”.

— Ce mai faci? am întrebat-o eu în cele din urmă, iar ea a izbucnit în râs.

— Mă simt ca dracu', a zis, apoi și-a deschis geanta și a scos un pachet de tutun. Nu te-ai reapucat de fumat, nu? m-a

întrebat, întinzându-mi pachetul, iar eu am clătinat din cap, dându-mi seama că era încă o persoană care mă cunoștea mult mai bine decât mă cunoșteam eu însămi.

— Dar ce s-a întâmplat?

A început să-și ruleze o țigară, făcând semn cu capul spre fiul ei.

— Ei bine, Tobes are ADHD. Iar noaptea trecută n-a dormit deloc, așa că n-am dormit nici eu.

— ADHD?

— Ah, scuze, mi-a răspuns ea zâmbind. Îmi închipui că e un acronim destul de nou. Vine de la „tulburare hiperchinetică cu deficit de atenție”⁹. Trebuie să-i dăm Ritalin, deși urăsc chestia asta. E singurul remediu. Am încercat toate celelalte tratamente, dar fără Ritalin devine o adevărată bestie. E îngrozitor.

M-am uitat la Toby, care se juca în depărtare. Încă un creier defect, făcut praf, într-un corp sănătos.

— Dar în rest e bine?

— Da, a zis ea oftând, apoi a sprijinit foiața pe genunchi și a început să presare tutun în îndoitura ei. Atâta doar că uneori e foarte obositor. E ca și când ar avea în continuare crizele de furie tipice pentru vârsta de doi ani.

Am zâmbit. Știam la ce se referă, însă doar în teorie. Nu aveam niciun termen de comparație, nicio amintire despre cum se comporta Adam când era de vârsta lui Toby sau când avea doi ani.

— Toby pare destul de mic, am zis eu.

— Vrei să spui că eu sunt destul de bătrână! a replicat ea, izbucnind în râs, apoi și-a trecut limba peste banda lipicioasă. Da, l-am făcut târziu. Eram sigură că n-o să rămân însărcinată, așa că nu prea am fost precauți...

— Ah. Adică...?

A râs iarăși.

— N-aș zice c-a fost tocmai un accident, dar ideea e că am fost șocată când am aflat, mi-a explicat ea, apoi și-a pus țigara între buze. Îți aduci aminte de Adam?

M-am uitat la ea. Avea capul întors în cealaltă parte, protejând flacăra brichetei de vânt, așa că n-am reușit să-i văd expresia și nici să-mi dau seama dacă îmi evitase privirea în mod deliberat.

---

⁹ În engl. *Attention Deficit Hyperactivity Disorder* (ADHD) (n.r.).

— Nu, am răspuns eu. Acum câteva săptămâni mi-am adus aminte că am avut un fiu și, de când am scris despre asta, simt că port tot timpul cu mine conștientizarea acestui lucru, ca și când ar fi o piatră care mă apasă pe piept. Dar, propriu-zis, nu-mi amintesc nimic despre el.

Claire a suflat o coloană de fum albăstrui în sus, apoi a zis:

— Îmi pare atât de rău. Dar presupun că Ben îți arată poze cu el. Asta nu te ajută?

Am stat pe gânduri câteva clipe, încercând să-mi dau seama cât de mult era bine să-i dezvălui. Părea că păstraseră legătura, că fuseseră prieteni cândva. Trebuia să fiu precaută și, totuși, îmi doream atât de mult să vorbesc cu ea și să aflu adevărul.

— Da, am zis eu în cele din urmă, îmi arată fotografiile. Deși nu lasă niciuna la vedere. Zice că mă mâhnesc. Le ține ascunse.

Era cât pe-acți să spun: „sub cheie”. A părut surprinsă.

— Ascunse? Serios?

— Da. Crede că aș fi prea tulburată dacă aș da peste o fotografie cu el.

Claire a încuviințat din cap.

— Se gândește că s-ar putea să nu-l recunoști? Să nu-ți dai seama cine e?

— Cred că da.

— Poate că are dreptate, a zis ea, iar după o clipă de ezitare a adăugat: Mai ales că a plecat...

„A plecat...” A spus-o ca și când ar fi plecat pentru câteva ore, ca și când și-ar fi scos iubita la film sau ar fi mers cu ea să-și ia o pereche de pantofi. Dar am înțeles. Era un fel de acord tacit că nu vom vorbi despre moartea lui Adam. Nu încă. Am înțeles și că încerca să mă protejeze.

N-am spus nimic, ci am încercat să-mi imaginez cum era să-mi văd copilul în fiecare zi, pe vremea când sintagma „în fiecare zi” avea un înțeles, înainte ca fiecare zi să devină complet separată de cea dinaintea ei. Am încercat să-mi imaginez cum era să mă trezesc în fiecare dimineață știind cine era, fiind capabilă să fac planuri, să aștept cu nerăbdare Crăciunul, aniversarea lui.

„Ce caraghios, mi-am zis în sinea mea. Nici măcar nu știu în ce zi s-a născut.”

— Ai vrea să-l vezi?

Mi-a sărit inima în piept.

— Ai fotografiile cu el? am întrebat-o eu. Aș putea să...

A părut surprinsă.

— Bineînțeles! Am o mulțime. Acasă.

— Aș vrea să am și eu una.

— Da, sigur. Dar...

— Te rog. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Și-a pus mâna peste a mea.

— Bineînțeles. O să-ți aduc una data viitoare, dar...

A fost întreruptă de un țipăt îndepărtat. M-am uitat în direcția de unde venise și l-am văzut pe Toby alergând spre noi în timp ce, în spatele lui, meciul de fotbal continua.

— La dracu'! a spus Claire în șoptă, apoi s-a ridicat în picioare și a strigat: Tobes! Toby! Ce s-a întâmplat?

Băiețelul alerga în continuare.

— Căcat! a zis ea cu năduf. Mă duc să-l liniștesc.

S-a apropiat de fiul ei și s-a așezat pe vine să-l întrebe ce se întâmplase. Am plecat privirea și am văzut că aleea era acoperită cu mușchi, iar din loc în loc firele de iarbă ieșiseră prin crăpăturile asfaltului, străduindu-se să ajungă la lumină. Eram mulțumită. Nu numai pentru că îmi promisese o fotografie cu Adam, ci și pentru că spusese că avea să mi-o dea la următoarea întâlnire. Deci urma să ne mai vedem. Dar mi-am dat seama că, la următoarea întâlnire, deja o voi fi uitat pe aceasta. Ce ironie: tind să uit că nu am memorie.

Iar felul în care vorbise despre Ben — cu o oarecare nostalgie — m-a făcut să-mi dau seama că bănuiala mea cum că ei doi ar fi avut o aventură era ridicolă.

În cele din urmă, s-a întors.

— Totul e în regulă, mi-a spus ea, aruncând țigara și strivind-o cu tocul. O mică neînțelegere cu privire la posesorul mingii. Vrei să ne plimbăm un pic?

Am încuviințat din cap, iar ea s-a întors spre Toby.

— Dragul meu, vrei înghețată?

Băiatul a zis da, apoi a luat-o de mână pe Claire și am pornit împreună spre Alexandra Palace. „Ce mult seamănă unul cu altul, mi-am zis în sinea mea. Au aceeași lumină în ochi.”

— Îmi place aici, a zis ea. Priveliștea asta te inspiră, nu crezi?

M-am uitat la șirurile de case gri, presărate cu verdeață.

— Cred că da... Mai pictezi?

— Nu prea, a zis ea. Pictura a ajuns un fel de hobby pentru mine. Pereții casei noastre sunt plini până la refuz cu tablourile

mele. Din păcate, nimeni altcineva nu are în casă o pânză pictată de mine...

Am zâmbit. N-am adus vorba despre romanul meu, deși aș fi vrut s-o întreb dacă îl citise și ce părere avea despre el.

— Și acuma cu ce te ocupi? am întrebat-o eu.

— În cea mai mare parte a timpului, am grijă de Toby. Face școala acasă.

— Înțeleg.

— Nu pentru că așa mi-am dorit. Ci pentru că nicio școală n-a vrut să-l primească. Mi-au zis că e prea turbulent și nu pot să se descurce cu el.

M-am uitat la Toby, care mergea în rând cu noi. O ținea de mână pe mama lui și părea foarte liniștit. A vrut să știe când o să-și mănânce înghețata, iar Claire i-a spus că în curând. Nu mi-l puteam imagina fiind dificil.

— Cum era Adam? am întrebat eu.

— Când era mic? Era cuminte și foarte politicos. Un băiat bine-crescut.

— Eram o mamă bună? Adam era fericit?

— Vai, Chrissy. Da, sigur că da. Nimeni n-a fost mai iubit decât băiatul tău. Nu-ți aduci aminte, nu? Tu și Ben vă doreați un copil și ați tot încercat o vreme, dar prima oară ai avut o sarcină extraterină. Apoi ți-a fost teamă că n-o să mai poți face copii, însă până la urmă ai rămas însărcinată. Erați amândoi atât de fericiți. Iar ție îți plăcea să fii însărcinată. Mie mi-a displicut complet. M-am făcut cât o balenă și aveam niște grețuri cumplite. Ce mai, îngrozitor! Dar cu tine a fost altfel. Ți-a plăcut fiecare clipă. Radiai de bucurie, Chrissy. Camerele în care intrați se lumineau dintr-odată.

Am închis ochii în timp ce mergeam și am încercat mai întâi să-mi aduc aminte că fusesem însărcinată, apoi să-mi imaginez cum era. N-am reușit niciuna, nici alta. M-am uitat la Claire.

— Și apoi?

— Apoi ai născut. A fost minunat. Ben era acolo, bineînțeles, iar eu am venit la spital cât am putut de repede.

S-a oprit și s-a întors cu fața spre mine.

— Și ai fost o mamă extraordinară, Chrissy. Extraordinară. Adam era și fericit, și îngrijit, și iubit. Niciun copil nu și-ar fi putut dori mai mult.

Am încercat să-mi aduc aminte ce fel de mamă eram sau ceva

din copilăria băiatului meu. Nimic.

— Și Ben?

A făcut o pauză, apoi a zis:

— Ben a fost un tată minunat. Întotdeauna. Îl iubea mult pe Adam. Seară de seară, se grăbea să ajungă acasă să-l vadă. Iar când Adam a rostit primul cuvânt, și-a sunat toți prietenii să le dea vestea. Și tot așa când Adam a început să meargă de-a bușilea sau când a făcut primii pași. Când a început să meargă, lua o minge și se ducea cu el în parc. Iar de Crăciun îi aducea atâtea jucării! Cred că ăsta e singurul lucru de la care v-am văzut certându-vă — că Ben îi cumpăra prea multe jucării. Îți era teamă că Adam ar putea ajunge un răsfățat.

M-a cuprins regretul și am simțit imboldul de a-mi cere scuze pentru că am vrut să-i refuz ceva fiului meu.

— Acum, i-aș da tot ce și-ar dori, am zis eu. Numai de-aș putea...

S-a uitat la mine cu un aer trist.

— Știu, a zis ea. Știu... Dar gândește-te că n-a avut niciodată vreun motiv să se plângă de tine.

În fața noastră, pe marginea aleii, era parcată o rulotă unde se vindea înghețată. Am pornit într-acolo, iar Toby a început s-o tragă de mână pe Claire, care s-a aplecat pe vine, i-a dat o bancnotă din geantă și abia apoi l-a lăsat să plece.

— Alege un singur lucru! a strigat în urma lui. Unul singur! Și așteaptă restul!

L-a urmărit apropiindu-se în fugă de rulotă.

— Claire, am zis eu. Ce vârstă avea Adam când mi-am pierdut memoria?

Mi-a zâmbit.

— Cred că avea vreo trei ani. Cel mult patru.

Am simțit că pășeam pe un teritoriu nou. Și periculos. Dar acolo voiam să ajung. Îmi doream să descopăr adevărul.

— Medicul meu mi-a povestit că am fost atacată, am continuat eu, dar Claire n-a spus nimic. În Brighton. Ce căutam acolo?

Mă uitam cu atenție la chipul ei. Părea că deliberează, cântărind în minte opțiunile și încercând să decidă ce era mai bine să-mi spună.

— Nu știu sigur. Nimeni nu știe...

Apoi s-a oprit și, o vreme, ne-am uitat amândouă la Toby. Își cumpărase o înghețată, iar acum îi desfăcea ambalajul cu un aer

foarte concentrat. Tăcerea devenea apăsătoare. „Dacă nu spun ceva, ar putea dura o veșnicie”, m-am gândit în sinea mea.

— Aveam o aventură, nu-i așa?

Claire n-a reacționat în niciun fel. N-a tras aer în piept, n-a părut șocată și n-a schițat niciun gest de negare. S-a uitat ținută la mine. Cu un aer calm.

— Da. Îl înșelai pe Ben.

În vocea ei nu era niciun pic de emoție. M-am întrebat ce gândea despre mine acum. Și ce gândise atunci.

— Povestește-mi, am zis eu.

— Bine. Dar hai să luăm loc. Abia aștept să beau o cafea.

Ne-am apropiat de corpul principal al clădirii.

Am intrat într-o cafenea care se prelungea cu un bar. Scaunele erau din oțel, iar mesele aveau un design simplu. Localul era presărat cu palmieri, dar atmosfera tropicală era stricată de aerul rece care năvălea înăuntru ori de câte ori se deschidea ușa. Stăteam față în față la o masă plină cu pete de cafea, încălzindu-ne mâinile pe ceștile fierbinți.

— Deci ce s-a întâmplat? Vreau să știu.

— Nu-i ușor de povestit, a zis Claire, vorbind rar, ca și când își croia drum pe un teritoriu periculos. Presupun că a început la puțin timp după ce l-ai născut pe Adam. După bucuria de la început, a urmat o perioadă în care lucrurile erau extrem de dificile.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— E foarte greu să-ți dai seama ce se întâmplă când ești chiar în mijlocul situației. Abia când privești totul retrospectiv poți înțelege cum stau lucrurile cu adevărat.

Am încuviințat din cap, cu toate că nu înțelegeam. Pentru că eu nu sunt capabilă de această privire retrospectivă.

— Plângeai mult, a continuat ea. Îți era teamă că nu poți rezona afectiv cu Adam... Mă rog, chestiile obișnuite. Ben și cu mine am făcut ce-am putut, dar a fost destul de dificil. Și chiar după ce a trecut perioada cea mai nasoală, tot îți se părea greu. Nu puteai să lucrezi și mă sunai în miezul zilei. Erai supărată și spuneai că te simți ca o ratată. Nu o mamă ratată — îți dădeai seama că Adam era fericit — ci o scriitoare ratată. Credeai că n-o să mai fii în stare să scrii niciodată. Veneam să te văd și te găseam vraiste: plângeai și tot tacâmul.

M-am întrebat ce urma să-mi spună — cât de rău ajunsesem — iar Claire a continuat:

— Începuseși să te cerți cu Ben. Îi purtai pică pentru că lui viața i se părea ușoară. Ți-a propus să angajeze o bonă, dar... mă rog...

— Dar ce?

— I-ai zis că așa face de fiecare dată: încearcă să rezolve problemele cu bani. Aveai și tu dreptate, dar... poate că nu te purtai tocmai corect cu el.

„Poate că nu...”, mi-am zis în sinea mea. Mi-am dat seama că atunci trebuie să fi avut destui bani — mai mulți decât am avut după ce mi-am pierdut memoria și poate chiar mai mulți decât avem acum. Ce povară pentru bugetul familiei trebuie să fi fost amnezia mea!

Am încercat să mă imaginez certându-mă cu Ben, având grijă de un copil, încercând să scriu. Mi-am imaginat sticle de lapte. Pe Adam la sânul meu. Scutece murdare. Dimineți în care a mă hrăni pe mine și a-mi hrăni copilul erau singurele obiective rezonabile pe care mi le puteam stabili. După-amiezi în care mă simțeam atât de obosită, încât singurul lucru pe care mi-l doream era să dorm — deși trebuia să mai aștept câteva ore până să mă bag în pat — și în care gândul de a încerca să scriu era foarte departe de mine. Mi-am închipuit toate astea și am înțeles sentimentul puternic de nemulțumire care m-a cuprins încetul cu încetul.

Dar nu erau decât atât: exerciții de imaginație. Pentru că, de fapt, nu-mi aminteam nimic. Relatarea lui Claire părea să nu aibă nicio legătură cu mine.

— Deci am avut o aventură?

— Pe vremea aia, eram liberă. Aveam timp să pictez... Iar la un moment dat ți-am propus să am grijă de Adam două după-amiezi pe săptămână, ca să poți scrie. Ba chiar am insistat.

Mi-a luat mâna între ale ei.

— A fost vina mea, Chrissy. Ți-am sugerat să scrii într-o cafenea.

— Într-o cafenea? m-am mirat eu.

— M-am gândit c-ar fi o idee bună să mai ieși din casă. Să iei o pauză. Câteva ore pe săptămână să fii departe de tot. După câteva săptămâni, părea că deja te simți mai bine. Erai mai mulțumită de tine și ziceai că scrii cu spor. Ai început să mergi la

cafenea aproape în fiecare zi, luându-l pe Adam cu tine când nu puteam avea eu grijă de el. Dar apoi am observat că te și îmbrăcai altfel. O chestie clasică, deși atunci nu mi-am dat seama despre ce-i vorba. Am crezut că porți alte haine numai pentru că te simțeai mai bine și erai mai încrezătoare în tine însăși.

Dar într-o seară m-a sunat Ben. Cred că băuse. Mi-a zis că vă certați mai mult ca niciodată și că nu știa ce să facă. Nici sex nu mai făceați. I-am zis că probabil era doar din pricina copilului, că probabil își făcea griji degeaba. Dar...

— Mă vedeam cu altcineva, am întrerupt-o eu.

— Te-am întrebat direct. La început ai negat, dar ți-am zis că nu-s proastă, și că nici Ben nu-i prost. Ne-am certat, dar în cele din urmă mi-ai zis adevărul.

Adevărul. Nimic fascinant, nimic încântător. Doar faptele. Mă transformasem într-un clișeu viu: ajunseseam să mi-o trag cu un tip pe care îl întâlнисem într-o cafenea, în timp ce prietena mea cea mai bună îmi îngrijea copilul, iar soțul meu câștiga banii pentru hainele și lenjeria intimă pe care o purtam pentru altcineva. Mi-am închipuit telefoanele date pe furiș, întâlnirile anulate din pricina câte unui eveniment neprevăzut și — în zilele în care ne puteam vedea — după-amiezile sordide și jalnice petrecute în pat cu un bărbat care pe atunci mi se părea mai bun — mai interesant? mai atrăgător? mai bogat? un amant mai bun? — decât soțul meu. Oare era bărbatul pe care îl așteptam în camera aceea de hotel, bărbatul care în cele din urmă m-a atacat, lăsându-mă fără trecut și fără viitor?

Am închis ochii și dintr-odată mi-a revenit o amintire. Mâini care mă apucau de păr, apoi mi se strângeau în jurul gâtului. Capul meu sub apă. Gâfâiam și plângeam. Mi-am amintit ce gândeam: „Vreau să-mi văd fiul. Pentru ultima oară. Vreau să-mi văd soțul. N-ar fi trebuit să-i fac una ca asta. N-ar fi trebuit să-l înșel cu bărbatul ăsta. N-am să-i pot spune niciodată că-mi pare rău. Niciodată”.

Am deschis ochii. Claire îmi strângea mâna.

— Te simți bine? m-a întrebat ea.

— Continuă, te rog.

— Nu știu dacă...

— Te rog, spune-mi. Cine era?

A scos un oftat.

— Mi-ai spus că ai cunoscut un bărbat care și el venea la cafeneaua aia în mod regulat. Că era frumos și sexy, și că te-ai străduit, dar n-ai fost în stare să te abții.

— Cum îl chema? Cu ce se ocupa?

— Nu știu.

— Nu se poate! Măcar numele! Cine m-a adus în halul ăsta?

— Chrissy, mi-a zis ea pe un ton calm, uitându-se în ochii mei. Nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă. Tot ce mi-ai zis a fost că l-ai cunoscut într-o cafenea. Cred că n-ai vrut să-mi dezvălui niciun detaliu. Sau, în fine, nu mai multe decât trebuia să știu.

Am simțit că am pierdut încă o speranță. Nu voi afla niciodată cine mi-a făcut asta.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Ți-am zis că mi se pare o prostie ce faci. Că trebuie să te gândești la Adam și la Ben. Și că trebuie să încetezi, să nu te mai vezi cu el.

— Dar n-am vrut să te ascult.

— Nu. La început, nu. Ne-am certat. Ți-am zis că mă pui într-o situație ingrată, pentru că Ben îmi era prieten. Îmi cereai să-l mint.

— Și cât timp a mai durat?

A tăcut preț de câteva clipe, apoi a spus:

— Nu știu. Dar într-o bună zi — cred că la doar câteva săptămâni după aceea — mi-ai zis că s-a terminat. Că i-ai spus tipului că nu merge și că făcuseși o greșeală. Că îți pare rău, dar fusese o prostie din partea ta.

— Mințeam?

— Nu știu. Nu cred. Noi două nu ne mințeam. Pur și simplu nu făceam chestia asta, a zis ea, apoi a suflat în cafea. Câteva săptămâni mai târziu, ai fost găsită în Brighton. Dar habar n-am ce s-a petrecut în intervalul ăla.

Cred că aceste ultime cuvinte — „Dar habar n-am ce s-a petrecut în intervalul ăla” — m-au făcut să înțeleg că s-ar putea să nu aflu niciodată cine m-a atacat. Și dintr-odată, am scos un sunet. Am încercat să-l înfrânez, dar n-am reușit. Era ceva între un icnet și un țipăt — era urletul unul animal suferind. Toby a ridicat privirea din cartea de colorat. Toată lumea din cafenea s-a întors spre mine, spre nebuna amnezică. Claire m-a apucat de mână.

— Chrissy, ce s-a întâmplat?

Am izbucnit în plâns. Tremuram și respiram cu greutate. Plângeam pentru toți anii pe care îi pierdusem și pentru cei pe care aveam să-i mai pierd începând de acum și până în ziua când voi muri. Plângeam pentru că, oricât de greu i-ar fi fost lui Claire să-mi povestească despre aventura mea, despre căsnicia și fiul meu, știam că, a doua zi, va trebui să-mi spună totul de la început. Dar plângeam mai ales pentru că totul se întâmplase din vina mea.

— Îmi pare rău, am zis eu. Îmi pare rău.

Claire s-a ridicat în picioare, a venit și s-a aplecat spre mine, sprijinindu-și mâna pe umărul meu, iar eu mi-am sprijinit capul de al ei.

— Gata, gata, a încercat ea să mă liniștească. Nu-i nimic, draga mea. Acum sunt alături de tine. Sunt aici, Chrissy.

Am plecat din cafenea. Ca și când n-ar fi vrut să se lase mai prejos decât mine, Toby a devenit extrem de gălăgios după izbucnirea mea: și-a aruncat pe jos atât cartea de colorat, cât și paharul de plastic din care bea suc. Claire a strâns după el, apoi a zis:

— Am nevoie să iau o gură de aer. Mergem?

Acum stăteam pe o bancă de unde se vedea tot parcul. Genunchii ni se atingeau, iar Claire îmi ținea mâinile într-ale ei, frecându-le ușor, de parcă ar fi fost reci.

— Am avut multe... am început eu. Am avut multe aventuri?

A clătinat din cap.

— Nu. Doar pe asta. Ne-am distrat pe cinste în timpul facultății, dar fără să facem excese. Iar după ce l-ai cunoscut pe Ben, te-ai oprit. Întotdeauna i-ai fost fidelă.

M-am întrebat ce o fi avut atât de special bărbatul pe care îl cunoscusem la cafenea. Claire tocmai îmi povestise că mi se părea „frumos și sexy”. Doar despre asta să fi fost vorba? Oare atât de superficială eram?

„Soțul meu era și frumos, și sexy, mi-am zis în sinea mea. De m-aș fi mulțumit cu ce aveam...”

— Ben știa că am o aventură?

— La început, nu. Nu înainte să fii găsită în Brighton. A fost un șoc îngrozitor pentru el. Pentru noi toți. Inițial, medicii erau sceptici cu privire la șansele tale de supraviețuire... Mai târziu, Ben m-a întrebat dacă știi ce căutai la Brighton. Și i-am spus.

Deja le povestisem polițiștilor tot ce știam, așa că n-am avut încotro, a trebuit să-i spun și lui.

Iarși m-a copleșit sentimentul de vinovăție, gândindu-mă la soțul meu, tatăl fiului meu, care se străduia să afle de ce soția lui muribundă fusese găsită la zeci de kilometri depărtare de casă. Cum am putut să-i fac una ca asta?

— Dar te-a iertat, a continuat Claire. Nu ți-a purtat pică niciodată. Nu voia decât să trăiești și să te faci bine. Ar fi dat orice pentru asta. Orice. Nimic altceva nu mai conta.

Am simțit un val de iubire pentru soțul meu. Iubire adevărată. Fără să fac niciun efort. Trecuse peste tot ce se întâmplase și avusese grijă de mine.

— Ai vrea să vorbești cu el? am întrebat-o.

— Sigur! a zis ea zâmbind. Despre ce?

— Nu-mi spune adevărul. Sau oricum, nu întotdeauna. Încearcă să mă protejeze. Îmi spune doar lucrurile pe care crede că le pot suporta, doar ceea ce-și închipuie că aș vrea să aud.

— Ben n-ar face una ca asta. Te iubește. Te-a iubit întotdeauna.

— Ei bine, face exact asta... i-am răspuns eu. Nu știe că știu. Nu știe că îmi notez ce află. Nu-mi povestește despre Adam decât atunci când îmi aduc aminte de el și îi pun întrebări. Nu-mi spune că m-a părăsit. Iar despre tine, îmi zice că locuiești la celălalt capăt al lumii. Se gândește că n-aș putea face față adevărului. Nu mă mai susține, Claire. Oricum ar fi fost în trecut, cert e că acum nu mă mai susține. Și-a pierdut speranța. Nu vrea să mai fiu consultată de niciun medic, pentru că, după părerea lui, n-o să mă fac bine niciodată. Dar adevărul e că m-am întâlnit cu un doctor în secret. Îl cheamă Nash. Și nici măcar nu pot să vorbesc cu Ben despre asta.

Când a auzit, s-a schimbat la față. Părea dezamăgită. De mine, presupun.

— Nu e bine, a zis ea. Ar trebui să-i spui. Ben te iubește. Și are încredere în tine.

— Nu pot. A recunoscut că păstrează legătura cu tine abia deunăzi. Până atunci, îmi tot spunea că n-a mai vorbit cu tine de ani de zile.

Expresia ei dezaprobatoare a dispărut. Era surprinsă pentru prima oară de când ne întâlniserăm.

— Chrissy!

— Ți-a spus adevărul. Știi că mă iubește, dar am nevoie să fie sincer cu mine. În legătură cu orice. Nu-mi cunosc trecutul, și doar el mă poate ajuta. Am nevoie să mă ajute.

— Păi ar trebui să stai de vorbă cu el. Să ai încredere în el.

— Dar cum aş putea? După toate minciunile pe care mi le-a spus, cum să-l mai cred?

Mi-a strâns mâinile între-ale ei.

— Chrissy, știi bine că Ben te iubește. Te iubește mai mult decât orice pe lume. Așa a fost dintotdeauna.

— Dar... am început eu.

— Trebuie să ai încredere în el. Crede-mă. Poți să-ți lămurești tot, însă trebuie să-i spui adevărul. Spune-i despre doctorul Nash. Povestește-i ce ai scris în jurnal. Asta e singura cale.

În adâncul meu, știam că are dreptate, și totuși, nu mă puteam convinge că trebuia să-i spun lui Ben despre jurnal.

— Dar poate o să vrea să-l citească.

Claire a mijit ochii.

— Doar nu conține lucruri pe care n-ai vrea să le afle, nu? m-a întrebat ea, însă nu i-am răspuns. Sau nu-i chiar așa? Chrissy?

Am întors privirea. Am tăcut amândouă câteva clipe, apoi Claire și-a deschis geanta.

— Chrissy, o să-ți dau ceva. E ceva ce mi-a dat Ben atunci când a hotărât că trebuie să te părăsească.

A scos un plic și mi l-a întins. Era șifonat, dar încă nedesfăcut.

— Mi-a zis că înăuntru ai să găsești explicația pentru decizia lui.

M-am uitat la plic și am văzut că pe el era scris cu majuscule numele meu.

— M-a rugat să-ți dau scrisoarea asta atunci când voi considera că starea ta e suficient de bună încât să poți s-o citești.

Am ridicat privirea, simțindu-mă copleșită de mai multe sentimente în același timp. Nerăbdare și frică.

— Cred că a venit timpul s-o citești.

Am luat-o și am pus-o în geantă. Nu știu de ce, dar nu voiam s-o citesc acolo, de față cu Claire. Poate îmi era teamă că ar putea să ghicească ce scrie în ea după expresia mea, și atunci conținutul ei n-ar mai fi fost doar al meu.

— Mulțumesc, am zis eu, dar ea n-a zâmbit.

— Chrissy, a continuat Claire, plecându-și privirea. Există un

motiv pentru care Ben îți spune că m-am mutat.

Simțeam că lumea începe să mi se schimbe, deși încă nu-mi dădeam seama în ce fel.

— Trebuie să-ți spun ceva. Motivul pentru care n-am păstrat legătura.

În clipa aceea, mi-am dat seama. Am înțeles, fără ca ea să-mi spună nimic. Piesa lipsă a puzzle-ului, motivul pentru care Ben mă părăsise, motivul pentru care prietena mea cea mai bună dispăruse din viața mea, iar soțul meu mă mințise în legătură cu dispariția ei. Avusesem dreptate. Tot timpul. Avusesem dreptate.

— E adevărat, am zis eu. Doamne, e adevărat! Te vezi cu Ben. Ți-o tragi cu soțul meu.

A ridicat privirea cu un aer îngrozit.

— Nu, nu!

Eram stăpânită de o certitudine. Aș fi vrut să strig: „Mincinoaso!”, dar m-am abținut. Eram pe punctul de a o întreba ce voia să-mi spună, dar am văzut-o ștergând ceva din dreptul ochiului. O lacrimă? Nu știu.

— Nu acum, a zis ea în șoaptă, apoi și-a plecat iarăși privirea. Pe vremuri...

M-aș fi așteptat să fiu cuprinsă de orice alt sentiment, dar nu de ușurare. Și totuși, ăsta e adevărul: m-am simțit ușurată. Pentru că era cinstită? Pentru că acum aveam o explicație pentru tot, una pe care o puteam crede? Nu știu. Dar furia pe care aș fi putut s-o simt lipsea cu desăvârșire, la fel și durerea. Poate că eram bucuroasă să simt o ușoară undă de gelozie, dovada concretă că-mi iubeam soțul. Sau poate pur și simplu mă simțeam ușurată pentru că și Ben îmi fusese infidel, deci acum eram chit.

— Povestește-mi, am zis eu cu glas scăzut.

— Întotdeauna am fost apropiată, a început ea tot în șoaptă, fără să ridice privirea. Mă refer la noi trei: tu, eu și Ben. Dar nu fusese nimic între mine și el. Trebuie să mă crezi. Niciodată.

I-am cerut să continue.

— După ce ai fost găsită în Brighton, am încercat să-l ajut cum m-am priceput mai bine... Îți dai seama că a fost extrem de dificil pentru Ben. Fie și la nivel concret. Trebuia să aibă grijă de Adam... Am făcut tot ce-am putut. Am petrecut mult timp împreună. Dar nu m-am culcat cu el. Nu atunci. Îți jur, Chrissy.

— Atunci când? am întrebat-o eu. Când s-a întâmplat?

— Chiar înainte să fii mutată la Casa Waring. Starea ta se agravase foarte mult, iar Adam devenise dificil. Era o situație grea... a zis ea, întorcând privirea în altă parte. Ben începuse să bea. Nu foarte mult, dar destul. Nu mai făcea față. Într-o seară, ne-am întors împreună de la spital. M-am dus să-l culc pe Adam, iar când m-am întors, l-am găsit pe Ben plângând în living. „Nu mai pot, mi-a spus. Nu mai pot continua. O iubesc,” dar situația asta mă dăreamă.”

Coasta dealului a fost măturată de o pală de vânt. Rece. Mușcător. Mi-am strâns haina mai bine.

— M-am așezat lângă el și...

Mi-am imaginat totul. Mâna pe umăr, apoi îmbrățișarea. Gurile care se găseau printre lacrimi, momentul când sentimentul de vinovăție și certitudinea că trebuie să te oprești fac loc pasiunii și certitudinii că nu te poți opri.

Și apoi, ce? Sexul? Pe canapea? Pe podea? Nu voiam să știu.

— Și?

— Îmi pare rău. Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple. Dar s-a întâmplat... M-am simțit atât de rău. Atât de rău... Amândurora ne-a părut rău.

— Cât timp?

— La ce te referi?

— Cât timp a durat povestea asta?

A ezitat o clipă, apoi a zis:

— Nu știu. Nu mult. Câteva săptămâni. Am făcut... sex doar de câteva ori. Nu ni se părea corect. Amândoi ne simțeam foarte rău după.

— Și ce s-a întâmplat? Cine a hotărât să pună capăt?

A ridicat din umeri, apoi a zis în șoaptă:

— Amândoi. Am stat de vorbă. Nu puteam continua așa. Am hotărât că, din datorie față de tine — și față de Ben — e mai bine să dispar din viața voastră. Cred că din vinovăție.

Mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor.

— Atunci a hotărât să mă părăsească?

— Nu, Chrissy, a zis ea repede. Să nu crezi asta. Și el s-a simțit îngrozitor. Dar nu te-a părăsit din cauza mea.

„Nu, mi-am zis în sinea mea. Poate că nu în mod direct. Dar poate că i-ai amintit cât de multe lucruri îi lipseau.”

M-am uitat la ea. Nici acum nu eram furioasă. Nu puteam.

Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă mi-ar fi spus că încă se culcau împreună. Dar ce îmi povestise părea să țină de alte timpuri. De preistorie. Îmi era greu să cred că toate astea aveau vreo legătură cu mine.

Claire s-a uitat în ochii mei.

— La început, am păstrat legătura cu Adam, dar cred că, în cele din urmă, Ben i-a povestit ce s-a întâmplat. Iar Adam a zis că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Mi-a zis să nu-l mai caut. Și să te las în pace și pe tine. Dar n-am putut, Chrissy. Pur și simplu n-am putut. Ben îmi dăduse scrisoarea asta și îmi ceruse să am grijă de tine. Așa că am continuat să te vizitez. La Casa Waring. La început, doar o dată la câteva săptămâni, apoi cam o dată la două luni. Dar vizitele mele te tulburau foarte tare. Știu că era o dovadă de egoism din partea mea, dar nu puteam să te las acolo singură. Am continuat să vin. Numai ca să văd cum te simți.

— Și îi spuneai lui Ben.

— Nu, nu păstram legătura.

— De-aia nu m-ai vizitat acasă în ultima vreme? Pentru că nu vrei să te întâlnești cu Ben?

— Nu. Acum câteva luni, am fost la Casa Waring și mi-au zis că ai plecat de acolo. Că te-ai întors să locuiești cu Ben. Știam că Ben se mutase. Le-am cerut să-mi dea adresa ta, dar n-au vrut. Mi-au zis că sunt date confidențiale, dar că or să-ți dea numărul meu și că, dacă vreau să-ți scriu, or să trimită ei scrisorile la noua ta adresă.

— Și mi-ai scris?

— Am lăsat o scrisoare pe numele lui Ben. I-am zis că îmi pare rău și că regret ce s-a întâmplat. L-am rugat să mă lase să te văd.

— Și ți-a scris că nu vrea?

— Nu, Chrissy. Mi-ai răspuns chiar tu. Mi-ai zis că te simți mult mai bine și că ești fericită alături de Ben.

A întors capul spre parc, apoi a continuat:

— Mi-ai scris că nu vrei să mă vezi. Că uneori îți revine memoria și, în clipele acelea, îți aduci aminte că te-am înșelat, a zis ea, ștergându-și o lacrimă. Mi-ai zis să nu mă mai apropii niciodată de tine. Că e mai bine să mă uiți pentru totdeauna și ca eu să te uit pe tine.

Am simțit că mă ia cu frig. Am încercat să-mi imaginez furia pe care trebuie s-o fi simțit ca să pot scrie o asemenea scrisoare,

dar în același timp mi-am dat seama că poate n-am fost deloc furioasă. Îmi închipui că nu știam decât foarte vag de existența lui Claire și că uitasem de mult prietenia noastră.

— Îmi pare rău, am zis eu.

Nu-mi venea să cred că fusesem în stare să-mi aduc aminte de trădarea ei. Probabil că scrisesem acea scrisoare cu ajutorul lui Ben.

Mi-a zâmbit.

— Nu, nu-ți cere scuze. Aveai dreptate. Dar n-am încetat să sper că poate o să te răzgândești. Voiam să te văd. Voiam să ne întâlnim și să-ți spun adevărul.

N-am zis nimic, iar Claire a continuat:

— Îmi pare atât de rău. Oare mă vei putea ierta vreodată?

Am luat-o de mână. Cum aș fi putut să mă înfurii pe ea? Sau pe Ben? Boala mea fusese o povară uriașă pentru noi toți.

— Da, am zis. Da, te iert.

La puțin timp după aceea, ne-am ridicat și am plecat. Când am ajuns la baza dealului, s-a întors cu fața spre mine.

— Am să te mai văd? m-a întrebat.

— Sper că da! am zis eu, zâmbind.

Părea ușurată.

— N-ai idee cât de dor mi-a fost de tine.

Era adevărat: nu aveam nici cea mai vagă idee. Dar cu ajutorul ei și al acestui jurnal, aveam șansa să-mi construiesc o viață care să merite trăită. M-am gândit la scrisoarea din geantă. Un mesaj din trecut. Ultima piesă a puzzle-ului. Răspunsurile de care aveam nevoie.

— Pe curând! a zis ea. Poate ne vedem la începutul săptămânii viitoare, ce zici?

— Da, sigur.

M-a îmbrățișat, iar cuvintele mi s-au pierdut în buclele părului ei. Părea să fie singura mea prietenă, singura persoană pe care mă puteam bizui, alături de Ben. Sora mea. Am strâns-o în brațe cu putere.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul. Mulțumesc. Pentru tot. Te iubesc.

Când ne-am desfăcut din îmbrățișare, am văzut că amândouă plângeam.

După ce am ajuns acasă, am luat loc și am scos scrisoarea de la Ben. Eram agitată: oare conținea ce voiam să aflu? Oare urma să înțeleg în sfârșit de ce mă părăsise Ben? Dar, în același timp, eram nerăbdătoare. Eram sigură că aveam să găesc în ea explicația pe care o căutam. Sigură că, citind acea scrisoare și punând laolaltă ce aflasem de la Ben și Claire, aveam să înțeleg toate lucrurile pe care trebuia să le știu.

Dragă Christine,

Acesta este lucrul cel mai dificil pe care a trebuit să-l fac în toată viața mea. Deja am folosit un clișeu, dar știi că nu sunt scriitor — tu ești scriitoarea — așa că îmi pare rău și o să mă străduiesc să mă exprim cât mai bine cu putință.

Deși, la momentul la care vei citi această scrisoare, vei fi aflat deja, vreau să știi că am hotărât să te părăsesc. Îmi este extrem de greu să scriu asta, ba chiar s-o și gândesc, dar trebuie. Am încercat din răspuțeri să găesc o altă cale, dar n-am reușit. Crede-mă.

Trebuie să înțelegi că te iubesc. Nu mă interesează ce s-a întâmplat și nici de ce. Nu e o răzbunare sau ceva de genul ăsta. Nu am cunoscut pe altcineva. Când erai în comă, mi-am dat seama cât ești de departe de mine — simțeam că mor de fiecare dată când mă uitam la tine. Mi-am dat seama că nu mă interesează ce făceai în noaptea aceea la Brighton și nici cu cine te întâlneai. Nu voiam decât să te întorci la mine.

Iar în cele din urmă, te-ai întors, și am fost foarte fericit. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult m-am bucurat în ziua când mi-au spus că ești în afara oricărui pericol și că nu vei muri. Că nu mă vei părăsi. Că vei rămâne alături de noi — Adam era destul de mic, dar cred că a înțeles și el.

Când ne-am dat seama că nu-ți amintea nimic din ce se întâmplase, m-am gândit că e un lucru bun. Îți vine să crezi? Acum îmi e rușine, dar atunci m-am gândit că e mai bine așa. În cele din urmă, ne-am dat seama că, pe măsură ce trecea timpul, uitai și alte lucruri. La început, uitai doar numele celorlalți pacienți din salon, ale doctorilor și asistentelor care te îngrijeau. Iar apoi situația ta s-a înrăutățit. Uitai de ce erai în spital, de ce nu aveai voie să mergi acasă cu mine. Ai ajuns să crezi că

doctorii făceau experimente pe tine. Când te-am luat acasă într-un weekend, nu ai recunoscut nici strada, nici casa în care locuiam. Verișoara ta a venit să te vadă, dar habar n-aveai cine era. Te-am dus înapoi la spital, însă nu aveai nici cea mai vagă idee unde mergeai.

Cred că lucrurile au început să se înrăutățească exact în perioada aceea. Îl iubeai foarte mult pe Adam. Când veneam să te vedem, îți străluceau ochii de bucurie; Adam alerga spre tine, iar tu îl ridicai în brațe și îl recunoșteai imediat. Însă după aceea — îmi pare rău, Chris, dar trebuie să ți-o spun — ai început să crezi că Adam nu crescuse alături de tine. De fiecare dată când veneam să te vizităm, aveai impresia că nu-l mai văzuseși de pe vremea când avea doar câteva luni. Îi ceream să-ți spună când te văzuse ultima oară, iar el îți zicea: „Ieri, mami” sau „Săptămâna trecută”, însă nu-l credeai. „Ce i-ai băgat în cap? mă întrebai tu. E o minciună!” Ai început să mă acuzi că te țin închisă în spital. Credeai că, în timp ce tu erai internată acolo, Adam e crescut de o altă femeie.

Într-o bună zi, am venit să te vizitez și nu m-ai recunoscut. Ai făcut o criză de isterie. L-ai înhățat pe Adam când eram cu spatele la tine și ai fugit spre ușă — presupun că încercai să-l salvezi — dar a început să plângă. Nu înțelegea de ce făceai asta. L-am dus acasă și am încercat să-i explic, dar n-a înțeles. A început să-i fie foarte frică de tine.

Apoi starea ta s-a înrăutățit și mai tare. Într-o zi, am sunat la spital și am întrebat cum te comportai cât timp Adam și cu mine nu eram lângă tine. „Spuneți-mi cum se simte acum”, le-am cerut eu. Și mi-au zis că ești liniștită. Bucuroasă. Stăteai pe scaunul de lângă patul tău. „Și ce face?” Mi-au spus că vorbeai cu o altă pacientă, o prietenă de-a ta. Uneori, jucați cărți împreună. „Adevărat?”, am întrebat eu pe un ton foarte surprins. Și mi-au zis că ești foarte bună la cărți. Trebuiau să-ți explice regulile în fiecare zi, dar apoi băteau aproape pe toată lumea.

— E fericită? am continuat eu.

— Da, întotdeauna e fericită.

— Își aduce aminte de mine?

— Dacă nu veniți pe-aici, nu.

Cred că atunci mi-am dat seama că, într-o bună zi, va trebui să te părăsesc. Ți-am găsit un loc unde vei putea sta atât cât va fi nevoie. Un loc unde să fii fericită. Pentru că fără mine și fără

Adam, vei fi fericită. Nu-ți vei aduce aminte de noi, așa că nu-ți va fi dor de noi.

Te iubesc foarte mult, Chrissy. Trebuie să mă crezi. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dar trebuie să-i ofer fiului nostru o viață — viața pe care o merită. În curând, o să fie suficient de mare încât să înțeleagă ce se întâmplă. Nu îl voi minți, Chris. Îi voi explica alegerea pe care am făcut-o. Îi voi spune că, deși s-ar putea să-și dorească foarte mult să te vadă, l-ar tulbura foarte tare dacă ar face-o. Poate că mă va urî și mă va acuza. Sper să nu. Dar vreau să fie fericit. Vreau ca și tu să fii fericită. Chiar dacă nu poți fi fericită decât fără mine.

A trecut o vreme de când ai fost mutată la Casa Waring. Acum nu mai ai accese de panică. Ai început să ai o rutină. Ceea ce e bine. Așa că a venit timpul să plec.

Îi voi da această scrisoare lui Claire. O voi ruga s-o păstreze și să ți-o dea atunci când te vei simți suficient de bine încât s-o poți citi și înțelege. Nu o pot păstra eu, pentru că m-aș gândi tot timpul la ea și n-aș rezista impulsului de a ți-o da peste o săptămână, peste o lună sau peste un an. Adică prea curând.

Nu-ți ascund, nutresc speranța că, într-o bună zi, vom putea fi iarăși împreună. Când te vei face bine. Noi trei. O familie. Trebuie să cred că e posibil, altminteri aș muri de durere.

Nu te abandonez, Chris. N-am să te abandonez niciodată. Te iubesc prea mult.

Crede-mă, așa e cel mai bine. E singurul lucru pe care îl pot face.

Să nu mă urăști. Te iubesc.

Te sărut,

Ben

*

O citesc încă o dată, apoi o împăturesc. Foaia pare nouă, ca și când ar fi fost scrisă ieri, dar plicul în care am vârât-o e catifelat — are marginile ferfenițite și un miros dulce, ca de parfum. Oare Claire a ținut-o tot timpul la ea, într-un colț al genții? Sau — mai probabil — a păstrat-o ascunsă într-un sertar, fără să uite niciodată de ea? Scrisoarea asta a așteptat ani de zile să fie citită. Ani în care n-am știut cine e soțul meu și nici măcar cine

sunt eu. Ani în care n-aș fi putut umple golul dintre noi, pentru că nu știam de existența lui.

Pun plicul între filele jurnalului. Plâng în timp ce scriu aceste rânduri, dar nu sunt nefericită. Înțeleg totul. De ce m-a părăsit și de ce m-a mințit.

Pentru că e limpede că m-a mințit. Nu mi-a spus nimic despre romanul pe care l-am scris, ca să nu fiu deprimată la gândul că n-o să mai scriu niciodată. Mi-a tot spus că prietena mea cea mai bună a plecat din țară, ca să mă protejeze de faptul că amândoi mă trădaseră. Întrucât nu credea că îi iubesc suficient de mult încât să-i pot ierta. Mi-a tot zis că am fost lovită de o mașină, că amnezia mea e rezultatul unui accident, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu faptul că am fost atacată și ceea ce mi s-a întâmplat a fost rezultatul unui act deliberat, provocat de o ură feroce. Mi-a tot spus că nu am avut copii nu doar ca să nu aflu că singurul meu fiu a murit, ci și ca să nu fiu nevoită să mă confrunt în fiecare zi cu durerea pricinuită de moartea lui. Și nu mi-a spus că, după ce încercase timp de câțiva ani să găsească o soluție pentru fi împreună, a fost nevoit să admită că e imposibil, după care l-a luat pe fiul nostru și a plecat să-și caute fericirea în altă parte.

Când mi-a scris această scrisoare, poate s-a gândit că despărțirea noastră avea să fie definitivă, dar probabil a și sperat că nu va fi așa, altminteri de ce ar fi scris-o? Oare ce-o fi fost în sufletul lui atunci când s-a așezat la birou în casa lui — casa noastră pe vremuri — a luat un pix și a încercat să explice cuiva de la care nu se putea aștepta să înțeleagă vreodată de ce a simțit că nu mai are altă soluție decât să plece? „Știi că nu sunt scriitor”, a început el, dar rândurile lui mi se par frumoase și profunde. Pare că vorbește cu altcineva și totuși, undeva în adâncul meu, dincolo de pielea și oasele mele, dincolo de sângele și țesuturile mele, știu că nu este așa. Vorbește cu mine și despre mine. Christine Lucas. Soția lui bolnavă.

Dar despărțirea noastră n-a fost definitivă. S-a întâmplat ce spera el. Starea mea s-a ameliorat într-o oarecare măsură, sau poate că separarea de mine a fost mai grea decât se aștepta, și s-a întors la mine.

Acum, totul pare diferit. Camera în care mă aflu nu mi se pare mai familiară decât azi dimineață, când m-am trezit și am intrat în ea, încercând să găsesc bucătăria, disperată să beau un pahar

cu apă, disperată să pun cap la cap ce s-a întâmplat noaptea trecută. Și totuși, atmosfera acestei încăperi nu mai este tristă și dureroasă. Nu mai pare emblematică pentru o viață pe care nu mi pot dori s-o trăiesc. Ticăitul ceasului din spatele meu nu mai este doar semnul trecerii timpului. Acum îmi vorbește. „Liniștește-te, îmi spune. Liniștește-te și ia lucrurile așa cum sunt.”

M-am înșelat. Am făcut o greșală. Am făcut-o iar și iar — cine știe de câte ori? Da, Ben este protectorul meu, dar și iubitul meu. Iar acum îmi dau seama că-l iubesc. L-am iubit întotdeauna, iar dacă va trebui să învăț să-l iubesc în fiecare zi, atunci asta voi face.

În curând, Ben se va întoarce acasă — deja simt că se apropie — iar când va sosi, îi voi spune tot. Îi voi spune că m-am întâlnit cu Claire, cu doctorul Nash, ba chiar și cu doctorul Paxton, și că i-am citit scrisoarea. Îi voi spune că înțeleg de ce a făcut ce-a făcut atunci, de ce m-a părăsit, și că îl iert. Că știu despre atacul de la hotel, dar că nu mai simt nevoia să aflu ce s-a întâmplat, că nu mă mai interesează cine mi-a făcut asta.

Și îi voi spune că știu despre Adam. Știu ce s-a întâmplat cu el și, cu toate că gândul de a mă confrunta zi de zi cu acest adevăr mă înspăimântă, exact asta trebuie să fac. Amintirii fiului nostru trebuie să i se dea voie să existe în casa asta și în sufletul meu, oricâtă suferință ar stârni.

Și îi voi spune despre acest jurnal, mulțumită căruia în sfârșit am o poveste, o viață, și i-l voi arăta, dacă va vrea să-l vadă. Iar apoi îl voi putea folosi în continuare, ca să-mi scriu viața, autobiografia, ca să mă creez pe mine însămi din nimic.

„Gata cu secretele, am de gând să-i spun soțului meu. Te iubesc, Ben, și te voi iubi întotdeauna. Amândoi am greșit unul față de celălalt. Te rog să mă ierți. Îmi pare rău că am plecat de la tine cu ani în urmă, ca să fiu cu altcineva, și îmi pare rău că nu putem afla cu cine am fost să mă întâlnesc în acea cameră de hotel și nici ce mi s-a întâmplat. Dar vreau să știi că acum sunt hotărâtă să-mi răscumpăr greșelile.”

Iar apoi, când între noi nu va mai fi decât iubire, putem încerca să găsim o cale de a fi iar împreună.

L-am sunat pe doctorul Nash.

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

— Vreau să ne mai întâlnim o dată, i-am spus eu. Vreau să-mi citești jurnalul.

Cred că a fost surprins, dar a acceptat.

— Când? m-a întrebat el.

— Săptămâna viitoare. Vino să-l iei săptămâna viitoare.

Mi-a spus că o să treacă pe la mine marți.

Partea a treia

ASTĂZI

Am dat pagina, dar nu mai e nimic. Povestea se termină aici. Mi-a luat ceva timp s-o citesc pe toată.

Tremur și respir cu greutate. Simt nu numai că am trăit o viață întreagă în doar câteva ore, ci și că m-am schimbat. Nu mai sunt aceeași persoană care s-a întâlnit azi-dimineață cu doctorul Nash, aceeași persoană care a luat loc pe fotoliu și a început să citească jurnalul. Acum am un trecut. Sunt conștientă de mine însămi. Știu ce am și ce am pierdut.

Îmi dau seama că îmi curg lacrimile pe obraji.

Închid jurnalul. În cele din urmă, mă liniștesc, iar prezentul începe să-și reintre în drepturi. Camera în care mă aflu e mai întunecată acum. Afară încă se aude picamărul, iar ceașca de cafea de la picioarele mele e goală.

Mă uit la ceasul de lângă mine și am un mic șoc. Abia acum îmi dau seama că este ceasul din jurnal, că mă aflu în același living și că sunt aceeași persoană despre care am citit. Abia acum înțeleg cu adevărat că povestea pe care tocmai am terminat-o este a mea.

Îmi iau jurnalul și mă duc repede în bucătărie. Pe perete văd aceeași tablă pe care am văzut-o azi-dimineață, aceleași sugestii scrise cu majuscule îngrijite, aceeași însemnare pe care am adăugat-o eu însămi: „Să fac bagajul pentru diseară?”

Mă uit la ea și îmi dau seama că ceva mă tulbură, dar nu-mi dau seama ce.

Mă gândesc la Ben. Cât de grea trebuie să fi fost viața pentru el. Să nu știe niciodată lângă cine avea să se trezească. Să nu știe niciodată cât de multe aveam să-mi amintesc, câtă iubire aveam să-i ofer.

Dar acum? Acum înțeleg. Acum știu suficient de multe cât să putem încerca să trăim împreună. Mă întreb dacă am avut cu el discuția pe care o plănuiam. Probabil că am avut-o, din moment ce eram atât de hotărâtă, dar n-am scris nimic despre ea. De fapt, văd că n-am mai scris nimic de o săptămână. Probabil că i-am dat jurnalul doctorului Nash înainte să se ivească ocazia unei

asemenea discuții cu Ben. Sau poate că, după ce i-am mărturisit totul lui Ben, mi s-a părut că nu mai are niciun rost să scriu în jurnal.

M-am întors la începutul jurnalului. Și le-am văzut încă o dată, scrise cu aceeași cerneală albastră. Cele trei cuvinte de pe pagina pe care era scris numele meu: „Să nu ai încredere în Ben”.

Iau un pix și le tai. Când mă întorc în living, văd pe masă albumul cu fotografiile. Mă uit prin el, dar nici acum nu conține fotografiile cu Adam. Iar în dimineața asta, ca de obicei, Ben nu mi-a zis nimic despre el. Și nici nu mi-a arătat ce se află în cutia de metal.

Mă gândesc la romanul meu — *Pentru păsările dimineții* — apoi mă uit la jurnalul pe care îl țin în mână. Dintr-odată, îmi trece prin minte un gând neliniștitor: „Și dacă am inventat totul?”

Mă ridic în picioare. Am nevoie de dovezi. Am nevoie de o legătură între ce am citit și ce trăiesc acum, un semn că trecutul despre care tocmai am citit nu e plăsmuirea imaginației mele.

Pun jurnalul în geantă și ies din living. Cuiorul se află unde scrie în jurnal că trebuie să fie, în partea de jos a scării, iar lângă el văd o pereche de papuci. Oare dacă merg la etaj, o să găsesc biroul și fișierul? Oare am să găsesc cutia metalică în sertarul de jos, ascunsă sub prosop? Oare cheia ei se află în sertarul de jos al noptierei din dormitorul nostru?

Și dacă se află acolo, oare o să dau peste fotografiile cu fiul meu?

Trebuie să aflu. Urc treptele câte două.

*

Biroul e mai mic decât mi-am imaginat și chiar mai curat decât mă așteptam, dar fișierul gri metalizat e acolo.

În sertarul de jos se află un prosop, iar sub el, o cutie. Pun mâna pe ea, pregătindu-mă s-o ridic. Mă simt ca o caraghioasă și sunt convinsă că e sau încuiată, sau goală.

Niciuna, nici alta. În ea se află romanul meu. Dar nu era exemplarul pe care mi l-a oferit doctorul Nash — nu avea urma unei cești de cafea pe prima copertă, iar paginile erau noi. Probabil că e un exemplar păstrat de Ben pentru ziua când voi ști

suficient de multe cât să mi-l poată arăta. Mă întreb unde e al meu, cel oferit de doctorul Nash.

Scot romanul și sub el găsesc o singură fotografie. Eu și Ben, zâmbind în obiectiv, cu toate că amândoi avem un aer trist. Pare a fi recentă: chipul meu e așa cum l-am văzut în oglindă, iar Ben arată la fel ca azi-dimineață, când a plecat. În fundal se văd o casă, o alee cu pietriș și ghivece cu mușcate roșii. Pe spatele ei e scris: „Casa Waring”. Probabil că a fost făcută în ziua când a venit să mă ia de acolo și să mă aducă aici.

Dar asta-i tot. Nicio altă fotografie. Niciuna cu Adam. Nici măcar cele pe care le-am găsit înainte și le-am descris în jurnal.

„Sigur există o explicație, îmi spun în sinea mea. Trebuie să existe.” Mă uit prin hârtiile împrăștiate pe birou: reviste, cataloage cu reclame pentru soft-uri, un calendar școlar cu câteva date subliniate cu galben și un plic sigilat, pe care îl iau în mână din impuls. Dar nu dau peste nicio fotografie cu Adam.

Cobor la parter și îmi pregătesc o băutură caldă. Apă fierbinte și un pliculeț de ceai. „Nu-l lăsa prea mult în ceașcă și nici nu-l presa cu lingurița, altminteri o să iasă din el prea mult acid tanic, iar ceaiul o să fie amar.” *Cum de îmi amintesc o chestie ca asta, dar nu-mi aduc aminte că am născut?* Undeva în living sună un telefon. Îl scot din geantă — nu e cel cu clapetă, ci cel de la soțul meu — și răspund. Ben.

— Christine? Totul e în regulă? Ești acasă?

— Da, da. Mersi.

— Ai ieșit azi din casă?

Voce lui e familiară, dar cumva distantă. Mă gândesc la ultima oară când am vorbit. Nu-mi aduc aminte să-mi fi zis ceva de vreo întâlnire cu doctorul Nash. Poate nici nu știe de el, m-am gândit în sinea mea. Sau poate vrea să mă testeze, să vadă dacă îi spun sau nu. Îmi aduc aminte de însemnarea de pe bucata de hârtie pe care îmi notasem data întâlnirii cu medicul: „Nu-i spune lui Ben”. Probabil că am scris asta înainte să-mi dau seama că pot avea încredere în el.

Acum vreau să am încredere în el. Gata cu minciunile.

— Da, am zis eu. Am fost să mă întâlnesc cu un medic.

Dar el nu spune nimic.

— Ben?

— Da, scuze, te-am auzit.

Am observat că nu era surprins. Deci știa că aveam întâlnire

cu doctorul Nash.

— Sunt în trafic, a adăugat el, și mi-e greu să mă concentrez. Uite de ce te-am sunat: voiam să știu dacă ți-ai adus aminte că trebuie să faci bagajele. Știi că urmează să plecăm...

— Da, bineînțeles, spun eu, apoi adaug: Abia aștept!

Și îmi dau seama că așa e. Ne va face bine să plecăm un pic de acasă. Ar putea fi un nou început pentru noi.

— Ajung și eu în curând. Ai putea să mă aștepți cu bagajele făcute? O să-ți dau o mână de ajutor când vin, dar ar fi bine dacă am putea pleca mai devreme.

— Încerc.

— Vezi că avem două genți în dormitorul pentru musafiri. Sunt în șifonier.

— Am înțeles.

— Te iubesc, spune el, iar apoi, după o clipă prea lungă, în care el deja a închis, îi spun că și eu îl iubesc.

*

Mă duc la baie. „Sunt femeie, îmi spun în sinea mea. O adultă. Și am un soț. Pe care îl iubesc.” Mă gândesc la ce am citit. La sex. La cum ne-am tras-o. N-am scris că mi-a plăcut.

Oare mă pot bucura de sex? Îmi dau seama că nu știu. Trag apa, apoi îmi dau jos pantalonii, ciorapii și chiloții. Mă așez pe marginea căzii. Cât de străin îmi e propriul trup. Cât de nefamiliar. Cum aș putea fi fericită să-l ofer cuiva, când nu-l recunosc ca fiind al meu?

Încui ușa, apoi îmi depărtez picioarele. La început puțin, apoi mai mult. Îmi ridic bluza și mă uit în jos. Văd vergeturile pe care le-am observat în ziua când mi-am amintit de Adam, smocul sârmos de păr pubian. Mă întreb dacă l-am ras vreodată sau dacă am ales să n-o fac pentru că nu-mi plăcea mie sau soțului meu. Poate că lucrurile astea nu mai contează. Nu acum.

Îmi fac mâna căuș, apoi o așez pe pubis. Îmi ating labiile cu degetele și le depărtez ușor, găsind vârful a ceea ce trebuie să fie clitorisul meu. Apăs ușor, mișcându-mi degetele cu grijă, simțind deja o furnicătură. Promisiunea unei senzații mai degrabă decât senzația însăși.

Mă întreb ce se va întâmpla mai încolo.

Gențile sunt în dormitorul de serviciu, exact acolo unde mi-a zis Ben: le găsesc împăturite în șifonier. Amândouă par foarte rezistente, iar una e mai mare decât cealaltă. Le duc în dormitorul în care m-am trezit azi-dimineață și le pun pe pat. Deschid sertarul de sus și dau peste lenjeria mea alături de a lui.

Fac selecția pentru amândoi: șosete pentru el, dresuri pentru mine. Îmi aduc aminte că am citit despre noaptea în care am făcut sex și îmi dau seama că trebuie să am pe undeva ciorapi cu centură abdominală. Mă gândesc că ar fi frumos să-i caut și să-i iau cu mine. Ar putea fi bine pentru amândoi.

Mă apropiu de șifonier. Aleg o bluză și o fustă. Niște pantaloni, o pereche de blugi. Văd și cutia de pantofi — probabil cea în care îmi ascundeam jurnalul — dar acum este goală. Mă întreb ce fel de cuplu suntem când mergem în vacanță. Dacă seara mergem la restaurant sau într-un pub primitiv, să ne relaxăm în căldura trandafirilor a unui foc adevărat. Mă întreb dacă avem obiceiul să ne plimbăm, explorând orașul și împrejurimile, sau mergem cu mașina în locuri pe care le alegem cu grijă dinainte. Sunt lucruri pe care încă nu le știu. Pe care am tot restul vieții la dispoziție să le descopăr. Și de care vreau să mă bucur.

Aleg haine pentru amândoi, aproape la întâmplare, le împăturesc, apoi le pun în genți. La un moment dat, simt un val de energie și închid ochii. Văd o imagine luminoasă, dar tremurătoare. La început e neclară, ca și când ar ezita să se apropie și să se limpezească, dar încerc să-mi deschid mintea, s-o las să vină la mine.

Mă văd stând în picioare lângă o valiză din piele tocită. Sunt emoționată. Mă simt iarăși tânără, ca un copil care urmează să plece în vacanță sau ca o adolescentă care se pregătește pentru o întâlnire, întrebându-se cum o să fie, dacă băiatul o s-o invite la el acasă, dacă or să și-o tragă... Sunt stăpânită de o senzație de prosepțime și de un sentiment de nerăbdare — aproape că le simt gustul. Îmi mișc limba ușor, încercând să-l savurez, întrucât știu că n-o să dureze. Deschid sertarele pe rând, alegând bluze, ciorapi, lenjerie intimă. Chiloți și sutiene atrăgătoare. Sexy. Genul de lenjerie pe care o porți gândindu-te că în scurtă vreme o să fie dată jos. Pun și o pereche de pantofi cu tocuri pe lângă pantofii cu talpă dreaptă pe care îi am în picioare, apoi o scot și o pun iarăși la loc — nu-mi plac, dar noaptea asta e specială, așa că o să-mi pun hainele cele mai elegante, o să fiu altfel decât de

obicei. Abia apoi trec la lucrurile practice. Iau trusa de călătorie din piele roșie și pun în ea parfum, gel de duș, pastă de dinți. Vreau să fiu frumoasă în noaptea asta, pentru bărbatul pe care îl iubesc, pentru bărbatul pe care eram la un pas să-l pierd. Pun și niște sare de baie. Cu parfum de flori de portocal.

Îmi dau seama că îmi amintesc seara în care mi-am făcut bagajul să plec la Brighton.

Dar dintr-odată, amintirea dispare. Ochii mi se deschid. În clipele acelea, nu aveam de unde să știu că mă pregăteam pentru bărbatul care avea să-mi ia totul.

Continui să fac bagajul pentru bărbatul pe care încă îl am.

Aud o mașină parcând în fața casei. Motorul se oprește. O portieră se deschide, apoi se închide. O cheie în broască. Ben. A venit.

Sunt agitată. Speriată. Nu mai sunt persoana pe care a lăsat-o acasă azi-dimineață — mi-am aflat povestea. M-am descoperit pe mine însămi. Ce o să fie în mintea lui când o să mă vadă? Ce o să-mi spună?

Trebuie să-l întreb dacă știe de jurnalul meu. Dacă l-a citit. Ce părere are.

După ce închide ușa, mă strigă:

— Christine! Chris! Am venit.

Dar vocea lui nu e melodică — pare extenuat. Strig și eu, spunându-i că sunt în dormitor.

Treapta cea mai de jos scârțâie sub greutatea lui, și aud cum respiră în timp ce ridică un pantof, apoi pe celălalt.

Acum o să-și încalțe papucii, iar apoi o să vină la mine. Simt un fior de plăcere la gândul că-i știu tabieturile — jurnalul m-a familiarizat cu ele, chiar dacă memoria mea nu și le amintește — dar, pe măsură ce urcă treptele, un alt sentiment îi ia locul. Frica. Mă gândesc la ce am scris pe prima pagină a jurnalului. „Să nu ai încredere în Ben.” Deschide ușa dormitorului.

— Draga mea!

Rămân nemișcată. Stau pe marginea patului, cu gențile desfăcute în spatele meu. Ben așteaptă lângă ușă până când mă ridic în picioare și îmi desfac brațele, apoi se apropie de mine și mă sărută.

— Cum a fost la serviciu? îl întreb.

Își dă jos cravata.

— Ei, mai bine să nu vorbim despre asta, îmi răspunde el. Suntem în vacanță!

Începe să-și desfacă nasturii cămășii. Îmi reprim impulsul de a întoarce capul, amintindu-mi că este soțul meu și că îl iubesc.

— Am făcut bagajele. Sper că am pus ce trebuie pentru tine. N-am știut ce-ai vrea să ieși la tine.

Își dă jos pantalonii, apoi îi aranjează cu grijă și îi atârnă în șifonier.

— Sunt sigur că ai ales bine.

— N-am știut unde mergem, așa că mi-a fost destul de greu să mă hotărâsc.

Se întoarce cu fața spre mine și mă întreb dacă nu cumva în ochii lui se citește o undă de enervare.

— Nu-i nimic, o să verific eu bagajele înainte să le punem în mașină. Mersi că le-ai început.

Se așază pe scaunul din fața măsuței de toaletă și își pune o pereche de blugi decolorați. Observ că sunt călcați perfect la dungă și tânăra de douăzeci și ceva de ani care încă sălășluiește în mine trebuie să-și reprime impulsul de a-l considera caraghios.

— Ben, știi unde am fost azi?

Se uită la mine.

— Da, știu.

— Știi despre doctorul Nash?

Își ia privirea de la mine.

— Da, mi-ai zis despre el.

Îi văd chipul reflectat în oglinzile măsuței de toaletă — trei versiuni ale bărbatului cu care m-am căsătorit. Ale bărbatului pe care îl iubesc.

— Mi-ai povestit tot, continuă el. Știu tot.

— Nu te deranjează că m-am întâlnit cu el?

Nu întoarce capul spre mine.

— Mi-aș dori să-mi fi spus și mie. Dar nu, nu mă deranjează.

— Și jurnalul? Știi de jurnalul meu?

— Da. Mi-ai zis și de el. Și că te-a ajutat.

Mi-a trecut un gând prin minte.

— Și l-ai citit?

— Nu. Mi-ai zis că e privat. Nu m-aș uita niciodată în lucrurile tale personale.

— Știi că am aflat și de Adam?

Văd că tresare, ca și când vorbele mele l-ar fi lovit cu violență.

Sunt surprinsă. Mă așteptam să fie bucuros. Bucuros că nu va trebui să-mi mai povestească iar și iar despre moartea lui.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Da.

— Dar n-am văzut nicio poză, continui eu.

Ben mă întreabă la ce mă refer.

— Avem în casă fotografiile cu mine și cu tine, dar niciuna cu el, îi explic.

Se ridică în picioare și se apropie de pat, apoi se așază lângă mine. Îmi ia mâna. Mi-aș dori să nu se mai poarte cu mine ca și când aș fi o făptură fragilă, ușor de rănit — ca și când adevărul m-ar putea distruge.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, spune, apoi bagă mâna sub pat și scoate un album cu fotografiile. Le-am pus aici pe toate.

Îmi întinde albumul. E destul de greu și e învelit într-un material care încearcă să imite pielea neagră, dar nu reușește. Ridic coperta și dau peste un teanc de fotografii.

— Am vrut să le aranjez cum trebuie, îmi explică el. Să-ți-l ofer în seara asta. Un fel de cadou... Dar n-am avut timp. Îmi pare rău.

Mă uit prin fotografiile. Într-adevăr, nu sunt ordonate după niciun criteriu: sunt puse de-a valma poze de când Adam era foarte mic și de când era adolescent. Probabil că sunt cele din cutia metalică. Una dintre ele îmi sare în ochi: Adam e deja tânăr și stă alături de o fată.

— Iubita lui? Întreb eu.

— Una dintre ele. Cea cu care a stat cel mai mult.

E o fată drăguță, blondă, tunsă scurt. Îmi amintește de Claire. Adam se uită direct în obiectiv și râde, iar ea e pe jumătate întoarsă spre el și pe chip i se citește un amestec de bucurie și dezaprobare. Amândoi au un aer complice, ca și când tocmai ar fi făcut o glumă cu cel care se află în spatele aparatului. Se vede că sunt fericiți, ceea ce mă bucură.

— Cum o chema pe fată?

— Helen, răspunde el. O cheamă Helen.

Tresar când îmi dau seama că am vorbit despre ea la trecut, închipuindu-mi că și ea a murit. Îmi trece un gând prin minte: „Ce-ar fi dacă, de fapt, ea este cea care a murit, nu el?” Dar îl îndepărtez înainte să capete o formă precisă.

— Încă erau împreună când a murit?

— Da, aveau de gând să se logodească.

Fata pare atât de tânără și atât de plină de viață, iar în ochii ei se citesc atât de multe posibilități. Încă nu știe câtă suferință va trebui să îndure.

— Aș vrea să mă întâlnesc cu ea.

Ben îmi ia fotografia din mână și oftează.

— Nu păstrez legătura cu ea.

— De ce?

Deja îmi imaginam cum avea să fie relația noastră: Helen și cu mine aveam să ne sprijinim una pe cealaltă. Aveam să ne înțelegem suferința și să ne împărtășim iubirea, dacă nu una pentru cealaltă, măcar pentru ceea ce pierduserăm amândouă.

— Au fost niște certuri, îmi explică el. Niște dificultăți.

Mă uit la el și îmi dau seama că nu vrea să-mi spună. Bărbatul care mi-a scris acea scrisoare, bărbatul care credea în mine și ținea la mine, care mă iubea atât de mult încât mă părăsise, iar apoi se întorsese la mine, părea să fi dispărut cu totul.

— Ben?

— Au fost niște certuri... repetă el.

— Înainte să moară Adam sau după?

— Și, și.

Mirajul sprijinului reciproc dispare, iar locul îi e luat de un sentiment de spaimă. Dacă Adam și cu mine ne certaserăm? Oare luase partea iubitei în pofida mamei?

— Adam și cu mine eram apropiați? întreb eu.

— Da, sigur. Până a trebuit să fii internată. Până ți-ai pierdut memoria. Sigur, ați fost apropiați și după aceea. Atât cât se putea.

Cuvintele lui mă lovesc ca un pumn. Îmi dau seama că Adam era doar un copilăș atunci când mama lui s-a afundat în amnezie. Bineînțeles că nu am apucat s-o cunosc pe viitoarea logodnică a fiului meu — pentru mine, fiecare întâlnire cu el era prima.

Am închis albumul.

— Putem să-l luăm cu noi? îl întreb eu. Aș vrea să mă uit la poze mai încolo.

*

Bem câte o ceașcă din ceaiul pe care l-a pregătit Ben cât timp

eu mi-am terminat bagajul, apoi urcăm în mașină, asigurându-mă că mi-am luat geanta — nu am scos jurnalul din ea. Înainte de asta, Ben a adăugat câteva lucruri la bagajul pe care l-am făcut pentru el, apoi a luat și servieta din piele cu care a plecat azi-dimineață și două perechi de ghete din fundul șifonierului. Am stat lângă portieră cât timp a încărcat totul în portbagaj, iar apoi l-am așteptat să verifice dacă ușile erau încuiate și ferestrele închise.

Acum îl întreb cam cât va dura drumul, iar el ridică din umeri.

— Depinde de trafic. Nu foarte mult după ce ieșim din Londra.

Un refuz de a-mi răspunde, deghizat sub forma unui răspuns. Mă întreb dacă așa e întotdeauna. Mă întreb dacă anii în care a fost nevoit să-mi tot repete aceleași lucruri nu cumva l-au epuizat, plictisindu-l într-atât, încât nu mai e în stare să-mi spună nimic.

Îmi dau seama că e un șofer precaut. Merge încet, uitându-se des în oglindă și încetinind la cel mai mic semn al unui pericol.

Mă întreb dacă Adam avea permis de conducere. Presupun că nu putea intra în armată fără el, dar oare obișnuia să conducă atunci când era în permisie? Oare mă lua pe mine, mama lui bolnavă, și mă ducea în excursii prin locuri care credea că mi-ar plăcea? Sau se gândea că nu are niciun rost, că bucuria pe care mi-ar prilejui-o ar dispărea peste noapte, precum zăpada de pe un acoperiș cald?

Suntem pe autostradă și ne îndreptăm spre ieșirea din oraș. A început să plouă — stropii uriași cad pe parbriz, își păstrează forma preț de o clipă, apoi își încep alunecarea ușoară pe sticlă. Soarele apune în depărtare, coborând sub stratul de nori, învăluind betonul și geamurile clădirilor din jur într-o lumină catifelată de culoare portocalie. E o privesc minunată, dar înăuntrul meu se dă o luptă: îmi doresc atât de mult să mă gândesc la fiul meu altfel decât în mod abstract, însă, fără o amintire concretă, nu reușesc, și sunt nevoită să mă întorc de fiecare dată la același adevăr — nu-mi pot aduce aminte de el, așa că, pentru mine, e ca și când nici n-ar fi existat.

Închid ochii. Mă gândesc la ce am citit în după-amiaza asta despre fiul nostru și, dintr-odată, îmi apare în minte o imagine — Adam, când era mic, împingând o tricicletă albastră pe o alee. Dar, chiar în timp ce mă minunez de ea, îmi dau seama că nu e reală. Știu că nu e o amintire veritabilă, ci imaginea pe care mi-

am format-o azi, în timp ce-mi citeam însemnările despre această amintire, care la rândul lor sunt rodul unei aduceri aminte. Amintiri ale unor amintiri. Memoria celor mai mulți oameni se întinde de-a lungul câtorva decenii, dar a mea, de-a lungul a doar câteva ore.

Nereușind să-mi aduc aminte de fiul meu, fac lucrul cel mai bun pentru mine, singurul care îmi poate liniști mintea neliniștită. Nu mă mai gândesc la nimic. La absolut nimic.

Miros greu și dulce de benzină. Simt o durere în ceafă. Deschid ochii. În fața mea văd geamul ud al portierei, acoperit cu aburul respirației mele, iar dincolo de el, în depărtare, lumini difuze. Îmi dau seama că am ațipit. Sunt sprijinită cu capul de geam, într-o poziție incomodă. Mașina stă pe loc, iar motorul e oprit. Mă uit în dreapta mea.

Ben e alături de mine. E treaz și se uită în față. Stă nemișcat și pare că nici măcar nu-și dă seama că m-am trezit. Continuă să privească prin parbriz cu un chip inexpresiv, imposibil de descifrat în întuneric. Întorc capul, să văd la ce se uită.

Prin parbrizul acoperit cu stropi, văd capota din față, iar dincolo de ea, un gard de lemn învăluit în strălucirea stâlpilor de iluminat din spatele nostru. Dincolo de gard, nu mai disting nimic. Văd doar întunericul enorm și misterios, în mijlocul căruia, aproape de orizont, atârnă o lună plină.

— Îmi place marea, spune el fără să se uite la mine.

În clipa aceea, îmi dau seama că am ajuns pe coastă, că mașina e parcată pe vârful unei stânci.

— Ție nu? mă întreabă el, întorcându-se spre mine cu o privire neînchipuit de tristă. Ți place marea, nu-i așa, Chris?

— Da, îmi place.

Vorbește ca și când n-ar ști, ca și când n-am fi fost niciodată pe malul mării, ca și când n-am fi fost niciodată împreună în vacanță. Simt că mă cuprinde frica, dar îmi păstrez cumpătul. Încerc să rămân aici, în prezent, cu soțul meu. Încerc să-mi amintesc tot ce am citit în jurnal în după-amiaza asta.

— Doar știi că-mi place, spun eu.

Scoate un oftat.

— Da, știi că îți plăcea. Dar nu mai sunt sigur. Te schimbi. Te-ai schimbat de-a lungul anilor. De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat... Uneori, nu știu cine ești. Mă trezesc în fiecare zi și nu

știu cum o să fii.

Tac. Nu știu ce-aș putea zice. Știm amândoi cât de lipsit de sens ar fi să încerc să mă apăr, să-i spun că se înșală. Știm amândoi că sunt persoana care știe cel mai puțin cât de mult mă schimb de la o zi la alta.

— Îmi pare rău, spun eu în cele din urmă.

Se uită la mine.

— Ei, nu-i nimic. N-ai pentru ce să-ți ceri scuze. Știu că nu e vina ta. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Cred că sunt nedrept. Mă gândesc prea mult la mine.

Întoarce iarăși capul spre mare. Nu se vede decât o lumină în zare — un vas. O mică pată de lumină într-o mare de întunecime ca de smoolă.

— O să fie bine, Chris, nu-i așa?

— Bineînțeles, spun eu. Bineînțeles c-o să fie bine. E un nou început pentru noi. Acum țin un jurnal, iar doctorul Nash o să mă ajute. Starea mea se ameliorează. Știu asta. Cred c-o să mă reapuc de scris. Nu văd de ce n-aș face-o. Ar trebui să mă simt bine. În plus, am reluat legătura cu Claire, și mă poate ajuta și ea.

Îmi vine o idee.

— Am putea să ne întâlnim cu toții, nu crezi? Ca pe vremuri. Ca în timpul studenției. Noi trei. Și soțul ei — parcă a zis că e căsătorită. Putem să ne strângem cu toții și să petrecem niște timp împreună. Ar fi frumos.

Dintr-odată, îmi aduc aminte de minciunile lui Ben, despre care am citit în jurnal, și de toate lucrurile în legătură cu care nu am putut avea încredere în el, dar le îndepărtez pe toate. Îmi spun că toate astea au fost lămurite. Acum e rândul meu să fiu puternică. Să fiu optimistă.

— Dacă ne promitem să fim întotdeauna sinceri unul cu altul, îi spun eu, cred că totul o să fie bine.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Mă iubești, nu-i așa?

— Da, sigur că te iubesc.

— Și mă ierți? Pentru că te-am părăsit? N-am vrut s-o fac. Dar n-am avut încotro. Îmi pare rău.

Îl iau de mână. E caldă și rece în același timp. Și un pic jilavă. Încerc să i-o cuprind între palme, dar el nici nu mă ajută, nici nu se opune. Mâna lui rămâne nemișcată pe genunchi. O strâng

ușor, și abia atunci pare să observe că îl țin de mână.

— Ben. Înțeleg. Te iert.

Mă uit în ochii lui. Și ei par inexpressivi și lipsiți de viață, ca și când deja ar fi văzut atât de multe grozavii, încât n-ar mai putea suporta încă una.

— Te iubesc, Ben.

— Sărută-mă, îmi șoptește el.

Fac ce mi-a cerut, iar apoi, după ce mă îndepărtez, adaugă:

— Încă o dată. Sărută-mă încă o dată.

Îl sărut încă o dată. Dar, dacă mi-ar cere-o, n-aș putea să-l sărut a treia oară. După aceea, ne uităm amândoi spre mare, la lumina lunii oglindită în apă, la picăturile de ploaie de pe parbriz, care reflectă lumina galbenă proiectată de farurile mașinilor ce trec pe lângă noi. Doar noi doi, ținându-ne de mână. Împreună.

Rămânem acolo vreme îndelungată — mie mi se pare că preț de câteva ore. Ben e alături de mine, uitându-se spre mare. Privește apa cu atenție, ca și când ar căuta ceva — un răspuns în întuneric — dar nu spune nimic. Mă întreb de ce a oprit aici, ce spera să găsească.

— Chiar e aniversarea noastră? întreb eu.

Dar nu primesc niciun răspuns. Pare să nu mă fi auzit, așa că repet întrebarea.

— Da, răspunde el cu glas scăzut.

— Aniversarea nunții noastre?

— Nu, aniversarea nopții în care ne-am cunoscut.

Aș vrea să-l întreb dacă e cazul să sărbătorim și să-i spun că nu pare o aniversare, dar mi se pare că ar fi crud.

Strada din spatele nostru s-a liniștit, iar luna se ridică tot mai sus pe cer. Încep să-mi fac griji că o să rămânem afară toată noaptea, uitându-ne la mare în timp ce stropii cad pe mașină. Mimez un căscat.

— Mi-e somn. Mergem la hotel?

— Da, răspunde el, după ce se uită la ceas. Sigur. Îmi pare rău. Mergem imediat.

Apoi pornește motorul.

Mă simt ușurată. Abia aștept să dorm și, în același timp, îmi e teamă de somn.

Drumul de coastă coboară și se înalță, șerpuind pe la marginea unui sat. După o vreme, încep să se apropie luminile unei localități mai mari, căpătând un contur din ce în ce mai precis prin parbrizul umed. Strada se aglomerează, apoi ajungem într-un mic port cu câteva ambarcațiuni, pe al cărui chei sunt amenajate magazine și cluburi de noapte, și în cele din urmă intrăm în orașul propriu-zis. Pe partea dreaptă, toate clădirile par să fie hoteluri, iar pe fațadele lor se leagănă în bătaia vântului pancarte albe care fac reclamă diferitelor oferte de sejur. Străzile sunt aglomerate, deci nu e atât de târziu pe cât îmi închipuiam, sau poate că suntem în genul acela de oraș care e animat și ziua, și noaptea.

Privesc spre mare. Un chei scăldat în lumină înaintează în apă, iar la capătul lui se află un parc de distracții: un pavilion acoperit cu o cupolă, un montagne-russe și un uriaș tobogan în spirală. Aproape că aud râsetele și țipetele celor care sunt purtați în viteză pe deasupra mării negre ca smoala.

Simt în piept o neliniște pe care nu o pot numi.

— Unde suntem? întreb eu.

Deasupra intrării pe chei se văd câteva cuvinte cu litere luminoase, dar nu le pot descifra prin parbrizul acoperit cu stropi.

— Suntem aici, îmi spune Ben după ce virează pe o stradă laterală și oprește în fața unei case cu etaj, pe a cărei marchiză e scris: „Hotel Rialto”.

Dincolo de gardul din fier forjat care o separă de stradă se văd câteva trepte care duc la intrare, iar alături de ușă se află un ghiveci crăpat care cândva trebuie să fi adăpostit un arbust, dar acum e gol. Mă cuprinde o spaimă intensă.

— Am mai fost aici? îl întreb eu, dar Ben clatină din cap. Ești sigur? Casa asta mi se pare cunoscută.

— Sunt sigur. Dar se poate ca odată să fi stat într-o pensiune aflată undeva în apropiere. Probabil că de ea îți amintești.

Încerc să mă liniștesc. Ne dăm jos din mașină. Vizavi de hotelul Rialto se află un bar prin ale cărui vitrine văd o mulțime de clienți, iar în spatele lor, un ring de dans foarte animat. Muzica bubuie, înăbușită de sticlă.

— Mergem să ne cazăm, îmi spune Ben, iar apoi o să mă întorc după bagaje, da?

Vântul e rece, iar ploaia s-a întesit. Îmi strâng haina mai bine, urc repede treptele și deschid ușa de la intrare, pe care scie: „Nu avem locuri libere”. Aștept în hol, iar când vine și Ben, îl întreb:

— Ai făcut rezervare?

Văd o ușă dată de perete, iar de dincolo de ea se aude zgomotul unui televizor cu volumul la maximum, care concurează cu muzica de vizavi. Nu se vede niciun birou de primire, ci doar o sonerie pe o măsuță, iar alături de ea, un semn care ne invită să sunăm ca să ne anunțăm venirea.

— Da, bineînțeles, îmi răspunde Ben. Nu-ți face griji.

Apoi apasă pe butonul soneriei. Preț de câteva clipe, nu se întâmplă nimic, dar în cele din urmă, dintr-o cameră mai îndepărtată, apare un tânăr înalt, cu mișcări neîndemnatice. Are cămașa scoasă din pantaloni, deși e mult prea mare pentru el. Ne salută ca și când știa că urma să venim, dar fără căldură în glas, iar eu aștept ca el și Ben să încheie formalitățile de rigoare.

E limpede că pensiunea a cunoscut și zile mai bune. Covorul e ros din loc în loc, iar vopseaua din jurul tocurilor de la uși e scorjită. Pe una dintre uși scie: „Sala de mese”, iar în capătul holului se văd alte câteva uși care îmi închipui că dau spre bucătărie și camerele personalului.

— Să vă conduc la camera dumneavoastră, spune tânărul înalt, după ce termină cu Ben, și îmi dau seama că vorbește cu mine, pentru că Ben deja a pornit spre ușa de la intrare — probabil a plecat să aducă bagajele.

— Da, mulțumesc.

Îmi dă o cheie, apoi pornim pe scară. La primul etaj sunt câteva dormitoare, dar nu ne oprim acolo, ci mergem mai sus. Pe măsură ce urcăm, clădirea pare să se îngusteze: tavanele sunt mai joase, iar pereții mai apropiați. Ajungem la al doilea etaj și, după ce trecem pe lângă un dormitor, ne oprim în fața unei scări care probabil duce la ultimul nivel.

— Acolo e camera dumneavoastră, îmi spune tânărul. E singura de la etajul trei.

Îi mulțumesc, după care el coboară, iar eu urc în camera noastră.

*

Deschid ușa. Camera este întunecată și — cu toate că se află la ultimul etaj — mai mare decât mă așteptam. Pe peretele din fața mea văd o fereastră prin care intră o lumină cenușie, dând la iveală o măsuță de toaletă, un pat, o masă și un fotoliu. Muzica de la clubul de vizavi duduie, lipsită de claritate, redusă la un bas înfundat. Rămân nemișcată. Iarăși m-a cuprins frica. Aceași frică pe care am simțit-o în fața pensiunii, dar cumva mai înfiorătoare. Mă ia cu frig. Ceva nu e în regulă, dar n-aș putea spune ce. Inspir adânc, dar parcă nu pot trage suficient aer în plămâni. Mă simt ca și când aș fi pe punctul de a mă îneca.

Închid ochii, de parcă aș spera că, atunci când îi voi deschide, camera va arăta altfel. Însă nu se întâmplă așa. Vreau să aprind lumina, dar sunt copleșită de groază, ca și când simplul gest de a apăsa pe întrerupător va declanșa dezastrul, sfârșitul tuturor lucrurilor.

Ce se va întâmpla dacă ies din camera învăluită în întuneric și cobor la parter? Aș putea trece calm pe lângă tânărul înalt, apoi aș străbate holul — trecând pe lângă Ben dacă îmi iese în cale — apoi aș ieși din hotel.

Dar toată lumea ar crede că am înnebunit, bineînțeles. M-ar găsi și m-ar aduce înapoi. Și ce le-aș spune după aceea? Că eu, femeia care nu-și amintește nimic, am avut un sentiment neplăcut, o vagă bănuială? Or să creadă că sunt o caraghioasă.

Sunt cu soțul meu. Am venit aici ca să mă reapropii de el. Sunt în siguranță cu Ben.

Așa că aprind lumina.

Preț de o clipă, cât mi se obișnuiesc ochii, nu disting nimic. Apoi văd camera. Nu mă impresionează prin nimic. Nu am de ce să mă tem. Covorul e cenușiu-deschis, iar perdelele și tapetul sunt împodobite cu modele florale neasortate. Măsuța de toaletă cu trei oglinzi e ponosită, iar deasupra ei atârână un tablou spălăcit care înfățișează o pasăre. Perna fotoliului din răchită e împodobită și ea cu un model floral, iar patul e acoperit cu o cuvertură matlasată de culoare portocalie.

Îmi dau seama cât de dezamăgit ar putea fi altcineva dacă ar descoperi că aceasta este camera pe care a închiriat-o pentru vacanța sa, dar nu dezamăgirea e sentimentul care mă încearcă pe mine, ci spaima, care acum s-a transformat în groază.

Închid ușa și încerc să mă liniștesc. Sunt o caraghioasă. O paranoică. Trebuie să mă mențin ocupată. Să fac ceva.

E frig în cameră, iar perdelele se leagănă în bătaia brizei. Mă duc să închid fereastra, dar mai întâi arunc o privire afară. Camera noastră se află destul de sus: e o distanță mare până la stâlpii de iluminat pe care stau liniștiți câțiva pescăruși. Mă uit pe deasupra acoperișurilor, văd luna rece atârând pe cer, iar în depărtare, marea. Disting cheiul, toboganul în spirală și luminile intermitente.

Apoi le văd. Cuvintele. Cele de deasupra intrării pe chei.

Cheiul Brighton.

Deși e frig și tremur ușor, simt cum mi se formează pe frunte o picătură de transpirație. Acum înțeleg. Ben m-a adus aici, la Brighton, locul dezastrului meu. Dar de ce? Oare își închipuie că e mai probabil să-mi amintesc ce s-a întâmplat dacă mă întorc în orașul în care mi-a fost răpită viața? Se gândește că îmi voi aduce aminte cine mi-a făcut asta?

Îmi amintesc că doctorul Nash mi-a propus o dată să vin aici, iar eu i-am spus că nu vreau.

Aud pași pe scară. Și niște voci. Probabil că tânărul îl conduce și pe Ben până la camera noastră. Cred că aduc împreună bagajele, urcându-le pe trepte și manevrându-le cu grijă pe palierele înguste. În curând, Ben o să ajungă aici.

Ce să-i spun? Că se înșală și că venirea aici nu îmi e de ajutor? Că vreau să merg acasă?

Mă apropiu de ușă. Îl voi ajuta să aducă bagajele în cameră, apoi le voi desface și ne vom culca, iar mâine...

Abia acum îmi dau seama: mâine iarăși nu voi mai ști nimic... Dar poate că în servieta de piele a lui Ben se află niște fotografii. Poate chiar albumul pe care mi l-a arătat azi-dimineață. Va trebui să folosească tot ce are la dispoziție pentru a-mi explica din nou cine e și unde ne aflăm.

Mă întreb dacă mi-am luat jurnalul cu mine, apoi îmi aduc aminte că l-am pus în geantă. Încerc să mă liniștesc, în noaptea asta, mi-l voi pune sub pernă, iar mâine sigur voi da de el și îl voi citi. Totul va fi bine.

Îl aud pe Ben discutând pe palier despre micul dejun.

— Probabil că vom vrea să-l servim în cameră, îi explică el tânărului.

Un pescăruș țipă dincolo de fereastră, făcându-mă să tresar. Pornesc spre ușă și, în clipa aceea, o văd. În dreapta mea. O baie cu ușa deschisă. O cadă, un closet, o chiuvetă. Dar ceea ce îmi

atrage privirea și mă îngrozește este podeaua. E acoperită cu gresie, iar modelul este neobișnuit: plăci albe și negre dispuse alternativ sub forma unor diagonale.

Gura mi se deschide și simt că mă ia cu frig. Am impresia că mă aud țipând.

Îmi dau seama că recunosc modelul.

Deci nu doar orașul mi se pare cunoscut.

Am mai fost aici. Am mai fost în camera asta.

*

Ușa se deschide. Nu spun nimic atunci când intră Ben, dar gândurile mi se învâlmășesc în minte. Asta e camera în care am fost atacată? De ce nu mi-a spus că venim aici? Cum de poate trece de la a nu vrea să pomenească nimic despre atac la a mă aduce în camera în care s-a întâmplat?

Îl văd în cadrul ușii pe tânărul înalt și aș vrea să-l strig, să-l rog să rămână, dar în cele din urmă se întoarce și pleacă, iar Ben închide ușa. Acum am rămas doar noi doi.

Se uită la mine și mă întrebă:

— Te simți bine?

— Da, spun eu, încuviințând din cap.

Însă e ca și cum acest cuvânt mi-ar fi fost smuls dintre buze. Îmi simt viscerele răscolite de ură.

Mă apucă de braț, strângându-mi carnea un pic prea tare — de m-ar fi strâns mai tare, aș fi spus ceva, de m-ar fi strâns mai încet, nu cred că aș fi băgat de seamă.

— Ești sigură?

— Da.

Oare de ce face asta? Doar știe unde ne aflăm și ce semnificație are locul ăsta. Probabil a plănuit totul cu multă grijă.

— Da, mă simt bine. Dar sunt cam obosită.

Abia atunci îmi trece prin minte că s-ar putea ca doctorul Nash să aibă o legătură cu toate astea. Altminteri de ce-ar hotărî Ben să mă aducă aici tocmai acum, după toți acești ani, în care ar fi putut s-o facă, dar n-a făcut-o?

Probabil că au luat legătura. Poate că Ben l-a sunat după ce i-am spus că m-am întâlnit cu el. Poate că au plănuit totul în ultima săptămână — săptămâna despre care nu știu nimic.

— De ce nu iei loc? Întrebă el.

— Cred c-o să mă așez, mă aud spunând, apoi mă întorc cu fața spre pat.

Sau poate că au fost tot timpul mână în mână? E posibil ca doctorul Nash să mă fi mințit în legătură cu tot. Mi-l imaginez sunându-l pe Ben după ce își lua la revedere de la mine, povestindu-i despre progresele mele sau despre absența lor.

— Foarte bine, spune Ben. Voiam să iau și o șampanie. Cred c-o să mă duc să cumpăr. E un magazin în apropiere. Vin repede.

Mă întorc cu fața spre el. Îmi zâmbește și mă sărută. Acum, sărutul lui e prelung. Își plimbă buzele peste ale mele, mă mângâie pe păr și pe spate. Îmi reprim impulsul de a mă da înapoi. Mâna lui coboară și, în cele din urmă, mi se oprește deasupra fesei. Înghit în sec.

Nu pot avea încredere în nimeni. Nici în soțul meu. Nici în cel care a tot pretins că vrea să mă ajute. Au pus totul la cale împreună, pregătindu-mă pentru ziua aceasta, ziua în care au hotărât că trebuie să înfrunt oroarea din trecutul meu.

„Cum au îndrăznit! Cum au îndrăznit!”

— Bine, spun eu, apoi întorc puțin capul și îl împing ușor, ca să-mi dea drumul.

Se întoarce cu spatele și iese din cameră.

— O să încui ușa, spune el. Mai bine să fim precauți...

Aud cheia învârtindu-se în broască și simt că mă cuprinde panica. Oare chiar se duce să cumpere șampanie? Sau merge să se întâlnească cu doctorul Nash? Nu-mi vine să cred că m-a adus în camera asta fără să-mi spună — încă o minciună, care se adaugă celor de până acum. Îl aud coborând treptele.

Mă așez pe marginea patului, frângându-mi mâinile. Nu mă pot calma, nu mă pot concentra asupra unui singur lucru. Gândurile mi se amestecă neîncetat, ca și când, într-o minte lipsită de memorie, fiecare idee ar avea prea mult spațiu să se dezvolte și să se miște, izbindu-se de celelalte și producând o jerbă de scânteii care în cele din urmă dispare.

Mă ridic în picioare. Sunt extrem de furioasă. Nu mă pot împăca deloc cu gândul că Ben se va întoarce în cameră, va turna șampanie în pahare și apoi se va strecura în pat alături de mine. Nici cu gândul că pielea lui se va lipi de a mea, că mâinile lui mă vor atinge toată noaptea, mă vor mângâia și mă vor pipăi, încurajându-mă să fiu a lui. Dar cum aș putea să fiu a cuiva, când nici măcar nu știu cine sunt?

Cred că aş face orice. Orice, în afară de asta.

Nu pot sta aici, în locul unde mi-a fost distrusă viaţa, unde mi-a fost luat totul. Încerc să estimez cât timp am la dispoziţie. Zece minute? Cinci? Mă apropii de geanta lui Ben şi o deschid. Nu ştiu de ce. Şi nici nu mă gândesc de ce sau cum, ci doar că trebuie să acţionez acum, cât timp Ben e plecat, înainte să se întoarcă şi lucrurile să se schimbe din nou. Poate că vreau să găesc cheile de la maşină, să deschid uşa cu forţa şi să cobor la parter, apoi să ies în ploaie şi să urc în maşină. Nici măcar nu sunt sigură că ştiu să conduc, dar poate că vreau să încerc: să urc la volan şi să plec cât mai departe.

Sau poate vreau să găesc o fotografie cu Adam — ştiu că sunt acolo. Am să iau doar una, apoi am să ies din cameră şi am să fug. Am să fug până când o să simt că nu mai pot, iar apoi am s-o sun pe Claire — sau pe altcineva — şi am să-i spun că nu mai suport şi o s-o rog să mă ajute.

Vâr mâna adânc în geantă. Simt metal şi plastic. Ceva moale. Apoi un plic. Îl scot, gândindu-mă că ar putea conţine fotografii, şi îmi dau seama că e cel pe care l-am găsit acasă, pe biroul lui. Probabil că l-am pus în geanta lui Ben când am făcut bagajul, intenţionând să-i aduc aminte că nu fusese deschis. Îl întorc pe cealaltă parte şi văd că pe el e scris cuvântul: „Privat”. Fără să stau pe gânduri, îl deschid şi scot ce se află în el.

Hârtie. Mai multe pagini. Pe care le recunosc. Dunguliţele orizontale albastrii şi liniile roşii de pe margine sunt identice cu cele din jurnalul meu, din agenda în care mi-am făcut însemnările.

Apoi îmi recunosc scrisul şi încep să înţeleg.

Nu mi-am citit toată povestea. Îmi lipseşte o parte din ea. Câteva pagini bune.

Îmi scot jurnalul din geantă. Nu am văzut înainte, dar acum observ că, după ultima pagină acoperită cu scris, a fost îndepărtată o secţiune întreagă: paginile au fost scoase cu grijă, tăiate cu un bisturiu sau cu o lamă, foarte aproape de cotor.

Tăiate de Ben.

Mă aşez pe podea, cu paginile împrăştiate în faţa mea. Aceasta este săptămâna lipsă din viaţa mea. Îmi citesc restul poveştii.

Pe prima pagină, scrie: „Vineri, 23 noiembrie”. Ziua în care m-am întâlnit cu Claire. Probabil că am scris în jurnal chiar în seara aceea, după ce am stat de vorbă cu Ben. Poate că deja purtasem conversația pe care o tot anticipam.

Stau aici, pe podeaua din baie, în casa în care se pare că mă trezesc în fiecare zi. Am în fața mea acest jurnal, iar în mână țin un pix. Scriu pentru că e singurul lucru care îmi trece prin minte și pe care pot să-l fac.

În jurul meu sunt împrăștiate șervețele îmbibate cu lacrimi și sânge. Când clipesc, privirea mi se colorează în roșu. O nouă picătură de sânge mi se prelinge în ochi imediat după ce o șterg pe cea dinainte.

Când m-am uitat în oglindă, am văzut că am o tăietură deasupra ochiului și una pe buză. Când înghit, simt izul metalic al sângelui.

Vreau să dorm. Să găsesc un loc sigur, să închid ochii și să mă odihnesc, precum un animal.

Pentru că asta sunt. Un animal. Care zi de zi și clipă de clipă încearcă să înțeleagă lumea în care trăiește.

Inima îmi bate cu putere. Recitesc acest pasaj, iar privirea îmi zăbovește de fiecare dată asupra cuvântului „sânge”. Ce se întâmplase?

Încep să citesc repede, iar mintea mi se împiedică de cuvinte, precipitându-se de la un rând la altul. Nu știu când se va întoarce Ben și nu pot risca să-mi ia paginile din mână înainte să le fi citit. S-ar putea să fie singura mea șansă.

Hotărâsem că cel mai bine era să stau de vorbă cu el după cină. Am mâncat în camera de zi — cârnați și piure de cartofi, cu farfuriile sprijinite pe genunchi — iar după ce am terminat, l-am rugat să stingă televizorul. Întâi s-a împotrivit, dar apoi i-am spus:

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

Liniștea din living era prea apăsătoare — nu se auzeau decât ticăitul ceasului și zumzetul îndepărtat al orașului. Și vocea mea, care părea spartă.

— Draga mea, a zis Ben, așezându-și pe măsura de cafea

dintre noi farfuria în care rămăseseră o bucată de cârnat pe jumătate mestecat și câteva boabe de mazăre într-o baltă de sos. Totul e în regulă?

— Da, totul e în regulă, am răspuns eu.

Dar nu știam cum să continui, iar el se uita la mine cu ochii larg deschiși, așteptând să spun ceva.

— Mă iubești, nu-i așa? am zis eu în cele din urmă, simțindu-mă ca și când aș fi adunat dovezi pentru a putea contracara orice dezaprobare ulterioară.

— Da. Bineînțeles. Despre ce-i vorba? Ce s-a întâmplat?

— Ben, și eu te iubesc. Înțeleg motivele pentru care ai procedat așa, dar știi că m-ai mințit.

Am regretat că am început această frază aproape imediat după ce am terminat-o. Am observat că a tresărit. S-a uitat în ochii mei cu un aer ofensat, iar buzele i s-au încordat.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat el. Draga mea...

Nu aveam încotro, trebuia să continui. Nu mai aveam cum să ies din râul pe care începusem să-l traversez.

— Știi că nu mi-ai zis anumite lucruri ca să mă protejezi, dar situația asta nu mai poate continua. Vreau să știi adevărul.

— Despre ce vorbești? Nu te-am mințit.

Am simțit că mă cuprinde furia.

— Ben, am aflat de Adam.

În momentul acela, s-a schimbat la față. A înghițit în sec și a întors capul spre un colț al camerei. A luat o scamă de pe mânăca puloverului și a zis:

— De cine?

— De Adam. Știi că am avut un fiu.

Mă așteptam să întrebe de unde am aflat, dar apoi mi-am dat seama că, pentru el, nu era ceva neobișnuit. Mai avuseserăm astfel de conversații atât după ce îmi văzusem romanul, cât și în zilele când îmi amintisem de Adam.

Am observat că se pregătea să spună ceva, dar nu voiam să mai aud nicio minciună.

— Și știi că a murit în Afganistan.

A închis gura la loc, apoi a deschis-o din nou, căpătând un aer ușor caraghios.

— De unde știi?

— Mi-ai spus tu. Acum câteva săptămâni. Tu mâncai un biscuit, iar eu eram în baie. Am coborât la parter și ți-am spus că

mi-am amintit că am avut un fiu, ba chiar și numele lui, apoi ne-am așezat unul lângă altul și mi-ai povestit cum a murit. Și mi-ai arătat niște fotografii cu mine și cu el pe care le păstrezi undeva la etaj. Și câteva scrisori scrise de el. O scrisoare către Moș Crăciun...

M-a copleșit durerea și m-am oprit. Ben se uita țintă la mine.

— Ți-ai adus aminte toate astea? Dar cum...?

— În ultimele săptămâni, mi-am tot făcut însemnări.

— Unde? a întrebat el, începând să ridice tonul, ca și când s-ar fi înfuriat, deși nu înțelegeam ce anume ar fi putut să-l înfurie. Unde ți-ai făcut însemnări? Nu înțeleg, Christine. Unde ți-ai făcut însemnări?

— Într-o agendă.

— Într-o agendă? a repetat el pe un ton disprețuitor, care dădea de înțeles că o agendă nu poate fi folosită decât pentru liste de cumpărături și numere de telefon.

— Da, am ținut un jurnal.

Ben s-a aplecat în față, ca și când s-ar fi pregătit să se ridice din fotoliu.

— Un jurnal? De câtă vreme?

— Nu știu exact. De câteva săptămâni.

— Pot să-l văd și eu?

Eram enervată și intrigată de atitudinea lui. Am hotărât să nu i-l arăt.

— Nu. Nu încă.

— Unde e? a întrebat el pe un ton furios. Arată-mi-l!

— Ben, e personal.

— Personal? a repetat el. Cum adică, personal?

— Adică e privat. Nu m-aș simți în largul meu dacă l-ai citi.

— De ce nu? Ai scris despre mine?

— Bineînțeles.

— Și ce-ai scris despre mine?

Cum să-i răspund? M-am gândit la toate felurile în care îl trădasem. La ce îi povestisem doctorului Nash și la lucrurile pe care le gândisem în legătură cu Ben. La neîncrederea de care dădusem dovadă față de soțul meu, la lucrurile de care îl crezusem în stare. La minciunile pe care i le spusese și la întâlnirile cu doctorul Nash și cu Claire. Dar până la urmă nu i-am zis nimic din toate astea.

— Multe lucruri, Ben. Am scris multe lucruri.

— Dar de ce? De ce ți-ai făcut însemnări?

Nu-mi venea să cred că-mi punea această întrebare.

— Vreau ca viața mea să aibă un sens. Vreau să fiu în stare să leg zilele între ele, la fel ca tine. La fel ca toată lumea.

— Dar de ce? Ești nefericită? Nu mă mai iubești? Nu mai vrei să stai aici, cu mine?

Întrebarea lui m-a nedumerit. Oare de ce avea impresia că a vrea să-mi înțeleg viața fracturată însemna că îmi și propuneam s-o schimb cumva?

— Nu știu, am zis eu. Ce este fericirea? Cred că sunt fericită dimineața, când mă scol, cu toate că azi-dimineață, de exemplu, m-am simțit dezorientată. Dar nu-s deloc fericită când mă uit în oglindă și îmi dau seama că am cu douăzeci de ani mai mult decât îmi imaginam când am deschis ochii, că am încărunțit și am riduri în jurul ochilor. Nu-s fericită când îmi dau seama că am pierdut foarte mulți ani. Deci presupun că de multe ori nu sunt fericită. Dar nu e vina ta. Sunt fericită cu tine. Te iubesc. Și am nevoie de tine.

A venit și s-a așezat lângă mine, iar vocea lui a devenit mai blândă.

— Îmi pare rău. Mă întristează foarte tare că totul s-a stricat din pricina aceluia accident de mașină.

Am simțit că iarăși mă cuprinde furia, dar am reușit să mă stăpânesc. Nu aveam niciun drept să mă înfurii pe el, pentru că nu știa cât din trecutul meu reușisem să aflu.

— Ben, știu ce s-a întâmplat. Știu că n-a fost un accident de mașină. Știu că am fost atacată.

A rămas nemișcat. Se uita la mine cu o mină inexpresivă. Am crezut că nu m-a auzit, dar apoi a spus:

— Ce atac?

— Ben! am ridicat eu vocea. Încetează!

Nu m-am putut controla. Îi spuseseam că țineam un jurnal, că mă străduiam să pun cap la cap detaliile vieții mele, iar el voia să mă mintă în continuare, când era evident că știu adevărul.

— Nu mă mai minți, ce dracu'! Știu că n-a fost vorba de un accident de mașină! Știu ce s-a întâmplat cu mine. N-are niciun rost să-mi tot spui că lucrurile au stat altfel decât în realitate. Faptul că negi n-o să ne ajute deloc. Trebuie să încetezi cu minciunile!

S-a ridicat în picioare. Părea enorm — trupul lui se înălța în

față mea, blocându-mi vederea.

— Cine ți-a spus? Cine? Nenorocita aia de Claire? Și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala și ți-a îndrugat tot felul de minciuni?

— Ben...

— Nu m-a suportat niciodată! m-a întrerupt el. Ar face orice ca să te instige împotriva mea. Orice! Minte, draga mea. Minte!

— N-am aflat de la Claire, am zis eu, plecând capul. Ci de la altcineva.

— De la cine? a țipat el. De la cine?

— M-am întâlnit de mai multe ori cu un medic, am șoptit eu. Am stat de vorbă cu el. De la el știu.

Ben a rămas perfect nemișcat, cu excepția degetului mare de la mâna dreaptă, care desena cercuri mici pe falanga policarului stâng. Îi simțeam căldura trupului și îi auzeam zgomotul respirației. Când, în cele din urmă, a deschis gura, glasul lui era atât de slab, încât abia am reușit să disting cuvintele.

— Cum adică, un doctor?

— Îl cheamă Nash. Se pare că a luat legătura cu mine în urmă cu câteva săptămâni.

Chiar în timp ce vorbeam, am avut impresia că nu-mi spun propria poveste, ci pe a altcuiva.

— Și ce ți-a zis atunci?

Am încercat să-mi aduc aminte. Oare făcusem însemnări și despre prima mea conversație cu doctorul Nash?

— Nu știu. Nu cred c-am scris ce mi-a spus.

— Și te-a încurajat să faci însemnări?

— Da.

— De ce?

— Vrea să mă fac bine, Ben.

— Și ați obținut vreun rezultat? Ce-ați făcut, mai exact? Ți-a dat medicamente?

— Nu. Am făcut teste și exerciții. Am făcut o tomografie...

Degetul mare al lui Ben s-a oprit.

— O tomografie? a întreat el, întorcându-se cu fața spre mine și ridicând iarăși glasul.

— Da, o tomografie cu rezonanță magnetică. Mi-a zis că s-ar putea să-mi fie de ajutor. Tehnica asta nu exista pe vremea când mi-am pierdut memoria. Sau poate că nu era la fel de sofisticată ca acum...

— Unde? Unde ai făcut testele astea? Spune-mi!

Începeam să devin confuză.

— În cabinetul lui. Aici, la Londra. Iar tomograful era aproape de cabinet, dar nu-mi aduc aminte exact unde.

— Și cum ai ajuns acolo? Cum poate ajunge o persoană ca tine la cabinetul unui medic? m-a întrebat el pe un ton precipitat. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Venea să mă ia de acasă cu mașina...

Pe chipul lui se citea dezamăgirea, care apoi a cedat locul furiei. Nu-mi doream ca discuția noastră să se desfășoare așa, nu-mi doream să devină dificilă. Trebuia să încerc să-i explic lucrurile.

— Ben... am început eu.

Dar nu mă așteptam deloc la ce s-a întâmplat după aceea. Din gâtul lui, de undeva din adânc, s-a auzit un geamăt surd, care s-a întezit rapid, până când, incapabil să se mai stăpânească, Ben a scos un țipăt înfiorător, așa cum auzi când freci un cui pe o bucată de sticlă.

— Ben! Ce s-a întâmplat?

S-a întors cu spatele, clătînându-se ușor, ca să nu-i văd fața. Mi-a fost teamă ca nu cumva să aibă cine știe ce atac. M-am ridicat în picioare și i-am întins mâna ca să se sprijine de ea.

— Ben! am zis eu din nou, dar el nu m-a luat în seamă, ci s-a proptit de perete.

Când s-a întors iarăși spre mine, era roșu la față și avea ochii mari. Am observat că avea salivă la colțurile gurii. Trăsăturile lui erau atât de schimonosite, încât părea că-și pusese o mască grotescă.

— Proasta dracului! a zis el, apropiindu-se de mine.

M-am dat un pic înapoi. Fața lui era la doar câțiva centimetri de a mea.

— Când a început?

— Eu...

— Spune-mi, curvă ce ești! Când a început?

— N-a început nimic! am zis eu.

Dintr-odată, m-a cuprins o frică puternică — a apărut la suprafața conștiinței mele, dar, după o clipă, s-a scufundat în adâncul meu.

— Nimic! am repetat eu.

Simțeam mirosul de mâncare din respirația lui. Carne și ceapă. Din gură îi ieșeau stropi mici de salivă care mă loveau în

față și mi se lipeau de buze. Îi simțeam furia fierbinte și umedă.

— Te culci cu el! Nu mă minți!

Partea din spate a gambelor mi se atingeau de marginea canapelei, și am încercat să mă mișc de-a lungul ei, ca să mă îndepărtez de Ben, dar el m-a înhățat de umeri și a început să mă zgâlțâie.

— Întotdeauna ai fost așa! O curvă proastă și mincinoasă. Ce-o fi fost în capul meu când mi-am închipuit c-o să fii altfel cu mine? Ia zi, ce-ai făcut? Ai plecat pe furiș de acasă cât eram la serviciu? Sau l-ai adus aici? Sau v-ați tras-o în mașină, pe un teren viran?

Îi simțeam strânsoarea puternică, iar degetele și unghiile lui mi se înfingeau în piele chiar și prin bluza de bumbac.

— Mă doare! am țipat eu, sperând să-l șochez și să-i domolesc furia. Ben! Încetează!

Tremurul care îi scutura trupul a încetat, iar mâinile lui și-au mai slăbit strânsoarea. Părea imposibil ca bărbatul care mă ținea de umeri cu o expresie în care se amestecau furia și ura să fie același care scrisese scrisoarea pe care mi-o dăduse Claire. Cum de am ajuns să avem atât de puțină încredere unul în celălalt? Oare câtă lipsă de comunicare a existat între noi din moment ce am devenit atât de suspicioși?

— Nu mă culc cu el, am zis eu. Medicul ăsta mă ajută să mă fac bine, ca să pot duce o viață normală. Aici, împreună cu tine. Tu nu vrei asta?

Privirea lui a început să rătăcească prin cameră.

— Ben? Spune ceva! i-am cerut eu, dar el a rămas nemișcat. Nu vrei să mă fac bine? Nu asta ți-ai dorit întotdeauna, nu asta ai sperat?

A început să clatine din cap.

— Știu că-i așa, am continuat eu. Știu că e ceea ce ți-ai dorit în tot acest timp.

Lacrimi fierbinți mi se prelingeau pe obraji, iar vocea îmi era întreruptă de suspine. Ben încă mă ținea de umeri, dar cu blândețe. Mi-am pus mâna pe a lui și i-am zis:

— M-am întâlnit cu Claire. Mi-a dat scrisoarea ta. Am citit-o, Ben. După atâția ani. Am citit-o.

Văd pe pagină o pată de forma unei stele — cerneală amestecată cu apă. Probabil că am plâns în timp ce scriam.

Citesc mai departe.

Nu știu ce mă așteptam să se întâmple. Poate îmi închippuiam că o să-mi cadă în brațe, plângând ușurat, și că o să rămânem nemișcați, îmbrățișați în tăcere, până când aveam să ne liniștim și să putem vorbi iarăși pe un ton cald. Apoi aveam să lămurim totul. Poate că aș fi urcat la etaj să aduc scrisoarea pe care mi-o dăduse Claire, și am fi citit-o împreună, începând procesul lent al reconstruirii vieților noastre pe temelia adevărului.

În schimb, a urmat o clipă de tăcere, în care totul părea încremenit. Nu se auzea nici zgomotul respirațiilor noastre, nici zumzetul traficului. Dispăruse până și ticăitul ceasului. Era ca și când viața ar fi fost suspendată, plutind pe culmea dintre două stări.

Iar apoi s-a terminat. Ben s-a îndepărtat ușor de mine și am crezut că are de gând să mă sărute, dar în schimb, am simțit că mi se întunecă vederea unuia dintre ochi, iar capul mi s-a dat într-o parte. Durerea mi-a cuprins maxilarul, apoi am căzut, văzând cum se apropie canapeaua de mine, iar ceafa mi s-a lovit de ceva tare și ascuțit. Am țipat. A urmat încă o lovitură, și încă una. Am închis ochii, așteptând-o pe următoarea — dar n-a urmat nimic. Am auzit doar zgomot de pași îndepărtându-se de mine și o ușă trântită.

Am deschis ochii și am inspirat cu furie. Acum, covorul se întindea vertical în fața mea. Lângă cap aveam o farfurie spartă, din care sosul se scurgea pe podea, impregnându-se în covor. Boabele de mazăre și cârnatul pe jumătate mestecat erau și ele împrăștiate pe jos. Am auzit ușa de la intrare deschizându-se, apoi trântindu-se. Zgomot de pași pe alee. Ben ieșise din casă.

Am expirat și am închis ochii. „Nu trebuie să adorm, mi-am zis în sinea mea. Trebuie să rămân trează.”

Am deschis iarăși ochii. Întunericul deja se cuibărise prin colțurile camerei. Simțeam miros de cârnat și gust de sânge.

Ce-am făcut? Ce-am făcut?

M-am asigurat că a plecat, apoi am venit la etaj și mi-am scos jurnalul. Din buza spartă mi se prelinge sânge pe covor. Nu știu ce s-a întâmplat. Nu știu unde e soțul meu, nici dacă se va întoarce și nici dacă îmi doresc asta.

Dar am nevoie să se întoarcă. Nu pot trăi fără el.

Sunt speriată. Vreau s-o văd pe Claire.

Mă opresc din citit și duc mâna la frunte. Simt pielea catifelată și îmi aduc aminte de vânătaia pe care am văzut-o azi-dimineață, cea pe care am acoperit-o cu machiaj. Deci Ben m-a lovit. Mă uit iarăși la dată: „Vineri, 23 noiembrie”. Înseamnă că totul s-a întâmplat acum o săptămână. O săptămână în care am crezut că totul este în regulă.

Mă ridic în picioare să mă uit în oglindă. Încă e acolo — o contuzie albăstruie. Dovada că ceea ce am scris e adevărat. Mă întreb ce minciuni mi-am spus ca să-mi explic acea vânătaie, sau ce minciuni mi-a zis Ben.

Însă acum știu adevărul. Mă uit la paginile pe care le țin în mână și îmi trece prin minte un gând: „A vrut să le găsesc”. Știe că nu-i nicio problemă dacă le citesc azi, pentru că mâine voi fi uitat de ele.

Dintr-odată, îi aud pașii pe trepte și îmi dau seama — aproape pentru prima oară — că mă aflu în această cameră de hotel și că am venit aici împreună cu Ben. Cu bărbatul care m-a lovit. Aud cheia în broască.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, așa că vâr repede paginile sub pernă și mă întind pe pat. Când intră în cameră, închid ochii.

— Te simți bine, draga mea? Ești trează?

Deschid ochii și îl văd în prag, cu o sticlă în mână.

— Am găsit doar Cava. Îți place? Întreabă el, apoi pune sticla pe măsuța de toaletă și mă sărută. O să mă duc să fac duș, adaugă el în șoptă, apoi intră în baie și pornește robinetele.

După ce închide ușa, scot paginile de sub pernă. N-am mult timp la dispoziție — sigur nu va dura mai mult de cinci minute — așa că trebuie să citesc cât mai repede cu putință. Parcurg paginile în grabă, fără să disting toate cuvintele, dar reușind să prind sensul frazelor.

Toate astea s-au întâmplat în urma cu câteva ore. Am rămas în holul întunecat al casei noastre goale, cu o bucată de hârtie într-o mână și un telefon în cealaltă. Pe hârtie era mâzgălit un număr. Nu mi-a răspuns nimeni. N-am auzit decât un țârâit nesfârșit. Mă întreb dacă și-a oprit robotul telefonic sau dacă i s-

o fi terminat caseta. Încerc încă o dată. Și încă o dată. Am mai trecut prin asta. Timpul meu pare să fie circular. Claire nu mă poate ajuta.

M-am uitat în geantă și am găsit telefonul pe care mi-l dăduse doctorul Nash. „E târziu, mi-am zis în sinea mea. N-are cum să fie la serviciu. Probabil că e cu iubita lui, și fac ce fac ei de obicei seara. Ce fac de obicei oamenii normali. Adică lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee.”

Aveam numărul lui de acasă notat la începutul jurnalului. L-am format și am așteptat. S-a auzit de mai multe ori sunetul de apel, apoi nimic. Nicio voce înregistrată care să-mi spună că este o greșală, nicio invitație de a lăsa un mesaj. Am încercat încă o dată. La fel. Nu mai aveam niciun alt număr în afară de cel de la cabinet și cel de acasă.

Am rămas pe hol o vreme. Neajutorată. Mă uitam la ușa de la intrare, iar o parte din mine își dorea ca Ben să apară în spatele geamului mat și să bage cheia în broască, în timp ce o altă parte din mine se temea de întoarcerea lui.

În cele din urmă, n-am mai putut aștepta. M-am dus la etaj și m-am dezbrăcat, apoi m-am băgat în pat și am făcut aceste însemnări. Casa încă e goală. Peste câteva clipe, voi închide jurnalul și îl voi ascunde, după care voi stinge lumina și voi adormi.

Apoi voi uita, și nu va rămâne decât jurnalul acesta.

Mă uit cu groază la următoarea pagină, temându-mă că ar putea fi goală, dar nu-i așa.

Luni, 26 noiembrie

Ben m-a lovit vineri. Au trecut două zile de atunci, însă n-am scris nimic. Oare în tot acest timp am crezut că lucrurile sunt în ordine?

Dar fața încă mi-e vânătă și mă doare, deci sigur am bănuț că ceva nu e în regulă.

Azi mi-a zis că am căzut — cel mai mare clișeu imaginabil — iar eu l-am crezut. De ce n-aș fi avut încredere în el? Deja fusese nevoit să-mi explice cine sunt, cine e el, și cum am ajuns să mă

trezesc într-o casă străină, cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât mă așteptam, deci de ce aş fi pus la îndoială explicația lui pentru ochiul meu vânăt și umflat, pentru buza spartă?

Așa că mi-am continuat ziua fără să-mi pun nicio problemă. L-am sărutat când a plecat la serviciu, am strâns masa, apoi am făcut o baie.

În cele din urmă, am venit aici, am găsit acest jurnal și am aflat adevărul.

Lipsește ceva. Îmi dau seama că nu l-am pomenit pe doctorul Nash. Oare mă abandonase? Cumva găsisem jurnalul fără ajutorul lui? Sau oare deja nu-l mai ascundeam?

Am continuat să citesc.

Mai târziu, am sunat-o pe Claire. Telefonul mobil pe care mi-l dăduse Ben nu funcționa — m-am gândit că i se consumase bateria — așa că l-am folosit pe cel de la doctorul Nash, dar nu mi-a răspuns nimeni. Apoi m-am așezat pe canapeaua din living. Nu mă puteam liniști. Am luat niște reviste de pe măsută, dar le-am pus repede la loc, după care am pornit televizorul și m-am uitat țintă la ecran preț de jumătate de oră, fără ca măcar să-mi dau seama la ce mă uit. Am aruncat o privire spre jurnal, dar nu mă puteam concentra, nu eram în stare să scriu. Am mai sunat-o de câteva ori, dar de fiecare dată mi-a răspuns robotul, care mă invita să las un mesaj.

Claire mi-a răspuns abia după prânz.

— *Chrissy! Ce mai faci? m-a întrebat ea, și l-am auzit pe Toby jucându-se în fundal.*

— *Mă simt bine, am răspuns eu, deși nu era deloc așa.*

— *Aveam de gând să te sun. Am o stare foarte nasoală, și e abia luni!*

Luni. Pentru mine, zilele nu înseamnă nimic — toate trec la fel, și mi-e imposibil să le deosebesc unele de altele.

— *Aș vrea să ne întâlnim, am zis eu. Poți să treci pe la mine?*

— *Să vin la tine acasă? m-a întrebat ea pe un ton surprins.*

— *Da. Te rog! Vreau să stau de vorbă cu tine.*

— *Totul e în regulă, Chrissy? Ai citit scrisoarea?*

Am inspirat adânc și am zis cu glas scăzut:

— *Ben m-a lovit.*

Lui Claire i s-a tăiat respirația.

— Poftim?

— Acum două zile. Sunt vânătă la față. Mi-a zis că am căzut, dar am scris în jurnal că m-a lovit.

— Chrissy, Ben nu te-ar lovi niciodată. Pur și simplu nu e capabil de așa ceva.

M-a cuprins îndoiala. Oare era posibil să fi inventat totul?

— Dar am scris în jurnal, am zis eu.

A tăcut preț de o clipă, apoi a zis:

— Dar de ce crezi că te-a lovit?

Am dus mâna la față și mi-am pipăit umflăturile din jurul ochilor. Am simțit că mă înfurii. Era limpede că nu mă crede. M-am gândit la însemnările mele și i-am răspuns:

— I-am spus că țin un jurnal. Că m-am întâlnit cu tine și cu doctorul Nash. Că știu despre Adam, că mi-ai dat scrisoarea pe care te rugase s-o păstrezi pentru mine și că am citit-o. Apoi m-a lovit.

— Te-a lovit pur și simplu?

M-am gândit la invectivele pe care mi le aruncase în obraz, la lucrurile de care mă acuzase.

— Mi-a zis că sunt o curvă, am zis eu în cele din urmă, simțind că-mi vine să plâng. Și... și m-a acuzat că m-am culcat cu doctorul Nash. I-am spus că nu-i adevărat, iar apoi...

— Apoi?

— M-a lovit.

Câteva clipe de tăcere, apoi Claire a zis:

— Te-a mai lovit până acum?

Nu aveam de unde să știu. Oare mă mai lovise? Poate că relația noastră întotdeauna fusese abuzivă. Dintr-odată, mi-am adus aminte de mine și Claire, ținând în mână pancarte scrise de mână: „Drepturile femeilor!”, „Stop violenței domestice!” Mi-am amintit că întotdeauna m-am uitat cu dispreț la femeile care descoperă că s-au căsătorit cu bărbați care le bat, însă nu iau nicio măsură. Mi se păreau slabe. Slabe și proaste.

Oare căzusem și eu în aceeași capcană ca și ele?

— Nu știu, i-am răspuns în cele din urmă.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe Ben făcând rău vreunei vietăți, dar nu e imposibil. Doamne! Când mă gândesc că a reușit să mă facă și pe mine să mă simt vinovată. Îți aduci aminte?

— Nu. Nu-mi aduc aminte nimic...

— *La dracu'! Scuze! Am uitat... Deci mi-e foarte greu să-mi imaginez așa ceva. El m-a convins că peștii au același drept la viață ca și animalele cu picioare. Nu omora nici măcar păianjenii!*

Vântul flutură draperiile camerei. Aud zgomotul îndepărtat al unui tren. Țipete de pe chei. Cineva de pe stradă strigă: „La dracu'!”, după care se aude zgomot de sticlă spartă. Nu vreau să citesc mai departe, dar știu că trebuie.

Am simțit un fior rece.

— *Ben era vegetarian?*

— *Chiar vegan¹⁰! a zis ea râzând. Să nu-mi spui că nu știi!*

M-am gândit la noaptea în care mă lovise. „O bucată de cârnat pe jumătate mestecată, scrisesem eu în jurnal, și câteva boabe de mazăre într-o baltă de sos...”

M-am apropiat de fereastră.

— *Ben mănâncă și carne... am zis eu, rostind cuvintele pe îndelete. Nu e vegetarian... în orice caz, nu acum. Poate s-a schimbat...*

A urmat încă o tăcere prelungă.

— *Claire? am zis eu. Nu mi-a răspuns.*

— *Claire, mă auzi?*

— *Da, a zis ea, iar acum avea un ton furios. Vreau să-l sun. Să lămuresc povestea asta. Unde e?*

I-am răspuns fără să stau pe gânduri:

— *Cred că e la școală. A zis că nu se întoarce înainte de ora cinci.*

— *La școală? Adică la universitate? A început să țină cursuri?*

Am simțit că mă cuprinde teama.

— *Nu. Lucrează la o școală din apropiere. Nu știu cum se numește.*

— *Și ce face acolo?*

— *E profesor. E șeful catedrei de chimie, parcă așa mi-a zis. Nu mai țin minte...*

M-am simțit vinovată la gândul că nu știam cu ce se ocupă soțul meu, că nu eram în stare să-mi aduc aminte cum câștigă

---

¹⁰ Spre deosebire de vegetarianism, veganismul presupune eliminarea din dietă nu numai a cărnii, ci și a tuturor produselor de origine animală — lapte, brânză, ouă, etc.

banii din care trăiam amândoi. Dar am ridicat privirea și mi-am văzut reflectată în geam fața umflată, iar sentimentul de vinovăție s-a evaporat.

— Ce școală? a continuat ea.

— Nu știu. Nu cred că mi-a spus.

— Cum, niciodată?

— În dimineața asta, nu. Deci e ca și când nu mi-ar fi spus niciodată.

— Îmi pare rău, Chrissy. N-am vrut să te necăjesc. Atâta doar că... — dar s-a oprit, și am simțit că s-a răzgândit, că a renunțat la o frază. Ai putea afla cum se numește școala la care lucrează?

M-am gândit la biroul de la etaj.

— Cred că da. De ce?

— Aș vrea să stau de vorbă cu Ben, să mă asigur că o să vină și el acasă în după-amiaza asta, când o să trec pe la tine. N-aș vrea să fie o vizită zadarnică.

Mi-am dat seama că încercase să facă o glumă, dar n-am râs. Simțeam că nu am niciun control asupra situației și nu-mi puteam da seama ce-ar fi fost mai bine să fac, așa că am hotărât să merg pe mâna prietenei mele.

— Mă duc să arunc o privire, am zis eu.

Am urcat la etaj. Era ordine în birou, iar pe masă erau aranjate teancuri de hârtii. Nu mi-a luat mult timp până să găsesc o foaie cu antet — era un raport despre o ședință cu părinții.

— Se numește Sfânta Ana. Vrei să-ți dau numărul?

Dar mi-a zis că o să-l caute singură, după care a adăugat:

— Te sun eu mai încolo, da?

Iarăși m-a cuprins panica.

— Ce ai de gând să-i spui? am întrebat-o eu.

— Vreau să lămuresc povestea asta. Ai încredere în mine, Chrissy. Sigur există o explicație pentru toate astea. În regulă?

— Bine, am zis eu, apoi am încheiat conversația.

M-am așezat, simțind că-mi tremură picioarele. Dacă prima mea bănuială era corectă? Dacă Ben și Claire încă se culcau împreună? Poate că, în clipa aceea, Claire îl suna ca să-l avertizeze. Poate că-i spunea: „A intrat la bănuieli. Ai grijă”.

Mi-am amintit ce citisem în jurnal. Doctorul Nash îmi spusese că, pe vremuri, avusesem simptome de paranoia: „Susțineai că doctorii conspirau împotriva ta. Erai înclinată spre confabulație.

Inventai tot felul de lucruri”.

Dacă nu era decât o confabulație? Dacă, de fapt, am inventat toate astea? „S-ar putea ca tot ce-am scris în jurnal să fie niște simple născociri. Rodul paranoiei.”

M-am gândit la ce am aflat când am fost în secția de psihiatrie și la ce mi-a spus Ben în scrisoarea lui. „Uneori deveneai violentă.” Mi-am dat seama că poate eu fusesem cea care provocase cearta de vineri seara. Oare îl loviseam pe Ben? Poate că el doar a ripostat, iar apoi, când m-am dus în baie, am luat un pix și am explicat totul printr-o fabulație.

Dacă acest jurnal nu înseamnă decât că situația mea s-a înrăutățit din nou? Și că, în curând, va trebui să mă întorc la Casa Waring?

M-a luat cu frig. Preț de câteva clipe, am fost sigură că tocmai de aceea a vrut doctorul Nash să facem o vizită acolo — ca să mă pregătească pentru o nouă internare.

Nu pot decât să aștept să mă sune Claire.

O nouă pauză. Oare asta se întâmplă acum? Oare Ben va încerca să mă ducă înapoi la Casa Waring? Am aruncat o privire spre ușa băii. N-am să-i permit.

Văd că mai sunt doar câteva însemnări, făcute în aceeași zi, dar mai târziu.

Luni, 26 noiembrie, 18:55

Claire m-a sunat după mai puțin de jumătate de oră, iar acum, mintea mea oscilează între două gânduri: „Știi ce trebuie să fac. Nu știu ce trebuie să fac. Știi ce trebuie să fac...”

Dar mai e un gând care nu-mi dă pace. Mă trec fiorii când îmi dau seama care e adevărul: „Sunt în pericol”.

Deschid jurnalul la prima pagină, vrând să scriu: „Să nu ai încredere în Ben”, dar văd că aceste cuvinte sunt deja acolo.

Nu-mi aduc aminte să le fi scris eu. Dar, la urma urmelor, nu-mi aduc aminte nimic.

O nouă pauză, apoi următoarele însemnări:

Când am vorbit cu ea la telefon, mi s-a părut că avea o voce ezitantă.

— Chrissy, mi-a zis ea. Ascultă-mă bine.

Tonul ei m-a speriat.

— *Ce s-a întâmplat?*

— *L-am sunat pe Ben. La școală.*

Eram copleșită de senzația că mă îmbarcasem într-o călătorie pe care nu o puteam controla, că pluteam pe ape nenavigabile.

— *Și ce-a zis?*

— *N-am stat de vorbă cu el. Am vrut doar să mă asigur că lucrează acolo.*

— *De ce? am întrebat eu. Nu ai încredere în el?*

— *N-ar fi prima oară când te minte.*

Nu aveam cum s-o contrazic.

— *Dar de ce crezi că m-ar minți în legătură cu locul unde lucrează?*

— *Pur și simplu am fost surprinsă că lucrează într-o școală. Știi că a terminat arhitectura? Ultima oară când am stat de vorbă cu el, voia să-și înființeze propriul lui birou. Și mi s-a părut destul de ciudat când am aflat că s-a angajat la o școală.*

— *Și ce ți-au spus?*

— *Mi-au spus că nu-l pot deranja, pentru că e la ore. M-am simțit ușurată: cel puțin în legătură cu asta nu m-a mințit.*

— *Poate că s-a răzgândit în privința carierei lui, am spus eu.*

— *Chrissy? Le-am spus că vreau să-i trimit niște documente. Prin poștă. Și le-am cerut titlul lui oficial.*

— *Și?*

— *Nu e șeful catedrei de chimie sau al catedrei de științe. Mai exact, nu-i șeful niciunei catedre. E laborant.*

Am tresărit. Poate că am și icnit, cu toate că nu-mi aduc aminte.

— *Ești sigura? am zis eu.*

Mintea mea a început să caute frenetic un motiv pentru această nouă minciună. Oare îi era rușine de slujba lui? Se gândea cu teamă la ce mi-aș spune în sinea mea dacă aș afla că a trecut de la statutul de arhitect de succes la cel de laborant într-o școală? Oare chiar credea că sunt atât de superficială, încât l-aș iubi mai mult sau mai puțin în funcție de ce slujbă are?

Mi se părea că lucrurile începeau să se lege.

— *Doamne, e vina mea! am zis eu.*

— *Ba nu! Nu e vina ta!*

— *Ba da! E din pricina eforturilor pe care trebuie să le facă pentru mine. Trebuie să aibă grijă de mine zi de zi și probabil că*

suferă de o cădere nervoasă. Poate că nici el nu mai știe ce e adevărat și ce nu, am zis eu, izbucnind în plâns. Și trebuie să suporte de unul singur suferința asta. În fiecare zi.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care Claire a zis:

— Suferință? Ce suferință?

— Adam... am răspuns eu, simțind că mă doare să-i pronunț numele.

— Ce-i cu Adam?

Abia atunci mi-am dat seama: „Doamne! Nu știe. Ben nu i-a spus.”

— A murit.

I s-a tăiat respirația.

— A murit? Când? Cum?

— Nu știi exact când. Ben mi-a zis că anul trecut. A murit în război.

— În război? Ce război?

— În Afganistan.

— Chrissy, ce să caute el în Afganistan? m-a întrebat ea pe un ton ciudat, aproape încântat.

— Era în armată, am răspuns eu, dar chiar în timp ce vorbeam am început să mă îndoiesc de ce spuneam — era ca și când mă confruntam cu un lucru pe care îl știusem dintotdeauna.

Am auzit-o pufnind, ca și când i s-ar fi părut ceva amuzant.

— Chrissy, draga mea, Adam n-a fost în armată. Și n-a fost niciodată în Afganistan. Locuiește la Birmingham cu o fată pe care o cheamă Helen. E programator. Nu m-a iertat, dar încă îl sun din când în când. Poate c-ar prefera să n-o fac, dar la urma urmei sunt nașa lui, mai ții minte?

Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama de ce folosește timpul prezent.

— L-am sunat săptămâna trecută, a continuat ea. După ce m-am întâlnit cu tine.

Acum, aproape că râdea.

— Nu era acasă, dar am vorbit cu Helen. Mi-a zis c-o să-l roage să mă sune. Adam trăiește.

M-am oprit din citit. Mă simt foarte ușoară. Goală pe dinăuntru. Am impresia că, din clipă în clipă, aș putea să cad pe spate sau să încep să plutesc. Oare să îndrăznesc să cred? Oare vreau asta? Mă sprijin de măsuța de toaletă și citesc mai

departe, doar vag conștientă că nu mai aud zgomotul dușului.

Cred că mi s-au înmuiat picioarele și m-am sprijinit de scaun.

— *Trăiește? am întrebat eu, simțind că mă ia cu greață — îmi aduc aminte că am simțit cum mi se ridică voma până la baza faringelui, dar am reușit s-o înghit. Chiar trăiește?*

— *Da!*

— *Dar... Dar am văzut o tăietură din ziar... În care scria că a murit.*

— *Chrissy, n-are cum să fie autentică. Pur și simplu nu se poate. Adam trăiește.*

Am început să spun ceva, dar apoi am fost asaltată de un vârtej de gânduri și sentimente. Bucurie. Îmi aduc aminte că eram bucuroasă. Bucuria pură de a ști că Adam trăiește îmi sfârâia pe limbă, dar era amestecată cu izul amar, și înțepător al fricii. M-am gândit la vânătăile mele, la forța cu care trebuie să mă fi lovit Ben. Poate că nu mă abuzează doar fizic, poate că în unele zile se delectează spunându-mi că băiatul meu a murit, ca să vadă cât de multă suferință îmi provoacă acest gând. Oare e posibil ca, în alte zile — cele în care îmi aduc aminte că am fost însărcinată sau că am născut un copil — să-mi spună pur și simplu că Adam s-a mutat, că lucrează în străinătate sau că locuiește în cealaltă parte a orașului?

Și dacă este așa, de ce nu mi-am notat niciunul dintre aceste adevăruri alternative pe care mi le tot spune?

Mintea mi-a fost invadată de imagini — Adam așa cum ar trebui să arate acum, scene din trecutul lui la care nu am luat parte — dar nimic nu mi-a rămas întipărit în minte. Toate apăreau preț de o fracțiune de secundă, după care se evaporau fulgerător. Singurul lucru la care mă gândeam era că Adam trăiește. „Trăiește. Fiul meu e în viață. Mă pot întâlni cu el!”

— *Unde e? am întrebat eu. Unde e? Vreau să-l văd.*

— *Chrissy, stai calmă.*

— *Dar...*

— *Chrissy! m-a întrerupt ea. Rămâi acasă, o să trec pe la tine.*

— *Claire! Spune-mi unde e!*

— *Sunt foarte îngrijorată din pricina ta, Chrissy. Te rog...*

— *Dar...*

— *Chrissy, calmează-te! a zis ea, ridicând vocea, apoi ceața confuziei mele a fost străpunsă de un singur gând: „Sunt*

isterică.”

Am inspirat adânc și am încercat să mă liniștesc, iar Claire a continuat:

— Adam locuiește în Birmingham.

— Dar probabil că știe unde sunt acum. De ce nu vine să mă vadă?

— Chrissy...

— De ce? De ce nu vine să mă viziteze? Cumva nu se înțelege cu Ben? De-aia nu ia legătura cu mine?

— Chrissy, a zis ea pe un ton blând. Birmingham e destul de departe. Iar Adam are o viață încărcată...

— Adică...

— Poate că n-are cum să ajungă la Londra foarte des.

— Dar...

— Chrissy, îți închipui că Adam nu te vizitează. Dar nu pot să cred asta. Poate că vine, totuși, atunci când reușește să-și facă timp.

Am tăcut. Totul părea lipsit de sens. Și totuși, poate că avea dreptate. Am început să țin acest jurnal doar de vreo două săptămâni. N-am de unde ști ce s-a întâmplat înainte.

— Trebuie să-l văd, am zis eu. Vreau să-l văd. Crezi că se poate aranja?

— De ce nu? Dar dacă Ben chiar îți spune că a murit, cred că ar fi bine ca mai întâi să vorbim cu el.

„Bineînțeles, mi-am zis. Dar ce-o să spună? El își închipuie că încă îi cred minciunile.”

— O să vină acasă în curând, am zis eu. Mai vrei să treci pe la mine? Să mă ajuți să lămuresc povestea asta?

— Bineînțeles. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. Dar o să stăm de vorbă cu Ben. Promit. Vin acum.

— Chiar acum?

— Da. Sunt îngrijorată, Chrissy. Ceva nu-i în regulă.

M-a deranjat tonul ei, dar în același timp mă simțeam ușurată. Și eram încântată la gândul că, în curând, voi putea să mă întâlnesc cu fiul meu. Voiam să-l văd, să văd o fotografie cu el. Imediat. Dar mi-am adus aminte că nu prea aveam poze cu el și că cele pe care le aveam erau sub cheie. Apoi mi-a venit o idee.

— Claire, în casa noastră a izbucnit un incendiu?

— Un incendiu? a întrebat ea pe un ton confuz.

— Da, pentru că avem puține poze cu Adam. Și aproape

niciuna de la nunta noastră. Ben mi-a zis că au fost distruse la incendiu.

— Ce incendiu?

— Ben mi-a spus că la vechea noastră casă a avut loc un incendiu și că am pierdut multe lucruri atunci.

— Când?

— Nu știu. Cu ani în urmă.

— Și nu aveți nicio fotografie cu Adam?

Am simțit că încep să mă enervez.

— Avem câteva, dar nu-s multe. Și aproape toate sunt de pe vremea când era copil. Când abia începea să meargă în picioare. Dar niciuna din vacanțe sau din luna de miere. Și niciuna de la Crăciun. Nimic de genu' ăsta.

— Chrissy, a zis ea cu o voce liniștită, cumpătată, în care mi s-a părut că disting un sentiment nou — frica. Descrie-mi-l pe Ben.

— Poftim?

— Fă-mi o descriere a lui Ben. Cum arată?

— Dar ce poți să-mi spui despre incendiu?

— N-a avut loc niciun incendiu.

— Dar am scris că mi-am amintit de el. O tigaie încinsă pe aragaz. Apoi a sunat telefonul...

— Probabil că-s născociri ale imaginației tale.

— Dar...

— Chrissy! a zis ea cu neliniște în glas. N-a avut loc niciun incendiu! Nu cu ani în urmă. Ben mi-ar fi zis. Iar acum, descrie-mi-l pe Ben. Cum arată? E înalt?

— Nu foarte.

— Păr negru?

Nu știam ce să spun.

— Da... Nu... Habar n-am. A început să încărunțească. Și are burtă, cred. Sau poate că nu... am adăugat eu, ridicându-mă în picioare. Trebuie să mă uit la pozele cu el.

M-am dus iarăși la etaj. Erau acolo, lipite în jurul oglinzii. Eu și soțul meu. Fericiți. Împreună.

— Părul lui pare mai degradă șaten, am zis eu, iar apoi am auzit o mașină parcând în fața casei.

— Ești sigură?

— Da.

Motorul s-a oprit, iar portiera s-a trântit. Apoi am auzit un bip.

— Cred că a venit Ben, am zis eu, coborând glasul.

— Căcat! Spune-mi repede, are cumva o cicatrice?

— O cicatrice? Unde?

— Pe față, Chrissy. Pe unul dintre obraji. Odată, când a fost la alpinism, a avut un accident.

M-am uitat repede la fotografia, oprindu-mă la cea în care eu și soțul meu luăm micul dejun îmbrăcați în halate. Ben zâmbea cu un aer fericit, dar, cu toate că nu se bărbierise în ziua aceea, se vedea clar că nu avea niciun semn pe obraji. Mi s-a făcut frică.

Am auzit deschizându-se ușa de la intrare. Apoi o voce:

— Christine! Draga mea! M-am întors!

— Nu, am zis eu. N-are nicio cicatrice.

Am auzit un sunet în receptor — ceva între un icnet și un oftat.

— Chrissy, nu știi cine e bărbatul cu care locuiești, dar nu e Ben.

M-a cuprins groaza. Aud apa trasă la baie, dar nu mă pot opri din citit.

Nu-mi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat după aceea. Nu pot pune lucrurile cap la cap. Claire aproape că a început să țipe, spunând de mai multe ori: „La dracu’!”, iar pe mine m-a cuprins panica. Am auzit trântindu-se ușa de la intrare și clicul zăvorului.

— Sunt în baie! i-am strigat eu bărbatului despre care până atunci crezusem că era soțul meu, iar vocea mea era spartă, disperată. Cobor imediat!

— Vin la tine, a zis Claire. Vin să te iau de acolo.

— Totul e în regulă, draga mea? a strigat bărbatul care nu e Ben.

I-am auzit pașii pe trepte și mi-am dat seama că nu încuiasem ușa de la baie.

— A ajuns acasă, am zis eu în șoaptă. Vino mâine, când e plecat la serviciu. O să-mi fac bagajul. Te sun.

— Căcat! Bine, dar să-ți notezi totul în jurnal. Să scrii cât mai repede. Să nu uiți!

M-am gândit la jurnalul meu ascuns în șifonier. „Trebuie să-mi păstrez calmul, mi-am zis în sinea mea. Trebuie să mă prefac că totul e în regulă, cel puțin până reușesc să-l scot din cutie și să scriu că mă aflu în pericol.”

— Ajută-mă, am șoptit eu. Ajută-mă.

Am închis telefonul exact înainte ca el să împingă ușa de la baie.

*

Aici se termină însemnările. Răsfoiesc cu frenezie paginile următoare, dar sunt goale — nu le brăzdează decât dungulițele orizontale, de un albastru pal. Așteaptă continuarea poveștii mele. Dar nu există nicio continuare. Ben mi-a găsit jurnalul, a smuls aceste pagini, iar Claire nu a venit după mine. Când i-am dat jurnalul doctorului Nash — cred că marți, pe 27 noiembrie — habar n-aveam că ceva nu e în regulă.

Înțeleg totul dintr-odată și îmi dau seama de ce m-a tulburat atât de mult tabla din bucătărie. Din pricina scrisului. Majusculele acelea îngrijite și uniforme arătau cu totul altfel decât literele neregulate ale scrisorii pe care mi-a dat-o Claire. Undeva, în adâncul meu, mi-am dat seama încă de atunci că nu fuseseră scrise de aceeași mână.

Ridic privirea. Ben — sau bărbatul care se dă drept Ben — a ieșit de la duș. Acum e în pragul băii, îmbrăcat la fel ca mai înainte, și se uită la mine. Nu știu de câtă vreme stă acolo și mă urmărește citind paginile din jurnal. Are o privire indiferentă, ca și când nu prea l-ar interesa ce vede, ca și când ar fi o problemă care nu-l privește.

Mă aud icnind și dau drumul foilor din mână, care se împrăștie pe podea.

— Cine ești? îl întreb eu, dar el nu-mi răspunde, ci se uită la hârtiile din fața mea. Răspunde-mi!

Dar tonul meu autoritar nu corespunde cu starea mea interioară. Mintea mea se străduiește să-și dea seama cine ar putea fi. Poate cineva de la Casa Waring? Sau un pacient? Nimic nu are sens. Simt că mă cuprinde panica, pentru că în mintea mea prinde contur un alt gând, dar în clipa următoare dispare...

Ridică privirea spre mine.

— Sunt Ben, îmi spune el, pronunțând rar cuvintele, ca și când ar încerca să-mi explice un lucru evident. Ben, soțul tău.

Rămân pe podea, dar mă îndepărtez ușor de el, străduindu-mă să-mi aduc aminte tot ce-am citit, tot ce știu.

— Ba nu, spun eu, apoi repet pe un ton apăsător: Ba nu! Se apropie de mine.

— Ba da, Christine. Știi bine că-i așa.

Mă cuprinde frica. O spaimă care simt că mă înșfacă, mă ridică și mă ține suspendată o clipă, apoi mă azvârle înapoi în propria-i grozăvie. Îmi amintesc vorbele lui Claire: „Dar nu e Ben”. Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Îmi dau seama că nu-mi aduc aminte că am citit cuvintele ei, ci că-mi aduc aminte însuși momentul în care le-a rostit. Îmi aduc aminte panica din glasul ei, felul în care a zis: „La dracu’!” înainte să-mi spună lucrul de care își dăduse seama și să-l repete: „Nu e Ben”.

Îmi aduc aminte.

— Ba nu. Nu ești Ben. Mi-a spus Claire! Cine ești?

— Dar îți aduci aminte de fotografiile, Christine? Cele lipite în jurul oglinzii din baie? Uite, le-am adus ca să îți le arăt.

Face un pas spre mine, apoi se apleacă după geanta lui, care e pe podea, lângă pat. Scoate din ea câteva fotografii cu colțurile îndoite.

— Uite! spune, însă eu clatin din cap, iar el o ia în mână pe prima și, după ce se uită la ea, o întoarce spre mine. Aici suntem noi. Uită-te: tu și cu mine.

Fotografia ne înfățișează pe noi doi stând într-o barcă, pe un fluviu sau pe un canal. În spatele nostru se vede o apă întunecată și murdară, iar în fundal — prost focalizat — niște stuf. Amândoi eram tineri și aveam pielea întinsă, nu lăsată și ridată ca acum, iar ochii ne erau mari de fericire.

— Nu vezi? Uite! Suntem noi! Tu și cu mine. Cu ani în urmă. Suntem împreună de multă vreme, Chris. De ani de zile.

Mă uit cu atenție la fotografie. Îmi revin niște imagini: noi doi, o după-amiază însorită. Închinaserăm o barcă. Dar nu-mi aduc aminte unde eram.

Apoi ia altă fotografie, în care suntem mult mai în vârstă. Pare destul de recentă. Stăm în fața unei biserici, iar cerul e înnorat. El e îmbrăcat în costum și dă mâna cu un alt bărbat îmbrăcat tot în costum. Eu port o pălărie care pare că-mi face probleme — o țin cu mâna ca și când ar fi în pericol s-o ia vântul. Nu mă uit în obiectiv.

— A fost făcută în urmă cu doar câteva săptămâni, îmi explică el. Niște prieteni ne-au invitat la nunta fetei lor. Ți amintești?

— Nu! spun eu cu furie. Nu-mi amintesc!

— A fost o zi minunată, continuă el, întorcând fotografia spre el ca s-o mai vadă o dată. Minunată...

Îmi aduc aminte că mi-am notat ce mi-a zis Claire când i-am povestit despre tăietura din ziar în care se vorbea despre moartea lui Adam. „Chrissy, n-are cum să fie autentică.”

— Arată-mi una cu Adam! îi cer eu. Haide, arată-mi o fotografie cu el!

— Adam a murit în război... A murit cu demnitate, ca un erou...

— Dar ar trebui să ai o poză cu el! țip eu. Arată-mi măcar una!

la o fotografie cu Adam și Helen. Cea pe care am văzut-o deja. Simt că mă înfurii.

— Arată-mi o singură fotografie cu Adam în care apari și tu. Una singură! Trebuie să ai câteva de genu' ăsta, că doar ești tatăl lui, nu?

Se uită prin fotografiile pe care le ține în mână, și mă aștept să scoată una în care apar ei doi, dar nu se întâmplă asta.

— Nu am niciuna la mine, spune el, coborându-și mâinile pe lângă corp. Probabil că le-am lăsat acasă.

— Nu ești tatăl lui, nu-i așa? Există vreun tată care să n-aibă fotografii cu el și fiul lui?

Mijește ochii, ca și când s-ar fi înfuriat, dar nu mă pot opri.

— Și ce tată i-ar spune soției lui că fiul lor a murit, când de fapt nu-i așa? Recunoaște! Nu tu ești tatăl lui Adam, ci Ben!

Chiar în clipa când am pronunțat numele lui Ben, mi-a revenit în minte o imagine. Un bărbat cu păr brunet și ochelari cu rame subțiri, de culoare neagră. *Ben*. Îi pronunț numele încă o dată, ca pentru a-mi întipări în minte această imagine.

— Ben.

Numele acesta are un efect asupra bărbatului din fața mea, care spune ceva, dar prea încet ca să-l pot auzi, așa că-i cer să repete.

— Nu ai nevoie de Adam, spune el.

— Poftim?

— Nu ai nevoie de Adam, repetă el pe un ton mai ferm, uitându-se în ochii mei. Acum mă ai pe mine. Suntem împreună. Nu ai nevoie de Adam. Nu ai nevoie nici de Ben.

La auzul acestor cuvinte, mă simt de parcă mi-aș fi pierdut toată puterea, iar el pare să-și revină. Pe chipul lui se așterne un zâmbet.

— Nu fi necăjită, îmi spune pe un ton cald. Ce mai contează! Te iubesc — ăsta e lucrul cel mai important. Te iubesc și mă

iubești.

Se apleacă lângă mine și îmi întinde mâna. Zâmbește în continuare, ca și când aș fi un animal pe care încearcă să-l momească afară din gaura în care s-a ascuns.

— Vino, spune el. Vino la mine.

Mă dau și mai în spate, târându-mă pe podea. Mă lovesc de ceva tare și simt caloriferul fierbinte din spatele meu. Îmi dau seama că am ajuns sub fereastră. Se apropie încet de mine.

— Cine ești? îl întreb iarăși, încercând să păstrez un ton calm. Ce vrei?

Se oprește. E aplecat în fața mea, iar dacă ar întinde mâna, mi-ar putea atinge piciorul sau genunchiul. Dacă s-ar apropia mai mult, poate aș reuși să-l lovesc cu piciorul la nevoie, deși nu sunt sigură că aș reuși să ajung până la el și, oricum, sunt desculță.

— Ce vreau? spune el. Nu vreau nimic. Nu vreau decât să fim fericiți, Chris. Ca pe vremuri. Îți amintești?

Iarăși întrebarea asta: „Îți amintești?” Preț de o clipă, mă gândesc că poate e sarcastic.

— Nu știu cine ești, îi răspund pe un ton aproape furios. Cum să-mi amintesc? Pentru mine, e ca și când abia azi te-aș fi văzut prima oară!

Zâmbetul dispare, iar chipul său capătă o mină îndurerată. Urmează un moment de calm, ca și când balanța puterii s-ar înclina dinspre el înspre mine și, preț de o fracțiune de secundă, ne aflăm în echilibru.

În cele din urmă, își revine și spune:

— Dar mă iubești. Așa ai scris în jurnalul tău, că mă iubești. Știi că vrei să fim împreună. De ce nu-ți amintești asta?

— Jurnalul meu!

Știi că mi-a găsit jurnalul — altminteri cum ar fi putut să rupă paginile acelea esențiale? — dar acum îmi dau seama că îmi citește însemnările de multă vreme, cel puțin de acum o săptămână, când i-am spus prima oară de el.

— De cât timp îmi citești jurnalul?

Nu pare să mă fi auzit.

— Zi-mi că nu mă iubești, îmi spune, ridicând glasul cu un aer triumfător. Zi-mi că nu mă iubești, repetă el, dar nu-i răspund. Vezi? Nu poți, nu? Nu poți să spui asta. Pentru că mă iubești. Întotdeauna m-ai iubit, Chris. Întotdeauna.

Se așază pe podea, iar acum stăm față în față.

— Îmi aduc aminte cum ne-am cunoscut, continuă el, iar eu mă gândesc la ce mi-a spus — că mi-am vărsat cafeaua peste foile lui la biblioteca universitară — și mă întreb ce urmează să-mi zică acum. Lucrai la ceva. Scriai mereu. Mergeai zi de zi la aceeași cafenea. Întotdeauna stăteai la aceeași masă de lângă vitrină. Uneori, veneai și cu un copil, dar de obicei erai singură. Întotdeauna aveai o agendă deschisă în față — fie scriai, fie pur și simplu te uitai pe fereastră. Îmi păreai foarte frumoasă. Treceam pe lângă tine zi de zi, în drum spre autobuz, și am început să aștept cu nerăbdare să mă întorc acasă, ca să te mai pot vedea o dată. Încercam să ghicesc cum o să fii îmbrăcată, dacă o să ai părul prins sau desfăcut, dacă aveai pe masă un aperitiv, o prăjitură sau un sandvici. Uneori, aveai lângă tine o clătită neîncepută, iar alteori, o farfurie cu firimituri sau doar un ceai.

Râde, clătinând din cap cu tristețe, iar eu îmi aduc aminte că, atunci când ne-am întâlnit, Claire mi-a povestit despre această cafenea și îmi dau seama că spune adevărul.

— Treceam pe acolo zi de zi, la aceeași oră, continuă el, dar oricât m-aș fi străduit, nu reușeam să-mi dau seama cum hotărâi la ce oră să-ți iei gustarea. La început, am crezut că poate variază în funcție de zilele săptămânii, dar n-am putut identifica niciun tipar, apoi m-am gândit că poate are legătură cu data, însă nici asta nu mi-a fost de ajutor. Am început să mă întreb la ce oră îți comanzi gustarea și m-am gândit că poate avea legătură cu ora la care ajungeai la cafenea. Așa că am început să plec mai devreme de la serviciu și să vin în fugă spre localul ăla, în speranța că am să aflu la ce oră ajungi. Apoi, într-o zi, nu erai acolo. Am așteptat până te-am văzut venind. Împingea un cărucior, iar când ai ajuns la ușa cafenelei, ți-a fost greu să intri. Te blocaseși în prag și păreai atât de neajutorată, încât, fără să stau pe gânduri, am traversat și am venit să-ți țin ușa. Mi-ai zâmbit și mi-ai spus: „Mulțumesc foarte mult!” Erai atât de frumoasă, Christine. Am vrut să te sărut chiar în clipa aceea, dar n-am putut și, ca să nu crezi că trecusem strada numai ca să te ajut, am intrat și eu în cafenea și m-am așezat la coadă în spatele tău. În timp ce așteptam, mi-ai zis: „Ce aglomerat e azi”, iar eu ți-am răspuns: „Da, așa-i”, cu toate că nu era tocmai aglomerat pentru ora aia. Nu voiam decât să fac conversație. Am

comandat o cafea și mi-am luat aceeași prăjitură ca și tine, după care m-am gândit dacă ar fi bine să-ți cer voie să mă așez la masa ta, însă în clipa în care mi-am luat ceaiul de pe teighea, deja începuseși să stai de vorbă cu altcineva — unul dintre angajații cafenelei, cred — așa că m-am retras la o masă din colț. După aceea, am început să intru în cafeneaua aia aproape zi de zi. Întotdeauna e mai ușor să faci un lucru după ce l-ai făcut o dată. Uneori, așteptam să vii sau mă asiguram că ești acolo înainte să intru, dar alteori, intram pur și simplu. Iar tu m-ai observat. Sunt sigur. Ai început să mă saluți și să schimbi cu mine câteva vorbe despre vreme. Iar într-o zi, am fost reținut după program și am ajuns mai târziu decât de obicei, iar când am trecut pe lângă tine, ținând în mâini un ceai și o clătită, mi-ai zis: „Azi ai întârziat!”, și, văzând că nu mai e nicio masă liberă, ai adăugat: „De ce nu iei loc aici?”, apoi mi-ai arătat scaunul liber de la masa ta. În ziua aia, nu veniseși cu copilul, așa că am zis: „Ești sigură că nu-i nicio problemă? Nu te deranjez?”, dar apoi mi-a părut rău c-am spus asta și m-am temut ca nu cumva să-mi răspunzi că, dacă te gândești mai bine, te-ar deranja. Dar ai zis: „Ah, nu! Deloc! Sinceră să fiu, nu prea am spor, așa că mi-ar prinde bine o pauză”. Ei bine, așa mi-am dat seama că voiai să stau de vorbă cu tine, nu să-mi beau ceaiul și să-mi mănânc prăjitura în tăcere. Îți amintești?

Clatin din cap. Am hotărât să-l las să vorbească. Vreau să aflu tot ce are de spus.

— Așa că am luat loc și am început să discutăm. Mi-ai zis că ești scriitoare. Că deja publicaseși o carte și te chinuai s-o scrii pe a doua. Te-am întrebat despre ce e vorba, dar n-ai vrut să-mi spui. „Scriu literatură”, mi-ai spus, apoi ai adăugat: „Cel puțin încerc...”, după care te-ai întristat foarte tare, așa că m-am oferit să-ți cumpăr o cafea. Mi-ai zis c-ar fi frumos din partea mea, dar că nu aveai cu ce să-mi cumperi și tu una. „Nu-mi iau portofelul când vin aici. Îmi iau bani numai pentru ceva de băut și o gustare. În felul ăsta, nu sunt tentată să mă îmbuib.” Am fost surprins, întrucât nu mi se părea că ești o femeie care ar trebui să-și facă griji pentru siluetă — erai foarte suplă. Dar oricum, m-am bucurat, pentru că însemna că îți face plăcere să stai de vorbă cu mine; în plus, aveai să-mi fii datoare cu o cinste, deci urma să ne mai vedem. Ți-am zis să nu-ți faci griji din cauza banilor și că nu-i nevoie să-mi cumperi și tu una, după care m-

am dus să comand încă un ceai și o cafea. După aceea, am început să ne întâlnim în mod regulat.

Încep să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Deși nu-mi amintesc nimic, îmi pot închipui cam cum se petrec lucrurile de genul ăsta. Întâlnirea întâmplătoare, statul la aceeași masă, tentația de discuta cu un străin și de a avea încredere în el — într-un om care nu te judecă și nici nu ține partea cuiva, pentru că nu are cum. Sporirea treptată a încrederii, care în cele din urmă duce la... ce?

Am văzut fotografiile cu noi doi făcute cu ani în urmă. Păream fericiți. E limpede unde ne-au dus confidențele, în plus, arăta bine — nu ca o vedetă de cinema, dar mai bine decât majoritatea bărbaților — așa că nu-i greu de înțeles ce m-a atras la el. De la un punct încolo, probabil că, în timp ce stăteam acasă și mă străduiam să scriu, am început să aștept cu nerăbdare să plec la cafenea, alegându-mi hainele cu mai multă grijă și întrebându-mă dacă e cazul să adaug sau nu un strop de parfum. Și, într-o bună zi, unul dintre noi probabil a propus să ieșim la o plimbare, sau la un bar, sau poate chiar la cinema, iar prietenia noastră s-a transformat în altceva, ceva infinit mai periculos.

Închid ochii, încercând să-mi imaginez totul, și astfel încep să-mi amintesc. Noi doi în pat, dezbrăcați. Simt sperma care mi se usucă pe abdomen și în păr. Mă întorc spre el, iar el începe să râdă și mă sărută din nou. „Mike! spun eu. Oprește-te! Trebuie să pleci. Azi Ben se întoarce mai târziu de la serviciu, și trebuie să mă duc să-l iau pe Adam. Oprește-te!” Dar nu-mi dă ascultare, ci își apropie fața de a mea — are mustață — și ne sărutăm iarăși, uitând de tot, de soțul și copilul meu. Îmi dau seama cu scârbă că mi-am mai amintit această zi. Când am fost cu doctorul Nash să vizitez casa în care am locuit cu Ben, nu mi-am amintit de soțul meu, ci de amantul meu. De bărbatul cu care mi-o trăgeam în timp ce soțul meu era la serviciu. De aceea trebuia să plece. Nu doar ca să prindă un tren, ci și pentru că bărbatul cu care eram căsătorită urma să se întoarcă acasă.

Deschid ochii. Sunt iarăși în camera de hotel, iar el e tot în fața mea, pe podea.

— Mike. Numele tău e Mike.

— Ți-ai adus aminte! spune el cu un aer încântat. Chris, ți-ai adus aminte!

Furia clocotește în mine.

— Îmi amintesc numele tău. Nimic altceva. Doar numele tău.

— Nu-ți aduci aminte cât de mult ne iubeam?

— Nu. Nu cred că te-am iubit vreodată, altminteri sigur mi-aș aminti mai multe despre tine.

Am spus asta ca să-l rănesc, însă reacția lui mă surprinde.

— Dar nu-ți aduci aminte nici de Ben, nu-i așa? Asta înseamnă că nu l-ai iubit? La fel și cu Adam...

— Ești bolnav! Cum îți permiți? Bineînțeles că l-am iubit. Era fiul meu!

— Este. Este fiul tău. Dar dacă ar intra acum în cameră, nu l-ai recunoaște, nu-i așa? Crezi că asta e iubire? Și unde e el acum? Unde e Ben? Te-au abandonat, Christine. Amândoi. Eu sunt singurul care n-a încetat niciodată să te iubească. Nici măcar atunci când m-ai părăsit.

Abia atunci îmi dau seama. Cum altfel ar fi putut ști de camera asta și de unde altundeva ar fi putut afla atât de multe despre trecutul meu?

— Dumnezeuule! spun eu. Tu ești cel care mi-a făcut asta! Tu ești cel care m-a atacat!

Se apropie de mine, își petrece brațele în jurul meu, ca și când ar vrea să mă îmbrățișeze, și începe să-mi mângâie părul.

— Christine, draga mea, șoptește el, nu vorbi așa. Nu te gândi la asta. O să te necăjești.

Încerc să-l îndepărtez, dar e puternic. Mă strânge și mai tare în brațe.

— Dă-mi drumul! Te rog, dă-mi drumul! spun eu, dar cuvintele mi se pierd în cutele cămășii lui.

— Iubita mea.

Începe să mă legene, ca și când ar încerca să liniștească un copil.

— Iubita mea. Dragă mea, scumpa mea. N-ar fi trebuit să mă părăsești, nu-ți dai seama? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ai fi plecat.

O nouă amintire prinde viață.

E noapte și suntem într-o mașină. Eu plâng, iar el se uită prin parbriz, fără să spună nimic.

— Spune ceva, îi cer eu. Orice. Mike?

— Nu vorbești serios. Nu se poate să vorbești serios.

— Îmi pare rău. Îl iubesc pe Ben. E drept că avem niște

probleme, dar îl iubesc. El e bărbatul alături de care mi-a fost dat să trăiesc. Îmi pare rău.

Îmi dau seama că încerc să simplific lucrurile, ca să mă poată înțelege. În aceste câteva luni pe care le-am petrecut cu Mike, mi-am dat seama că e mai bine așa. Lucrurile complicate îl derutează. Îi plac ordinea și rutina. Lucrurile care se amestecă în proporții exacte și dau rezultate predictibile. Și în plus, nu vreau să mă pierd în prea multe detalii.

— Pentru că am venit la tine acasă, nu-i așa? Îmi pare rău, Chris. N-o să se repete, promit. Voiam doar să te văd. Și voiam să-i explic soțului tău...

— Lui Ben, îl întrerup eu. Poți să-i spui pe nume. Îl cheamă Ben.

— Lui Ben, repetă el, ca și când ar fi pronunțat numele acela pentru prima oară și i s-ar fi părut neplăcut. Voiam să-i explic lucrurile. Voiam să-i spun adevărul.

— Ce adevăr?

— Că nu-l mai iubești. Că acum mă iubești pe mine. Și că vrei să fii cu mine. Asta e tot ce voiam să-i spun.

Oftez.

— Nu-ți dai seama că, și de-ar fi adevărat — deși nu e — nu tu ar trebui să-i spui asta, ci eu. Nu aveai niciun drept să vii la mine acasă.

În timp ce vorbesc, mă gândesc la ce noroc am avut. Ben era la duș, Adam se juca în camera de zi, iar eu am reușit să-l conving pe Mike că trebuie să plece înainte să apară vreunul dintre ei. Acea a fost seara în care am hotărât să pun capăt aventurii.

— Trebuie să plec, spun eu, apoi deschid portiera și pășesc pe pietriș. Îmi pare rău.

Se apleacă și se uită la mine. Îmi spun că e foarte atrăgător și că, dacă ar fi fost mai puțin posesiv, căsătoria mea s-ar fi putut afla în real pericol.

— O să te mai văd? întrebă el.

— Nu. S-a terminat.

Și totuși, iată-ne împreună după atâția ani. Mă ține iarăși în brațe și îmi dau seama că ar trebui să mă tem și mai mult de el. Încep să țip.

— Draga mea, liniștește-te.

Îmi acoperă gura cu mâna, iar eu țip și mai tare.

— Liniștește-te! O să te audă cineva!

Dau capul pe spate, și mă lovesc de calorifer. Muzica de la clubul de vizavi se aude în continuare — poate chiar un pic mai tare. „N-o să mă audă, îmi spun în sinea mea. N-o să mă audă nimeni.” Țip încă o dată.

— Încetează!

Cred că m-a lovit, sau poate doar m-a zgâlțâit. Mă cuprinde panica.

— Încetează!

Capul mi se lovește iarăși de metalul cald și dintr-odată mă opresc. Încep să plâng.

— Dă-mi drumul, spun eu pe un ton rugător. Dă-mi drumul, te rog...

Își slăbește strânsoarea un pic, dar nu suficient de mult cât să pot scăpa din brațele lui.

— Cum m-ai găsit după atâția ani? Întreb eu. Cum m-ai găsit?

— Cum te-am găsit? Dar nu te-am pierdut niciodată.

Sunt dezorientată, nu înțeleg.

— Te-am urmărit tot timpul, continuă el. Și te-am protejat.

— M-ai vizitat pe unde am fost internată? La spital, la Casa Waring? Dar...?

— Nu mereu, spune el, oftând. Nu mă lăsau. Dar uneori le spuneam că vreau să vizitez pe altcineva sau că sunt voluntar. Numai ca să te pot vedea și să mă asigur că te simți bine. La Casa Waring a fost mai simplu: erau atât de multe ferestre...

Mă ia cu frig.

— Mă urmăreai?

— Trebuia să mă asigur că te simți bine, Chris. Trebuia să te protejez.

— Deci te-ai întors după mine? Nu ți-a ajuns ce-ai făcut în camera asta?

— Când am aflat că nenorocitul ăla te-a părăsit, n-am putut să te las acolo. Știam că ți-ai fi dorit să fii cu mine. Știam că așa ar fi cel mai bine pentru tine. A trebuit să aștept o vreme, să mă asigur că nu mai e nimeni care să încerce să mă oprească, dar cine altcineva ar fi putut avea grijă de tine?

— Și pur și simplu m-au lăsat să plec cu tine? M-au lăsat să plec cu un străin?

Mă întreb ce minciuni le-o fi spus ca să-l lase să mă ia, apoi

Îmi aduc aminte că doctorul Nash mi-a povestit despre femeia de la Casa Waring. „S-a bucurat foarte mult când a aflat că te-ai întors să locuiești cu Ben.” În mintea mea se formează o imagine. O amintire. Mike mă ține de mână în timp ce semnează un formular. O femeie îmi zâmbește din spatele unui birou. „O să ne fie dor de tine, Christine, îmi spune ea. Dar o să te simți foarte bine acasă.” Apoi se uită la Mike: „Împreună cu soțul tău”. Îi urmăresc privirea. Nu-l recunosc pe bărbatul pe care îl țin de mână, dar știu că e bărbatul cu care m-am căsătorit. Trebuie să fie. Așa mi-a spus.

— Dumnezeuule! spun eu în cele din urmă. De câtă vreme pretinzi că ești Ben?

— Pretind? repetă el pe un ton surprins.

— Da. De cât timp pretinzi că ești soțul meu?

Pare dezorientat. Mă întreb dacă a uitat că nu e Ben. Apoi se schimbă la față. Se întristează.

— Crezi că mi-a plăcut să fac asta? Am fost nevoit. Era singura cale.

Brațele i se relaxează ușor, și se întâmplă un lucru ciudat. Mintea mi se liniștește și, cu toate că sunt în continuare îngrozită, mă cuprinde un ciudat sentiment de calm. Din senin, îmi vine o idee: „Am să-l lovesc. Și am să fug. Trebuie”.

— Mike? Să știi că te înțeleg. Îmi dau seama că ți-a fost dificil.

Ridică privirea spre mine.

— Mă înțelegi?

— Da, bineînțeles. Îți sunt recunoscătoare că ai venit să mă iei. Că mi-ai oferit un cămin. Că ai avut grijă de mine.

— Serios?

— Da. Gândește-te doar unde aș fi rămas dacă nu m-ai fi luat tu. N-aș fi putut suporta să trăiesc acolo.

Simt că se relaxează. Apăsarea de pe brațele și umerii mei scade, fiind însoțită de senzația discretă, dar inconfundabilă, că începe să mă mângâie, ceea ce, cu toate că mi se pare respingător, îmi dau seama că mă poate ajuta să scap. Pentru că nu mă pot gândi decât la asta — trebuie să fug. Mare prostie din partea mea că, în timp ce el era la duș, m-am așezat pe podea și am citit paginile pe care mi le-a furat din jurnal. Trebuia să le iau cu mine și să plec. Dar îmi aduc aminte că abia după ce am citit ultimele însemnări din jurnal mi-am dat seama că mă aflu în mare pericol. Aud din nou vocea aceea care îmi șoptește: „Am să

fug. Am un fiu pe care nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Am să fug”. Mă uit în ochii lui și încep să-i mângâi mâna pe care și-o sprijină pe umărul meu.

— Hai, dă-mi drumul, iar apoi o să discutăm despre ce ar fi bine să facem.

— Dar cum rămâne cu Claire? spune el. Știe că nu sunt Ben. I-ai spus tu.

— N-o să-și aducă aminte, spun eu cu disperare.

Izbucnește într-un râs sec, gutural.

— Întotdeauna m-ai tratat ca pe un prost. Dar să știi că nu-s prost deloc. Știu ce o să se întâmple! Ai vorbit cu Claire și ai stricat tot!

— Ba nu, răspund eu repede. O sun și îi spun că eram confuză. Că uitasem cine ești. Pot să-i spun c-am crezut că ești Ben, dar m-am înșelat.

Sper din tot sufletul să i se pară plauzibil.

— N-o să te creadă, spune el.

— Ba da, insist eu, deși îmi dau seama că nu m-ar crede. Promit.

— De ce-a trebuit s-o suni? se răstește el, înfuriindu-se dintr-odată și strângându-mă mai tare. De ce? De ce, Chris? Ne-a mers bine până să vorbești cu ea. Ne-a mers bine! Țipă el, zgâlțâindu-mă din nou. De ce? De ce?

— Ben, mă doare.

Apoi mă lovește. Aud zgomotul palmei lui pe obraz mai înainte să simt durerea înțepătoare. Capul mi se răsucește, iar mandibula mi se izbește dureros de maxilarul superior.

— Să nu-mi mai zici niciodată așa! strigă el printre dinți.

— Mike, spun eu repede, ca și când aș putea să-mi șterg greșeala. Mike...

Dar nu mă ia în seamă.

— M-am săturat să fiu Ben. De acum înainte, poți să-mi spui Mike. Ai înțeles? Mike! De-aia ne-am întors aici. Ca să lăsăm totul în urmă. Ai scris în jurnal că, dacă ai putea să-ți amintești ce s-a întâmplat în camera asta cu ani în urmă, ți-ai recăpăta memoria. Ei bine, ne-am întors. Te-am adus aici, Chris. Amintește-ți!

Nu-mi vine să cred.

— Vrei să-mi amintesc?

— Da! Bineînțeles! Te iubesc, Christine. Vreau să-ți aduci aminte cât de mult mă iubești. Vreau să fim iarăși împreună. De-

adevăratelea. Așa cum trebuie.

Face o pauză, apoi adaugă în șoaptă:

— Nu mai vreau să fiu Ben.

— Dar...?

Se uită iarăși în ochii mei.

— Începând de mâine, când ne întoarcem acasă, poți să-mi spui Mike. Ai înțeles?

Mă zgâlțâie din nou, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a mea. Îi simt mirosul neplăcut al respirației, în care se amestecă un iz ciudat, și mă întreb dacă nu cumva a băut.

— Totul o să fie bine, nu-i așa, Christine? O să mergem mai departe?

— O să mergem mai departe?

Mă doare capul și simt că-mi curge ceva din nas. Mă gândesc că e sânge, dar nu sunt sigură. Calmul dispare. Ridic glasul, țipând cât de tare pot:

— Vrei să mă întorc acasă? Să merg mai departe? Ce dracu', ți-ai pierdut complet mințile?

Ridică o mână ca să-mi acopere gura, și îmi dau seama că mi-a eliberat un braț. Îl lovesc peste falcă, dar nu foarte tare, și totuși, lovitura îl ia prin surprindere: cade pe spate, dându-mi drumul și la celălalt braț.

Reușesc să mă ridic în picioare.

— Nenorocito! strigă el.

Dar trec pe lângă el și mă apropii de ușă. Reușesc să fac trei pași înainte să mă apuce de gleznă. Mă împiedic și, în cădere, mă lovesc cu capul de muchia unui taburet aflat lângă măsuța de toaletă. Am noroc, pentru că tăblia taburetelui e capitonată și amortizează șocul, însă trupul mi se răsucește și aterizez pe podea într-o poziție ciudată. Simt dureri ascuțite în spate și în gât — mi-e teamă să nu-mi fi rupt ceva. Dau să mă târăsc spre ușă, dar mă ține în continuare de gleznă. Mă trage icnind spre el, apoi simt greutatea strivitoare a trupului său, iar buzele lui se apropie la câțiva centimetri de urechea mea.

— Mike, scâncesc eu. Mike...

În fața mea, pe podea, se află fotografia cu Adam și Helen — e acolo unde a lăsat-o Mike. Deși sunt în situația asta, mă întreb cum de-a ajuns la el, iar în clipa următoare îmi dau seama: Adam mi-a trimis-o la Casa Waring, iar Mike a luat-o cu el, împreună cu

toate celelalte fotografii, atunci când m-am externat de acolo.

— Curvă proastă ce ești! îmi spune el în ureche, scrâșnind din dinți.

Are o mână în jurul gâtului meu, iar cu cealaltă mă ține de păr. Îmi trage capul în spate, curbându-mi gâtul.

— De ce-a trebuit să faci asta?

— Îmi pare rău, scâncesc eu.

Nu mă pot mișca. O mână mi-e prinsă sub trup, iar pe cealaltă mi-a răsucit-o la spate și mi-a imobilizat-o cu genunchiul.

— Unde voiai să te duci? Spune.

Acum fornăie ca un animal. Simt cum se revarsă din el ceva asemănător furiei.

— Îmi pare rău, șoptesc încă o dată, pentru că nu-mi trece nimic altceva prin minte. Îmi pare rău.

Îmi aduc aminte de zilele când cuvintele acestea funcționau, când erau de ajuns, când erau exact ce trebuia pentru a ieși din orice încurcătură.

— Nu-mi mai spune că-ți pare rău! încetează odată!

Capul mi se ridică și mai mult, apoi coboară cu viteză. Fruntea, nasul și gura mi se izbesc de podeaua acoperită cu mochetă. Aud un zgomot scârbos, ca și când s-ar fi strivit ceva, și simt miros învechit de tutun. Țip. Am sânge în gură. Mi-am mușcat limba.

— Unde aveai de gând să fugi? Habar n-ai să conduci și nu cunoști pe nimeni! De cele mai multe ori nici măcar nu știi cine ești. N-ai unde să te duci. Ești jalnică!

Încep să plâng, pentru că are dreptate. Sunt jalnică. Claire n-a venit după mine. N-am niciun prieten. Sunt extrem de singură și mă bazez în totalitate pe bărbatul care m-a adus în halul ăsta, iar mâine-dimineață — dacă supraviețuiesc — voi fi uitat chiar și asta.

Dacă supraviețuiesc. Cuvintele îmi răsună în minte și îmi dau seama că bărbatul care mă ține imobilizată e în stare de orice și că s-ar putea să nu ies vie din camera asta. Mă cuprinde spaima, dar apoi aud iarăși vocea aceea discretă dinăuntrul meu: „Nu vei muri în locul ăsta. Nu cu el. Nu acum. Orice, dar nu asta”.

Reușesc să-mi arcuiesc spatele și îmi eliberez mâna. O întind repede în față și înhaț piciorul taburetului. E greu, iar unghiul în care mă aflu nu e cel mai potrivit, dar izbutesc să mă răsucesc și să-l salt deasupra capului, unde îmi închipui că trebuie să fie

capul lui Mike. Simt că se izbește de ceva, și aud un trosnet satisfăcător, apoi un icnet. Îmi dă drumul la păr.

Mă uit peste umăr. Mike s-a dat în spate și a dus mâna la frunte. Sângele începe să i se prelingă printre degete. Se uită la mine cu un aer nedumerit.

Mai târziu, mă voi gândi că trebuia să-l lovesc încă o dată. Cu taburetul sau cu pumnii. Cu orice. Ar fi trebuit să mă asigur că l-am neutralizat, că voi putea fugi, că voi putea coborî scările sau măcar voi putea ajunge până la ușă să strig după ajutor.

Dar nu-l lovesc a doua oară. Mă ridic în genunchi, apoi în picioare, și mă uit la el — e pe podea, în fața mea. „Orice-aș face, a câștigat, îmi spun în sinea mea. A câștigat pentru totdeauna. Mi-a luat totul, chiar și capacitatea de a-mi aminti exact ce mi-a făcut.” Mă întorc cu spatele și pornesc spre ușă.

Se aruncă icnind spre mine. Trupul lui se lovește de al meu. Ne izbim amândoi de măsuța de toaletă și cădem pe podea, aproape de ușă.

— Christine! Chris! Nu mă părăsi!

Întind mâna în față. Dacă aș putea deschide ușa, aș striga și, în ciuda gălăgiei de la club, sigur m-ar auzi cineva și ar veni aici.

Mike mi se agață de talie și, precum un monstru grotesc cu două capete, înaintăm împreună centimetru cu centimetru, eu târându-l pe el.

— Chris! Te iubesc!

Tonul lui tânguitor și ridicolul vorbelor sale nu fac decât să mă impulsioneze. Aproape că am ajuns. Încă un pic și pun mâna pe clanță.

În clipa următoare, îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte de noaptea aceea, în urmă cu mulți ani. Eu, în camera asta, stând în picioare exact în același loc. Întinzând o mână spre aceeași ușă. Sunt fericită, caraghios de fericită. Peretii reflectă lumina catifelată, de culoare portocalie, a lumânărilor aprinse pe care le-am găsit împrăștiate prin cameră atunci când am intrat, iar în aer plutește mirosul dulce al buchetului de trandafiri care era așezat pe pat. „Ajung în cameră pe la ora șapte, draga mea”, scria pe biletul prins cu boldul de ambalajul buchetului și, cu toate că m-am întrebat preț de o clipă unde s-ar fi putut duce Ben, adevărul este că îmi prinseseră bine cele câteva minute pe care le avusesem la dispoziție înainte să vină. Mă gândisem la cât de aproape fusesem să-l pierd, la cât de ușurată mă simțeam

știind că am pus capăt aventurii cu Mike, și la cât de norocoasă eram că Ben și cu mine ne-am angajat pe o nouă traiectorie. „Cum de m-am putut gândi că aș vrea să fiu cu Mike?” Mike n-ar fi făcut niciodată ce-a făcut Ben: să pună la cale o noapte surpriză într-un hotel de pe malul mării, ca să-mi arate cât de mult mă iubește și că, în ciuda problemelor pe care le-am avut în ultima vreme, lucrul acesta nu se va schimba niciodată. Mike era prea preocupat de sine. Cu el, totul era un test, iar afecțiunea era măsurată cu multă grijă. Ceea ce oferea era pus în balanță cu ceea ce primea și, de cele mai multe ori, rezultatul acestor comparații îl dezamăgea.

Pun mâna pe clanță, o răsucesc și trag de ușă. Ben l-a dus pe Adam la părinții lui. Avem un weekend întreg numai pentru noi. Nu trebuie să ne facem griji pentru nimic. Vom fi doar noi doi.

— Iubitule... încep eu, însă cuvântul mi se oprește în gât.

Nu e Ben. Ci Mike. Trece pe lângă mine, intră în cameră și, chiar în timp ce-l întreb ce-și închipuie că face — ce drept are să mă momească în camera asta, ce-și închipuie că poate obține — îmi spun în mintea mea: „Escroc nenorocit ce ești! Cum îndrăznești să pretinzi că ești soțul meu? N-ai niciun pic de mândrie?”

Mă gândesc la Ben și la Adam, care au rămas acasă. Probabil că Ben deja a început să se întrebe unde sunt. Poate că în curând o să sune la poliție. Cât de proastă am fost să mă urc în tren și să vin aici, fără să spun nimănui nimic. Cât de proastă am fost să cred că biletul acela scris la mașină — chiar dacă era stropit cu parfumul meu preferat — îmi fusese trimis de soțul meu.

— Ai fi venit, dacă ai fi știut că urma să te întâlnești cu mine? mă întrebă Mike.

Izbucnesc în râs.

— Bineînțeles că nu! S-a terminat. Ți-am mai spus.

Mă uit la flori, apoi la sticla de șampanie pe care o ține în mână. Toată această punere în scenă are un aer romantic, seducător.

— Dumnezeule! continui eu. Chiar ai crezut că mă ademenești aici, îmi dai flori și o sticlă de șampanie, și gata? Că o să-ți cad în brațe și totul o să fie ca înainte? Ești nebun, Mike! Nebun! Plec chiar acuma! Mă întorc la soțul și băiatul meu.

Nu vreau să-mi amintesc mai mult. Îmi închipui că atunci m-a

lovit prima oară, dar nu știu ce s-a întâmplat după aceea, cum am ajuns de acolo la spital. Iar acum sunt iarăși în camera asta. Ne-am întors unde a început totul, deși toate zilele care au trecut de atunci mi-au fost furate. E ca și când n-aș fi plecat niciodată de aici.

Nu pot ajunge la clanță. Mike se ridică în picioare, iar eu încep să strig:

— Ajutor! Ajutor!

— Taci! Taci odată!

Însă eu strig și mai tare, iar el mă ridică de jos, mă întoarce cu fața spre el și mă împinge în spate. Mă prăbușesc din nou pe podea, iar tavanul și chipul lui îmi alunecă rapid prin față, asemenea unei cortine care cade. Mă lovesc cu capul de ceva tare și îmi dau seama că m-a împins în baie. Întorc capul și văd podeaua acoperită cu faianță, partea de jos a closetului, marginea căzii, iar într-un colț, un săpun umed.

— Mike! Nu!

Dar el se apleacă pe vine și își pune mâinile în jurul gâtului meu.

— Taci! Taci! repetă el întruna, deși acum nu mai spun nimic, ci doar plâng. Respir cu greu, iar ochii și gura îmi sunt umede — sânge, lacrimi și cine știe ce altceva.

— Mike... spun eu cu greu.

Nu pot să respir. Mâinile lui sunt în jurul gâtului meu și nu pot să respir. Imaginile din trecut năvălesc iarăși în mintea mea. Îmi aduc aminte că Mike mă ține cu capul sub apă. Îmi aduc aminte că mă trezesc într-un pat, având pe mine un halat de spital, iar Ben stă lângă mine, adevăratul Ben, cel cu care m-am căsătorit. Îmi amintesc o polițistă punându-mi întrebări la care nu pot să răspund. Un bărbat cu pijamale bleu care stă pe marginea patului meu de spital și râde în timp ce-mi spune că-l salut în fiecare zi ca și când l-aș vedea pentru prima oară. Un băiețel blond cu un dinte lipsă, care îmi spune „mami”. Imaginile vin una după alta. Mă invadează. Au un efect violent asupra mea. Scutur ușor capul, încercând să-mi limpezesc mintea, dar Mike mă strânge și mai tare de gât, țintuindu-mă cu o privire sălbatică, fără să clipească. Îmi aduc aminte că s-a mai întâmplat asta o dată, exact în baia în care ne aflăm acum. Închid ochii. „Cum îndrăznești!”, strigă el, dar nu-mi pot da seama cine vorbește: Mike cel de acum sau cel care există doar în memoria mea.

„Cum îndrăznești! repetă el. Cum îndrăznești să-mi iei copilul?”

Abia acum îmi amintesc. Când m-a atacat cu ani în urmă, eram însărcinată. Nu era copilul lui Mike, ci al lui Ben. Copilul care avea să fie noul nostru început.

Niciunul dintre noi doi n-a supraviețuit.

*

Probabil că am leșinat. Când îmi recapăt cunoștința, îmi dau seama că stau pe un scaun. Nu-mi pot mișca mâinile și am o senzație de asprime în gură. Deschid ochii. Camera e întunecată — printre draperiile date la o parte nu pătrund decât razele lunii și lumina gălbuie a stâlpilor stradali. Mike stă în fața mea, pe marginea patului. Ține ceva în mână.

Încerc să vorbesc, dar nu pot. Îmi dau seama că am ceva în gură — poate o șosetă, pe care a reușit s-o fixeze cumva — iar mâinile și picioarele îmi sunt legate. „Asta a vrut, îmi spun în sine mea. Să fiu tăcută și nemișcată.”

Mă zbat ușor, iar el observă că m-am trezit. Ridică privirea — chipul său e o mască a durerii și tristeții — și se uită în ochii mei. Sunt copleșită de ură.

— Te-ai trezit, spune el, și mă întreb dacă are de gând să adauge ceva, dacă e în stare să adauge ceva. Nu voiam să iasă așa. Am crezut că venirea noastră aici te va ajuta să-ți amintești. Să-ți amintești ce simțeam unul pentru altul. Și că vom putea discuta, iar eu îți voi putea explica tot ce s-a întâmplat cu ani în urmă în camera asta. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, Chris. Dar uneori devin extrem de furios. Nu mă pot abține. Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să-ți fac rău. Niciodată. Am stricat tot.

Apoi pleacă privirea. Înainte, voiam să aflu cât mai multe despre trecutul meu, dar acum mă simt epuizată, și e prea târziu. Simt că mi-aș dori să închid ochii și să mă afund în uitare, să șterg totul.

Dar nu vreau să dorm în noaptea asta. Iar dacă totuși voi adormi, aș vrea ca mâine să nu mă mai trezesc.

— Atunci mi-ai zis că ești însărcinată.

Dar nu ridică privirea. Vorbește încet, cu bărbia lipită de piept, iar cuvintele i se pierd în cutele hainelor, așa că trebuie să fac eforturi ca să aud ce spune.

— N-am crezut niciodată că pot face copii. Niciodată. Toți mi-au zis...

Ezită, ca și când și-ar fi schimbat părerea, hotărând că e mai bine să nu mărturisească anumite lucruri.

— Mi-ai spus că nu-i al meu. Dar eu știam că e al meu. Și nu mă puteam împăca deloc cu gândul că vrei să mă părăsești, că vrei să-mi iei copilul și că s-ar putea să nu-l văd niciodată. N-am putut suporta asta, Chris.

Nici acum nu-mi dau seama ce vrea de la mine.

— Crezi că nu-mi pare rău pentru ce-am făcut? Regret în fiecare zi, pentru că te văd atât de dezorientată și nefericită. Uneori, stau întins în pat și aud când te trezești. Apoi te uiți la mine, iar eu îmi dau seama că nu știi cine sunt, că ești dezamăgită și că ți-e rușine — se citește limpede pe chipul tău. Și mă doare să văd toate astea. Să știu că, dacă ai avea de ales, nu te-ai culca niciodată cu mine. Apoi te dai jos din pat și te duci în baie, și știu că, în câteva minute, o să te întorci în dormitor și o să fii foarte confuză, nefericită, îndurerată.

Face o pauză.

— Iar acum știu că până și asta se va termina în curând. Ți-am citit jurnalul. Îmi închipui că medicul tău deja și-a dat seama care e adevărul. Sau o să înțeleagă în curând. La fel și Claire. Știu că or să vină după mine.

Ridică privirea.

— Și vor încerca să mi te ia. Dar Ben nu te vrea. Eu te vreau. Vreau să am grijă de tine. Te rog, Christine. Te rog, adu-ți aminte cât de mult mă iubeai. Apoi vei putea să le spui că vrei să rămâi cu mine.

Face un semn cu mâna spre paginile din jurnal împrăștiate pe podea.

— Vei putea să le spui că m-ai iertat. Iar apoi vom putea fi împreună.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred că vrea să-mi amintesc. Vrea să știu ce-a făcut. Zâmbește.

— Știi, uneori, mă gândesc că poate ar fi fost mai bine dacă mureai în noaptea aia. Ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Se uită pe fereastră.

— Te-aș urma, Chris. Dacă asta ți-ai dori.

Iarăși pleacă privirea.

— Ar fi foarte simplu. Ai putea să pleci tu prima. Și promit că

te-aș urma. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Se uită la mine cu un aer întrebător.

— Ai vrea asta? N-ar dura deloc.

Clatin din cap, încerc să spun ceva, dar nu reușesc. Mă ustură ochii și abia pot să respir.

— Nu? Întrebă el pe un ton dezamăgit. Nu. Așa-i, orice viață e mai bună decât niciuna. Foarte bine. Poate că ai dreptate.

Încep să plâng, iar el clatină din cap.

— Chris, totul o să fie bine. Vezi tu, problema e jurnalul ăsta, spune el, ridicându-l. Eram fericiți înainte să începi să faci însemnări. Sau, oricum, cât de fericiți putem fi. Și era destul de bine, nu? Ar trebui să scăpăm de el, după care ai putea încerca să le spui că erai confuză. Și apoi lucrurile ar putea fi la fel ca înainte. Cel puțin o vreme.

Se ridică de pe pat și ia coșul metalic de sub măsuța de toaletă, după care scoate din el punga de plastic goală.

— Apoi o să fie ușor.

Pune coșul de gunoi între picioare.

— Ușor.

Aruncă jurnalul în coș, apoi adună foile rupte — care încă sunt împrăștiate pe jos — și le pune tot în coș.

— Trebuie să scăpăm de el. O dată pentru totdeauna. Scoate o cutie de chibrituri din buzunar, aprinde un băț și ia o foaie din coș.

Mă uit la el cu groază. „Nu!”, încerc să strig, însă nu se aude decât un fel de geamăt înăbușit. Dar el nu se uită la mine, ci dă foc paginii pe care o ține în mână și o aruncă în coș. „Nu!”, spun eu încă o dată, dar de data asta e doar un țipăt mut în mintea mea. Văd cum povestea mea începe să ardă, cum amintirile mele se transformă în cenușă. Jurnalul, scrisoarea de la Ben, tot. „Fără jurnalul ăsta, nu sunt nimic, îmi spun în sine mea. Nimic. El a câștigat.”

Nu-mi premeditez următoare acțiune. E instinctivă. Mă arunc spre coșul de gunoi și, întrucât am mâinile legate, nu-mi pot amortiza căderea — mă prăbușesc peste el și aud un trosnet. Simt o durere foarte puternică în braț și mă gândesc că voi leșina, dar rămân lucidă. Coșul se răstoarnă, împrăștiind pe podea hârtii în flăcări.

Mike scoate un țipăt ascutit, apoi se aruncă repede în genunchi și lovește podeaua cu palmele, încercând să le stingă.

Văd că o foaie aprinsă a ajuns sub pat, fără ca Mike s-o observe. Flăcările ajung la cuvertură, însă eu nu pot să mă întind după ea, nici să strig. Așa că pur și simplu rămân nemișcată, privind cum se aprinde cuvertura și începe să fumege. Închid ochii. „Camera o să ardă, îmi spun în sine mea. O să ardă și Mike, o să ard și eu, și nimeni n-o să știe vreodată ce s-a întâmplat în camera asta cu ani în urmă, iar trecutul se va transforma în cenușă și va fi înlocuit de presupuneri.”

Tușesc — e un icnet sec, înăbușit de șoseta pe care mi-a îndesat-o în gură. Simt că mă sufoc. Mă gândesc la fiul meu. Nu-l voi mai putea vedea, dar măcar voi muri știind că am avut un băiat. Și mă bucur să știu că e în viață și trăiește fericit. Mă gândesc la Ben. Bărbatul cu care m-am căsătorit și pe care apoi l-am uitat. Aș vrea să-l văd. Aș vrea să-i spun că acum, în cele din urmă, îmi aduc aminte de el. Îmi aduc aminte că l-am cunoscut la petrecerea aceea din Noaptea focurilor de artificii și că m-a cerut de soție pe un deal de pe care se vedea întreg orașul, că ne-am căsătorit într-o biserică din Manchester și că am făcut fotografii în ploaie.

Și da, îmi aduc aminte că-l iubeam. Știu că-l iubesc și acum, că l-am iubit întotdeauna.

Totul se întunecă. Simt că mă sufoc. Aud trosnetul flăcărilor și le simt fierbințeala pe buze și pe pleoape.

N-o să am parte de un final fericit. Acum sunt sigură. Dar nu-nimic.

Nu-i nimic.

*

Sunt întinsă. Am dormit, dar nu pentru multă vreme. Îmi pot aminti cine sunt și unde am fost. Aud vuietul estompat al traficului și o sirenă al cărei volum nici nu crește, nici nu scade, ci rămâne constant. Am ceva pe gură — mă gândesc la o șosetă făcută ghem — dar îmi dau seama că pot să respir. Sunt prea speriată ca să deschid ochii. Nu știu ce voi vedea.

Dar trebuie să-i deschid. Nu am de ales, trebuie să văd ce se întâmplă acum în jurul meu.

Lumina e strălucitoare. Văd un neon pe un tavan jos și, paralel cu el, două bare de metal. Pereții laterali sunt apropiați unul de

altul și sunt prevăzuți cu tot felul de piese strălucitoare din metal și plexiglas. Disting niște sertare și rafturi pline cu sticlute și pachete, iar alături de mine, niște aparate cu beculețe care se aprind intermitent. Totul vibrează ușor, inclusiv patul pe care sunt întinsă.

Deasupra capului meu apare fața unui bărbat. E îmbrăcat cu o cămașă verde. Nu-l recunosc.

— Gata, s-a trezit! spune el.

Apoi apar și alte chipuri. Mă uit repede la fiecare în parte. Îmi dau seama că Mike nu e printre ei și mă liniștesc un pic.

— Christine, se aude o voce. Chrissy, sunt eu.

E vocea unei femei, o voce pe care o recunosc.

— Suntem în drum spre spital. Ți-ai rupt o claviculă, dar o să se vindece. Totul o să fie bine. A murit. Bărbatul ăla a murit. Nu-ți mai poate face rău.

Apoi văd persoana care îmi vorbește. Zâmbește și mă ține de mână. E Claire. Aceași Claire pe care am văzut-o deunăzi, nu Claire cea tânără pe care m-aș putea aștepta s-o văd după ce mă trezesc din somn, și observ că cerceii pe care îi poartă sunt aceeași pe care îi avea ultima oară când am văzut-o.

— Claire? zic eu, dar ea mă întrerupe.

— Nu spune nimic. Încearcă să te relaxezi.

Apoi se apleacă spre mine, mă mângâie pe păr și îmi șoptește ceva la ureche, dar nu înțeleg foarte bine ce-mi spune. Am senzația că aud: „Îmi pare rău”.

— Îmi amintesc, spun eu. Îmi amintesc.

Zâmbește, apoi se dă în spate și în locul ei apare un tânăr. Are o față prelungă și poartă ochelari cu ramă groasă.

O clipă mă gândesc că poate e Ben, dar îmi dau seama că acum Ben trebuie să aibă cam aceeași vârstă ca și mine.

— Mamă? spune el. Mamă?

Arată la fel ca în fotografia cu el și Helen, și îmi dau seama că mi-l amintesc și pe el.

— Adam? șoptesc eu, iar vocea mi se sugrumă când mă strânge în brațe.

— Mamă, o să vină și tata în curând. E pe drum.

Îl trag mai aproape de mine și inspir mirosul băiatului meu. Sunt fericită.

Nu mai am răbdare. A sosit timpul. Trebuie să dorm. Sunt internată singură într-un salon, așa că nu trebuie să respect rutina strictă a spitalului, dar sunt epuizată și simt că mi se închid ochii. A sosit timpul.

Am stat de vorbă cu Ben. Cu bărbatul cu care m-am căsătorit cu adevărat. Mi se pare că am discutat câteva ore, deși se prea poate să fi fost doar câteva minute. Mi-a spus că, după ce l-a sunat poliția, a urcat în primul avion și a venit să mă vadă.

— Poliția? am întrebat eu.

— Da. Când și-au dat seama că nu trăiai cu persoana cu care își închipuiau cei de la Casa Waring, au luat legătura cu mine. Nu-mi dau seama cum. Presupun că aveau vechea mea adresă și au început căutările de acolo.

— Și unde erai?

— În Italia, mi-a spus el după ce și-a împins ochelarii pe nas. Lucrez acolo de câteva luni.

A făcut o pauză.

— Am crezut că ești în siguranță.

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău...

— Nu aveai de unde să știi. A întors privirea.

— Te-am părăsit, Chrissy...

— Știu. Știu tot. Mi-a povestit Claire. Și ți-am citit scrisoarea.

— Am crezut că așa e cel mai bine. Chiar eram convins. Am crezut că așa o să te ajut. Și că o să-l ajut pe Adam. Am încercat să-mi continui viața. Chiar am încercat.

A ezitat.

— Am crezut că nu pot face asta decât dacă divorțez de tine. Am crezut că asta o să mă elibereze. Adam nu m-a înțeles, chiar dacă i-am explicat că nici măcar nu știai, nu-ți puteai aminti că erai căsătorită cu mine.

— Și despărțirea de mine te-a ajutat să-ți continui viața?

S-a uitat iarăși în ochii mei.

— N-am să te mint, Chrissy. Au fost câteva femei în viața mea. Nu multe. Au trecut mulți ani de când ne-am despărțit. La început, nimic serios, dar apoi, în urmă cu vreo doi ani, am cunoscut pe cineva. M-am mutat cu ea. Dar...

— Dar?

— Ei bine, s-a terminat. Mi-a zis că n-o iubesc. Că n-am încetat

niciodată să te iubesc pe tine...

— Și avea dreptate?

N-a zis nimic și, temându-mă de răspunsul lui, am adăugat:

— Ce-o să se întâmple acum? Mâine? O să mă duci înapoi la Casa Waring?

— Nu, a spus el, privindu-mă în ochi. Avea dreptate. N-am încetat niciodată să te iubesc. Și n-am să te mai duc acolo. Mâine vreau să vii acasă.

Acum mă uit la el. Stă pe un fotoliu de lângă patul meu și, cu toate că deja a început să sforăie, cu capul aplecat în față într-un unghi incomod, încă mă ține de mână. Nu-i văd decât ochelarii și cicatricea de pe obraz. Fiul meu a ieșit din salon să-și sune iubita și să-i șoptească noapte bună fiicei lui nenăscute încă, iar prietena mea cea mai bună s-a dus în parcare să fumeze o țigară. Orice s-ar întâmpla, acum sunt înconjurată de oameni pe care îi iubesc.

Mai devreme, am vorbit cu doctorul Nash. Mi-a spus că am plecat de la Casa Waring în urmă cu aproape patru luni, la puțin timp după ce Mike a început să mă viziteze, pretinzând că este Ben. Când m-am externat, am semnat toate actele necesare. Am plecat de acolo în mod voluntar. Cei de acolo n-ar fi avut cum să mă împiedice, chiar dacă ar fi crezut că au motive să încerce. Iar atunci când am plecat, am luat cu mine cele câteva fotografii și lucrurile personale pe care le mai aveam.

— Deci așa se explică faptul că Mike avea fotografiile acelea? am zis eu. Cele cu mine și cu Adam. De-ai avea scrisoarea pe care Adam i-a scris-o lui Moș Crăciun? Și certificatul lui de naștere?

— Da. Le aveai la Casa Waring și le-ai luat cu tine când ai plecat. La un moment dat, probabil că Mike a distrus toate pozele în care apăreați tu și Ben. Poate chiar înainte să te externezi: personalul de acolo e foarte ocupat, și habar n-aveau cum arată de fapt soțul tău.

— Dar cum ar fi putut avea acces la fotografii?

— Erau într-un album pe care îl țineai într-un sertar din camera ta. După ce a început să te viziteze, i-a fost foarte ușor să-ți umble prin lucruri. Poate că a și strecurat în paginile albumului câteva poze cu el însuși. Probabil că avea câteva cu voi doi de pe vremea când... mă rog, de acum mulți ani, de pe vremea când vă întâlneți. Personalul de la Casa Waring era

convins că bărbatul care te vizita era același cu cel din album.

— Deci am adus fotografiile acasă la Mike, iar el le-a ascuns în cutia metalică? Apoi a inventat un incendiu ca să-mi explice de ce erau atât de puține?

— Da.

Părea obosit și avea un aer vinovat. M-am întrebat dacă nu cumva se învinovățea pentru ceva din ce se întâmplase, dar am sperat să nu fie așa. La urma urmelor, mă ajutase foarte mult. Mă salvase. Și am sperat că-și va putea scrie studiul, că-mi va prezenta cazul la conferință și că eforturile lui vor fi recunoscute și apreciate.

Nici nu vreau să mă gândesc unde aș fi fost acum fără el.

— Cum m-ai găsit? L-am întrebat eu.

Mi-a explicat că, după ce a vorbit cu mine, Claire a fost foarte îngrijorată, dar a așteptat s-o sun eu a doua zi.

— Probabil că Mike a rupt paginile din jurnal chiar în noaptea aceea. Tocmai de-aia nu ți s-a părut că e ceva în neregulă marți, când mi l-ai dat. Și nici eu n-am bănuțit nimic. Când a văzut că nu o suni, Claire a încercat să te sune ea, dar nu avea decât numărul mobilului pe care ți l-am dat eu, iar Mike ți-l luase. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă azi-dimineață, când te-am sunat pe mobilul de la mine, dar nu mi-ai răspuns. Cu toate astea, nu mi-am făcut griji, ci pur și simplu te-am sunat pe celălalt număr...

A clătinat din cap.

— Nu-i nimic, am spus eu. Continuă.

— E de presupus că îți citea jurnalul de vreo săptămână, dacă nu și mai mult. La început, Claire n-a reușit să dea de Adam și nici nu avea numărul lui Ben, așa că a sunat la Casa Waring. Cei de acolo nu aveau decât un număr care credeau că e al lui Ben, dar de fapt era al lui Mike. Claire nu avea numărul meu și nici măcar nu știa cum mă cheamă. A sunat la școala unde lucra Mike și i-a convins să-i dea adresa și numărul lui Mike, dar amândouă erau false. Ajunsese într-o fundătură.

Mă gândesc că bărbatul acela îmi descoperise jurnalul și mi-l citise în fiecare zi. Oare de ce nu-l distrusese?

Pentru că scrisesem că-l iubesc. Pentru că asta voia să continue să creadă.

Sau poate că sunt blândă cu el. Poate că pur și simplu voia să-l văd arzând.

— Claire n-a sunat la poliție? am întrebat eu.

— Ba da, dar poliția a luat cazul în serios abia câteva zile mai târziu. Între timp, a reușit să ia legătura cu Adam, iar el i-a zis ca Ben plecase în străinătate de ceva vreme și că, din câte știa el, tu încă erai internată la Casa Waring. Apoi a luat legătura cu cei de acolo și, cu toate că nu voiau să-i dea adresa ta, în cele din urmă s-au îmbunătățit și i-au dat lui Adam numărul meu. Probabil și-au închipuit că e un compromis acceptabil, pentru că sunt medic. Claire a luat legătura cu mine abia în după-amiaza asta.

— În după-amiaza asta?

— Da. Claire m-a convins că ceva nu e în regulă, iar faptul că Adam era în viață mi-a întărit convingerea. Am venit amândoi la tine acasă, dar când am ajuns, deja pleaserăți la Brighton.

— Cum ați aflat că suntem acolo?

— Azi-dimineață, mi-ai povestit că Ben — scuze, Mike — ți-a zis c-o să plecați din oraș în weekend, că o să mergeți undeva la malul mării. După ce mi-a explicat Claire ce se întâmplă, am bănuit imediat unde voia să te ducă.

M-am sprijinit pe pernă. Mă simțeam obosită. Epuizată. Nu voiam decât să dorm, dar îmi era frică de somn. Frică de ce aș fi putut să uit.

— Dar tu mi-ai spus că Adam a murit. Că a fost omorât. Atunci când stăteam în parcare. Mi-ai zis și că în casa noastră a avut loc un incendiu.

Mi-a zâmbit cu un aer trist.

— Pentru că asta mi-ai povestit tu, mi-a explicat, iar eu i-am spus că nu înțeleg. Într-o zi, a continuat el, la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit prima oară, mi-ai zis că Adam a murit. Bineînțeles, așa îți spusese Mike, iar tu îl crezuseși, așa că mi-ai povestit și mie aceleași lucruri. Când eram în parcare și m-ai întrebat de Adam, ți-am zis ce aflasem de la tine. La fel a fost și cu incendiul — am crezut ce mi-ai povestit.

— Dar mi-am amintit înmormântarea lui Adam, am zis eu. Sicriul lui...

Pe chipul lui s-a așternut iarăși un zâmbet trist.

— Rodul imaginației tale...

— Dar am văzut poze. Bărbatul ăla — îmi era imposibil să pronunț numele lui Mike — mi-a arătat fotografiile cu mine și cu el, cu noi doi la nuntă. Am găsit și una cu o piatră funerară. Pe care era scris numele lui Adam...

— Probabil că erau contrafăcute.

— Contrafăcute?

— Da, pe computer. În ziua de azi, e foarte ușor să falsifici poze. Poate s-a gândit că bănuiești care e adevărul și le-a ascuns într-un loc în care să le poți găsi cu ușurință. E foarte probabil ca fotografiile cu voi doi să fi fost niște falsuri.

M-am gândit la însemnările în care spuneam că Mike este la el în birou. Că are ceva de lucru. Oare asta făcea? Cât de mult mă mințise...

— Te simți bine? m-a întrebat doctorul Nash.

— Da, am zis eu zâmbind, cred că da.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că mi-l aduceam aminte într-un alt costum și tuns mult mai scurt.

— Îmi pot aminti lucruri, am adăugat eu.

Expresia lui nu s-a schimbat.

— Ce lucruri?

— Îmi aduc aminte de tine cu o altă tunsoare. L-am recunoscut pe Ben. L-am recunoscut și pe Adam și Claire când eram în ambulanță. Și îmi aduc aminte că m-am întâlnit cu ea deunăzi. Am fost la cafeneaua de la Alexandra Palace. Am băut cafea. Și are un băiat pe nume Toby.

Ochii lui aveau o expresie tristă.

— Azi ți-ai citit jurnalul?

— Da, dar nu înțelegi? Îmi aduc aminte lucruri pe care nu mi le-am notat. Îmi amintesc cerceii pe care îi purta când am fost la cafenea. Sunt aceiași pe care îi poartă acum. Am întrebat-o și mi-a zis că am dreptate. Și îmi aduc aminte că Toby purta un hanorac albastru, că pe șosete avea personaje din desene animate și că era supărat pentru că voia suc de mere, dar nu aveau decât de coacăze negre. Înțelegi? Nu mi-am notat lucrurile astea. Mi le amintesc.

Părea încântat, dar încă era precaut.

— Doctorul Paxton mi-a spus că n-a identificat nicio cauză biologică evidentă a amneziei tale. Că e probabil să fi fost provocată — cel puțin în parte — atât de trauma emoțională pe care ți-a produs-o atacul, cât și de trauma fizică. Presupun că e posibil ca o altă traumă să inverseze efectele celei dintâi, cel puțin într-o anumită măsură.

M-am agățat imediat de sugestia lui.

— Deci crezi că s-ar putea să mă fi vindecat?

S-a uitat țintă în ochii mei și am avut impresia că încerca să cântărească în minte ce anume să-mi spună și dacă aș fi putut suporta adevărul.

— Trebuie să-ți spun că e puțin probabil. În ultimele săptămâni, ai făcut câteva progrese, dar nu ți-ai recăpătat memoria în întregime. Însă e posibil, bineînțeles.

Am simțit un fior de bucurie.

— Dar faptul că îmi aduc aminte ce s-a întâmplat cu o săptămână în urmă nu înseamnă că mi-am recăpătat capacitatea de a păstra amintiri noi?

— S-ar putea, a zis el pe un ton ezitant. Dar, Christine, vreau să știi că se poate să fie doar ceva temporar. N-o să aflăm decât mâine.

— Când o să mă trezesc?

— Da. E foarte posibil ca, după ce o să dormi în noaptea asta, amintirile de azi să dispară complet. Atât cele noi, cât și cele vechi.

— S-ar putea să fiu la fel ca azi-dimineață, când m-am trezit?

— Da, e posibil.

Faptul că m-aș fi putut trezi fără să-mi mai aduc aminte de Adam și Ben mi se părea îngrozitor. Aș fi fost ca o moartă rămasă în viață.

— Dar... am început eu.

— Scrie mai departe în jurnal. Îl mai ai?

Am clătinat din cap.

— I-a dat foc. Așa a pornit incendiul.

— Ce păcat! a zis el cu un aer dezamăgit. Dar nu-i nimic. Totul o să fie bine, Christine. Poți să începi altul. Oamenii care te iubesc s-au întors la tine.

— Dar aș vrea ca și eu să mă întorc la ei, am spus. Aș vrea ca și eu să mă întorc la ei...

Am mai stat de vorbă o vreme, apoi m-a lăsat cu familia mea. Știu că doar încerca să mă pregătească pentru cazul cel mai rău — pentru posibilitatea ca mâine-dimineață să mă trezesc fără să știu unde mă aflu, sau cine este bărbatul acesta de lângă mine, sau cine e tânărul care pretinde că ar fi băiatul meu — dar trebuie să cred că se înșală. Că mi-am recăpătat memoria. Trebuie să cred asta.

Mă uit la soțul meu adormit, a cărui siluetă se profilează în

- ÎNAINTE SĂ ADORM -

camera întunecată. Îmi aduc aminte că ne-am cunoscut la petrecerea din Noaptea focurilor de artificii, când am urcat cu Claire pe acoperiș. Îmi aduc aminte că m-a cerut de soție într-o vacanță la Verona și că am fost foarte emoționată când am zis da. Îmi amintesc nunta, căsnicia, viața noastră, tot. Pe chip mi se așterne un zâmbet.

— Te iubesc, spun în șoaptă, apoi închid ochii și adorm.

NOTA AUTORULUI

Această carte a fost inspirată în parte de cazurile câtorva pacienți amnezici, mai ales de ale lui Henry Gustav Molaison și Clive Wearing — povestea celui de-al doilea a fost relatată de soția lui, Deborah Wearing, în cartea *Astăzi pentru totdeauna. Jurnalul unei iubiri și al unei amnezii*.

Cu toate acestea, evenimentele descrise în acest roman sunt în întregime fictive.